

ÎNVĂȚĂTURI ALE PREȘEDINȚILOR BISERICII

GORDON B. HINCKLEY

ÎNVĂȚĂTURI ALE PREȘEDINȚILOR BISERICII
GORDON B. HINCKLEY

Publicată de
Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
Orașul Salt Lake, Utah

Cărți din colecția *Învățăături ale președinților Bisericii*

Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith (numărul articolului 36481)

Învățăături ale președinților Bisericii: Brigham Young (35554)

Învățăături ale președinților Bisericii: John Taylor (35969)

Învățăături ale președinților Bisericii: Wilford Woodruff (36315)

Învățăături ale președinților Bisericii: Lorenzo Snow (36787)

Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph F. Smith (35744)

Învățăături ale președinților Bisericii: Heber J. Grant (35970)

Învățăături ale președinților Bisericii: George Albert Smith (36786)

Învățăături ale președinților Bisericii: David O. McKay (36492)

Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Fielding Smith (36907)

Învățăături ale președinților Bisericii: Harold B. Lee (35892)

Învățăături ale președinților Bisericii: Spencer W. Kimball (36500)

Învățăături ale președinților Bisericii: Ezra Taft Benson (08860).

Învățăături ale președinților Bisericii: Howard W. Hunter (08861)

Învățăături ale președinților Bisericii: Gordon B. Hinckley (08862)

Pentru a comanda aceste cărți, mergeți la centrul local de distribuire sau accesați store.lds.org. Cărțile sunt, de asemenea, disponibile în format electronic la LDS.org și pe aplicația pentru telefoane mobile Biblioteca Evanghelică.

Comentariile și sugestiile dumneavoastră cu privire la această carte vor fi binevenite. Vă rugăm să le trimiteți la

Curriculum Development
50 East North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0024 USA
E-mail: pth-development@ldschurch.org

Vă rugăm să menționați numele dumneavoastră, adresa, episcopia și țărul. Nu uitați să indicați titlul cărții. Apoi, consemnați comentariile și sugestiile dumneavoastră cu privire la părțile bune ale cărții și la cele cărora ar fi necesar să li se aducă îmbunătățiri.

© 2016 Intellectual Reserve, Inc.

Toate drepturile rezervate.

Tipărită în Statele Unite ale Americii.

Aprobarea versiunii în limba engleză: 3/11

Aprobarea traducerii: 3/11

Titlul original: *Teachings of Presidents of the Church: Gordon B. Hinckley*

Romanian

08862 171

Cuprins

Introducere	VI
Scurt istoric	X
Viața și slujirea lui Gordon B. Hinckley	1
1 Restaurarea Evangheliei – zorii unei zile mai frumoase	45
2 Un steag pentru popoare, o lumină pentru lume	57
3 Să cultivăm o atitudine de fericire și un spirit optimist	71
4 Moștenirea lăsată de pionieri – credința și spiritul de sacrificiu	83
5 Fiice ale lui Dumnezeu	97
6 Cât de puternică este rugăciunea	109
7 Șoaptele Spiritului	119
8 Să ne uităm către Hristos	129
9 Darul prețios al mărturiei	143
10 Să hrănim parteneriatul etern al căsătoriei	155
11 Căminul, temelia unei vieți drepte	167
12 Supunerea – pur și simplu, trăiți potrivit Evangheliei	179
13 Bizuirea pe forțele proprii din punct de vedere temporal oferă pace și satisfacție	193
14 Să ne pierdem în slujirea celorlalți	203
15 Preoția sfântă	215
16 Puterea Cărții lui Mormon	227
17 Continuăți procesul minunat al învățării	239
18 Virtutea – o piatră din capul unghiului pe care să ne clădim viața	251
19 Conducerea preoției în Biserica lui Isus Hristos	261
20 Să ne împrietenim cu cei care nu au aceeași religie ca noi	275
21 Munca misionară – miracolul zilelor din urmă	287
22 Să-i primim cu dragoste pe noii convertiți și pe membrii mai puțin activi	299
23 Binecuvântările templului sfânt	313

24 Ispășirea lui Isus Hristos – disponibilă tuturor, dar cu efecte individuale.	325
25 Mergeți înainte cu credință.	337
Lista ilustrațiilor	347
Index	349

James M. Harrison

Introducere

Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au creat colecția *Învățăături ale președinților Bisericii* pentru a vă ajuta să vă apropiați mai mult de Tatăl dumneavoastră Ceresc și să vă aprofundați cunoștințele despre Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos. Pe măsură ce Biserica va publica noi volume în această colecție, dumneavoastră veți crea o colecție de cărți cu referințe despre Evanghelie pentru căminul dumneavoastră. Volumele din această colecție sunt menite să fie folosite atât pentru studiul personal, cât și ca resurse pentru predare. Ele vă pot ajuta, de asemenea, să pregătiți lecții pentru serile în familie, precum și alte lecții sau cuvântări și să răspundeți la întrebări despre doctrina Bisericii.

Cartea de față prezintă învățăturile președintelui Gordon B. Hinckley, care a slujit în calitate de președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă în perioada 12 martie 1995 – 27 ianuarie 2008.

Studiul personal

În timp ce studiați învățăturile președintelui Gordon B. Hinckley, căutați, cu ajutorul rugăciunii, inspirația Duhului Sfânt. Întrebările de la sfârșitul fiecărui capitol vă vor ajuta să reflectați la învățăturile președintelui Hinckley, să le înțelegeți și să le puneți în practică. Următoarele idei vă pot fi, de asemenea, de ajutor:

- notați gândurile și sentimentele care vă sunt transmise de Duhul Sfânt în timp ce studiați;
- subliniați fragmentele pe care doriți să vi le amintiți. Puteți memora aceste fragmente sau le puteți nota în scripturile dumneavoastră lângă versetele corespunzătoare;
- citiți un capitol sau un fragment de mai multe ori pentru a-l înțelege mai profund;

- adresați-vă întrebări precum: „În ce fel învățăturile președintelui Hinckley mă ajută să înțeleg mai bine principiile Evangheliei?” sau „Ce vrea Domnul să învăț din aceste învățături? Ce dorește să fac”;
- întrebați-vă cum vă pot ajuta învățăturile din acest manual în încercările și grijile personale;
- împărtășiți membrilor familiei și prietenilor ceea ce învățați.

Predarea din această carte

Următoarele îndrumări vă vor ajuta să predați din această carte, acasă sau la Biserică.

Pregătiți-vă să predați

Căutați îndrumarea Duhului Sfânt în timp ce vă pregătiți să predați. Studiați capitolul respectiv pentru a deveni încrezător în faptul că înțelegeți învățăturile președintelui Hinckley și selectați, rugându-vă, învățăturile care credeți că vor fi cele mai utile.

Îi puteți îndemna pe cei cărora le predați să studieze singuri capitolul înainte de lecție și să acorde o atenție deosebită secțiunii „Sugestii pentru studiu și predare” de la sfârșitul fiecărui capitol.

Încurajați discuțiile despre învățăturile președintelui Hinckley

În timp ce predați din această carte, invitați-i pe ceilalți să-și împărtășească gândurile, să adreseze întrebări, să depună mărturie și să se învețe unul pe celălalt. Când se implică în mod activ, ei vor fi mai bine pregătiți să învețe și să primească revelație personală.

În loc să încercați să parcurgeți toate învățăturile, permiteți discuțiilor bune să continue. Îndrumați discuțiile pentru a-i ajuta pe participanți să citească învățăturile președintelui Hinckley și să descopere moduri în care pot pune în practică aceste învățături în viețile lor.

Întrebările de la sfârșitul fiecărui capitol sunt o sursă valoroasă pentru încurajarea discuțiilor. Puteți, de asemenea, să vă pregătiți propriile întrebări, anume pentru cei cărora le predați. Idei suplimentare pentru încurajarea discuțiilor sunt prezentate mai jos:

- rugați participanții să împărtășească ce au învățat ca urmare a studiului personal al capitolului;

- desemnați întrebări selectate de la sfârșitul capitolului, fie individual, fie unor grupuri mici. Rugați participanții să caute, în capitol, învățăturile care au legătură cu întrebările respective. Apoi, invitați-i să-și împărtășească gândurile și părerile;
- citiți împreună câteva dintre învățăturile președintelui Hinckley din capitolul respectiv. Rugați participanții să împărtășească exemple din scripturi și din propria experiență care au legătură cu acele învățături;
- rugați cursanții să aleagă o secțiune și s-o citească în gând. Invitați-i să se adune în grupuri de două sau trei persoane care au ales aceeași secțiune și să discute ceea ce au învățat.

Încurajați împărtășirea învățăturilor și punerea lor în practică

Învățăturile președintelui Hinckley vor avea cel mai mult sens atunci când cei care participă la lecții le pun în practică și le împărtășesc altora. Puteți folosi una sau mai multe dintre următoarele idei:

- întrebați-i pe participanți cum pot pune în practică învățăturile președintelui Hinckley în responsabilitățile pe care le au acasă, în Biserică și în alte situații;
- invitați participanții să împărtășească experiențele pe care le-au avut ca urmare a faptului că au urmat sfaturile președintelui Hinckley;
- încurajați participanții să împărtășească unele dintre învățăturile președintelui Hinckley membrilor familiei și prietenilor.

Încheiați discuția

Rezumați lecția sau rugați unul sau doi participanți să facă acest lucru. Depuneți mărturie despre învățăturile discutate și îndemnați participanții să pună în practică ceea ce au învățat. Puteți, de asemenea, să-i invitați pe alții să-și împărtășească mărturiile.

Informații despre sursele citate

Învățăturile din această carte sunt citate direct din cuvântările și articolele președintelui Gordon B. Hinckley. Citatele din sursele publicate au păstrat punctuația, ortografia și împărțirea pe paragrafe a surselor originale, cu excepția cazurilor în care au fost necesare modificări impuse de normele de redactare sau tipografice pentru ca

textul să poată fi citit mai ușor. Deoarece citatele din sursele originale au fost păstrate cu fidelitate, este posibil să observați inconsistențe stilistice minore în text. De exemplu, pronumele care fac referire la Divinitate sunt scrise cu minuscule în anumite citate și cu majuscule în alte cazuri.

Președintele Hinckley a folosit, deseori, termeni ca *bărbați*, *bărbat* sau *omenire* pentru a face referire la toți oamenii, atât bărbați, cât și femei. De asemenea, el a folosit deseori pronumele *el*, *al lui* și *lui* făcând referire la ambele genuri. Aceste reguli de exprimare erau obișnuite în vremea sa.

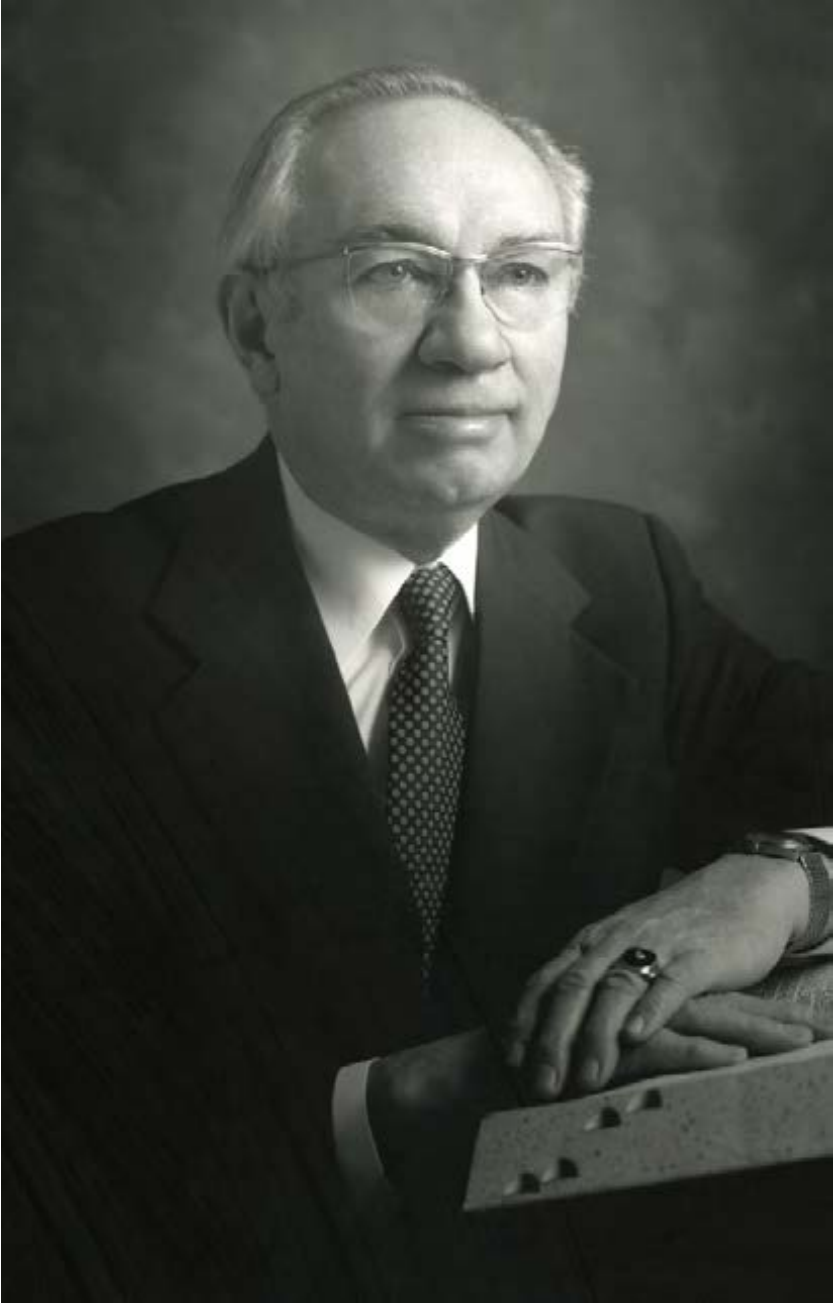
Scurt istoric

Datele cronologice care urmează furnizează un scurt cadru istoric pentru evenimentele cele mai importante din viața președintelui Gordon B. Hinckley.

23 iunie 1910	Se naște în familia lui Bryant S. Hinckley și Ada Bitner Hinckley, în orașul Salt Lake, Utah.
1922	Participă la o adunare a preoției la nivel de țară și dobândește o mărturie despre chemarea profetică a lui Joseph Smith.
1932	Termină facultatea în cadrul Universității Utah, unde a studiat engleză, jurnalism și limbi vechi.
1933 – 1935	Slujește în calitate de misionar cu timp deplin în Misiunea Europa, petrecându-și tot timpul în Anglia.
1935 – 1943	Lucrează ca secretar executiv al Comitetului Bisericii pentru radio, publicitate și literatură misionară.
1937	Este chemat în Președinția generală a Școlii de duminică.
29 aprilie 1937	Se căsătorește cu Marjorie Pay în Templul Salt Lake.
1943 – 1945	Lucrează ca asistent șef la Căile ferate din Denver și Rio Grande în orașul Salt Lake, Utah, și Denver, Colorado.
1945 – 1958	Se angajează din nou în cadrul Bisericii; în anul 1951 începe să supravegheze activitățile zilnice ale Departamentului Misionar recent format.

- 1953 – 1955 Sub conducerea președintelui David O. McKay, recomandă și supraveghează producția filmului pentru înzestrarea din templu în mai multe limbi.
- 28 octombrie 1956 Este chemat să slujească în calitate de președinte al țărâșului East Mill Creek.
- 6 aprilie 1958 Este susținut în calitate de asistent al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.
- 5 octombrie 1961 Este rânduit apostol și pus deoparte ca membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli de președintele David O. McKay.
- 23 iulie 1981 Este chemat să slujească în calitate de consilier în Prima Președinție, pentru a-l sprijini pe președintele Spencer W. Kimball și pe președinții Marion G. Romney și N. Eldon Tanner.
- 2 decembrie 1982 Este chemat să slujească în calitate de al doilea consilier al președintelui Kimball.
- 10 noiembrie 1985 Este chemat să slujească în calitate de primul consilier al președintelui Ezra Taft Benson.
- 5 iunie 1994 Este chemat să slujească în calitate de primul consilier al președintelui Howard W. Hunter.
- 3 martie 1995 La moartea președintelui Hunter, devine apostolul cu vechimea cea mai mare în oficiul respectiv.
- 12 martie 1995 Este pus deoparte în calitate de președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.
- 23 septembrie 1995 Emite „Familia: o declarație oficială către lume” în cadrul adunării generale a Societății de Alinare.
- februarie 1996 Numărul de membri ai Bisericii din afara Statelor Unite depășește numărul de membri ai Bisericii din interiorul Statelor Unite.
- 7 aprilie 1996 Apare în cadrul programului de televiziune *60 Minutes (60 de minute)* din Statele Unite.

- 26 mai 1996 Dedică Templul Hong Kong, China, primul dintre cele 77 de temple care au fost dedicate în timp ce a fost președinte, dintre care 63 a dedicat chiar el.
- 5 aprilie 1997 Organizează trei noi cvorumuri ale Celor Șaptezeci.
- 4 octombrie 1997 Anunță un plan de construire de temple mai mici în întreaga lume.
- 1 ianuarie 2000 Împreună cu ceilalți apostoli din Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, trimite spre publicare „Hristos Cel Viu – mărturia apostolilor”.
- 1 octombrie 2000 Dedică Templul Boston, Massachusetts, cel de-al 100-lea templu funcțional.
- 8 octombrie 2000 Dedică Centrul de Conferințe.
- 31 martie 2001 Anunță crearea Fondului Permanent pentru Educație.
- 8 februarie 2002 Întâmpină vizitatori din întreaga lume în orașul Salt Lake cu ocazia Jocurilor Olimpice de Iarnă.
- 27 iunie 2002 Dedică Templul Nauvoo, Illinois cu ocazia celei de-a 158-a comemorări a martiriului lui Joseph și Hyrum Smith.
- 11 ianuarie 2003 Prezidează asupra primei transmisiuni a instruirii conducătorilor din întreaga lume.
- 8 februarie 2003 Vorbește unui milion de copii de la Societatea Primară în cadrul unei transmisiuni prin satelit pentru a sărbători 125 de ani de la înființarea Societății Primare.
- 6 aprilie 2004 Deplânge decesul soției sale, Marjorie.
- 23 iunie 2004 Primește Medalia pentru libertate oferită de președintele Statelor Unite, cea mai înaltă distincție civilă oferită în această țară.
- 26 iunie 2007 Anunță că numărul de membri ai Bisericii a depășit 13 milioane și că, de când a fost organizată Biserica, au slujit un milion de misionari.
- 27 ianuarie 2008 Moare în căminul lui din orașul Salt Lake, Utah.

Viața și slujirea lui Gordon B. Hinckley

În data de 16 februarie 1998, aproximativ 6.700 de sfinți din zilele din urmă s-au adunat în Piața Independence din Accra, Ghana. Ei au venit să-l întâmpine pe profetul lor, președintele Gordon B. Hinckley.¹ El a stat înaintea lor, cu zâmbetul pe buze, și le-a dat mult așteptata veste că urma să fie construit un templu în țara lor. Vârșnicul Jeffery R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a spus că, în momentul în care președintele Hinckley a făcut acest anunț, oamenii „s-au ridicat și au aplaudat, au plâns și au dansat, s-au strâns în brațe și au vărsat lacrimi de fericire”². Câțiva ani mai târziu, după ce templul a fost construit și dedicat, o femeie care fusese prezentă în acea zi și-a amintit de sentimentele de bucurie și a exprimat modul în care templul o binecuvântase:

„Încă păstrez în minte imaginea vie a vizitei profetului Gordon B. Hinckley în Ghana și a anunțului său cu privire la construirea unui templu în patria noastră. Îmi amintesc încă foarte bine entuziasmul de pe fețele tuturor, fericirea, strigătele de bucurie ...

Astăzi, datorită faptului că avem un templu în țara noastră, eu sunt căsătorită și pecetluită cu soțul meu atât pentru timp, cât și pentru toată eternitatea. Binecuvântarea că voi trăi împreună cu familia mea dincolo de această viață muritoare îmi dă o speranță imensă pe măsură ce mă străduiesc să fac tot ce pot pentru a fi cu familia mea pentru totdeauna”³.

În întreaga lume, președintele Hinckley i-a ajutat pe oameni să găsească această „speranță imensă” străduindu-se să trăiască potrivit Evangheliei lui Isus Hristos. Așa cum am văzut în cadrul evenimentului din Ghana, el a slujit de multe ori unor mii de oameni în același timp. De asemenea, el i-a ajutat pe oameni unul câte unul. Vârșnicul Adney Y. Komatsu, din Cei Șaptezeci, a povestit sentimentele pe

care le-a avut atunci când era președinte de misiune și președintele Hinckley a vizitat misiunea sa:

„În cei trei ani în care am slujit în calitate de președinte de misiune, nu m-a criticat niciodată, în pofida slăbiciunilor mele... Și acest lucru m-a motivat să continuu să lucrez... De fiecare dată când cobora din avion, îmi strângea mâna de parcă pompa apă dintr-o fântână plin de entuziasm. «Ei bine, președinte Komatsu, cum ne descurcăm?... Faceți o treabă minunată!» Așa mă încuraja el... iar când pleca, simțeam că trebuie să dau o sută cinci la sută din mine, nu doar sută la sută”⁴.

Oamenii s-au simțit încurajați de președintele Hinckley, nu doar datorită cuvintelor sale inspirate, ci și datorită modului în care a trăit. Vârstnicul Russell M. Nelson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a relatat:

„În timp ce [președintele și sora Hinckley] mergeau de la o capelă spre un aeroport din America Centrală, autoturismul în care se aflau a fost implicat într-un accident. Sora Nelson și cu mine călătoream în spatele lor și am văzut ce s-a întâmplat. Un camion, [care era] plin de bare din metal încărcate necorespunzător, s-a apropiat de ei la o intersecție. Pentru a evita coliziunea, șoferul camionului a oprit brusc, făcând ca acele bare de fier să zboare ca niște sulite către mașina în care erau soții Hinkley. Geamurile mașinii au fost zdrobite; aripile și ușile au fost lovite. Accidentul ar fi putut fi foarte grav. În timp ce li se scoteau cioburile de pe haine și din piele, președintele Hinckley a spus: «Multumim Domnului pentru binecuvântarea Sa; să mergem mai departe cu o altă mașină»⁵.

Aceste cuvinte, spuse în mod spontan într-un moment de criză, sunt caracteristice vieții și slujirii președintelui Hinckley în calitate de ucenic al lui Isus Hristos. El a fost, după cum a observat vârstnicul Holland, „mereu plin de credință în Dumnezeu și în viitor”⁶.

Moștenirea lăsată de familie – o temelie a credinței și perseverenței

În data de 23 iunie 1910, când s-a născut Gordon Bitner Hinckley, el a fost primul copil al mamei sale, dar alți opt frați mai mari i-au urat bun venit în familie. După moartea primei sale soții, Christine,

tatăl lui Gordon, Bryant Stringham Hinckley, se căsătorise cu Ada Bitner. Ada și Bryant au mai avut încă patru copii după Gordon și și-au crescut familia numeroasă cu dragoste – și fără să facă diferențe între frați. De când era mic, Gordon a învățat să-și prețuiască familia.

Numele lui de familie și al doilea prenume îi aminteau de moștenirea sa nobilă. Strămoșii din partea tatălui erau pelerinii care au imigrat primii în țara care avea să devină Statele Unite ale Americii. Unii fuseseră izgoniți în țara aceea în anii 1600 din pricina crezurilor lor creștine. Alții călătoriseră în anul 1620 pe corabia *Mayflower*, una dintre primele corăbii care au transportat imigranți din Europa în America de Nord. După mai mult de două secole, bunicul lui Gordon din partea tatălui, Ira Nathaniel Hinckley, a fost unul dintre pionierii sfinți din zilele din urmă din perioada de început a Bisericii. În anul 1843, când Ira tocmai rămăsese orfan la vârsta de 14 ani, el s-a alăturat Bisericii în Navoo, Illinois, după ce i-a auzit pe Joseph și Hyrum predicând. Străbunica lui Gordon, Anna Barr Musser Bitner Starr, a fost, de asemenea, o pionieră. Fiul ei, Breneman Barr Bitner, bunicul lui Gordon din partea mamei, și-a amintit mai târziu de călătoria lor către valea Salt Lake în anul 1849: „Eu, [în vârstă de 11 ani], am condus căruța grea, mânăta de două perechi de boi prin căldură și prin frig de-a lungul deșerturilor, râurilor și munților până în valea aceasta”⁷.

Bryant Hinckley le-a amintit deseori copiilor și nepoților săi despre moștenirea lor bogată. Odată, când vorbea despre călătoria lungă și periculoasă a pelerinilor de pe *Mayflower*, despre iarna aspră cu care s-au confruntat când au ajuns la destinație, el a spus: „Primăvara, când corabia *Mayflower* a fost gata să se întoarcă, numai 49 [din 102] de oameni supraviețuiseră. Niciunul nu s-a întors [în Anglia]. Voi v-ați născut cu acest spirit – acela de a nu vă întoarce înapoi”⁸. Rămânând fidel acestui principiu, Gordon a beneficiat de ocazii de a învăța, de a sluji și de a depune mărturie cum nu și-a imaginat niciodată.

Copilăria – cum a învățat să fie optimist, sârguincios și credincios

Când era copil mic, Gordon Hinckley nu era persoana energică, robustă pe care oamenii au cunoscut-o în ultimii săi ani. Era „un

băiat sensibil, delicat”, care se îmbolnăvea repede.⁹ Când, la vârsta de doi ani, Gordon s-a îmbolnăvit grav de tuse convulsivă... un medic i-a spus lui Ada că singurul leac era aerul curat de la țară. Drept urmare, Bryant a cumpărat o fermă de 2 hectare... și a construit o casuță de vară”¹⁰. Ferma, care era situată într-o zonă din valea Salt Lake numită East Mill Creek, a fost o binecuvântare pentru întreaga familie, oferindu-le copiilor un loc în care să hoinărească, să se joace și să învețe lecții de mare valoare în timp ce lucrau împreună.

Ada și Bryant Hinckley erau părinți optimiști, sânguincioși, care le creau copiilor condiții pentru a crește și a reuși. Ei au desfășurat seara în familie de îndată ce aceasta a fost stabilită în anul 1915. Înainte de culcare, ei le citeau copiilor povești, deseori din scripturi. Au pus deoparte o cameră din casă ca bibliotecă, unde copiii puteau citi cărți bune. Le-au inspirat copiilor disciplină, încurajându-i și așteptând ce e mai bun de la ei.

Pe măsură ce Gordon creștea, îi creștea și credința, hrănită de influența constantă a părinților săi. Apoi, într-o zi, el a trăit o experiență care a pus bazele mărturiei sale despre profetul Joseph Smith:

„Când aveam doisprezece ani, tatăl meu m-a luat cu el la o adunare a preoției în țarușul în granițele căruia locuiam. Am stat în rândul din spate în timp ce el, în calitate de președinte de țaruș, a stat în prezidiu. La începutul acelei adunări, prima de acest gen la care participasem vreodată, trei sau patru sute de bărbați s-au ridicat în picioare. Erau bărbați care proveneau din medii diferite și aveau profesii diferite, însă fiecare nutrea în inima sa aceeași convingere, cu care au cântat împreună aceste cuvinte mărețe:

*«Laudă celui ales de Iehova!
Isus l-a uns văzător, profet iubit,
Numit în dispensația din urmă,
De regi și de națiuni va fi slăvit».*

S-a întâmplat ceva în interiorul meu când i-am auzit pe acei bărbați credincioși cântând. În inima mea de băiat a venit o cunoaștere, oferită de Duhul Sfânt, că Joseph Smith a fost, cu adevărat, un profet al Celui Atotputernic”¹¹.

Gordon B. Hinckley în tinerețe

Continuarea studiilor și perioadele de încercare

Când era mic, lui Gordon nu i-a plăcut școala, preferând să se joace afară decât să stea între pereții și în băncile unei săli de clasă. Totuși, pe măsură ce s-a maturizat, el a învățat să aprecieze cărțile, școala și biblioteca de acasă la fel de mult cum îi plăceau câmpurile pe care alergase desculț când a fost mic. A absolvit liceul în anul 1928 și și-a început studiile la Universitatea Utah în același an.

În cei patru ani de universitate, a avut parte de încercări copleșitoare. În anul 1929, bursa de valori a Statelor Unite s-a prăbușit și Marea criză economică s-a răspândit în întreaga țară și în întreaga lume. În orașul Salt Lake, șomajul a atins treizeci și cinci la sută,

dar Gordon a avut norocul să aibă un loc de muncă în calitate de reparator pentru a-și plăti taxele și rechizitele pentru școală. Bryant, care era administratorul sălii de gimnastică Deseret a Bisericii, și-a redus salariul pentru ca alți angajați să-și poată păstra posturile.¹²

Mult mai grav decât aceste presiuni financiare a fost faptul că s-a descoperit că mama lui Gordon avea cancer. Ea a decedat în anul 1930, la vârsta de 50 de ani, când Gordon avea 20 de ani. Rănile provocate de moarte mamei „au fost adânci și dureroase”, a spus Gordon.¹³ Această încercare personală, combinată cu influențele filosofiilor lumești și a cinismului din acele vremuri, l-au făcut să-și pună întrebări complicate. „A fost o perioadă de mare descurajare”, își amintea Gordon, „și se simțea intens în campus. Am simțit-o și eu într-o oarecare măsură. Am început să pun la îndoială unele lucruri, inclusiv, probabil, o mică parte a credinței părinților mei. Acest lucru li se mai întâmplă studenților de la universitate, dar, în vremea aceea, sentimentul de îndoială și cinismul erau deosebit de profunde”¹⁴.

Deși întrebările pe care și le punea Gordon îl nelinișteau, ele nu i-au slăbit credința. „În adâncul inimii mele exista o temelie a dragostei care provenea de la părinți buni și o familie bună, un episcop minunat, învățători devotați și credincioși și scripturile pe care le puteam citi și asupra cărora puteam reflecta”, și-a amintit el. Vorbind despre încercările din acele vremuri, ale lui și ale altor tineri de vârsta lui, el a spus: „Cu toate că, în tinerețe, nu am înțeles multe lucruri, simțeam adânc în inima noastră o dragoste pentru Dumnezeu și pentru lucrarea Sa măreață, care ne-a ajutat să ne depășim îndoielile și temerile. Îl iubeam pe Domnul și îi iubeam pe prietenii noștri buni și onorabili. Această dragoste ne-a dat putere mare”¹⁵.

Slujirea misionară și convertirea personală

Gordon a absolvit Universitatea Utah în luna iunie a anului 1932, unde studiasse în mod special limba engleză, dar și domeniul limbilor antice. Un an mai târziu, se afla la o răscruce de drumuri. Dorea să-și continue studiile pentru a deveni jurnalist. Chiar în timpul crizei, a reușit să pună deoparte niște bani pentru a-și plăti școala. Se gândea, de asemenea, la căsătorie. El și Marjorie Pay, o tânără care locuia peste drum, se îndrăgostiseră.

Apoi, chiar înainte de a împlini 23 de ani, Gordon s-a întâlnit cu episcopul său, John C. Duncan, care l-a întrebat dacă s-a gândit să slujească în misiune. Pentru Gordon, aceasta a fost „o sugestie șocantă”¹⁶ deoarece, în timpul crizei economice, puțini tineri erau chemați în misiune. Familiile lor, pur și simplu, nu aveau cum să-i sprijine financiar.

Gordon i-a spus episcopului Duncan că va sluji, dar și-a făcut griji dacă familia lui putea să se descurce din punct de vedere financiar. Grijiile sale au crescut când a aflat că banca în care își păstra economiile dăduse faliment. „Totuși”, a spus el, „îmi amintesc că tatăl meu a spus: «Vom face tot ce putem să ne asigurăm că nu vei duce lipsă de nimic» și el și fratele meu au promis să mă ajute să-mi plătesc misiunea. Atunci am descoperit că mama lăsase o sumă de bani într-un cont de economii – bani mărunți pe care i-a economisit din banii alocați cumpărăturilor. Având și acest ajutor, se părea că puteam să merg în misiune”. Monedele mamei sale erau sacre pentru el. „Le-am păstrat cu mare grijă”, a spus el.¹⁷ A fost chemat să slujească în Misiunea Europa.

Simțind că fiul său încă era îngrijorat, Bryant Hinckley a pregătit ceva simplu care să-i amintească de adevărata sursă a tăriei. Mai târziu, Gordon a spus: „Când am plecat în misiune, bunul meu tată mi-a dat un cartonaș pe care erau scrise cinci cuvinte: «Nu te teme, crede doar» (Marcu 5:36)”¹⁸. Aceste cuvinte aveau să-l inspire pe vârstnicul Gordon B. Hinckley să slujească în misiune cu totală dăruire, în special atunci când au fost însoțite de alte unsprezece cuvinte pe care tatăl său i le-a scris câteva săptămâni mai târziu.

Celelalte unsprezece cuvinte au venit într-un moment de mare descurajare, care începuse în data de 29 iunie 1933, prima zi a vârstnicului Hinckley în Preston, Anglia. Când a sosit la apartamentul său, colegul lui i-a spus că urmau să vorbească în piața din oraș în acea seară. „Nu sunt omul potrivit care să meargă cu tine”, i-a răspuns vârstnicul Hinckley, dar, după câteva ore, cânta și vorbea de pe un podium în fața unei mulțimi de spectatori care îl ignorau.¹⁹

Vârstnicul Hinckley a descoperit că mulți oameni nu erau dispuși să asculte mesajul Evangheliei restaurate. Sărăcia creată de criza financiară mondială părea să pătrundă în sufletele oamenilor pe care-i întâlnea în mijloacele de transport în comun și nu găsea

Vârșnicul Gordon B. Hinckley, ca tânăr misionar în Anglia, propovăduind Evanghelia în parcul Hyde din Londra

motive să se simtă aproape de ei. În plus, se simțea foarte rău. Și-a amintit: „În Anglia, iarba polenizează și face semințe la sfârșitul lui iunie și începutul lui iulie, exact în perioada în care am sosit eu”²⁰. Acest lucru i-a cauzat alergii, ceea ce părea să înrăutățească lucrurile. Îi era dor de familia lui. Îi era dor de Marjorie. Îi lipsea să cunoască locurile așa cum le cunoștea în țara sa. Munca era frustrantă. El și colegii săi misionari aveau foarte puține ocazii de a propovădui simpatizanților, cu toate că propovăduiau și țineau cuvântări în ramurile mici în fiecare duminică.

Având impresia că-și pierde timpul și că irosea banii familiei sale, vârsnicul Hinckley i-a scris tatălui său o scrisoare în care i-a explicat situația nefericită în care se afla. Bryant Hinckley i-a răspuns

oferindu-i un sfat pe care avea să-l urmeze toată viața lui. El a scris: „Dragă Gordon. Am primit ultima ta scrisoare. Am o singură sugestie”. Și apoi, cele unsprezece cuvinte pe care le-a adăugat le-au întărit pe cele cinci cuvinte pe care le scrisese mai devreme: „Nu te mai gândi la tine și apucă-te de lucru!”²¹. Acest sfat i-a amintit de un fragment din scripturi pe care vârstnicul Hinckley și colegul său îl citiseră mai devreme în acea zi: „Oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui” (Marcu 8:35).

Ținând în mână scrisoarea de la tatăl său, tânărul vârstnic Hinckley a îngenuncheat și a promis că avea să se încredințeze Domnului. Efectul a fost aproape imediat. „Mi s-a părut că totul s-a schimbat”, a spus el. „Ceața s-a ridicat. Soarele a început să strălucească în viața mea. Interesul meu s-a reînnoit. Am văzut frumusețea acestei țări. Am văzut măreția oamenilor. Am început să mă simt acasă în această țară minunată”²².

Amintindu-și de zilele acelea, Gordon a explicat că a primit ajutor și de la mama sa. I-a simțit prezența alinătoare, în special în vremurile întunecate și descurajatoare. „Am încercat atunci, la fel cum am încercat de atunci încolo, să-mi trăiesc viața și să-mi fac datoria în așa fel încât să fac cinste numelui ei”, a spus el. „Gândul de a trăi sub așteptările mamei mele a fost dureros și mi-a oferit o autodisciplină pe care, altfel, nu aș fi dobândit-o.”²³

A devenit un misionar pasionat cu un țel și zel. Consemnările din primele opt luni din misiunea lui arată că, deși nu a botezat pe nimeni, el a împărțit 8.785 de pliante, a petrecut mai mult de 440 de ore cu membri, a participat la 191 de adunări, a avut 220 de discuții și a confirmat o persoană.²⁴

În luna martie a anului 1934, vârstnicul Hinckley a fost transferat din Preston în Londra pentru a fi asistentul vârstnicului Joseph F. Merrill, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, care prezida asupra Misiunilor Europa și Marea Britanie.²⁵ Și-a petrecut restul misiunii acolo, muncind în birou ziua și propovăduind Evanghelia seara. Botezurile de convertiți erau puține, însă în inima fiului lui Bryant și al Adei Hinckley, scânteia convertirii personale a devenit o flacăra trainică.

O nouă șansă de a sluji Domnului

Când Gordon s-a întors din misiune, el a spus: „Nu mai vreau să călătoresc niciodată. Am călătorit destul”²⁶. Împreună cu doi colegi misionari, făcuse turul Europei și al Statelor Unite înainte de a se întoarce acasă, lucru obișnuit în vremea aceea, și era obosit. Când familia lui a mers în vacanță, curând după întoarcerea sa, el a rămas acasă. În pofida oboselii pe care a simțit-o, a simțit o anumită satisfacție în timp ce reflecta asupra călătoriilor sale: el a simțit că o parte din binecuvântarea sa patriarhală fusese împlinită. După mulți ani, el a spus:

„Când eram băiat, am primit o binecuvântare patriarhală. În acea binecuvântare, mi s-a spus că aveam să-mi ridic glasul ca o mărturie a adevărului către națiunile pământului. Lucrasem în Londra timp îndelungat și îmi depusesem mărturia acolo de multe ori. Am [plecat la Amsterdam] și, în cadrul unei adunări, am avut ocazia de a spune câteva cuvinte și de a-mi depune mărturia. Apoi, am mers la Berlin, unde am avut un prilej asemănător. Apoi, am mers la Paris, unde am avut o ocazie asemănătoare. După aceea, am mers în Statele Unite, la Washington D.C., și, într-o duminică, am avut o ocazie asemănătoare. Când am ajuns acasă, am fost obosit... Mi-am spus... «Am încheiat [aceea] parte a binecuvântării mele. Mi-am ridicat glasul în marile capitale ale lumii...» Și am crezut, cu adevărat, acest lucru”²⁷.

Înainte ca Gordon să poată considera că și-a încheiat misiunea, el a trebuit să mai facă un singur lucru. Vârșnicul Joseph F. Merrill îl rugase să stabilească o adunare cu membrii Primei Președinții a Bisericii pentru a raporta nevoile Misiunii Britanice și Misiunii Europa. În dimineața zilei de 20 august 1935, la mai puțin de o lună după ce s-a întors acasă, Gordon a fost condus într-o încăpere din clădirea administrativă a Bisericii. În timp ce dădea mâna cu fiecare membru al Primei Președinții – președinții Heber J. Grant, J. Reuben Clark jr. și David O. McKay – s-a simțit brusc copleșit de sarcina care-i fusese dată. Președintele Grant i-a spus: „Frate Hinckley, îți oferim cinci-sprezece minute să ne spui ce dorește vârșnicul Merrill să știm”²⁸.

În următoarele 15 minute, proaspătul fost misionar a prezentat problema vârșnicului Merrill – faptul că misionarii aveau nevoie de

Gordon B. Hinckley, când a lucrat ca angajat al Comitetului pentru radio, publicitate și literatură misionară al Bisericii

materiale tipărite mai bune pentru a-i ajuta în munca lor. Drept răspuns, președintele Grant și consilierii săi au adresat întrebare după întrebare și adunarea a durat cu o oră mai mult decât fusese planificat.

Pe drum spre casă, Gordon nici nu se gândea în ce fel cele 75 de minute aveau să-i influențeze viața. Două zile mai târziu, a fost sunat de președintele McKay, care i-a oferit o slujbă în calitate de secretar executiv al Comitetului pentru radio, publicitate și literatură misionară al Bisericii. Acest comitet, format din șase membri ai Cvorumul celor Doisprezece, urma să lucreze pentru a rezolva problemele pe care Gordon le enumerase în cadrul adunării cu membrii Primei Președinții.²⁹

Încă o dată, Gordon și-a amânat planurile de a-și continua studiile și cariera în jurnalism. A început să scrie scenariile pentru programe de radio și prezentări video, să scrie broșuri pentru misionari, să dezvolte relații profesionale cu pionierii mass-mediei, să cerceteze și să scrie despre istoria Bisericii. A contribuit la crearea de mesaje menite să clădească credința membrilor Bisericii și să stabilească relații cu

oameni din afara Bisericii. Odată, un prieten i-a scris o scrisoare în care îl complimenta pentru un scenariu de radio și îl întreba cum a reușit să-și dezvolte darul de a scrie și de a vorbi. Gordon i-a răspuns:

„Dacă am vreun talent în a vorbi sau a scrie, sunt extrem de recunoscător Tatălui meu din Cer. Nu mă gândesc că este o abilitate cu care m-am născut; mai degrabă, orice putere pe care o am mi-a fost dată prin ocaziile care mi-au fost oferite”³⁰.

Munca pe care Gordon a realizat-o în cadrul comitetului i-a dezvoltat abilitățile de scriitor. De asemenea, i-a oferit o ocazie valoroasă de a învăța de la apostoli și profeți. Văzându-i pe cei șase membri ai Celor Doisprezece luând decizii și învățându-se unul pe altul, a înțeles mai bine chemarea sfântă a acestor bărbați diferiți și procesul prin care primeau revelații când se sfătuiau împreună.

Vârstnicul Stephen L. Richards, care mai târziu a slujit în calitate de primul consilier în Prima Președinție, a fost președintele comitetului. Gordon l-a descris ca fiind „atent, precaut, meditativ și înțelept. Nu s-a grăbit niciodată să facă lucruri, ci a studiat atent înainte să acționeze. Am învățat că, în această muncă, cel mai bine este să acționezi cu grijă, deoarece orice decizie pe care o iei are consecințe care afectează viața multor oameni”³¹.

Ceilalți cinci membri ai comitetului erau vârstnicii Melvin J. Ballard, John A. Widtsoe, Charles A. Callis, Alonzo A. Hinckley (unchiul lui Gordon) și Albert E. Bowen. În legătură cu ei, Gordon a spus:

„M-am înțeles nemaipomenit de bine cu acei bărbați minunați, care erau foarte buni cu mine. Dar am învățat că și ei erau oameni. Aveau slăbiciuni și probleme, însă acest lucru nu m-a deranjat. De fapt, mi-a mărit aprecierea față de ei, deoarece am văzut în ei un element al divinității care se înălța deasupra caracterului lor de oameni muritori sau cel puțin dedicarea lor față de o cauză măreață, care ocupa primul loc în viața lor. Am văzut inspirația pe care o primeau în viața lor. Nu am avut nicio îndoială cu privire la chemările lor profetice sau la faptul că Domnul vorbea și acționa prin intermediul lor. Am văzut partea lor umană, slăbiciunile lor omenești – și toți aveau câteva. Dar am văzut și tăria superioară a credinței și a dragostei lor pentru Domnul și loialitatea lor absolută față de lucrarea și încrederea care le fuseseră date”³².

Căsătoria, familia și slujirea în Biserică

Desigur, Gordon nu s-a gândit numai la muncă. Când s-a întors din Anglia, a continuat să o curteze pe Marjorie Pay. Plecarea lui fusese la fel de dificilă pentru Marjorie precum fusese pentru el. „Pe cât de entuziasmată eram să slujească în misiune”, a spus mai târziu Marjorie, „nu voi uita niciodată sentimentul de goliciune și singurătate pe care l-am simțit în timp ce trenul pleca din gară”³³.

În toamna anului 1929, la patru ani de la plecarea lui Gordon în Anglia, Marjorie se înscrișese la Universitatea Utah, dar aflase mai târziu că tatăl ei își pierduse locul de muncă din pricina Marii crize economice. A renunțat imediat la cursuri și și-a găsit un loc de muncă în calitate de secretară pentru a-i ajuta financiar pe părinții și pe cei cinci frați mai mici ai ei – un lucru pe care a continuat să-l facă după ce Gordon s-a întors din misiune în anul 1935. Nu a mai avut niciodată ocazia de a termina facultatea, dar a fost hotărâtă să continue să învețe, astfel încât s-a autoeducat citind.

Dispoziția veselă a lui Marjorie, etica muncii și devotamentul față de Evanghelie l-au făcut pe Gordon să o îndrăgească tot mai mult și ea a fost impresionată de bunătatea și credința lui. Ea a spus: „Pe măsură ce ne apropiam de pasul căsătoriei, am fost complet convinsă că Gordon mă iubea. Dar am știut, într-un fel, că nu voi fi niciodată pe primul loc în viața lui. Știam că voi fi pe locul doi și că Domnul va fi pe primul loc. Și a fost în regulă”. Ea a continuat: „Mi se părea că, dacă o femeie înțelege Evanghelia și scopul pentru care suntem aici, ea va dori un soț care să-L pună pe Domnul pe primul loc. Știind că el era un astfel de om, m-am simțit în siguranță”³⁴.

Gordon și Marjorie s-au căsătorit în Templul Salt Lake în data de 29 aprilie 1937 și s-au mutat în casa de vară a familiei Hinckley din East Mill Creek. Au instalat o sobă și au adus alte îmbunătățiri pentru a putea locui acolo pe parcursul întregului an, s-au ocupat de livezi și de grădini și au început să-și construiască propriul cămin pe o bucată din terenul învecinat. Și astfel, locul îndrăgit de la țară în care și-a petrecut el verile în copilărie a devenit locul în care el și Marjorie și-au construit căminul și și-au crescut copiii – Kathleen, Richard, Virginia, Clark și Jane.

Marjorie Pay

Gordon și Marjorie au întemeiat un cămin plin de dragoste, respect reciproc și muncă grea și au trăit potrivit Evangheliei. Rugăciunea zilnică în familie le-a oferit copiilor șansa de a vedea credința și dragostea părinților lor. Când membrii familiei se rugau împreună, copiii simțeau, de asemenea, apropierea de Tatăl lor din Cer.

În casa Hinckley, existau puține reguli, dar multe așteptări. Marjorie a vorbit despre unele lucruri pentru care nu merită să te certți cu copiii. Descriind o metodă privind creșterea copiilor pe care au folosit-o ea și soțul ei, Marjorie a spus: „Am învățat că trebuia să am încredere în copiii mei, așadar am încercat să nu spun niciodată nu dacă puteam să spun da. Când aveam copii mici, cel mai important lucru era să reușesc să închei ziua cu bine și să ne și distrăm puțin. Mi-am dat seama că oricum nu puteam să iau toate deciziile în locul copiilor mei, așa că am încercat să nu-mi fac griji pentru

fiecare lucru mărunț”³⁵. Datorită încrederii părinților lor, copiii s-au simțit respectați și au dobândit experiență și încredere în sine. Iar când răspunsul era nu, copiii înțelegeau că părinții aveau un motiv întemeiat să spună nu.

Casa Hinckley era, de asemenea, plină de râsete. Marjorie a spus odată: „Singurul mod de a trece prin viață este acela de a râde pe drumul tău. Poți fie să râzi, fie să plângi. Eu prefer să râd. Când plâng, mă doare capul”³⁶. Cu niște părinți care râdeau de ei înșiși și găseau umor în viața de zi cu zi, copiii au găsit în cămin un refugiu încântător.

Slujirea în Biserică a făcut întotdeauna parte din viața lui Gordon și Marjorie. Gordon a slujit în calitate de director al Școlii de duminică la nivel de țară și, apoi, a fost chemat în președinția generală a Școlii de duminică, unde a slujit timp de nouă ani. Mai târziu, a slujit în calitate de consilier în președinția unui țară, în timp ce Marjorie a slujit în cadrul Societății Primare, Tinerelor Fete și Societății de Alinare. Copiii lor au fost martori la faptul că slujirea în Biserică era un privilegiu care oferă bucurie – și au urmat fiecare acest exemplu la maturitate.

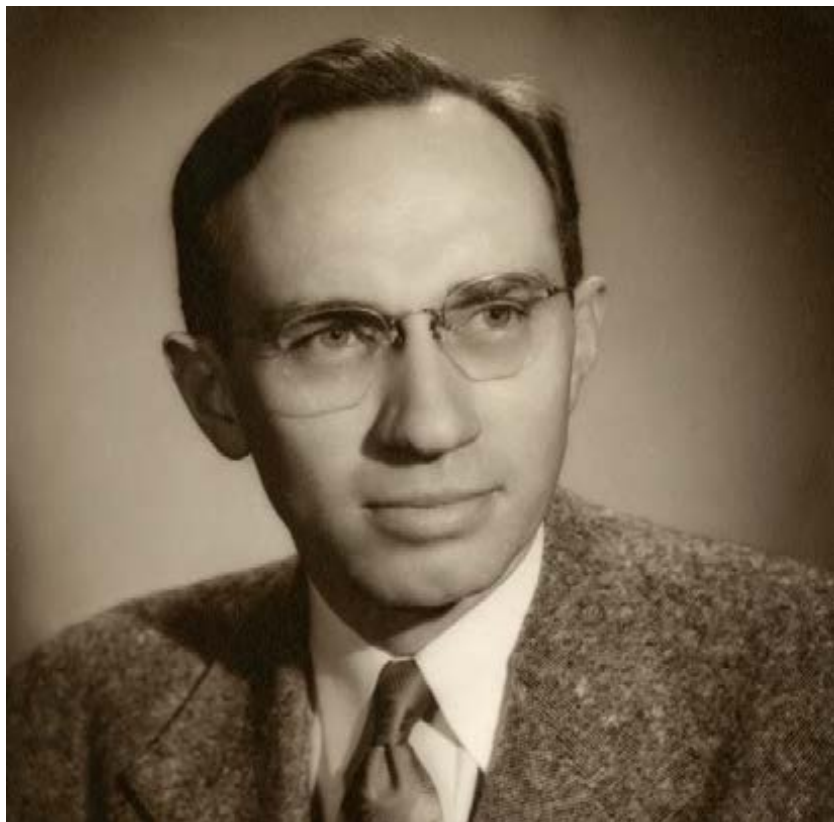
Pregătire prin eforturi pe plan profesional

În primii șase ani de căsnicie, Gordon a continuat să lucreze la Comitetul pentru radio, publicitate și literatură misionară al Bisericii. Era devotat iar proiectele și termenele pe care le avea de respectat au necesitat mai mult decât cele mai mari eforturi din partea lui în folosirea abilităților și experienței sale. Într-o scrisoare adresată unui prieten, el a scris:

„Sunt multe de făcut. Munca în cadrul unui comitet cu nume lung crește, devine din ce în ce mai complicată și mai interesantă ...

Radioul, filmele și publicațiile de toate felurile... mă ajută să mă rog, să fiu umil, ocupat și să stau la locul de muncă multe ore... Toate acestea m-au făcut să fiu puțin mai dependent de ochelari... puțin mai cocoșat, puțin mai calm și puțin mai uimit de rezultat”³⁷.

La începutul anilor 1940, cel de-al Doilea Război Mondial i-a adus lui Gordon un nou loc de muncă. Munca misionară cu timp deplin a devenit aproape inexistentă din pricina războiului, deci nu mai

Gordon B. Hinckley, anul 1951

era nevoie să lucreze la materiale pentru misionari. Simțind că avea o responsabilitate față de țară, s-a înscris la o școală de ofițeri în cadrul Marinei Statelor Unite. Totuși, problemele sale cu alergiile nu i-au permis să intre. „Am fost deprimat din cauză că nu am intrat”, a recunoscut el mai târziu. „Era război și toată lumea făcea ceva pentru a ajuta. Am simțit că trebuia să-mi aduc și eu contribuția în vreun fel.”³⁸ Această dorință l-a făcut să concureze pentru un post de asistent șef de cale ferată la Căile Ferate Denver și Rio Grande. Deoarece trenurile erau extrem de necesare în transportarea trupelor și proviziilor pentru război, Gordon a simțit că această slujbă avea să-l ajute să-și slujească patria. Compania l-a angajat în anul 1943 și el a lucrat în depoul din orașul Salt Lake până când a fost transferat, împreună cu familia, în Denver, Colorado, în anul 1944.

Supraveghetorii de la căile ferate au fost impresionați de munca depusă de Gordon și, în anul 1945, când s-a terminat războiul, aceștia i-au oferit un post permanent cu șanse mari de a avea o carieră strălucită. În același timp, vârstnicul Stephen L Richards l-a sunat pe Gordon și l-a chemat să lucreze din nou cu timp deplin pentru Biserică. Deși la Căile Ferate salariul era mai mare decât în cadrul Bisericii, Gordon și-a urmat inima și s-a întors în orașul Salt Lake.³⁹

Îndatoririle lui Gordon de la sediul Bisericii au fost mai ample decât responsabilitățile pe care le-a avut la slujba de dinainte. În anul 1951, a fost numit secretar executiv al Comitetului general al misionarilor al Bisericii și i s-a încredințat supravegherea zilnică a activității Departamentului pentru misionari nou-format. Acest departament se ocupa cu tot ce ținea de răspândirea Evangheliei, inclusiv cu producția, traducerea și distribuția de materiale folosite de misionari, instruirea misionarilor și președinților de misiune și relațiile publice în scopul stabilirii de relații bune cu oameni și organizații din afara Bisericii și a eliminării noțiunilor false despre Biserică.⁴⁰

În toamna anului 1953, președintele David O. McKay l-a chemat pe Gordon în biroul său și i-a cerut să se gândească la un lucru care nu avea legătură directă cu sarcinile sale din Departamentul pentru misionari. El a început, spunând: „Frate Hinckley, după cum știi, construim un templu în Elveția și acesta va fi diferit de celelalte temple ale noastre prin faptul că acolo vor merge membri care vorbesc multe limbi. Vreau ca tu să găsești o cale de a prezenta instrucțiunile din templu în diferitele limbi ale Europei folosind un număr minim de lucrători în templu”⁴¹.

Președintele McKay i-a oferit lui Gordon un loc în care putea căuta inspirație și evada din numeroasele cerințe ale muncii sale de la Departamentul pentru misionari. În fiecare seară, de luni până vineri, sâmbăta și, uneori, duminica, Gordon lucra într-o încăpere mică de la etajul cinci al Templului Salt Lake. De multe ori, sâmbăta dimineața, președintele McKay i se alătura pentru a împărtăși idei, a studia cu atenție prezentarea înzestrării și a se ruga pentru îndrumare.

După ce a reflectat, s-a rugat și a căutat revelație, Gordon a recomandat să se facă o prezentare video a înzestrării și o înregistrare audio a instrucțiunilor sacre care să fie dublate în mai multe limbi.

Președintele McKay și alții au aprobat recomandarea sa și l-au însărcinat pe el să fie producătorul filmului. Gordon a lucrat cu o echipă de profesioniști talentați și credincioși și au finalizat proiectul în luna septembrie a anului 1955. După aceea, a dus personal filmele la Templul Berna, Elveția, și a supravegheat pregătirile tehnice pentru primele sesiuni de înzestrare.⁴²

Gordon a fost emoționat când a văzut că munca sa le aduce bucurie sfinților din Europa: „Când i-am văzut pe oamenii aceea din zece națiuni, adunați pentru a lua parte la rânduielile din templu, când i-am văzut pe oamenii în vârstă de dincolo de cortina de fier care își pierduseră familiile în războiul care se răspândise în țările lor și când am fost martor la expresiile de bucurie și lacrimile de fericire care veneau din sufletele lor datorită ocaziilor care le fuseseră date, când le-am văzut pe soțiile și soții tineri cu familiile lor – copiii lor deștepți și frumoși – și le-am văzut pe familiile acelea unite într-o relație eternă, am știut cu certitudine, chiar mai bine decât știusem înainte, că [președintele McKay] fusese inspirat și îndrumat de Domnul să aducă acele binecuvântări neprețuite în viețile acelor femei și bărbați credincioși adunați din națiunile Europei”⁴³.

Trecuseră douăzeci de ani de când Gordon se întorsese din misiune și nu-și împlinise visul de a obține o diplomă de masterat sau de doctorat și de a deveni jurnalist. În schimb, învățase să folosească tehnologia nouă pentru a răspândi cuvântul lui Dumnezeu, dezvoltase relații bune cu oameni de alte religii, studiasse și scrisese lucrări privind istoria Bisericii și ajutase la pregătirea modalității prin care mii de sfinți din zilele din urmă să primească binecuvântările templului. Aceste experiențe au reprezentat temelia pentru slujirea pe care avea să o ofere tot restul vieții sale.

Slujirea în calitate de asistent al Celor Doisprezece

În ziua de sâmbătă, 5 aprilie 1958, Richard, fiul lui Gordon și al lui Marjorie, a răspuns la telefon. Persoana de la celălalt capăt al liniei nu s-a prezentat, dar Richard a recunoscut vocea președintelui David O. McKay și s-a grăbit să-l anunțe pe tatăl său. După o convorbire scurtă cu președintele McKay, Gordon a făcut un duș rapid, s-a schimbat și a mers la biroul președintelui Bisericii. Deoarece mai

primise sarcini de la președintele McKay, se aștepta să fie rugat să facă ceva legat de sesiunea conferinței generale din ziua următoare. A fost șocat să afle că președintele McKay avea altceva în minte. După ce l-a salutat prietenos, președintele McKay i-a cerut lui Gordon să slujească în calitate de asistent al Celor Doisprezece. Cei care au mai slujit în această chemare, care s-a desființat în anul 1976, au fost autorități generale ale Bisericii. Gordon slujea în calitate de președinte al țărâșului East Mill Creek când președintele McKay i-a dat această chemare.

În ziua următoare, vârstnicul Gordon B. Hinckley a primit un vot de susținere în cadrul conferinței generale. Deși, în prima sa cuvântare din cadrul conferinței generale, a recunoscut că se simțea „copleșit de un sentiment de nepotrivire”, el și-a acceptat noua responsabilitate cu credința și energia lui caracteristice.⁴⁴

O responsabilitate majoră pe care vârstnicul Hinckley a primit-o în calitate sa de asistent al Celor Doisprezece a fost de a supraveghea munca Bisericii de pe tot continentul asiatic. Nu știa prea multe despre oamenii de acolo și nu vorbea nicio limbă de-a lor, dar el a ajuns repede să-i iubească și ei pe el. Kenji Tanaka, un sfânt din zilele din urmă japonez, a povestit despre prima adunare la care a luat parte vârstnicul Hinckley în Japonia: „I se putea citi bucuria vârstnicului Hinckley în ochii care străluceau. Primul cuvânt pe care ni l-a adresat a fost: *Subarashii!* [«Minunat!»] Atmosfera acelei adunări s-a schimbat din una serioasă și formală într-una prietenoasă și cei care au participat s-au simțit aproape de el și a domnit un sentiment plăcut”⁴⁵.

Acesta a fost sentimentul pe care l-a împărtășit peste tot unde a mers în Asia. I-a ajutat pe oameni să vadă că, dacă au credință în Domnul, pot îndeplini lucruri mărețe și pot ajuta la creșterea Bisericii în țările lor. De asemenea, a dezvoltat o relație apropiată cu misionarii cu timp deplin, știind că sânguința lor avea să aibă impact direct asupra oamenilor cărora le slujeau.

Martor special al numelui lui Hristos

Un alt apel telefonic care i-a schimbat viața a avut loc într-o altă zi de sâmbătă – în data de 30 septembrie 1961. De data aceasta,

Marjorie a fost cea care a auzit vocea cunoscută a președintelui McKay la telefon. Din nou, Gordon B. Hinckley s-a grăbit să ajungă la biroul președintelui Bisericii. Din nou, a fost surprins și copleșit când a auzit motivul pentru care fusese chemat. Când a ajuns, președintele McKay i-a spus: „Am simțit îndemnul să te aleg pentru a ocupa locul rămas liber în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și am dori să te susținem astăzi, în cadrul conferinței”⁴⁶. Din nou, vârstnicul Hinckley a mers înainte cu credință și entuziasm în pofida sentimentelor de nepotrivire.

În calitate de apostol, vârstnicul Hinckley a primit alte responsabilități. Din când în când, s-a întâlnit cu conducători ai guvernelor și cu alți demnitari. I s-a cerut de multe ori să vorbească în public în favoarea Bisericii pentru a răspunde criticilor și neliniștii culturale din Statele Unite. A fost la cârma eforturilor de a mări capacitățile Bisericii de a face transmisiuni în direct și de a folosi tehnologia pentru a răspândi Evanghelia în întreaga lume. Chiar dacă avea aceste roluri importante, nu a pierdut niciodată din vedere responsabilitatea sa de a întări credința indivizilor și a familiilor. Fie că vorbea în fața unei persoane sau a zece mii de oameni, el îi influența în mod personal, fapt ce a devenit o trăsătură caracteristică a slujirii sale: de a aduce oamenii, unul câte unul, la Hristos.

Vârstnicul Hinckley a continuat să supravegheze munca din Asia în următorii șapte ani și s-a bucurat să vadă progresul prietenilor de acolo. El a observat: „Este o experiență care mă inspiră... aceea de a fi martorul modului în care Domnul îndeplinește detaliile planului său perfect în acele... părți ale pământului”⁴⁷.

Când îndatoririle s-au schimbat printre membrii Cvorumului celor Doisprezece, vârstnicul Hinckley a primit ocazii de a sluji în alte părți ale lumii. Oriunde a mers, a dat dovadă de grijă pentru oameni în mod individual. În anul 1970, când supraveghea munca Bisericii din America de Sud, el a călătorit în Chile după ce a prezidat asupra unei conferințe de țarăș în Peru. La două zile după ce a ajuns în Chile, a aflat că un cutremur devastator a zguduit Peru și patru misionari erau dați dispăruți. A făcut planuri imediat de a se întoarce în Peru, deși acest lucru avea să-i întârzie întoarcerea acasă. „Nu pot să merg acasă cu conștiința împăcată în timp ce misionarii sunt dați dispăruți”, a spus el.⁴⁸

A ajuns în Lima, Peru, în dimineața următoare. Când misionarii au găsit un operator al unui echipament radio pentru amatori, au reușit să sune în Lima și vârstnicul Hinckley a vorbit cu ei. Misionarii se aflau într-o încăpere mică, plină de alți supraviețuitori, și conversațiile au fost transmise printr-un difuzor. Când vocea vârstnicului Hinckley s-a auzit prin difuzor în acea încăpere înghesuită cu oameni care se împingeau să vorbească la radio, imediat s-a făcut o liniște deplină. Cu toate că vorbea în engleză și toți acești oameni vorbeau spaniolă, ei au început să vorbească între ei în șoaptă și să întrebe: «Cine este acel bărbat?» Au putut simți, chiar într-o situație de haos, că vocea aparținea unui om extraordinar⁴⁹.

În primii doi ani în care a supravegheat Biserica din America de Sud, vârstnicul Hinckley a vizitat fiecare misiune, a creat misiuni noi în Columbia și Ecuador, a ajutat la crearea de țărâși noi în Lima, Peru și São Paulo, Brazilia și a ajutat la rezolvarea problemelor de obținere a vizei pentru misionarii chemați să slujească în Argentina. Ar fi făcut mai multe dar, în luna mai a anului 1971, a primit însărcinarea de a supraveghea opt misiuni din Europa.⁵⁰

Deseori, vârstnicul Hinckley a resimțit oboseala cauzată de programul lui încărcat. Era mereu fericit să se întoarcă acasă și să petreacă timp cu Marjorie și cu copiii. Cu toate acestea, Marjorie și-a dat seama că, atunci când era departe de lucrarea Bisericii prea mult timp, devenea neliniștit. Chemarea sa de apostol – unul dintre „martorii speciali ai numelui lui Hristos” (D&L 107:23) a fost mereu în mintea sa.

Responsabilități apăsătoare în calitate de consilier în Prima Președinție

În data de 15 iulie 1981, după ce slujise în Cvorumul celor Doisprezece de aproape 20 de ani, vârstnicul Hinckley a primit o altă chemare surprinzătoare. Președintele Spencer W. Kimball, președinte al Bisericii în acea perioadă, i-a cerut să slujească în calitate de consilier în Prima Președinție, împreună cu președinții N. Eldon Tanner și Marion G. Romney. Acest lucru era neobișnuit, dar nu nemaivăzut, acela de a exista trei consilieri, nu doi. Președintele Kimball și consilierii săi nu aveau o stare de sănătate bună și aveau nevoie de sprijin în președinție.⁵¹

Președintele Gordon B. Hinckley, la conferința generală, când a fost singurul membru al Primei Președinții în starea de sănătate suficient de bună pentru a participa

În cadrul primei conferințe generale în calitate de consilier în Prima Președinție, președintele Hinckley a declarat: „Singura mea dorință este să slujesc cu loialitate oriunde sunt chemat... Această chemare sacră mi-a dezvăluit slăbiciunile. Dacă v-am jignit în orice moment, îmi cer scuze și sper să mă iertați. Fie că această însărcinare va fi lungă sau scurtă, promit să dau tot ce am mai bun din mine, cu dragoste și credință”⁵².

Era nevoie de eforturile sale cele mai mari, deoarece starea sănătății președinților Kimball, Tanner și Romney s-a înrăutățit. Majoritatea muncii de zi cu zi a Primei Președinții a căzut pe umerii președintelui Hinckley. De asemenea, a avut responsabilități în cadrul proiectelor mai mari, precum dedicarea Templului Jordan River, Utah. În plus, a avut de înfruntat critici adresate în mod public Bisericii și conducătorilor săi din trecut și din prezent. În cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 1982, el a dat următorul sfat:

„Trăim într-o societate care se hrănește cu critici... Vă îndemn cu tărie să priviți lucrurile în ansamblu și să nu vă mai faceți griji pentru micile defecte... Acestea sunt doar amănunte lipsite de importanță în raport cu magnitudinea slujirii [conducătorilor Bisericii] și importanța contribuției lor”⁵³.

Președintele Tanner a decedat în data de 27 noiembrie 1982 iar starea de sănătate a președinților Kimball și Romney s-a înrăutățit astfel încât, în cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 1983, președintele Hinckley, care fusese chemat în calitate de al doilea consilier în Prima Președinție, a stat între două scaune goale în prezidiu. Într-un mod profund personal, el a simțit ceea ce cândva numise „singurătatea unui conducător”⁵⁴.

Președintele Hinckley a acționat cu grijă și cu rugăciune, nedorind să ia locul profetului. El le-a cerut membrilor seniori ai Celor Doisprezece – în special vârstnicului Ezra Taft Benson, președintele Cvorumului – să-l ajute în treburile zilnice ale Bisericii. Președintele Hinckley a lucrat cot la cot cu membrii Cvorumului celor Doisprezece, fiind îndrumat întotdeauna de președintele Kimball. Cu toate acestea, el s-a simțit foarte împovărat.

Deși responsabilitățile președintelui Hinckley în Prima Președinție i-au cerut să stea în orașul Salt Lake majoritatea timpului, din când în când, el a călătorit pentru a sluji membrilor și misionarilor din alte părți ale lumii. În anul 1984, el s-a întors în Filipine. Optsprezece ani mai devreme, dedicase acolo prima capelă; acum, urma să dedice primul templu. În rugăciunea de dedicare, el a spus:

„Această națiune, Filipine, este o națiune a multor insule, a căror oameni iubesc libertatea și adevărul, ale căror inimi sunt sensibile la mărturia slujitorilor Tăi și care primesc cu bucurie mesajul Evangheliei restaurate. Îți mulțumim pentru credința lor. Îți mulțumim pentru spiritul lor de sacrificiu. Îți mulțumim pentru miracolul progresului muncii Tale în această țară”⁵⁵.

Progresul continuu al Bisericii a fost evident în luna iunie a anului 1984 când, în numele Primei Președinții, președintele Hinckley a anunțat că urmau să fie chemați președinți de zonă – membri ai Celor Șaptezeci care urmau să locuiască în întreaga lume și să supravegheze lucrarea Bisericii în zone geografice desemnate. Lucrând sub

Președintele Ezra Taft Benson (mijloc) împreună cu consilierii săi, președintele Gordon B. Hinckley (stânga) și președintele Thomas S. Monson (dreapta) la conferința generală

îndrumarea Primei Președinții și a Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, acești frați urmau să conducă și să ofere instruirea necesară în zonele lor. „Nu putem lua toate deciziile în orașul Salt Lake”, a spus el. „Trebuie să descentralizăm autoritatea.”⁵⁶ Aproximativ un an mai târziu, adresându-se conducătorilor Bisericii din întreaga lume, președintele Hinckley a spus: „Sunt încrezător că, în aceste ultime câteva luni, am făcut un pas inspirat și important. Sunt încrezător că prezența acestor bărbați buni în mijlocul dumneavoastră vă întărește. Acești frați ajută cu adevărat la construirea unității Bisericii”⁵⁷.

După ce condusesse Biserica 12 ani, timp în care aceasta crescuse extraordinar de mult, președintele Spencer W. Kimball a decedat în data de 5 noiembrie 1985. Apostolul cu cea mai mare vechime în acest oficiu, președintele Ezra Taft Benson, a fost pus deoparte ca președinte al Bisericii. El i-a cerut lui Gordon B. Hinckley să slujească în calitate de primul consilier în Prima Președinție și lui Thomas S. Monson să slujească în calitate de al doilea consilier. Existând acum trei membri sănătoși ai Primei Președinții, președintele Hinckley a simțit că poverile sale s-au ușurat și a avut mai multe ocazii de a-i vizita pe sfinții din întreaga lume.

După câțiva ani, starea de sănătate a președintelui Benson a început să se înrăutățească și responsabilitățile zilnice legate de conducerea Bisericii au căzut, din nou, pe umerii președintelui Hinckley. Totuși, de data aceasta, nu era singur în Prima Președinție. Cu vitalitate și energie, președinții Hinckley și Monson au menținut Biserica pe drumul drept, respectând mereu chemarea de profet, văzător și revelator a președintelui Benson. Ei au clădit un parteneriat și o prietenie puternice și trainice.

Președintele Benson a decedat în data de 30 mai 1994 și președintele Howard W. Hunter a devenit președinte al Bisericii. Din nou, președinții Hinckley și Monson au slujit în calitate de consilieri. În luna iunie, președintele și sora Hinckley i-au însoțit pe președintele Hunter și pe soția dânsului, Inis, pe vârstnicul M. Russell Ballard și pe soția dânsului, Barbara, la Nauvoo, Illinois, pentru a lua parte la comemorarea a 150 de ani de la martiriul lui Joseph și Hyrum Smith. Aceasta avea să fie singura călătorie pe care președintele Hunter și președintele Hinckley aveau să o facă împreună. Președintele Hunter se luptase cu probleme de sănătate mulți ani iar starea sa se înrăutățise rapid după această călătorie. În data de 27 februarie 1995, el i-a cerut președintelui Hinckley o binecuvântare a preoției. În binecuvântare, președintele Hinckley s-a rugat fierbinte pentru viața președintelui Hunter, dar a spus, de asemenea, că era în mâinile Domnului.⁵⁸ Câteva zile mai târziu, în data de 3 martie 1995, președintele Hunter a decedat.

Profet, văzător și revelator și președinte al Bisericii

Moartea președintelui Hunter, deși nu survenise în mod surprinzător, a pus o povară mare pe soții Hinckley. Fiind apostolul cu cea mai mare vechime în acest oficiu, președintele Hinckley a urmat la președinția Bisericii. Sora Hinckley și-a amintit de momentul în care au primit vestea morții președintelui Hunter: „Președintele Hunter plecase dintre noi, iar noi am rămas să mergem înainte. M-am simțit atât de tristă, atât de singură. Gordon la fel. Era copleșit. Și se simțea foarte, foarte singur. Nu mai era nimeni care să poată înțelege prin ce trecea el”⁵⁹.

Președintele Gordon B. Hinckley la pupitru în cadrul conferinței generale

După înmormântarea președintelui Hunter, președintele Hinckley a găsit mângâiere în templu. Aflându-se singur în sala în care se adunau membrii Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece în Templul Salt Lake, el a studiat scripturile și a meditat la ceea ce a citit. A reflectat la viața, slujirea și ispășirea lui Isus Hristos. Apoi s-a uitat cu atenție la portretele de pe perete, care-i înfățișa pe toți

președinții Bisericii de la Joseph Smith la Howard W. Hunter. El a consemnat în jurnalul său următoarea experiență:

„M-am plimbat în fața acestor portrete și m-am uitat în ochii bărbaților pe care îi reprezentau. Simțeam că aproape puteam vorbi cu ei. Simțeam ca și cum ei îmi vorbeau și mă întăreau... Am stat jos pe scaunul pe care l-am ocupat în calitate de primul consilier al președintelui. Am petrecut destul de mult timp uitându-mă la portretele acelea. Fiecare dintre ele păreau că aproape prind viață. Mi se părea că se uitau la mine. Simțeam că ei mă încurajau și-mi promiteau că mă vor ajuta. Păreau să-mi spună că vorbiseră într-un consiliu din cer, că nu trebuia să-mi fie teamă, că aveam să fiu binecuvântat și sprijinit în slujirea mea.

Am îngenuncheat și m-am rugat Domnului. Am vorbit cu El mult timp în rugăciune... Sunt convins că, prin puterea Spiritului, am auzit cuvântul Domnului, nu rostit, ci ca o căldură pe care am simțit-o în inima mea cu privire la întrebările pe care le adresasem în rugăciune”⁶⁰.

După această experiență, el și-a consemnat, din nou, gândurile: „Mă simt mai bine și am o asigurare mult mai fermă în inima mea că Domnul lucrează pentru a împlini voia Sa cu privire la cauza și împărăția Sa, că eu voi fi susținut în calitate de președinte al Bisericii și profet, văzător și revelator și voi sluji în această chemare atâta timp cât dorește Domnul. Având confirmarea Spiritului în inima mea, sunt pregătit acum să merg înainte să fac cea mai bună treabă pe care o pot face. Mi-e greu să cred că Domnul îmi dă această înaltă și sacră responsabilitate... Sper că Domnul m-a instruit să fac ceea ce așteaptă de la mine. Îi voi da toată loialitatea mea și voi căuta, cu siguranță, îndrumarea Sa”⁶¹.

Președintele Gordon B. Hinckley a fost pus deoparte ca președinte al Bisericii în data de 12 martie 1995, iar în ziua următoare a vorbit în cadrul unei conferințe de presă și a răspuns la întrebările reporterilor. Vârstnicul Jeffrey R. Holland a spus că, „spre sfârșitul unui schimb de replici călduroase, deseori șirete, dar întotdeauna câștigate de el, cu privire la tot felul de întrebări adresate în această conferință de presă, președintele Hinckley a fost întrebat de un reporter: «Pe ce vă veți concentra? Care va fi tema conducerii dumneavoastră?»

El a răspuns instinctiv: «Vom continua. Da. Tema noastră va fi să continuăm marea lucrare care a fost realizată de predecesorii noștri»⁶².

Președintele Hinckley a fost întotdeauna fidel acelei promisiuni. Având respect față de profeții care slujiseră înaintea lui, el a continuat munca pe care aceștia o făcuseră. Și având credință în Dumnezeu și în Isus Hristos, el a acționat potrivit relevației primite de a face aceeași lucrare în moduri noi.

Scoaterea Bisericii „din obscuritate” (D&L 1:30)

La începutul slujirii președintelui Hinckley, vârstnicul Neal A. Maxwell, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a observat: „Președintele Hinckley ajută la scoaterea Bisericii din obscuritate. Biserica nu poate înainta așa cum trebuie dacă este ascunsă sub o baniță. Cineva trebuie să o scoată de acolo iar președintele Hinckley este dispus să facă acest lucru. Este un om care înțelege trecutul și prezentul în același timp și are daruri minunate privind exprimarea, care îi permit să prezinte mesajul nostru într-un mod atractiv pentru oamenii de pretutindeni»⁶³.

Cunoștințele vaste ale președintelui Hinckley în domeniile mediei și radiodifuziunii l-au pregătit pentru această muncă. În calitate de președinte al Bisericii, a dat deseori interviuri unor jurnaliști din întreaga lume, răspunzând la întrebările lor despre doctrina și regulile Bisericii și depunându-și mărturia despre Salvator și Evanghelia restaurată. De fiecare dată, i-a ajutat pe oameni să-și mărească înțelegerea și a legat prietenii.

De o importanță deosebită a fost interviul acordat reporterului veteran Mike Wallace, în anul 1996, în cadrul emisiunii televizate *60 Minutes (60 de minute)*. Dl. Wallace era cunoscut pentru interviurile sale dure iar președintele Hinckley a recunoscut că a avut rezerve înainte de a intra în direct la o televiziune națională din Statele Unite. El a spus: „Dacă interviul se dovedește a fi favorabil, voi fi recunoscător. Dacă nu, promit că nu voi mai călca niciodată în astfel de capcane»⁶⁴.

Interviul a dat roade bune, arătând multe aspecte pozitive ale Bisericii. Un alt lucru bun care a rezultat din acest interviu a fost faptul că Mike Wallace și președintele Hinckley au devenit prieteni.

În anul 2002, orașul Salt Lake a fost gazda Jocurilor Olimpice de iarnă, ceea ce a făcut ca Biserica să fie în centrul atenției pe plan internațional. Președintele Hinckley și consilierii săi au fost consultați în privința anumitor planuri. El a spus: „Am luat o decizie de a nu folosi acest moment sau loc pentru a face prozelitism, dar eram încrezători că, din acest eveniment important, Biserica avea să tragă mari foloase”⁶⁵. A avut dreptate. Zeci de mii de oameni au vizitat orașul Salt Lake și au fost întâmpinați de gazde amabile – sfinți din zilele din urmă și alții au lucrat împreună pentru succesul Jocurilor Olimpice. Acești vizitatori s-au plimbat prin Piața Templului, au ascultat Corul Tabernacolului și au vizitat Biblioteca de istorie a familiei. Miliarde de oameni au văzut Templul Salt Lake la televizor și Biserica a fost prezentată într-o lumină favorabilă. A fost, după cum a spus președintele Hinckley, „un lucru minunat pentru Biserică”.

Președintele Hinckley nu doar că a folosit căi de comunicare vechi, ci a îmbrățișat și inovațiile. De exemplu, a văzut în Internet un mod de a apropia Biserica de membrii ei și de a împărtăși Evanghelia restaurată celor de alte credințe. În timpul conducerii sale, Biserica a lansat LDS.org, FamilySearch.org și Mormon.org.

În data de 23 iunie 2004, când președintele Hinckley a împlinit 94 de ani, a primit Medalia pentru Libertate oferită de președintele țării, cea mai mare recunoaștere oferită cetățenilor în Statele Unite. Ca răspuns, el a spus: „Sunt profund onorat să primesc această recunoaștere prestigioasă de la președintele Statelor Unite. Sunt profund recunoscător. Într-un sens mai larg, aceasta recunoaște și onorează Biserica care mi-a oferit atâtea prilejuri și ale cărei interese m-am străduit să le apăr”⁶⁶. El a considerat acest premiu un simbol al creșterii reputației pozitive a Bisericii și a dovezii că era, într-adevăr, scoasă din obscuritate.

Călătorind printre sfinții din zilele din urmă

Președintelui Hinckley nu i-a plăcut să călătorească, însă dorința lui de a sluji printre sfinții din zilele din urmă a fost mai puternică decât cea de a sta acasă. El a spus că dorea să „meargă printre membrii noștri pentru a le arăta aprecierea și a-i încuraja și pentru a depune mărturie despre divinitatea lucrării Domnului”⁶⁷. La începutul slujirii sale ca profet, el a menționat: „Sunt hotărât ca, atât timp cât

Președintelui Hinckley îi plăcea să „meargă printre oameni, acasă și în afara țării”.

voi avea putere, să merg printre oameni, acasă și în afara țării... Am de gând să continui să mă mișc cu energie cât timp pot. Doresc să fiu în preajma oamenilor pe care îi iubesc”⁶⁸.

În timpul slujirii sale în calitate de președinte al Bisericii, a călătorit foarte mult în Statele Unite și de mai bine de 90 de ori în alte țări. În total, cât timp a fost președinte al Bisericii, el a călătorit mai mult de 1,6 milioane de kilometri, întâlnindu-se cu sfinți din toate părțile lumii.⁶⁹

În unele zone, oamenii trebuiau să facă eforturi mai mari pentru a-l vedea decât cele pe care le făcea el pentru a-i vedea. De exemplu, în anul 1996, sora Hinckley și președintele Hinckley au vizitat Insulele Filipine, unde numărul membrilor Bisericii crescuse la mai bine de 375.000. Președintele și sora Hinckley trebuiau să vorbească într-o seară în cadrul unei adunări ținute în clădirea Araneta Coliseum din Manila. La mijlocul după-amiezii, clădirea a fost plină până la refuz. Cozile au început să se formeze la 7 dimineața pentru o adunare care trebuia să înceapă abia după doisprezece ore. Numărătoarea oficială a indicat să au existat 35.000 de membri care s-au înghesuit

într-o clădire de 25.000 de locuri, ocupând și culoarele și holurile. Mulți sfinți călătoriseră douăzeci de ore cu barca și autobuzul pentru a ajunge la Manila. Pentru unii, costul călătoriei a reprezentat salariul pe câteva luni ...

„Când președintele Hinckley a auzit că sala era neîncăpătoare și că administratorul acesteia se întreba dacă puteau începe mai devreme, el a spus: «Să mergem!». El și sora Hinckley au intrat în arena imensă... Apoi, congregația s-a ridicat spontan în picioare, a aplaudat și a început să cânte, cu o emoție extraordinară, «Mulțumim, Ție, Dumnezeu nostru»⁷⁰.

Știind că el și frații săi din Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece nu puteau merge peste tot unde doreau să meargă, președintele Hinckley a încurajat folosirea tehnologiei pentru a instrui conducătorii din întreaga lume. Folosind posibilitatea de a transmite prin satelit, el a prezidat asupra mai multor transmisiuni de instruire a conducătorilor din întreaga lume, prima de acest gen având loc în luna ianuarie a anului 2003.

Promovarea importanței de a învăța și a preda adevăruri spirituale și laice

Președintele Hinckley a declarat: „Niciunul dintre noi... nu știe suficient. Procesul de învățare este un proces fără sfârșit. Noi trebuie să citim, trebuie să observăm, trebuie să asimilăm și trebuie să cugetăm la ceea ce ne expunem mintea”⁷¹. De asemenea, el a spus: „Predarea eficientă este însăși esența conducerii în Biserică. Bărbații și femeile vor dobândi viața eternă numai dacă sunt învățați cu atâta eficiență, încât să se poată schimba și disciplina. Nu pot fi forțați să devină neprihăniți sau să intre în cer. Trebuie să fie conduși, ceea ce înseamnă că trebuie să fie învățați”⁷².

Președintele Hinckley a dorit să le ofere sfinților din zilele din urmă din întreaga lume mai multă hrană spirituală. În anul 1995, el a aprobat cu mult entuziasm un plan de a publica o nouă serie de cărți ce aveau să ofere membrilor Bisericii o bibliotecă a Evangheliei. Curând, Biserica a început să publice seria intitulată *Învățăături ale președinților Bisericii*, din care face parte această carte.

Învățătura laică a fost, de asemenea, importantă pentru președintele Hinckley. El și-a făcut griji pentru membrii Bisericii din zonele

sărace ale lumii, care nu-și puteau permite o educație superioară sau o școală profesională. Fără astfel de educație, majoritatea dintre ei aveau să rămână săraci. În cadrul sesiunii preoției a Conferinței Generale din luna aprilie a anului 2001, președintele Hinckley a spus:

„În efortul de a remedia această situație, propunem un plan – un plan care, credem noi, este inspirat de Domnul. Biserica înființează un fond, în cea mai mare parte din contribuțiile sfinților credincioși din zilele din urmă care au contribuit și vor contribui pentru acest scop. Le suntem profund recunoscători... Îl vom numi Fondul Permanent pentru Educație”⁷³.

Președintele Hinckley a explicat că cei care urmau să beneficieze de pe urma programului urmau să primească împrumuturi luate din fonduri donate de membri ai Bisericii pentru școală sau cursuri de calificare. După ce aveau să-și finalizeze studiile sau cursurile, trebuia să restituie banii luați cu împrumut, astfel încât fondurile să poată fi folosite pentru a-i ajuta pe alții. Președintele Hinckley a explicat, de asemenea, că Fondul Permanent pentru Educație avea să fie „bazat pe principii similare aceluia care au stat la baza Fondului Permanent pentru Emigrare”, pe care Biserica îl înființase în anii 1800 pentru a-i ajuta pe sfinții aflați în nevoie să emigreze în Sion.⁷⁴

După șase luni, sfinții din zilele din urmă au donat milioane de dolari către Fondul Permanent pentru Educație.⁷⁵ La un an de la prezentarea planului, președintele Hinckley a anunțat: „Această inițiativă se bazează acum pe o temelie solidă... Tinerii și tinerele din zonele mai puțin privilegiate ale lumii, tinerii și tinerele care, în cea mai mare parte, sunt foști misionari sau foste misionare, vor fi ajutați să dobândească o educație bună care-i va ridica din starea degradantă a sărăciei cu care strămoșii lor s-au luptat generații întregi”⁷⁶. Acest program continuă să-i binecuvânteze pe sfinții din zilele din urmă, atât pe cei care oferă, cât și pe cei care primesc.

Depunând mărturie despre sfințenia căsătoriei și familiei

În cadrul Adunării generale a Societății de Alinare, care s-a desfășurat în data de 23 septembrie 1995, președintele Hinckley a spus:

„Având în vedere nenumăratele sofisme care sunt prezentate drept adevăruri, atât de multe minciuni cu privire la standarde și valori și atât de multe ademeniri și ispite de a fi infectați cu virusul

„Îi sfătuim pe părinți și pe copii să acorde prioritate maximă rugăciunii în familie, serii în familie, studiului și învățării din Evanghelie, precum și activităților de recreere sănătoase.”

lumesc, am simțit că trebuie să avertizăm și să prevenim. Pentru a face aceasta, noi, Prima Președinție și Consiliul Celor Doisprezece Apostoli adresăm acum o proclamație către Biserică și către lume care reprezintă o declarație și o reafirmare a standardelor, doctri- nelor și practicilor care au legătură cu familia și pe care profeții, văzătorii și revelatorii acestei Biserici le-au afirmat în mod repetat de-a lungul istoriei”⁷⁷.

Cu această introducere, președintele Hinckley a citit, pentru prima oară în public, „Familia – o declarație oficială către lume”.

Sfințenia căsătoriei și a familiei a fost o temă constantă în învăță- turile președintelui Hinckley. El a condamnat abuzul de orice fel și i-a încurajat pe părinți și pe copii să fie răbdători unul cu altul, să se iubească unul pe altul, să se învețe unul pe altul și să-și slujească unul altuia. Într-o scrisoare datată 11 februarie 1999, el și consilierii săi din Prima Președinție au spus:

„Facem apel la părinți să se dedice propovăduirii și crește- rii copiilor lor în spiritul principiilor Evangheliei, care îi va ține aproape de Biserică. Căminul este temelia unei vieți neprihănite și nimic altceva nu-l poate înlocui sau nu poate să îndeplinească

funcțiile sale esențiale în îndeplinirea acestei responsabilități dată de către Dumnezeu.

Îi sfătuim pe părinți și pe copii să acorde prioritate maximă rugăciunii în familie, serii în familie, studiului și învățării din Evanghelie, precum și activităților de recreare sănătoase. Oricât de demne și potrivite ar fi alte cerințe sau activități, ele nu trebuie să înlocuiască însărcinările primite de la Dumnezeu, pe care doar părinții și familiile le pot îndeplini în mod corespunzător”⁷⁸.

Grija față de noii convertiți

Președintelui Hinckley i-a plăcut să vadă cum mulți oameni s-au alăturat Bisericii, dar și-a făcut griji pentru acești oameni în mod individual. La începutul slujirii sale, el a spus:

„Dat fiind că numărul convertiților crește mereu, noi trebuie să facem un efort tot mai considerabil pentru a-i ajuta să-și găsească drumul. Fiecare dintre ei are nevoie de trei lucruri: un prieten, o responsabilitate și să fie hrănit de «cuvântul bun al lui Dumnezeu» (Moroni 6:4). Avem datoria și ocazia de a le asigura aceste lucruri”⁷⁹.

Întărirea noilor convertiți a fost o temă constantă a președintelui Hinckley. Vârstnicul Jeffrey R. Holland a împărtășit următoarea relatare pentru a sublinia această temă: „Cu o privire plină de umor și bătând în masa din fața lui, el le-a spus recent Celor Doisprezece: «Dragi frați, când viața mea se va sfârși și când serviciile funerare se vor încheia, în timp ce spiritul meu va părăsi această lume, eu mă voi uita la fiecare dintre voi și voi spune: «Cum ne descurcăm cu păstrarea membrilor în Biserică?»”⁸⁰.

Construirea de temple

În anul 1910, anul în care s-a născut președintele Hinckley, existau 4 temple funcționale în lume și toate erau în Utah. Până în anul 1986, când a fost rânduit la oficiul de vârstnic, numărul templelor a crescut la 12. Acest progres a fost semnificativ, dar vârstnicul Hinckley a fost mereu preocupat de faptul că mulți oameni din întreaga lume aveau acces limitat la binecuvântările templului. În anul 1973, în timp ce slujea în calitate de director al Comitetului templelor al Bisericii, el a scris în jurnalul său: „Biserica ar putea construi [multe temple mai mici] la prețul Templului Washington, [care se afla

Președintele Hinckley pune mortar la ceremonia de zidire a capsulei timpului deasupra pietrei din capul unghiului anterioară dedicării Templului Nauwoo, Illinois, în anul 2002.

atunci în construcție]. Acest lucru ar duce templele mai aproape de oameni în loc ca oamenii să călătorească distanțe imense pentru a ajunge la ele”⁸¹.

În anul 1995, când a fost susținut în calitate de președinte al Bisericii, numărul templelor funcționale crescuse la 47, însă dorința lui de a avea mai multe temple era încă mare. El a spus: „A fost dorința mea arzătoare să existe un templu oriunde este nevoie pentru ca membrii noștri, oriunde s-ar afla, să poată, fără a face sacrificii mari, să vină la casa Domnului pentru a primi propriile rânduieli și pentru a avea ocazia să facă munca în numele și pentru cei morți”⁸².

În cadrul Conferinței Generale din luna octombrie a anului 1997, președintele Hinckley a făcut un anunț istoric: Biserica avea să înceapă să construiască temple mai mici în întreaga lume.⁸³ Mai târziu, el a afirmat: „Conceptul templelor mai mici, cred eu, a venit ca revelație directă”⁸⁴. În anul 1998, el a anunțat că cele 30 de temple noi mai mici, împreună cu cele aflate deja în construcție, aveau să însumeze „47 de temple noi,

pe lângă cele 51 de temple funcționale în acest moment”. După aceea, spre încântarea tuturor acelor care îl ascultau, președintele Hinckley a adăugat: „Cred că ar fi bine să mai adăugăm încă două pentru a avea cifra rotundă 100 până la sfârșitul acestui secol, împlinindu-se 2.000 de ani «de la venirea Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos, în carne» (D&L 20:1)”. Apoi, el a promis: „Și vor mai fi”⁸⁵.

În data de 1 octombrie 2000, președintele Hinckley a dedicat Templul Massachusetts, cel de-al 100-lea templu funcțional. Înainte de sfârșitul anului 2000, el a mai dedicat încă două temple. În anul 2008, când a decedat, Biserica avea 124 de temple funcționale și 13 anunțate. Președintele Hinckley fusese implicat în planificarea și construirea majorității templelor, dedicase personal 85 dintre ele și rededicase 13 (8 dintre cele 13 rededicări erau ale templelor pe care le dedicase tot el mai devreme).

Centrul de conferințe

În cadrul conferinței generale din luna octombrie a anului 1995, președintele Hinckley a făcut aluzie la o idee la care se gândise. Vorbind din Tabernacolul din Piața Templului, el a spus: „Acest tabernacol măreț pare să devină mai neîncăpător în fiecare an. Acum ne adunăm cu grupuri mai mari sub un singur acoperiș în unele conferințe regionale”⁸⁶. În cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 1996, președintele Hinckley a vorbit mai mult despre ideea sa:

„Regret că mulți dintre cei care doresc să fie cu noi în Tabernacol în această dimineață nu au putut intra. Sunt foarte mulți oameni care au rămas afară, în jurul clădirii. Această sala unică și remarcabilă, construită de strămoșii noștri pionieri și dedicată preaslăvirii Domnului, poate găzdui confortabil aproximativ 6.000 de persoane. Unii dintre dumneavoastră care ați stat pe băncile acestea dure timp de două ore puneți, probabil, la îndoială cuvântul *confortabil*.

Inima mea se îndreaptă către cei care doresc să intre și nu a fost posibil să-i găzduim. În urmă cu aproximativ un an, le-am sugerat fraților din Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli că, poate, a sosit timpul când ar trebui să studiem posibilitatea construirii unei alte case de preaslăvire pe o scară mult mai largă, în care să găzduim de trei sau patru ori mai multe scaune decât există în această clădire”⁸⁷.

Centrul de conferințe, pe care președintele Hinckley l-a dedicat în cadrul Conferinței Generale din luna octombrie a anului 2000

În data de 24 iulie 1997, în cadrul sărbătoririi a 150 de ani de la sosirea pionierilor în valea Salt Lake, a avut loc inaugurarea lucrărilor la fundația unei noi clădiri – care urma să fie numită Centrul de conferințe – pe terenul aflat la nord de Piața Templului. După mai puțin de trei ani, în luna aprilie a anului 2000, sesiunile conferinței generale au fost ținute acolo, deși clădirea nu era încă terminată. Președintele Hinckley a dedicat Centrul de conferințe în cadrul Conferinței Generale din luna octombrie a anului 2000. Înainte de a oferi rugăciunea de dedicare, el a stat la pupitru, care fusese făcut din lemnul unui nuc negru din grădina sa, și a spus:

„Astăzi dedicăm această clădire ca o casă în care Îi vom preaslăvi pe Dumnezeu, Tatăl Etern, și pe Singurul Său Fiu, Domnul Isus Hristos. Sperăm și ne rugăm ca, de la acest pupitru, să continue să se audă în lume declarații despre mărturie și despre doctrine, despre credința în Dumnezeu cel Viu și despre recunoștința față de marele sacrificiu ispășitor al Mântuitorului nostru”⁸⁸.

Mărturia despre Isus Hristos

În anul 1889, Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au publicat o declarație oficială, intitulată „Hristos Cel Viu – Mărturia apostolilor”. Cu privire la Salvator, ei au declarat: „Nimeni altcineva nu a avut o influență atât de profundă asupra tuturor celor care au trăit și vor mai trăi pe pământ”⁸⁹.

Și nimeni altcineva nu a avut o influență atât de profundă asupra vieții președintelui Gordon B. Hinckley. Timp de peste 46 de ani, el a slujit în calitate de martor special al numelui lui Isus Hristos. La câteva luni după ce el și frații săi din Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece au publicat „Hristos Cel Viu”, președintele Hinckley a stat în fața sfinților din zilele din urmă și a spus: „Dintre toate lucrurile pentru care sunt recunoscător în această dimineață, mărturia vie cu privire la Isus Hristos, Fiul Atotputernicului Dumnezeu, Prințul Păcii, Cel Sfânt, este cel mai important”⁹⁰.

Încercări și speranță

La finalul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 2004, președintele Hinckley a spus: „Vă mai rețin atenția câteva momente. Unii dintre dumneavoastră ați observat absența surorii Hinckley. Este prima oară, în cei 46 de ani de când am devenit autoritate generală, când ea nu participă la o conferință generală... Pe drum spre casă [din Africa, în luna ianuarie], ea a fost doborâtă de oboseală. De atunci, trece printr-o perioadă grea... Cred că ceasul ei este pe cale să se oprească și nu știm cum să-l pornim din nou.

Este o perioadă tristă pentru mine. În această lună, împlinim 67 de ani de căsătorie. Ea este mama a cinci copii talentați și capabili, bunica a 25 de nepoți și nepoate și străbunica a unui număr în creștere de strănepoți și strănepoate. Am pășit împreună, umăr lângă umăr, în toți acești ani, parteneri și soț și soție egali, prin momente dificile și momente frumoase. Ea a vorbit în multe puncte de pe glob, depunând mărturie despre această lucrare, oferind dragoste, încurajări și credință oriunde a fost”⁹¹.

Două zile mai târziu, în data de 6 aprilie, Marjorie Pay Hinckley a decedat. Milioane de oameni, care au iubit-o pentru caracterul ei grijuliu și credința ei de neclintit, au jelit împreună cu președintele Hinckley. El a fost recunoscător pentru scrisorile de sprijin și de

dragoste care i-au fost trimise în număr extrem de mare din întreaga lume. Aceste scrisori, a spus el, „mi-au oferit mângâiere într-o perioadă de durere”⁹². Mulți oameni au făcut contribuții la Fondul Permanent pentru Educație în numele surorii Hinckley.

Deși pierderea lui Marjorie a fost foarte dificilă pentru el, președintele Hinckley a continuat să facă lucrarea Bisericii, chiar în condițiile în care propria stare de sănătate s-a înrăutățit. A început să folosească o cârjă. Câteodată, a folosit-o să se sprijine, dar cel mai adesea a folosit-o să-i salute pe membrii Bisericii. Președintele Thomas S. Monson și-a amintit de o conversație pe care a avut-o cu medicul președintelui Hinckley, care își făcea griji pentru modul în care președintele Hinckley își folosea – și nu-și folosea – cârja. Medicul a spus: „Nu dorim ca el să cadă și să-și rupă un șold sau mai rău. În loc să o folosească când umblă, el o folosește să-i salute pe oameni. Spune-i că medicul i-a prescris cârja și trebuie să o folosească în scopul ei obișnuit”. Președintele Monson i-a răspuns: „Domnule doctor, eu sunt consilierul președintelui Hinckley. Dumnezeu voastră sunteți medicul lui. Spuneți-i *dumneavoastră!*”⁹³

La începutul anului 2006, la vârsta de 95 de ani, președintele Hinckley a fost diagnosticat cu cancer. În cadrul Conferinței Generale din luna octombrie a acelui an, el a spus: „Domnul mi-a permis să trăiesc, deși nu știu pentru cât timp. Dar indiferent de timp, eu voi continua să fac tot ce-mi stă în putință pentru a-mi îndeplini datoria... Mă simt bine și starea sănătății mele este destul de bună. Dar când timpul va veni ca cineva să urmeze după mine, tranziția se va face cu ușurință, potrivit voinței Aceluia căruia Îi aparține această Biserică”⁹⁴.

Un an mai târziu, în luna octombrie a anului 2007, președintele Hinckley a încheiat ultima sa Conferință Generală spunând: „Aștept cu nerăbdare să vă revăd în luna aprilie a anului următor. Am 97 de ani, dar sper să fiu acolo. Fie ca binecuvântările cerului să vă însoțească până atunci, este umila mea rugăciune, în numele Mântuitorului nostru, Domnul Isus Hristos, amin”⁹⁵.

Fiica președintelui și a surorii Hinckley, Virginia, a descris cei patru ani de după moartea surorii Hinckley ca fiind „anii cei mai grei” din viața președintelui Hinckley. Apoi, ea a reflectat asupra unei rugăciuni de-a lui din data de 20 ianuarie 2008, cu o săptămână înainte de moartea sa, când a dedicat o capelă renovată din orașul Salt Lake:

„În acea rugăciune, în mod foarte neobișnuit, El s-a rugat Domnului pentru el, ca profet. A vorbit cu recunoștință spunând că, «din zilele lui Joseph Smith până în prezent, Tu ai ales și ai numit un profet pentru acest popor. Îți mulțumim și Te rugăm să-l mângâi și să-l susții pe el și să-l binecuvântezi potrivit nevoilor lui și scopurilor Tale mărețe»”⁹⁶.

În ziua de joi, 24 ianuarie 2008, președintele Hinckley a simțit, pentru prima oară, că nu putea să participe cu frații lui din Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece la adunarea lor săptămânală din templu. În următoarea duminică, pe data de 27 ianuarie, președintele Monson i-a dat o binecuvântare a preoției, asistat de președinții Henry B. Eyring și Boyd K. Packer. Mai târziu în aceeași zi, președintele Gordon B. Hinckley a decedat în liniște la el acasă, înconjurat de cei cinci copii ai săi și de soții sau soțiile lor.

Câteva zile mai târziu, mii de oameni i-au adus un ultim omagiu trecând pe lângă sicriul președintelui Hinckley în holul profeților din Centrul de conferințe. Conducători ai altor biserici și conducători ai guvernului și oameni de afaceri au trimis condoleanțe, exprimând recunoștință pentru influența și învățăturile președintelui Hinckley.

Serviciile funerare s-au ținut în Centrul de conferințe și au fost transmise în clădirile Bisericii din întreaga lume. În cadrul ceremoniei de înmormântare, Corul Tabernacolului a cântat un imn nou, intitulat: „Ce e acest lucru pe care oamenii îl numesc moarte. Versurile imnului au fost scrise de președintele Hinckley – ultima sa mărturie despre Isus Hristos către prietenii care l-au numit profet:

*Ce e acest lucru pe care oamenii îl numesc moarte,
Această calmă trecere în noapte?
Nu e sfârșit, ci naștere
De lumi mai bune și cunoaștere.
Dumnezeul meu, inima-mi alină
Necazurile și teama îmi alungă.
Divine și pure, speranța și credința
Să-mi dea tărie și pace să-nving tristețea.
Nu există moarte, ci numai schimbare
Pentru victorie, răsplata e mare;
Darul Lui, care pe oameni i-a iubit,
Fiul lui Dumnezeu, Cel Slăvit.⁹⁷*

Note

1. Vezi Steve Fidel, „A Temple to Be Built in Ghana”, *Church News*, 21 febr. 1998, p. 3.
2. Jeffrey R. Holland, „Emerging with Faith in Africa”, mormonnewsroom.co.za/article/emerging-with-faith-in-africa; accesat pe 11 febr. 2015.
3. Esther Korantemaa Abuyeh, în „Accra Ghana Temple: Commemoration of the Tenth Anniversary”, africawest.lds.org/accra-ghana-temple-commemoration-of-the-tenth-anniversary; accesat în 11 febr. 2015.
4. Adney Y. Komatsu, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 288.
5. Russell M. Nelson, „Spiritual Capacity”, *Ensign*, nov. 1997, p. 15-16.
6. Jeffrey R. Holland, „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, *Ensign*, iun. 1995, p. 4.
7. În Benjamin F. Tibby, Biographical Sketch of Breneman Barr Bitner, colecția de documente istorice a familiilor Hinckley și Bitner, Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake; vezi, de asemenea, compania de organizare și raportare a lui Silas Richards, sept. 1849, Biblioteca de istorie a Bisericii.
8. Bryant S. Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 193. Majoritatea estimărilor spun că numărul supraviețuitorilor de pe *Mayflower* depășește cu puțin 49.
9. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 24.
10. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 25.
11. Gordon B. Hinckley, „Joseph the Seer”, *Ensign*, mai 1977, p. 66; citând din „Laudă profetului”, *Immuri*, nr. 21.
12. Vezi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 45.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 388.
14. Gordon B. Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 46-47.
15. Gordon B. Hinckley, „God Hath Not Given Us the Spirit of Fear”, *Ensign* oct. 1984, p. 4-5.
16. Gordon B. Hinckley, „The Question of a Mission”, *Ensign*, mai 1986, p. 40.
17. Gordon B. Hinckley, în Jeffrey R. Holland, „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, p. 7-8.
18. Gordon B. Hinckley, „Be Not Afraid, Only Believe”, *Ensign*, febr. 1996, p. 2.
19. Gordon B. Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 62.
20. Gordon B. Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 64.
21. Vezi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 64.
22. Gordon B. Hinckley, în „His Mission to England Was a Life-Changing Experience”, *Deseret Morning News*, 28 ian. 2008, p. 11.
23. Gordon B. Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 75.
24. Consemnări referitoare la munca vârstnicilor privind conferința din Liverpool, Misiunea Britanică, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, iul. 1933 până în febr. 1934; Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake.
25. Vezi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 69.
26. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995-1999* (2005), p. 348.
27. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, p. 348.
28. Heber J. Grant, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 84.
29. Pentru mai multe detalii privind această experiență, vezi capitolul 2 al acestei cărți.
30. Gordon B. Hinckley, scrisoare adresată lui Parley Giles, 7 dec. 1936; Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake.
31. Gordon B. Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 151-152.
32. Gordon B. Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 104.
33. Marjorie Pay Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 59.
34. Marjorie Pay Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 114-15.
35. Marjorie Pay Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 173-174.
36. Marjorie Pay Hinckley, în *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, redactat de Virginia H. Pearce (1999), p. 107.

37. Gordon B. Hinckley, scrisoare adresată lui G. Homer Durham, 27 mart. 1939; Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake.
38. Gordon B. Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 126.
39. Vezi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 135-136.
40. Vezi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 143-144.
41. David O. McKay, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 176.
42. Vezi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 177-181.
43. Gordon B. Hinckley, în Conference Report, apr. 1958, p. 123-124.
44. Gordon B. Hinckley, în Conference Report, apr. 1958, p. 123.
45. Kenji Tanaka, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 220.
46. David O. McKay, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 234.
47. Gordon B. Hinckley, în Conference Report, apr. 1962, p. 71.
48. Vezi Allen E Litster, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 313.
49. Allen E Litster, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 314.
50. Vezi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 315.
51. În ultimii ani ai slujirii sale în calitate de președinte al Bisericii, președintele David O. McKay a chemat, de asemenea, mai mulți consilieri în Prima Președinție să-l ajute.
52. Gordon B. Hinckley, „Faith: The Essence of True Religion”, *Ensign*, nov. 1981, p. 6.
53. Gordon B. Hinckley, „Five Million Members – A Milestone and Not a Summit”, *Ensign*, mai 1982, p. 46.
54. Gordon B. Hinckley, „The Loneliness of Leadership” (adunare de devoțiune la Universitatea Brigham Young, 4 nov. 1969), speeches.byu.edu.
55. Gordon B. Hinckley, în Francis M. Orquiola, „Temple Dedication Rewards Faith of Filipino Saints”, *Ensign*, nov. 1984, p. 106.
56. Gordon B. Hinckley, în „New Mission Presidents Receive Instruction from Church Leaders”, *Ensign*, sept. 1984, p. 76.
57. Gordon B. Hinckley, în „Leadership Meetings Focus on Missionary Work, Activation, and Strengthening Members”, *Ensign*, mai 1985, p. 96.
58. Vezi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 505.
59. Marjorie Pay Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 505.
60. Gordon B. Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 508.
61. Gordon B. Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 508.
62. Jeffrey R. Holland, „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, p. 2.
63. Neal A. Maxwell, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 536.
64. Gordon B. Hinckley, „Remember... Thy Church, O Lord”, *Ensign*, mai 1996, p. 83.
65. Gordon B. Hinckley, „Biserica merge mai departe”, *Liahona*, iul. 2002, p. 4.
66. Gordon B. Hinckley, în „President Gordon B. Hinckley Awarded Presidential Medal of Freedom”, mormonnewsroom.org/article/president-gordon-b.-hinckley-awarded-presidential-medal-of-freedom; accesat în data de 21 sept. 2015.
67. Gordon B. Hinckley, „Jertare”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2005, p. 81.
68. Gordon B. Hinckley, „This Glorious Easter Morn”, *Ensign*, mai 1996, p. 65-66.
69. Vezi „Evenimente din președinția lui Gordon B. Hinckley”, *In Memoriam: Gordon B. Hinckley, 1910-2008* (supliment la revista *Liahona*, apr. 2008), p. 13.
70. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 553-554.
71. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 298.
72. Gordon B. Hinckley, în Jeffrey R. Holland, „A Teacher Come from God”, *Ensign*, mai 1998, p. 26.
73. Gordon B. Hinckley, „Fondul Permanent pentru Educație”, *Ensign*, iul. 2001, p. 52.
74. Gordon B. Hinckley, „Fondul Permanent pentru Educație”, p. 52.
75. Vezi Gordon B. Hinckley, „Să ne aplecăm și să-l ridicăm pe aproapele nostru”, *Liahona*, ian. 2002, p. 52.
76. Gordon B. Hinckley, „Biserica merge mai departe”, p. 6.
77. Gordon B. Hinckley, „Stand Strong against the Wiles of the World”, *Ensign*, nov. 1995, p. 100.

78. Scrisoare din partea Primei Președinții, 11 feb. 1999; citată în „Policies, Announcements, and Appointments” *Ensign*, iun. 1999, p. 80. Pentru mai multe detalii despre acest subiect, vezi capitolele 10 și 11.
79. Gordon B. Hinckley, „Converts and Young Men”, *Ensign*, mai 1997, p. 47. Pentru mai multe detalii despre acest subiect, vezi capitolul 22.
80. Jeffrey R. Holland, „Rămâneți în Mine”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2004, p. 31.
81. Gordon B. Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 325.
82. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 629.
83. Vezi Gordon B. Hinckley, „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, *Ensign*, nov. 1997, p. 49-50.
84. Gordon B. Hinckley, „The Quorum of the First Presidency”, *Ensign*, dec. 2005, p. 50.
85. Gordon B. Hinckley, „New Temples to Provide «Crowning Blessings» of the Gospel”, *Ensign*, mai 1998, p. 88. Pentru mai multe informații despre inspirația de a construi temple mai mici, vezi capitolul 23.
86. Gordon B. Hinckley, „As We Gather Together”, *Ensign*, nov. 1995, p. 4.
87. Gordon B. Hinckley, „This Glorious Easter Morn”, *Ensign*, p. 65.
88. Gordon B. Hinckley, „Acest măreț an milenar”, *Liahona*, ian. 2001, p. 80-81.
89. „Hristos Cel viu – Mărturia apostolilor”, *Liahona*, apr. 2000, p. 2.
90. Gordon B. Hinckley, „Mărturia mea”, *Liahona*, iul. 2000, p. 82. Pentru mai multe detalii despre acest subiect, vezi capitolele 8 și 24.
91. Gordon B. Hinckley, „Cuvinte de încheiere”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2004, p. 103-104.
92. Gordon B. Hinckley, „Femeile din viața noastră”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2004, p. 82.
93. Thomas S. Monson, „Domnul să te aibă-n grija Sa, până ce iar ne vom vedea”, *In Memoriam: Gordon B. Hinckley, 1910-2008*, p. 30.
94. Gordon B. Hinckley, „Credința de a muta munții”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2006, p. 82.
95. Gordon B. Hinckley, „Cuvânt de încheiere”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2007, p. 108.
96. Virginia H. Pearce, „Omagiul unei fiice”, *In Memoriam: Gordon B. Hinckley, 1910-2008*, p. 18-19.
97. Gordon B. Hinckley, „Ce este acest lucru pe care oamenii îl numesc moarte?” *In Memoriam: Gordon B. Hinckley, 1910-2008*, p. 32.

Prima Viziune a demarat „capitolul final al îndelungatei cronici a prezenței lui Dumnezeu în viața bărbaților și femeilor de pe pământ”.

Restaurarea Evangheliei – zorii unei zile mai frumoase

*„Calea către această măreață Evanghelie
a fost deschisă prin apariția Tatălui și a
Fiului în fața băiatului Joseph.”*

Din viața lui Gordon B. Hinckley

Întreaga sa viață, președintele Gordon B. Hinckley a avut un mare respect pentru oamenii implicați în restaurarea Evangheliei și pentru locurile în care aceasta s-a desfășurat. El a avut o recunoștință deosebită pentru Joseph Smith și rolul său în restaurare și a vorbit despre „o dorință tot mai mare de a depune mărturie despre divinitatea Domnului și despre misiunea profetului Joseph Smith”.¹

În anul 1935, când Gordon se întorcea acasă după misiunea sa din Anglia, el și alți misionari care își terminaseră misiunea au vizitat Dumbrava Sacră și Dealul Cumora. De asemenea, ei s-au dus la Închisoarea Carthage, unde profetul Joseph și Hyrum Smith au fost martirizați. Ei au mers pe străzile prăfuite din Nauvoo, loc pe care sfinții exilați l-au transformat dintr-o mlaștină în acest oraș frumos. Fără îndoială, Gordon se gândea la încercările și biruințele sfinților din perioada de început a Bisericii în timp ce el se afla în aceste locuri și atunci când și-a continuat călătoria spre vest, pe ruta pionierilor, către orașul Salt Lake.

În deceniile următoare, Gordon B. Hinckley s-a întors la locurile sfinte ale restaurării de multe ori. În cadrul adunării de devoțiune organizată de Prima Președinție cu prilejul Crăciunului din data de 3 decembrie 2000, el a împărtășit această experiență personală pe care a avut-o în timp ce vizita Dumbrava Sacră:

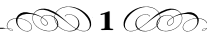
„În urmă cu câțiva ani, am fost rugat să particip la conferința țărâșului Rochester, New York. Sâmbăta, le-am spus fraților care se

aflau cu mine: «Haideți să ne trezim dimineața devreme, duminica dimineața devreme, și să mergem la Dumbrava Sacră înainte de conferință». Cu toții au fost de acord. Drept urmare, foarte devreme în acea duminică de primăvară, președintele de misiune, președintele de țarăș, reprezentantul regional și cu mine am mers la Palmyra și am mers în dumbravă. Nimeni nu se afla acolo. Totul era pașnic și frumos. Plouase pe timp de noapte. Copacii aveau frunze noi și mici.

Am vorbit încet unul cu altul. Am îngenuncheat pe pământul umed și ne-am rugat. Nu am auzit o voce distinctă. Nu am avut o viziune. Dar, într-un mod pe care nu îl pot defini, ni s-a spus în mintea noastră, a fiecăruia dintre noi, că da, aici s-a întâmplat, așa cum Joseph a spus că s-a întâmplat. Aici, Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, și Fiul Său Preaiubit, Domnul Isus Hristos înviat, i-au apărut băiatului de paisprezece ani și au vorbit cu el. Lumina Lor perfectă l-a luminat și el a fost instruit în legătură cu ceea ce ar trebui să facă.

Acea ocazie sublimă, Prima Viziune, a însemnat începutul revelațiilor cerești prin care a avut loc restaurarea pe pământ a Bisericii lui Hristos. A apărut din pustiul întunericului, din tristețea vremurilor trecute, în zorii măreți ai unei zile noi. A urmat Cartea lui Mormon ca o altă mărturie despre Domnul Isus Hristos. Preoția sa sfântă și divină a fost restaurată de mâinile celor care au deținut-o în vechime. Profetului și tovarășilor săi le-au fost conferite chei și puteri. Biserica din vechime se afla din nou pe pământ cu toate binecuvântările, puterile, doctrinele, cheile și principiile dispensațiilor precedente. Este Biserica [lui Hristos]. Ea poartă numele Lui. Este condusă de preoția Sa. Nu există alt nume dat sub cer prin care omul să poată fi salvat. Joseph Smith... a devenit persoana care a depus cel mai mult mărturie despre El².

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

După moartea Salvatorului, Biserica pe care El o stabilise s-a rătăcit în apostazie.

[Isus Hristos] a fost și este marea figură centrală a istoriei oamenilor, apogeul vremurilor și timpurilor tuturor oamenilor.

Înainte de moartea Sa, El i-a rânduit pe apostolii Săi. Ei au dus lucrarea mai departe o vreme. Biserica Sa fusese întemeiată.³

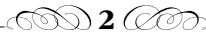
După moartea Salvatorului, Biserica pe care El o stabilise s-a rătăcit în apostazie. Au fost împlinite cuvintele profetului Isaia, care a spus: „Căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic!” (Isaia 24:5).⁴

Epistolele lui Pavel au fost un strigăt care cerea tărie printre cei care Îl urmau pe Hristos, pentru ca ei să nu ajungă pe căile celui rău. Dar spiritul apostaziei a avut, în cele din urmă, câștig de cauză.⁵

Secolele s-au scurs. Un vâl de întuneric a acoperit pământul. Isaia l-a descris: „Căci iată, întunericul acoperă pământul, și negură mare popoarele” (Isaia 60:2).

A fost un anotimp al prădării și al suferinței, marcat de un conflict lung și sângeros... A fost o vreme a lipsei de speranță, un timp al stăpânilor și al slugilor.

Prima mie de ani a trecut și al doilea mileniu a început. Primele lui secole au fost o continuare a precedentului mileniu. A fost o perioadă plină de frică și suferință.⁶

Renașterea și reforma protestantă au ajutat la pregătirea drumului pentru restaurarea Evangheliei.

Cumva, în acea lungă perioadă de întuneric, s-a aprins o lumină. Epoca Renașterii a adus cu ea înflorirea studiului, artei și științei. A apărut o mișcare a unor curajoși bărbați și femei, care priveau către ceruri cu recunoaștere față de Dumnezeu și de Fiul Său divin. Mă refer la Reformă.⁷

Reformatorii au lucrat pentru a schimba biserica [creștină], mai ales bărbați precum Luther, Melanchthon, Hus, Zwingli și Tyndale. Aceștia erau bărbați foarte curajoși, câțiva dintre ei având parte de o moarte crudă din cauza crezurilor lor. Protestantismul s-a născut împreună cu strigătul ei pentru reformă. Când reforma nu s-a înfăptuit, reformatorii și-au organizat propriile biserici. Ei au făcut acest lucru fără autoritatea preoției. Singura lor dorință a fost de a găsi un mic loc în care ei puteau să-L preaslăvească pe Dumnezeu așa cum simțeau ei că ar trebui preaslăvit.

În timp ce acest mare tumult răscolea întreaga lume creștină, forțe politice, de asemenea, se puneau în mișcare. Apoi, a început Războiul de independență al Statelor Unite care a dus la nașterea unei națiuni a cărei constituție declara faptul că guvernul nu ar trebui să-și exercite influența în problemele de natură religioasă. Sosise o nouă zi, una glorioasă. O zi în care nu mai exista o biserică a statului. Nicio religie nu mai era favorizată.

După secole de întuneric, durere și încercări, sosise perioada potrivită pentru restaurarea Evangheliei. Profeții din vechime au vorbit despre această zi mult așteptată.

Toată istoria indica această perioadă. Secolele cu toată suferința și speranța lor veniseră și trecuseră. Atotputernicul Judecător al națiunilor, Dumnezeu cel viu, hotărâse că perioada despre care vorbiseră profeții sosise. Daniel a profetizat despre o piatră care s-a desprins dintr-un munte, fără ajutorul vreunei mâini, și a devenit un munte mare care a umplut întregul pământ [vezi Daniel 2:35, 44].⁸

3

Calea către restaurare a fost deschisă prin apariția Tatălui și a Fiului în fața lui Joseph Smith.

Și apoi, după ce multe generații au trecut pe fața pământului – atât de multe dintre ele în conflicte, ură, întuneric și răutate – a venit marea zi a restaurării. Calea către această marea Evanghelie a fost deschisă prin apariția Tatălui și a Fiului în fața băiatului Joseph.⁹

Cât de extraordinară a fost acea viziune din anul 1820, când Joseph s-a rugat în pădure și când, atât Tatăl, cât și Fiul au apărut în fața lui. Unul dintre Ei i-a vorbit, chemându-l pe nume, și a spus, arătând către celălalt: „Acesta este Fiul Meu Iubit. Ascultă-L!”. (Joseph Smith – Istorie 1:17)

Un astfel de eveniment nu mai avusese loc până atunci. Unii s-ar putea întreba de ce era atât de important ca atât Tatăl, cât și Fiul să Se arate. Cred că motivul a fost că Ei anunțau începutul dispensației plenitudinii timpurilor, ultima și cea din urmă dispensație a Evangheliei, când aveau să fie adunate împreună, într-una singură, toate elementele dispensațiilor precedente. Acesta avea să fie capitolul final al îndelungatei cronici a prezenței lui Dumnezeu în viața bărbaților și femeilor de pe pământ.¹⁰

Autoritatea și cheile Preoției lui Melhisedec au fost restaurate pe pământ ca parte a restaurării.

Fiecare afirmație pe care noi o facem privind autoritatea divină, fiecare adevăr pe care noi îl oferim în ceea ce privește autenticitatea acestei lucrări, toate aceste lucruri pornesc de la Prima Viziune a băiatului profet. Fără aceasta, noi nu prea am avea mare lucru de spus. Aceasta a reprezentat debutul dispensației plenitudinii timpurilor, când Dumnezeu a promis că El va restaura toată puterea, toate darurile și binecuvântările tuturor dispensațiilor precedente.¹¹

4

Au fost restaurate autoritatea și cheile preoției.

Pentru a restaura Preoția aaronică, Ioan Botezătorul, fiind o ființă înviată, și-a așezat mâinile pe capul lui Joseph Smith și al lui Oliver Cowdery și a spus: „Vouă, tovarășilor mei în slujire, în numele lui Mesia, eu vă confer preoția lui Aaron, care deține cheile slujirii îngerilor, ale Evangheliei pocăinței și ale botezului prin scufundare pentru iertarea păcatelor” (D&L 13:1).¹²

Aceasta a fost urmată de apariția lui Petru, Iacov și Ioan, apostoli ai Domnului Isus Hristos, care le-au conferit lui Joseph și lui Oliver

Cowdery Preoția lui Melhisedec, preoție care a fost primită de acești apostoli prin mâinile Domnului Însuși.¹³

Trei dintre apostolii Salvatorului – Petru, Iacov și Ioan – li s-au arătat lui Joseph și Oliver undeva „în [pustiul]”, de-a lungul râului Susquehanna (vezi D&L 128:20). Aceștia și-au pus mâinile pe capul lor și le-au conferit această sfântă autoritate ...

Îmi pot trasa linia preoției mele cu o linie directă spre acest eveniment. Aceasta este: Am fost rânduit de David O. McKay, care a fost rânduit de Joseph F. Smith, care a fost rânduit de Brigham Young, care a fost rânduit de cei trei martori, care au fost rânduiți de Joseph Smith Jr. și Oliver Cowdery, care au fost rânduiți de Petru, Iacov și Ioan, care au fost rânduiți de Domnul Isus Hristos.

Preoția lui Melhisedec a ajuns în mod similar la [fiecare deținător]. Fraților, fiecare dintre dumneavoastră care dețineți această preoție ați primit-o, de asemenea, printr-o linie directă de la conferirea făcută de Petru, Iacov și Ioan.¹⁴

5

Prin Joseph Smith, Domnul a revelat adevăruri care ne diferențiază de alte biserici.

Permiteți-mi să numesc câteva dintre multele doctrine și practici care ne diferențiază de toate celelalte biserici, toate aceste lucruri fiind primite prin revelația dată tânărului profet. Dumneavoastră le cunoașteți, dar merită să le repetăm și să reflectăm asupra lor.

Dumnezeirea

Prima dintre acestea... este apariția lui Dumnezeu Însuși și a Preaiubitului Său Fiu, Domnul Isus Hristos înviat. Această măreață manifestare a divinității este, în opinia mea, cel mai mare eveniment de la nașterea, viața, moartea și învierea Domnului nostru la meridianul timpului.

Nu avem nicio consemnare a unui alt eveniment asemănător.

Timp de secole, oamenii s-au adunat pentru a se certa în ceea ce privește naturii Dumnezeirii. Împăratul Constantin a adunat diferiți cărturari la Nicea în anul 325. După două luni de dezbateri amare, ei au făcut un compromis asupra unei definiții care, timp

de generații, a reprezentat afirmația doctrinară a creștinilor în ceea ce privește Dumnezeu.

Vă invit să citiți această definiție și să o comparați cu afirmația tânărului Joseph. El spune pur și simplu că Dumnezeu a stat înaintea lui și a vorbit cu el. Joseph l-a putut vedea și l-a putut auzi. El arăta ca un om, o ființă tangibilă. Lângă El stătea Domnul înviat, o ființă individuală, pe care El l-a prezentat ca fiind Fiul Său Preaiubit și cu care, de asemenea, Joseph a vorbit.

Cred că, cât timp a durat acea viziune remarcabilă, Joseph a învățat mai multe despre Divinitate decât toți cărturarii și clericii din vechime.

În această revelație divină, a fost reafirmată, dincolo de orice îndoială, realitatea învierii propriu-zise a Domnului Isus Hristos.

Această cunoaștere despre Divinitate, ascunsă lumii timp de secole, a fost primul și cel mai mare lucru pe care Dumnezeu l-a revelat slujitorului Său ales.¹⁵

Cartea lui Mormon: un martor alături de Biblie

Vă voi vorbi în continuare despre un alt lucru important pe care Dumnezeu l-a revelat.

Lumea creștină acceptă Biblia ca fiind cuvântul lui Dumnezeu. Cei mai mulți nici nu știu cum a ajuns la noi.

Tocmai am terminat de citit o carte recent publicată de un om de știință cunoscut. Este evident din informațiile pe care el le oferă că diferite cărți din Biblie au fost puse laolaltă în ceea ce pare să fi fost o modalitate dezordonată. În unele cazuri, consemnările au fost făcute după o lungă perioadă de la desfășurarea evenimentele pe care le descriu. Cineva ar putea întreba: „Este Biblia adevărată? Este cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu?”

Noi răspundem că este, în măsura în care este tradusă corect. Mâna Domnului a dirijat scrierea ei. Dar acum nu este singura. Mai este o mărturie despre adevărurile semnificative și importante pe care le conține.

În scripturi se spune: „Orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau a trei martori” (2 Corinteni 13:1).

*„Cartea lui Mormon se face auzită ca un glas din țărână,
depunând mărturie despre Fiul lui Dumnezeu.”*

Cartea lui Mormon a apărut prin harul și puterea lui Dumnezeu. Se face auzită ca un glas din țărână, depunând mărturie despre Fiul lui Dumnezeu. Vorbește despre nașterea Sa, despre slujirea Sa, despre răstignirea și învierea Sa, precum și despre vizita Sa printre credincioși în țara Abundența de pe continentul american.

Este un lucru tangibil, care poate fi ținut în mâini, care poate fi citit, care poate fi testat. Cuprinde în paginile sale o promisiune despre originea ei divină. Milioane de oameni au pus la încercare acea promisiune și au aflat că este o scriere adevărată și sfântă ...

Așa cum Biblia este testamentul Lumii Vechi, Cartea lui Mormon este testamentul Lumii Noi. Ele merg mână în mână declarând că Isus este Fiul Tatălui ...

Această carte sfântă, care a apărut ca o revelație dată de Atotputernic, este într-adevăr un alt testament despre divinitatea Domnului nostru.¹⁶

Autoritatea preoției și organizarea Bisericii

Preoția este autoritatea de a acționa în numele lui Dumnezeu... Am mai citit recent o altă carte. Descrie apostazia Bisericii întemeiate de Isus. Dacă autoritatea acelei Biserici s-a pierdut, cum putea să fie înlocuită?

Autoritatea preoției a venit din unicul loc din care putea să vină, adică din ceruri. A fost conferită prin mâinile celor care au deținut-o atunci când Salvatorul era pe pământ ...

Cât de frumoasă este dezvăluirea modelului restaurării care a condus la organizarea Bisericii în anul 1830... Chiar numele Bisericii a fost dat prin revelație. A cui Biserică era? Era a lui Joseph Smith? Era a lui Oliver Cowdery? Nu, a fost Biserica lui Isus Hristos restaurată pe pământ în aceste ultime zile.¹⁷

Familia

O altă revelație măreață și unică dată profetului a fost referitoare la planul despre viața eternă a familiei.

Familia este o creație a Celui Atotputernic. Reprezintă cea mai sacră dintre toate relațiile. Este cea mai importantă dintre toate promisiunile. Este organizația fundamentală a societății.

Prin revelație de la Dumnezeu, dată profetului Său, a venit doctrina și autoritatea prin care familiile sunt pecetluite împreună nu numai pentru această viață, ci pentru toată eternitatea.¹⁸

Inocența copiilor mici

Inocența copiilor mici este încă una dintre revelațiile pe care Dumnezeu le-a dat prin intermediul profetului Joseph. Practica des întâlnită este botezarea copiilor mici pentru a îndepărta efectele a ceea ce este descris ca fiind păcatul lui Adam și al Evei. În doctrina restaurării, botezul este iertarea păcatelor personale ale fiecăruia. Devine un legământ între Dumnezeu și om. Se efectuează la vârsta responsabilității, atunci când oamenii sunt destul de maturi pentru a face diferența dintre bine și rău. Se face prin scufundare ca simbol al morții și îngropării lui Isus Hristos și prin ieșirea din apă ca semn al învierii Sale.¹⁹

Salvarea celor morți

Voi continua menționând un alt adevăr revelat. Ni s-a spus că Dumnezeu nu este părtinitor și totuși, în nicio altă biserică din câte știu eu, nu se are grijă de cei aflați dincolo de vălul morții, ca ei să primească fiecare binecuvântare care le este oferită celor în viață. Măreața doctrină a salvării celor morți este unică și aparține acestei Biserici... Celor morți li se dă aceeași ocazie ca și celor vii. Mă repet, câtă grijă glorioasă și măreață a manifestat Atotputernicul prin revelația dată profetului Său.²⁰

Natura, scopul și potențialul copiilor lui Dumnezeu

Natura eternă a omului a fost revelată. Noi suntem fii și fiice ai lui Dumnezeu. Dumnezeu este Tatăl spiritelor noastre. Noi am trăit înainte de a veni aici. Am avut o personalitate. Noi ne-am născut în această viață ca parte a unui plan divin. Suntem aici pentru a pune la încercare demnitatea noastră, acționând prin libertatea de a alege pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Atunci când murim, vom continua să trăim. Viața noastră eternă este cuprinsă în trei etape: prima este existența noastră premuritoare, a doua este existența noastră muritoare iar a treia este existența noastră de după moarte. La moarte, murim în această lume și pășim prin vâl în gloria în care suntem demni să intrăm. Aceasta, din nou, este o doctrină unică, aparte și prețioasă a acestei Biserici care a apărut prin revelație.²¹

Revelația din zilele noastre

Ofer acest scurt rezumat al acestei revărsări nemaipomenite de cunoaștere și autoritate de la Dumnezeu asupra capului profetului Său... Mai este încă una pe care trebuie să o menționez. Aceasta este principiul revelației din zilele noastre. Articolul de credință pe care l-a scris profetul spune:

„Noi credem în tot ceea ce a revelat Dumnezeu, tot ceea ce revelează El în zilele noastre și credem că El va revela încă multe lucruri mărețe și importante referitoare la Împărăția lui Dumnezeu” (Articolele de credință 1:9).

O biserică în creștere, o biserică ce se răspândește pe suprafața pământului în aceste timpuri dificile are nevoie constantă de revelație de la tronul ceresc pentru a îi oferi îndrumare și pentru a înainta.

Prin rugăciune și căutând să aflăm voia Domnului, noi depunem mărturie că acea îndrumare este primită, că revelația este primită și că Domnul binecuvântează Biserica Sa pe calea destinului ei.

Pe temelia solidă a chemării divine a profetului Joseph și a revelației de la Dumnezeu, care a venit prin el, noi înaintăm.²²

Fiind al cincisprezecelea profet de la Joseph Smith și purtând mantia apostolică ce i-a fost oferită, declar solemn mărturia mea cu privire la veridicitatea relatării profetului Joseph despre [restaurare], declar că Tatăl... a depus mărturie despre divinitatea Fiului Său, că Fiul l-a instruit pe băiatul profet și că au urmat o serie de evenimente care au dus la organizarea „singurei Biserici adevărate și vii de pe toată suprafața pământului” [D&L 1:30].²³

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- De ce aveau nevoie oamenii din lume ca Biserica și Evanghelia lui Isus Hristos să fie restaurate? (Vezi secțiunea 1.) Care sunt câteva dintre modurile în care Domnul a pregătit calea pentru restaurarea Evangheliei? (Vezi secțiunea 2.)
- Meditați asupra învățăturilor președintelui Hinckley despre Prima Viziune (vezi secțiunea 3). În ce fel v-a influențat mărturia pe care o aveți despre Prima Viziune?
- De ce a fost necesar ca preoția să fie restaurată de mesageri cerești? (Vezi secțiunea 4.) De ce este important că fiecare deținător al preoției lui Melhisedec își poate trasa linia autorității preoției înapoi până la Isus Hristos?
- În secțiunea 5, revedeți rezumatul câtorva dintre adevărurile care i-au fost revelate profetului Joseph Smith. Cum v-au binecuvântat viața aceste adevăruri? Cum putem să-i ajutăm pe copii să înțeleagă și să aprecieze aceste adevăruri?

Scripturi suplimentare

Isaia 2:1-3; Faptele apostolilor 3:19-21; Apocalipsa 14:6-7; 2 Nefi 25:17-18; D&L 128:19-21

Ajutor pentru studiu

„Studiul personal al Evangheliei este cel mai eficient atunci când sunteți învățați prin Duhul Sfânt. Începeți întotdeauna studiul Evangheliei rugându-vă ca Duhul Sfânt să vă ajute să învățați” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 18).

Note

1. În Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 326.
2. „My Redeemer Lives”, *Ensign*, febr. 2001, p. 72.
3. „To the Women of the Church”, *Ensign*, nov. 1999, p. 73.
4. „Piatra desprinsă din munte”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2007, p. 84.
5. „Zorii unei zile mai frumoase”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2004, p. 82.
6. „At the Summit of the Ages”, p. 73.
7. „Zorii unei zile mai frumoase”, p. 82-83.
8. „At the Summit of the Ages”, p. 73.
9. „Zorii unei zile mai frumoase”, p. 83.
10. „Piatra desprinsă din munte”, p. 84.
11. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 226.
12. „Lucrurile despre care știu”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2007, p. 84.
13. „Lucrurile minunate pe care le-a revelat Dumnezeu”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2005, p. 82.
14. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000-2004* (2005), p. 411.
15. „Lucrurile minunate pe care le-a revelat Dumnezeu”, p. 80-81.
16. „Lucrurile minunate pe care le-a revelat Dumnezeu”, p. 81-82.
17. „Lucrurile minunate pe care le-a revelat Dumnezeu”, p. 82.
18. „Lucrurile minunate pe care le-a revelat Dumnezeu”, p. 82.
19. „Lucrurile minunate pe care le-a revelat Dumnezeu”, p. 82.
20. „Lucrurile minunate pe care le-a revelat Dumnezeu”, p. 82.
21. „Lucrurile minunate pe care le-a revelat Dumnezeu”, p. 83.
22. „Lucrurile minunate pe care le-a revelat Dumnezeu”, p. 83.
23. „Martori speciali ai lui Hristos”, *Liahona*, apr. 2001, p. 24.

Un steag pentru popoare, o lumină pentru lume

„Aceasta este o perioadă în care să fim puternici. Este o perioadă în care să înaintăm fără ezitare, cunoscând bine sensul, amploarea și importanța misiunii noastre.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

La scurt timp după ce s-a întors acasă din misiunea sa în Anglia, Gordon B. Hinckley a îndeplinit o ultimă însărcinare dată de președintele său de misiune, Joseph F. Merrill. Președintele Merrill a fost, de asemenea, membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și l-a rugat pe Gordon să întocmească un raport pentru Prima Președinție. Președinții Heber J. Grant, J. Reuben Clark jr. și David O. McKay. Gordon a contactat secretariatul Primei Președinții și a stabilit o întâlnire.

Când Gordon a intrat în sala de consiliu a Primei Președinții, președintele Grant și consilierii săi l-au întâmpinat cu căldură. Apoi, președintele Grant a spus: „Frate Hinckley, îți vom acorda cincisprezece minute pentru a ne spune ceea ce vârstnicul Merrill dorește ca noi să știm”. După o oră și cincisprezece minute, Gordon a plecat din încăpere. În cele cincisprezece minute care i-au fost acordate, el a prezentat îngrijorarea președintelui său de misiune – aceea că misionarii aveau nevoie de materiale tipărite mai bune pentru a-i ajuta în munca lor. Scurta sa prezentare a făcut ca membrii Primei Președinții să-i adreseze întrebări și să discute cu el timp de o oră.

După ce a îndeplinit această însărcinare, Gordon a simțit că „acum misiunea sa s-a terminat cu adevărat și era timpul să meargă mai departe și să își planifice viitorul”. El deja obținuse o diplomă în limba engleză de la Universitatea Utah și dorea să facă un masterat în jurnalism la Universitatea Columbia din orașul New York. Dar, la

*„Este misiunea acestei Biserici să stea ca un steag
pentru popoare și o lumină pentru lume.”*

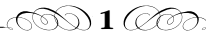
două zile după întâlnirea cu Prima Președinție, a primit un telefon care i-a schimbat planurile. Cel care l-a sunat a fost președintele McKay, care i-a spus: „Frate Hinckley, ieri, în cadrul adunării Primei Președinții și a Celor Doisprezece, am discutat despre lucrurile pe care ni le-ai spus în timpul întâlnirii tale cu noi. Și am organizat un comitet alcătuit din șase persoane, membri ai Cvorumului celor Doisprezece, vârstnicul Stephen L. Richards fiind președintele, pentru a rezolva problemele pe care tu le-ai adus în discuție. Am dori să te invităm să vii să lucrezi împreună cu membrii comitetului”¹.

Gordon a acceptat invitația și a fost angajat ca secretar executiv al noului comitet, intitulat Comitetul Bisericii pentru radio, publicitate și literatură misionară. El nu s-a dus niciodată la Universitatea Columbia și nu a lucrat niciodată ca jurnalist care să scrie știrile lumii. În schimb, a început un efort, care a durat întreaga sa viață, de a publica vestea cea bună a Evangheliei. Aceste responsabilități au crescut mai târziu, când a slujit în calitate de autoritate generală.

Deoarece își dezvoltase abilitatea de a se exprima clar chiar și în situații dificile, Gordon B. Hinckley a primit deseori însărcinarea de a da interviuri reporterilor. În calitate de președinte al Bisericii, el a continuat să se bucure de astfel de ocazii, făcându-și partea pentru a ajuta Biserica lui Isus Hristos să iasă „din obscuritate” (D&L 1:30). El a spus:

„Eu cred și vă mărturisesc că este misiunea acestei Biserici să stea ca un steag pentru popoare și o lumină pentru lume. Ne-a fost dată o însărcinare măreață și de neimaginat pe care nu putem s-o abandonăm sau s-o respingem. Noi acceptăm această însărcinare și suntem hotărâți s-o îndeplinim iar cu ajutorul lui Dumnezeu vom reuși”².

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Precum piatra din viziunea lui Daniel, Biserica se se rostogolește pentru a umple întregul pământ.

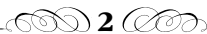
Această Biserică a început cu rugăciunea umilă a băiatului Joseph Smith, rostită în dumbrava de la ferma tatălui său. De la acea experiență remarcabilă, pe care noi o numim Prima Viziune, a crescut această lucrare... Este transformarea în realitate a însăși viziunii lui Daniel

despre piatra desprinsă din munte, fără ajutorul vreunei mâini, care se rostogolește pentru a umple pământul întreg (vezi Daniel 2:44-45).³

În anul 1830, când Biserica a fost organizată, erau numai șase membri, doar o mână de credincioși, toți locuitori ai unui sat aproape necunoscut... Țărușii Sionului înfloresc astăzi în fiecare stat al Statelor Unite, în fiecare provincie a Canadei, în fiecare stat din Mexic și în fiecare națiune din America Centrală și din America de Sud.

Găsim congregații și pe Insulele Britanice și în Europa, unde mii de oameni s-au alăturat Bisericii de-a lungul anilor. Această lucrare a ajuns în sus, până la națiunile baltice, și în jos, până în Bulgaria și Albania și alte zone ale acelei părți a lumii. S-a întins de-a lungul vastei suprafețe a Rusiei. Ajunge până în Mongolia și în toate națiunile din Asia, în insulele Pacificului, în Australia și Noua Zeelandă și în India și Indonezia. Înfloresc în multe dintre națiunile din Africa ...

Și acesta este numai începutul. Această lucrare va continua să crească, să prospere și să cuprindă întreg pământul.⁴

Conducătorii din perioada de început a Bisericii au avut o viziune profetică asupra destinului lucrării Domnului.

În data de 24 iulie 1847, grupul nostru de pionieri a ajuns în valea Salt Lake. Un alt grup a ajuns cu o zi sau două zile mai devreme. Brigham Young a ajuns sâmbăta. A doua zi, adunările zilei de sabat s-au ținut atât dimineața, cât și după amiaza. Nu avem niciun fel de sală în care să ne adunăm. Presupun că, pe căldura arzătoare din acea duminică din luna iulie, ei stăteau la marginea căruțelor lor și se sprijineau pe roți în timp ce Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli predicau. Vara era pe terminate și ei aveau de îndeplinit o sarcină uriașă și urgentă dacă doreau să planteze semințe pentru anotimpul următor. Dar președintele Young i-a implorat să nu încalce ziua de sabat atunci sau în viitor.

Dimineața următoare, ei s-au împărțit în grupuri pentru a explora împrejurimile. Brigham Young, Wilford Woodruff și câțiva dintre prietenii lor au plecat din tabăra lor și au făcut o drumeție... Ei s-au urcat pe un vârf care avea forma unui dom și președintelui Young i-a fost greu din cauza bolii de care suferea recent.

Când membrii Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli au ajuns în vârf, s-au uitat spre sud, la vale. Era în mare parte stearpă, exceptând câteva sălcii și trestii care creșteau de-a lungul râulețelor care duceau apa din munți în lac. Nu se găsea nicio construcție de orice fel, dar, următoarea sâmbătă, Brigham Young a spus: „Acesta este locul”.

Vârful pe care stăteau a fost numit Ensign Peak, numele făcând referire la aceste cuvinte profetice ale lui Isaia: „El [referindu-se la Dumnezeu] ridică un steag popoarelor îndepărtate, și le fluieră de la un capăt al pământului: și iată-le, vin repede și ușor” (Isaia 5:26).

„Și El va ridica un steag pentru națiuni și-i va aduna pe cei alungați ai lui Israel și va aduna laolaltă pe cei împrăștiați ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului” (Isaia 11:12) ...

Cred că atunci [acei frați] au vorbit, de asemenea, despre construirea unui templu... împlinind cuvintele lui Isaia:

„Și se va întâmpla în ultimele zile, când muntele Casei Domnului va fi întemeiat pe vârful munților și va fi înălțat deasupra dealurilor, iar toate națiunile vor curge către acel loc.

Și mulți oameni se vor duce și vor spune: Veniți, să mergem sus la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov; iar El ne va învăța căile Sale, iar noi vom păși pe căile Lui; pentru că din Sion va ieși legea, iar din Ierusalim cuvântul Domnului” (Isaia 2:2-3).

Cât de prostesc, ar fi putut spune cineva, dacă i-ar fi auzit pe acești bărbați în acea dimineață de iulie a anului 1847. Ei nu arătau ca demnitari cu vise mărețe. Ei nu arătau ca niște conducători care studiau hărți și planificau construirea unui imperiu. Ei erau exilați, fiind forțați să-și părăsească orașul minunat de pe râul Mississippi pentru a veni în această regiune deșertică din vest. Dar ei aveau un vis pe care l-au luat din scripturi și din cuvinte revelate.

Mă minunez de viziunea aceluia mic grup. Era atât cutezător, cât și îndrăzneț. Era aproape de necrezut. Iată-i aici, la aproape o mie șase sute de kilometri distanță de cea mai apropiată așezare estică și la aproape o mie trei sute de kilometri distanță de coasta Pacificului. Ei se aflau într-o climă necunoscută lor. Solul era diferit față de cel fertil din Illinois și Iowa, acolo unde locuiseră recent. Nu culeseră niciodată recolte aici. Nu știau cum sunt iernile. Nu construiseră

La două zile după ce au ajuns în valea Salt Lake, Brigham Young și alți câțiva conducători au urcat pe un deal în formă de dom, care a fost ulterior numit Ensign Peak, și au cercetat împrejurimile.

nimic. Acești profeți, îmbrăcați în haine vechi, uzate de atâta călătorit, purtând cizme cu care parcurseseră peste o mie șase sute de kilometri de la Nauvoo până la această vale, vorbeau despre o viziune milenară. Ei vorbeau având o vedere profetică a minunatului destin al acestei cauze. În acea zi, ei au coborât de pe acel vârf și s-au apucat de lucru pentru a-și transforma visul în realitate.⁵

3

Niciodată nu trebuie să pierdem din vedere destinul divin al lucrării lui Dumnezeu și rolul pe care îl jucăm în aceasta.

Uneori, în zilele noastre, pe măsură ce mergem pe cărările noastre înguste și ne îndeplinim micile noastre responsabilități, pierdem din vedere imaginea de ansamblu. Când eram copil, caii de povară erau des întâlniți. O parte importantă a harnașamentului era frâul. Pe frâu erau puse bucăți de piele pentru a limita vederea calului. Erau puse astfel încât calul să nu poată vedea într-o parte sau alta, ci doar înainte. Erau făcute pentru a-l ajuta să nu se sperie sau să nu îi fie distrasă atenția și pentru a-l face să se concentreze asupra drumului din fața sa.

Câțiva dintre noi ne facem treaba ca și cum am avea astfel de lucruri care ne limitează vederea. Vedem doar cărarea noastră mică și îngustă. Nu zărim nimic din viziunea mai largă. Poate că responsabilitatea noastră în Biserică este mică. Dar este bine să ne îndeplinim acea responsabilitate cu sârguință. Este bine, de asemenea, să știm cum contribuie acea responsabilitate la planul general și măreț privind creșterea împărăției lui Dumnezeu.

Citez dintr-un autor necunoscut ceea ce președintele Harold B. Lee a spus odată: „Cercetează terenuri mari și cultivă-le pe cele mici”.

Interpretarea mea a acestei afirmații este că noi ar trebui să recunoaștem ceva din amploarea, adâncimea și înălțimea – grandioasă și minunată, mare și atotcuprinzătoare – a planului Domnului și, apoi, să lucrăm cu sârguință pentru a ne îndeplini responsabilitățile ce țin de partea din acest plan care ne-a fost repartizată.

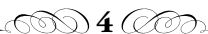
Fiecare dintre noi are un mic teren de cultivat. Cât timp facem acest lucru, nu trebuie să pierdem din vedere niciodată imaginea de ansamblu, măreața îmbinare a destinului divin al acestei lucrări. Ne-a fost dat de Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, și fiecare dintre noi are un rol de jucat în a țese tapiseria sa minunată. Contribuția noastră individuală poate fi mică, dar nu este lipsită de importanță ...

În timp ce vă îndepliniți partea conform chemării dumneavoastră, nu pierdeți niciodată din vedere imaginea de ansamblu măreață și minunată a scopului acesteia, a dispensației plenitudinii timpurilor. Țeseți-vă frumos firul mic în această măreață tapiserie, al cărei model ne-a fost pregătit de Dumnezeu din cer. Respectați cauza pentru care noi trudim. Fiți sârguincioși, sinceri, virtuoși și credincioși, pentru ca acest stindard să fie fără pată.

Viziunea acestei împărății nu este un vis superficial dintr-o noapte care se termină odată cu răsăritul. Este cu adevărat planul și lucrarea lui Dumnezeu, Tatăl nostru Etern. Are legătură cu toți copiii Săi.

În timp ce curățau aceste văi din vest [din Utah] de pelinul negru pentru a pune bazele unei comunități, în timp ce făceau toate aceste multe lucruri lumești pe care trebuiau să le facă pentru a rămâne în viață și pentru a crește, strămoșii noștri [pioneri] au avut mereu în minte grandoarea măreței cauzei pentru care trudeau. Este o lucrare pe care noi trebuie să o facem având aceeași viziune pe care

au avut-o ei. Este o lucrare care va continua chiar și după moartea noastră. Dumnezeu să ne ajute să slujim cât mai bine în calitate de slujitori, chemați prin divina Sa voință pentru a înainta și a clădi împărăția cu mâinile noastre imperfecte, fiind uniți pentru a face un model perfect.⁶

Putem deveni ca un stindard pentru națiuni de la care oamenii de pe pământ pot dobândi tărie.

Dragii mei frați și dragile mele surori, a sosit vremea ca noi să fim un pic mai hotărâți, să ne ridicăm privirea și să ne deschidem mai mult mintea pentru a pricepe și a înțelege mai bine marea misiune milenară a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Aceasta este o perioadă în care să fim puternici. Este o perioadă în care să înaintăm fără ezitare, cunoscând bine sensul, amploarea și importanța misiunii noastre. Este o perioadă în care să facem ce este drept indiferent de consecințe. Este o perioadă în care să ținem poruncile. Este o perioadă în care să-i ajutăm cu blândețe și dragoste pe cei care au probleme și pe cei care rătăcesc în întuneric și durere. Este o perioadă în care să fim grijulii și buni, decenti și cumsecade unii cu alții în toate relațiile noastre. Cu alte cuvinte, să devenim mai asemănători lui Hristos.⁷

Dacă lumea nu-și schimbă cursul actualelor tendințe (și acest lucru este puțin probabil) și dacă, de cealaltă parte, noi continuăm să urmăm învățăturile profeților, noi vom deveni oameni din ce în ce mai neobișnuiți și diferiți și lumea va observa acest lucru. De exemplu, pe măsură ce integritatea familiei se năruie din cauza presiunii lumii, poziția noastră privind sfințenia familiei va deveni și mai evidentă și chiar și mai neobișnuită, dacă noi avem credința de a păstra această poziție.

Pe măsură ce atitudinea permisivă în ceea ce privește sexul continuă să se răspândească, doctrina Bisericii, deși consecvent predicată timp de peste un secol și jumătate, va deveni tot mai neobișnuită și chiar ciudată pentru mulți.

Pe măsură ce consumul de alcool și abuzul de droguri crește în fiecare an în cadrul obiceiurilor societății noastre, poziția noastră,

stabilită de Domnul în urmă cu peste un secol și jumătate, va deveni și mai neobișnuită pentru oameni ...

Pe măsură ce ziua de sabat devine tot mai mult o zi a comerțialului și a distracției, cei care se supun preceptului legii, scris de degetul Domnului pe Sinai și întărit de revelația modernă, vor părea tot mai neobișnuiți.

Nu este mereu ușor să trăim în lume și să nu fim parte a acesteia. Nu putem trăi doar cu noi înșine sau pentru noi, nici nu am dori să facem acest lucru. Trebuie să ne amestecăm cu alții. Făcând acest lucru, noi putem fi amabili. Putem fi inofensivi. Putem evita orice spirit sau atitudine de îngâmfare. Și ne putem păstra standardele ...

Pe măsură ce respectăm aceste lucruri și alte standarde ale Bisericii, multe persoane din lume ne vor respecta și vor găsi tăria de a urma ceea ce și ei știu că este drept.

Și, potrivit lui Isaia, „popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui” (Isaia 2:3).

Nu este nevoie să facem compromisuri. Nu trebuie să facem compromisuri. Lumânarea pe care Domnul a aprins-o în această dispensație poate deveni o lumină pentru întreaga lume și faptul că alte persoane văd lucrările noastre bune poate duce la slăvirea Tatălui nostru din Cer și la emularea în viața lor a exemplelor pe care le-au văzut în noi.

Începând cu dumneavoastră și cu mine, poate fi un întreg popor care, datorită virtuții din viața noastră și din căminele noastre, datorită alegerilor noastre profesionale, chiar și datorită felului nostru de a ne distra, poate deveni precum un oraș de pe un deal la care oamenii se pot uita și învăța și poate deveni un stindard pentru națiuni din care oamenii de pe pământ pot obține tărie.⁸

Dacă vrem să înălțăm această Biserică la fel ca pe un steag pentru popoare și o lumină pentru lume, trebuie să mai adăugăm fiecare, la noi înșine, încă unul dintre atributele lui Hristos. Apărând ceea ce este drept, nu trebuie să ne temem de consecințe. Nu trebuie să ne fie frică niciodată. Pavel i-a spus lui Timotei:

„Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.

Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru” (2 Timotei 1:7-8)⁹.

Nu putem pur și simplu să neglijăm această cauză, care este a lui Hristos. Nu putem pur și simplu să stăm pe margine și să privim lupta dintre forțele binelui și ale răului ...

Vă îndemn cu toată puterea pe care o am să vă oferiți ajutorul într-o îndatorire mai importantă decât cerințele vieții noastre de zi cu zi, adică aceea de a fi puternici, într-atât încât să deveniți un conducător care apără acele cauze care fac ca a noastră civilizație să strălucească și care aduc alinare și pace în viața noastră. Dumneavoastră puteți fi un conducător. În calitate de membru al acestei Biserici, trebuie să fiți un conducător pentru a apăra acele cauze pe care Biserica le susține. Nu permiteți fricii să vă copleșească în eforturile dumneavoastră.¹⁰

Nu există nimic de care să ne temem. Dumnezeu se află la cârmă. El va face ca frica să dispară pentru binele acestei lucrări. El va da nenumărate binecuvântări celor care se supun poruncilor Sale. Aceasta a fost promisiunea Sa. Despre abilitatea Sa de a-și ține promisiunile nimeni dintre noi nu se poate îndoii...

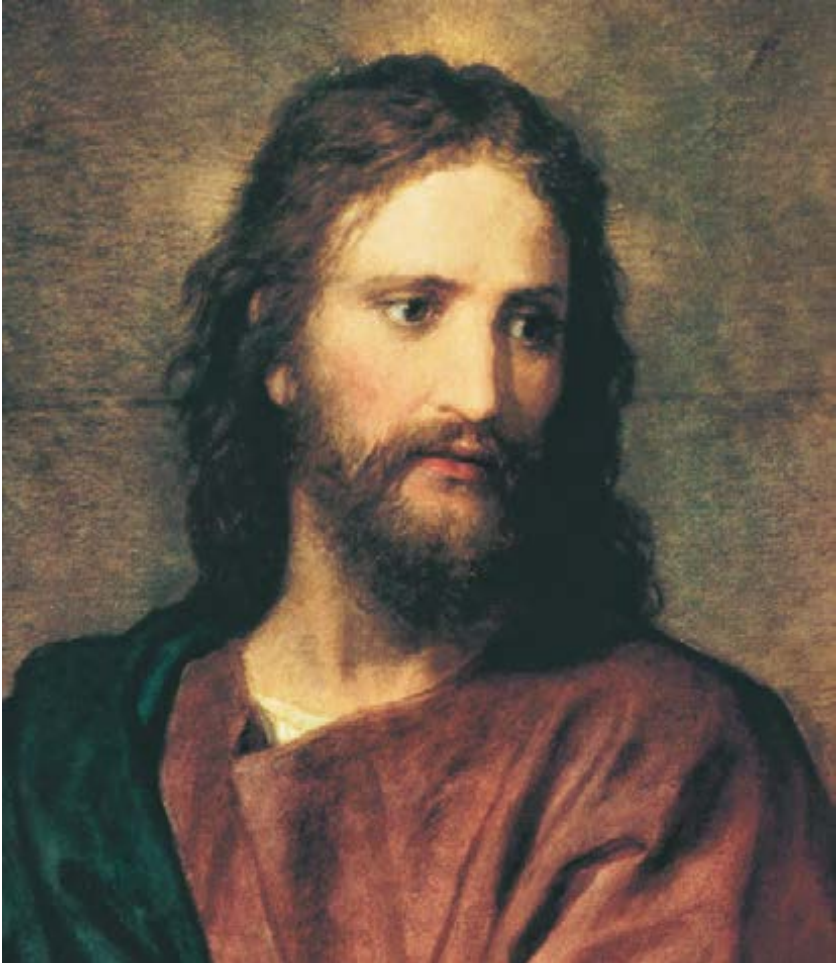
Salvatorul nostru, care este Mântuitorul nostru, Marele Iehova, mărețul Mesia, a promis: „Eu voi merge în fața voastră. Voi fi la dreapta voastră și la stânga voastră și Spiritul Meu va fi în inima voastră și îngerii mei în jurul vostru pentru a vă susține” (D&L 84:88).

„De aceea, nu te teme turmă mică; faceți bine; lăsați pământul și iadul să se unească împotriva voastră, pentru că, dacă voi sunteți zidiți pe piatra Mea, ei nu pot birui ...

Întoarce-te către Mine în fiecare gând; nu te îndoii, nu te teme.

Privește rănile care Mi-au străpuns coasta și, de asemenea, semnele cuielor din mâinile și picioarele Mele; fii credincios, păzește poruncile Mele și vei moșteni împărăția cerurilor” (D&L 6:34, 36-37).

Fiind uniți, lucrând cot la cot, noi vom progresa în calitate de slujitori ai Dumnezeului Celui Viu, făcând lucrarea Preaiubitului Fiului al lui Dumnezeu, Învățătorul nostru, Cel cărui nume Îi slujim și al cărui nume noi căutăm să-L slăvim.¹¹

*„Dacă vrem să înălțăm această Biserică la fel ca pe un steag pentru
popoare și o lumină pentru lume, trebuie să mai adăugăm fiecare,
la posibilitățile noastre, încă unul dintre atributele lui Hristos.”*

Trebuie să stăm neclintiți. Trebuie să rezistăm în fața rețelor lumii. Dacă vom face așa, Atotputernicul va fi puterea noastră și apărătorul nostru, îndrumătorul și revelatorul nostru. Vom avea liniște, știind că facem ce ne-a cerut El să facem. Unii poate că nu sunt de acord cu noi, dar am încrederea că ne respectă. Nu vom fi lăsați singuri. Sunt mulți care nu sunt de aceeași credință cu noi, dar care simt la fel ca noi. Aceștia ne vor sprijini. Ei ne vor susține în lucrurile pe care le facem.¹²

Să ne bucurăm în această minunată eră a lucrării Domnului. Să nu fim mândri sau aroganți. Să fim recunoscători și umili. Și noi, fiecare, să hotărâm că vom crește frumusețea lucrării magnifice a Atotputernicului, ca ea să strălucească pe întreg pământul ca o sursă de putere și de bunătate, pentru ca toată lumea să privească.¹³

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Pe măsură ce citiți secțiunea 1, ce sentimente aveți când vă gândiți la creșterea Bisericii din anul 1830 până în prezent?
- Recitiți relatarea președintelui Hinckley despre sosirea primilor pionieri în valea Salt Lake (vezi secțiunea 2). Ce putem învăța din această relatare? În ce fel am beneficiat de viziunea profetică a conducătorilor din perioada de început a Bisericii? Ce credeți că înseamnă să fiți „un steag pentru popoare”? (Vezi Isaia 5:26; 11:12.)
- În secțiunea 3, președintele Hinckley ne-a încurajat să vedem „imaginea de ansamblu” și „viziunea mai largă” a lucrării lui Dumnezeu. De ce trebuie să vedem această imagine de ansamblu? De ce o pierdem uneori din vedere? În ce moduri pot contribui micile noastre eforturi la creșterea împărăției lui Dumnezeu?
- Recitiți în ce moduri spune președintele Hinckley că sfinții din zilele din urmă încep să devină „oameni din ce în ce mai neobișnuiți și diferiți” (secțiunea 4)? Cum putem să avem o viziune mai mare și mai mult curaj pentru a ajuta la înaintarea lucrării lui Dumnezeu? Cum putem trăi în lume fără a fi de-ai lumii? Cum putem „să mai adăugăm fiecare, la noi înșine, încă unul dintre atributele lui Hristos”? De ce este important să apărăm ce este drept?

Scripturi suplimentare

Matei:14-6; 1 Nefi 14:14; D&L 1:1-6; 65:1-6; 88:81; 115:5-6

Ajutor pentru predare

„Fiți siguri că nu credeți că dumneavoastră sunteți «adevăratul învățător». Aceasta este o greșeală gravă... Aveți grijă să nu interferați cu aceasta. Rolul major al unui învățător este de a pregăti calea prin care oamenii vor avea o experiență spirituală cu Domnul” (Gene R. Cook, citat în *Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 41).

Note

1. Vezi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 83-85.
2. „Un steag pentru popoare, o lumină pentru lume”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2003, p. 82-83.
3. „Virtutea să înfrumusețeze, fără încetare, gădurile tale”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2007, p. 115.
4. „Piatra desprinsă din munte”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2007, p. 84.
5. „An Ensign to the Nations”, *Ensign*, nov. 1989, p. 51-52.
6. „An Ensign to the Nations”, p. 52-54.
7. „This Is the Work of the Master”, *Ensign*, mai 1995, p. 71.
8. „A City upon a Hill”, *Ensign*, iul. 1990, p. 4-5.
9. „Un steag pentru popoare, o lumină pentru lume”, p. 84.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 138.
11. „This Is the Work of the Master”, p. 71.
12. „Un steag pentru popoare, o lumină pentru lume”, p. 83.
13. „Situția Bisericii”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2004, p. 6.

„Avem toate motivele pentru a fi optimiști.”

Să cultivăm o atitudine de fericire și un spirit optimist

*„Fiți încrezători! Fiți fericiți! Nu vă
descurajați! Lucrurile se vor rezolva.”*

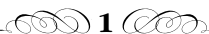
Din viața lui Gordon B. Hinckley

Mama președintelui Gordon B. Hinckley, Ada Bitner Hinckley, deseori spunea că „o atitudine fericită și un chip zâmbitor poate ajuta pe oricine să treacă peste aproape orice necaz și că fiecare persoană este responsabilă pentru propria fericire”.¹ Tatăl său, Bryant S. Hinckley, avea, de asemenea, „o perspectivă inerent pozitivă”.² Președintele Hinckley își amintește: „Când eram tânăr băiat și eram înclinat să critic, tatăl meu îmi spunea: «Cinicii nu-și oferă contribuția, scepticii nu creează și cei care se îndoiesc nu reușesc»”.³ Influențat de sfaturile și de exemplul părinților săi, tânărul Gordon Hinckley a învățat să abordeze viața cu optimism și credință.

Ca misionar în Anglia, vârstnicul Hinckley a lucrat din greu pentru a urma sfaturile părinților săi. El și colegii săi își strângeau mâna în fiecare dimineață și își spuneau unul altuia: „Viața este bună”.⁴ După aproape șaptezeci de ani, el le-a sugerat unui grup de misionari din Filipine să facă același lucru. „Ieri a fost o zi excelentă în viața mea”, le-a spus el. „Fiecare zi este o zi excelentă în viața mea. Sper că fiecare zi este o zi excelentă în viața voastră – a fiecăruia dintre voi. Sper că vă veți pregăti în fiecare dimineață și veți strânge mâna colegului vostru și veți spune: «Frate (Soră), viața este bună. Haideti să mergem afară și să avem o zi bună». Și când vă întoarceți acasă seara, sper că vă puteți spune unul altuia: «A fost o zi bună. Ne-am simțit bine. Am ajutat pe cineva pe drum... Îi vom contacta din nou și ne vom ruga și vom spera că se vor alătura Bisericii». Fiecare zi ar trebui să fie o zi bună în câmpul misiunii”⁵.

Acest sfat era reprezentativ pentru modul în care președintele Hinckley aborda viața. Vârstnicul Russell M. Nelson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a împărtășit următoarele lucruri despre președintele Hinckley și soția lui, Marjorie: „Ei nu pierd timp gândindu-se la trecut sau îngrijorându-se în privința viitorului. Și ei merg înainte în pofida opoziției”⁶. Vârstnicul Jeffrey R. Holland, de asemenea din Cvorumul celor Doisprezece, a spus: „Lucrurile se vor rezolva» este probabil cea mai des folosită expresie de alinare pe care președintele Hinckley o spunea membrilor familiei sale, prietenilor și cunoștințelor sale. El spunea: «Continuați să încercați! Fiți credincioși! Fiți fericiți! Nu vă descurajați! Lucrurile se vor rezolva»”⁷.

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Chiar și când multe persoane sunt negativiste și pesimiste, putem cultiva un spirit al fericirii și optimismului.

Există o boală îngrozitoare a pesimismului în țară. Este aproape peste tot. Ni se oferă constant o dietă sigură și amară a denigrării unei persoane, a găsirii de greșeli și a faptului de a ne vorbi de rău unul pe altul ...

Vă implor să ne oprim să căutăm furtunile și să ne bucurăm mai mult de lumina soarelui. Sugerez să ne concentrăm mai mult asupra lucrurilor pozitive. Vă cer să căutăm puțin mai mult binele, să ne abținem de la insulte și remarce sarcastice, să oferim complimente cu mai multă generozitate virtuții și efortului.

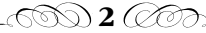
Nu vă cer să nu mai criticați deloc. Creșterea are loc atunci când corectăm. Tăria vine odată cu pocăința. Înțelept este bărbatul sau femeia care, dacă face greșeli subliniate de alții, decide să se schimbe. Nu sugerez să avem doar conversații unse cu miere. Expriarea iscusită, care este sinceră și onestă, este o abilitate care trebuie căutată și cultivată. Ceea ce vă sugerez și vă cer este să ne îndepărtăm de negativismul care este atât de răspândit în societatea noastră și să căutăm binele extraordinar din țara și în vremurile în care trăim, să vorbim despre virtuțile noastre mai mult decât vorbim despre defectele noastre și să înlocuim pesimismul cu optimismul. Fie ca temerile noastre să fie înlocuite de credință.⁸

Avem toate motivele pentru a fi optimiști în această lume. Da, suntem înconjurați de tragedie. Da, probleme sunt peste tot. Dar... nu puteți, nu aveți cum să construiți ceva cu pesimism și cinism. Fiți optimiști, munciți cu credință și lucrurile se vor schimba.⁹

Nu disperați. Nu renunțați. Căutați lumina soarelui printre nori. În cele din urmă, ocaziile vor apărea. Nu permiteți oamenilor care se așteaptă numai la ce este mai rău să vă periclitizeze posibilitățile.¹⁰

Cultivați o atitudine de fericire. Cultivați un spirit optimist. Mergeți cu credință, bucurându-vă de frumusețile naturii, de bunătatea celor pe care îi iubiți, de mărturia pe care o purtați în inimă despre lucrurile divine.¹¹

Planul Domnului este un plan al fericirii. Calea va fi mai ușoară, grijiile vor fi mai puține, conflictele vor fi mai mici dacă cultivăm un spirit al fericirii.¹²

**Decât să ne gândim mereu la problemele noastre,
putem permite ca un spirit al recunoștinței
să ne îndrume și să ne binecuvânteze.**

Suntem atât de binecuvântați! Cât de recunoscători ar trebui să fim! Cultivați un spirit al recunoștinței pentru binecuvântările vieții și pentru darurile și privilegiile minunate de care fiecare dintre noi se bucură. Domnul a spus că cei blânzi vor moșteni pământul. (Vezi Matei 5:5.) Trebuie să menționez interpretarea conform căreia blândețea implică un spirit de recunoștință opus unei atitudini de auto-suficiență, o recunoaștere a unei puteri mărețe dincolo de noi înșine, o recunoaștere a lui Dumnezeu, o acceptare a poruncilor Sale. Acesta este începutul înțelepciunii. Mergeți cu recunoștință înaintea Lui, cel care dă viață și fiecare dar bun.¹³

Nu a existat niciodată un moment mai măreț în istoria lumii pentru a trăi pe acest pământ decât acesta. Cât de recunoscători trebuie să fim cu toții pentru că trăim în aceste vremuri minunate, având toate aceste binecuvântări minunate.¹⁴

Când mă gândesc la minunile care s-au întâmplat în timpul vieții mele – mai multe decât în tot restul istoriei omenirii – simt venerație și recunoștință. Mă gândesc la automobil și la avion, la calculatoare,

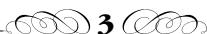
fax, e-mail și Internet. Toate sunt atât de miraculoase și minunate. Mă gândesc la pașii uriași făcuți în medicină și igienă... Și împreună cu toate acestea, am avut parte de restaurarea Evangheliei pure a lui Isus Hristos. Dumneavoastră și cu mine suntem parte a miracolului și a minunii acestei cauze mărețe și a acestei împărății care se răspândește pe tot pământul, binecuvântând viețile oamenilor la care ajunge. Simt o profundă recunoștință.¹⁵

Trăim în plenitudinea timpurilor. Subliniați această expresie. Subliniați cuvântul *plenitudine*. Indică tot binele care a fost adunat din trecut și a fost restaurat pe pământ în această ultimă dispensație.

Inima mea este plină de recunoștință pentru Dumnezeu cel Atotputernic. Prin intermediul darului Fiului Său, care este Dumnezeu acestei lumi, am fost binecuvântați într-un mod atât de minunat. Mă emoționez când aud versurile imnului nostru: „Toate binecuvântările, rând pe rând, bine numără-le. Vezi ce multe Dumnezeu ți-a dat” (*Imnuri*, nr. 155).¹⁶

Având recunoștință în inimă, haideți să nu zăbovim asupra celor câtorva probleme pe care le avem. Mai degrabă, haideți să numărăm binecuvântările și, având un măreț spirit al recunoștinței, fiind motivați de o mare credință, să mergem înainte pentru a clădi împărăția lui Dumnezeu pe pământ.¹⁷

Permiteți unui spirit al recunoștinței să vă îndrume și să vă binecuvânteze zilele și nopțile. Lucrați la aceasta. Veți descoperi că veți avea rezultate minunate.¹⁸

Evanghelia lui Isus Hristos ne dă un motiv de bucurie.

Domnul a spus: „De aceea, înalță-ți capul și bucură-te și lipește-te de legămintele pe care le-ai făcut” [D&L 25:13]. Cred că El ne spune fiecăruia dintre noi să fim fericiți. Evanghelia reprezintă bucurie. Ne oferă un motiv pentru a fi bucuroși.¹⁹

Nu uitați niciodată cine sunteți... Sunteți, într-adevăr, un copil al lui Dumnezeu. El este Tatăl dumneavoastră Etern. El vă iubește... El dorește ca fiii și fiicele Sale să fie fericiți. Păcatul niciodată nu a fost fericire. Încălcarea niciodată nu a fost fericire. Nesupunerea niciodată nu a fost fericire. Călea fericirii se găsește în planul Tatălui din Cer și în supunerea față de poruncile Preaiubitului Său Fiu, Domnul Isus Hristos.²⁰

„Distrați-vă și râdeți în viață. Viața trebuie savurată, nu doar îndurată.”

Indiferent de cum făceați lucrurile în trecut, vă dau o provocare de a începe să trăiți potrivit învățăturilor Evangheliei, de a vă gândi la această Biserică cu dragoste, respect și apreciere, ca și cum aceasta ar fi mama credinței dumneavoastră, de a trăi fiind un exemplu a ceea ce Evanghelia lui Isus Hristos poate face pentru a aduce fericire în viața cuiva.²¹

Pocăința este unul dintre primele principii ale Evangheliei. Iertarea este un semn al divinității. Există speranță pentru dumneavoastră. Aveți toată viața înainte și aceasta poate fi plină de fericire, chiar dacă trecutul a fost mânjit de păcat. Aceasta este o lucrare de salvare și de ajutorare a oamenilor cu problemele lor. Acesta este scopul Evangheliei.²²

Am întâlnit foarte mulți oameni care se plângeau în mod constant de povara responsabilităților. Bineînțeles, presiunile sunt enorme. Sunt multe, prea multe lucruri de făcut. La aceste presiuni, se adaugă poverile financiare și, având aceste lucruri de suportat, suntem înclinați să ne plângem frecvent acasă și deseori în public. Schimbați-vă modul de a gândi. Evanghelia reprezintă veștile bune. Omul există ca el să poată avea bucurie [vezi 2 Nefi 2:25]. Fiți fericiți! Lăsați fericirea să strălucească pe fețele dumneavoastră și să vorbească prin mărturiile dumneavoastră. Puteți să vă așteptați să aveți probleme. Ocazional, pot avea loc tragedii. Dar faptul de a străluci de-a lungul acestor lucruri este rugămintea Domnului:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.”

Luăți jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30).

Îmi plac aceste cuvinte rostite de Jenkins Lloyd Jones, pe care le-am decupat dintr-un articol din *Deseret News* cu câțiva ani în urmă. Doresc să vi le împărtășesc. El a spus:

„Oricine își închipuie că beatitudinea este o stare normală, își va irosi foarte mult timp alergând și strigând că a fost jefuit.

Majoritatea loviturilor nu nimeresc ținta. De regulă, carnea de vită este tare de mestecat. Majoritatea copiilor cresc pentru a fi oameni și-atât. Majoritatea căsătoriilor de succes necesită un grad înalt de îngăduire reciprocă. Majoritatea locurilor de muncă sunt de cele mai multe ori plictisitoare și nu viceversa ...

Viața este ca o călătorie cu un tren din timpurile străvechi – are întârzieri, probleme tehnice, emană fum, praf, cenușă și te zdruncină, întrerupte numai ocazional de peisajele minunate și de emoțiile produse de accelerarea bruscă.

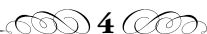
Secretul este de a-I mulțumi Domnului pentru că te-a lăsat să faci călătoria”. (*Deseret News*, 12 iun. 1973.)

Repet, dragi frați și surori, secretul este să-i mulțumim Domnului pentru că ne lasă să facem călătoria și, oare, nu este o călătorie minunată? Bucurați-vă de ea! Faceți călătoria cu zâmbetul pe buze! Cântați despre ea! Aduceți-vă aminte de ceea ce este scris în cartea Proverbele:

„O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele” (Proverbele 17:22.)²³

Permiteți ca ceva fericire să existe în viața dumneavoastră. Permiteți-vă să vă distrați și să fiți fericiți, să aveți umor și să râdeți ocazional de lucrurile amuzante.²⁴

Distrați-vă și râdeți în viață. Viața trebuie savurată, nu doar îndurată.²⁵

Evanghelia este un mesaj al izbânzii care trebuie îmbrățișat cu entuziasm, afecțiune și optimism.

Mă află astăzi aici fiind optimist în ceea ce privește lucrarea Domnului. Nu pot să cred că Dumnezeu a demarat lucrarea Sa pe pământ

pentru ca aceasta să eșueze. Nu pot să cred că aceasta slăbește. Știu că lucrarea crește... Am o credință simplă și solemnă că binele va triumfa și că adevărul va învinge.²⁶

Povestea lui Caleb și a lui Iosua și a celorlalte iscoade ale lui Israel m-a intrigat mereu. Moise i-a dus pe copiii lui Israel în pustiu. În cel de-al doilea an al rătăcirii lor, el a ales un reprezentant din fiecare dintre cele doisprezece triburi pentru a căuta țara Canaan și pentru a oferi informații privind resursele și oamenii acesteia. Caleb era reprezentantul tribului lui Iuda iar Iosua reprezentantul tribului lui Efraim. Cei doisprezece s-au dus în țara Canaanului. Au aflat că era roditoare. Ei au fost plecați timp de patruzeci de zile. Ei au adus cu ei câteva dintre „roade” ca dovadă a faptului că pământul era roditor (Numeri 13:20).

Ei au venit înaintea lui Moise și a lui Aaron și a congregației copiilor lui Israel și au spus următoarele lucruri despre țara Canaanului: „Este o țară în care curge lapte și miere, și iată-i roadele” (v. 27).

Dar zece dintre iscoade s-au lăsat influențate de propriile îndoieli și temeri. Ele au dat un raport negativ privind numărul și statura canaaniților. Ei au concluzionat că acest popor „este mai tare decât [ei]” (v. 31). Ei credeau că sunt ca niște lăcuste pe lângă giganții pe care îi văzuseră în acea țară. Erau victimele propriei timidități.

Apoi, Iosua și Caleb au stat în fața oamenilor și au spus: „Țara pe care am străbătut-o noi ca s-o iscodim este o țară foarte bună, minunată.

Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta, și ne-o va da: este o țară în care curge lapte și miere.

Numai, nu vă răzvrățiți împotriva Domnului, și nu vă temeți de oamenii din țara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au niciun sprijin: Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei!” (14:7-9).

Dar oamenii erau mai dispuși să îi creadă pe cei zece care se îndoiau decât să-i creadă pe Caleb și Iosua.

Apoi, Domnul a declarat ca ai lui Israel copii să rătăcească în pustiu timp de patruzeci de ani, până când generația celor care s-au îndoit și s-au temut avea să moară. Este consemnat în scripturi că „oamenii aceștia, cari înnegriseră țara, au murit acolo înaintea Domnului, loviți de o moarte năprasnică.

Numai Iosua... și Caleb... au rămas cu viață dintre oamenii aceia cari se duseseră să iscodească țara” (v. 37-38). Ei au fost singurii din acel grup care au supraviețuit celor patru decenii de rătăcire și care au avut privilegiul de a intra pe pământul făgăduit despre care ei au vorbit într-un mod pozitiv.

Vedem în jurul nostru pe câțiva care nu sunt interesați de viitorul acestei lucrări, care sunt apatici, care vorbesc de limite, care își exprimă temerile, care își petrec timpul căutând și scriind despre ceea ce ei cred că sunt slăbiciuni, care, de fapt, nu contează deloc. Având îndoieli în privința trecutului acestei lucrări, ei nu au nicio viziune în ceea ce privește viitorul ei.

În vechime, s-a spus: „Când nu este nicio descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu” (Proverbele 29:18). Nu există un loc în cadrul acestei lucrări pentru cei care cred doar în Evanghelia problemelor și a tristeții. Evanghelia este vestea cea bună. Este un mesaj al triumfului. Este o cauză care trebuie să fie îmbrățișată cu entuziasm.

Domnul nu a spus niciodată că nu vom avea probleme. Membrii noștri au cunoscut necazuri de toate felurile pe măsură ce aceia care s-au opus acestei lucrări au venit peste ei. Dar ei și-au păstrat credința de-a lungul tuturor necazurilor. Această lucrare a înaintat constant și nu a făcut niciun pas înapoi de la începutul ei ...

Aceasta este lucrarea Celui Atotputernic. Dacă noi, ca indivizi, vom merge înainte, depinde de noi. Dar Biserica nu va înceta să meargă înainte ...

Când Domnul l-a luat pe Moise la El, El i-a spus lui Iosua: „Întărește-te și îmbărbătează-te; nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face” (Iosua 1:9). Aceasta este lucrarea Sa. Nu uitați acest lucru niciodată. Îmbrățișați-o cu entuziasm și afecțiune.²⁷

**Având cunoașterea că noi suntem cu toții copiii
lui Dumnezeu, putem fi un pic mai hotărâți,
un pic mai curajoși și un pic mai buni.**

Există o tendință tristă în lumea de astăzi ca persoanele să se critice unele pe altele. V-ați dat seama vreodată că nu este nevoie de foarte

multă putere de gândire pentru a face remarci care pot răni pe altcineva? Încercați să faceți opusul. Încercați să oferiți complimente ...

Există, de asemenea, o tendință tristă în societatea noastră, printre mulți dintre noi, de a ne subaprecia. Poate că ni se pare că alte persoane sunt sigure de ele însele, dar, de fapt, majoritatea dintre noi avem ceva sentimente de inferioritate. Este important să nu vă gândiți la aceasta... Este important să facem tot ce putem mai bine cu ceea ce avem.

Nu vă irosiți timpul compătindu-vă. Nu vă subapreciați. Nu uitați niciodată că sunteți un copil al lui Dumnezeu. Aveți privilegiile divine oferite la naștere. Ceva din însăși natura lui Dumnezeu se află în dumneavoastră.²⁸

Noi cântăm „Copil al Domnului” (*Imnuri*, nr. 191). Acest lucru nu este doar o invenție, o invenție poetică – este adevărul cel viu. În fiecare dintre noi se află ceva divin care trebuie cultivat, care trebuie adus la suprafață, care trebuie exprimat. Dumneavoastră, tați și mame, învățați-vă copiii că ei sunt, literalmente, fiii și fiicele lui Dumnezeu. Nu există un adevăr mai mareț în toată lumea decât acesta – să credem că noi avem ceva divin în noi înșine.²⁹

Credeți în dumneavoastră. Credeți în capacitatea dumneavoastră de a face lucruri bune și mărețe. Credeți că niciun munte nu este atât de înalt încât să nu-l puteți urca. Credeți că nicio furtună nu este atât de puternică încât să n-o puteți învinge... Sunteți un copil al lui Dumnezeu cu o capacitate nemărginită.³⁰

Fiți un pic mai hotărâți, un pic mai curajoși și un pic mai buni. Depuneți efortul suplimentar. Veți fi mai fericiți. Veți cunoaște sentimentul unei noi satisfacții, a unei noi bucurii în inimă.³¹

Desigur, veți avea ceva probleme de-a lungul drumului. Veți avea dificultăți de învins. Dar acestea nu vor dura pentru totdeauna. Dumnezeu nu vă va abandona ...

Gândiți-vă la lucruri pozitive. Să știți că el veghează asupra dumneavoastră, că El vă aude rugăciunile și că vă va răspunde la ele, că El vă iubește și că vă va demonstra acest lucru.³²

Sunt atât de multe lucruri dulci, bune și frumoase de la care să pornim și să construim ceva. Noi suntem părtași ai Evangheliei lui

Isus Hristos. Cuvântul Evanghelie înseamnă „veste bună”. Mesajul Domnului este unul al speranței și salvării. Glasul Domnului este glasul veștilor bune. Lucrarea Domnului este lucrarea realizărilor glorioase.

În perioadele de întuneric și de necaz, Domnul le-a spus celor pe care îi iubea: „Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14:27).

Aceste cuvinte mărețe care dau încredere sunt ca un far pentru fiecare dintre noi. În El, putem într-adevăr avea încredere. Deoarece El și promisiunile Sale nu vor eșua niciodată.³³

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Gândiți-vă la sfatul președintelui Hinckley de a „căuta mai mult” binele și de a „cultiva o atitudine de fericire și un spirit optimist” (secțiunea 1). De ce avem nevoie de acest sfat astăzi? Cum putem cultiva o atitudine de fericire?
- Președintele Hinckley a spus că vom avea „rezultate minunate” când „permitem unui spirit al recunoștinței să ne îndrume” (secțiunea 2). De unde credeți că vin aceste „rezultate minunate”? Cum sunteți binecuvântați atunci când aveți un spirit al recunoștinței?
- Ce credeți despre analogia privind faptul că viața este precum „o călătorie cu un tren din timpurile străvechi”? (Vezi secțiunea 3.) În ce mod „vestea bună” a Evangheliei vă influențează modul în care abordați această călătorie?
- În ce mod credeți că povestea lui Caleb și a lui Iosua se aplică în viața noastră? (Vezi secțiunea 4.) Ce exemple ați văzut de oameni care îmbrățișează Evanghelia cu entuziasm? Dacă ne simțim descurajați, cum putem să ne redobândim optimismul? Ce experiențe v-au ajutat să vă creșteți optimismul în ceea ce privește lucrarea Domnului?
- De ce credeți că există o tendință de a ne subaprecia pe noi înșine și pe alții? Cum putem învinge această tendință? Ce putem face noi, în mod individual sau ca familii, pentru a-i ajuta pe alții „să fie un pic mai hotărâți” și „un pic mai curajoși”? (Vezi secțiunea 5.)

Scripturi suplimentare

Ioan 16:33; Filipeni 4:13; Mosia 2:41; Alma 34:38; Eter 12:4; D&L 19:38-39; 128:19-23

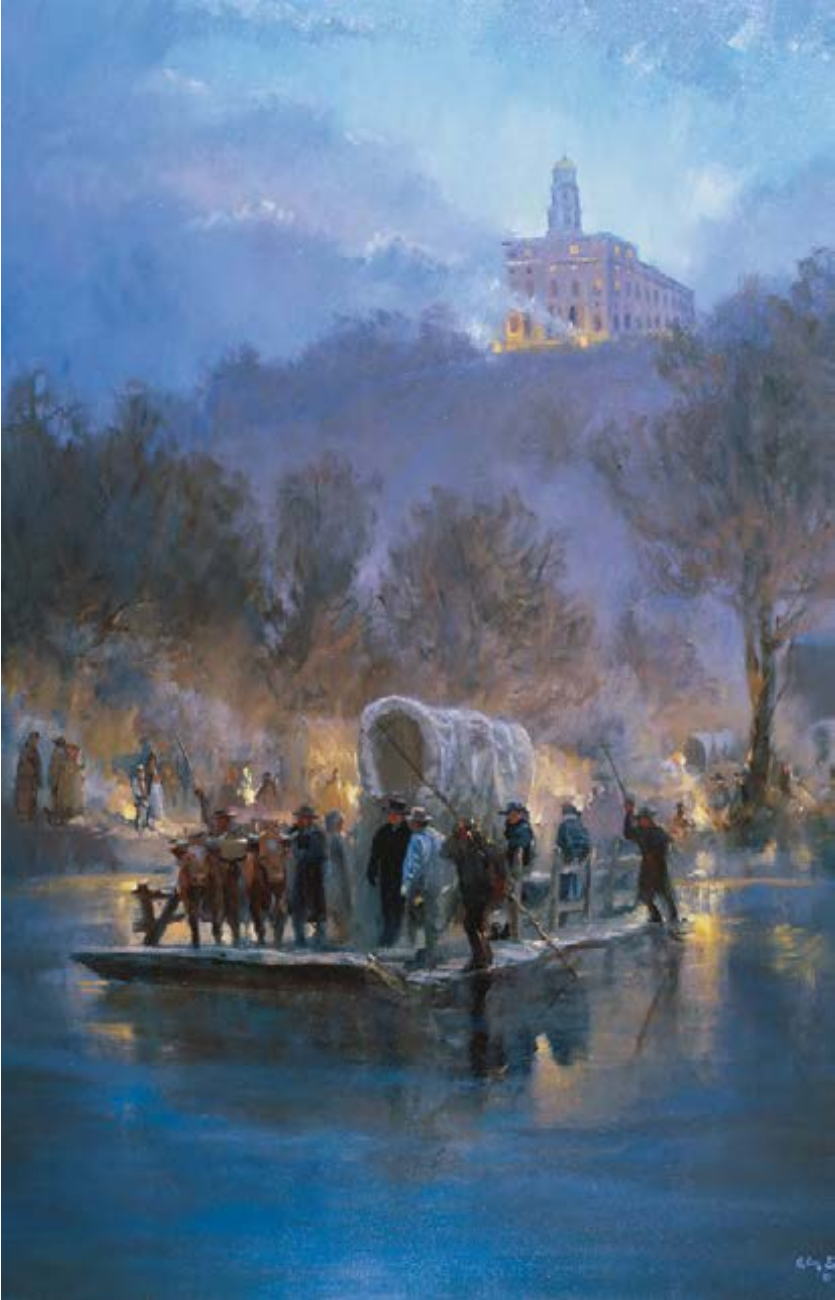
Ajutor pentru studiu

„Atunci când acționați pe baza a ceea ce ați învățat, veți primi o înțelegere mai mare și de durată (vezi Ioan 7:17)” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 19). Vă puteți întreba cum ați putea pune în practică învățăturile Evangheliei acasă, la muncă și în responsabilitățile din cadrul Bisericii.

Note

1. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 37.
2. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 37.
3. „The Continuing Pursuit of Truth”, *Ensign*, apr. 1986, p. 4.
4. Vezi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 76.
5. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005), p. 343.
6. Russell M. Nelson, „Spiritual Capacity”, *Ensign*, nov. 1997, p. 15.
7. Jeffrey R. Holland, „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, *Ensign*, iunie 1995, p. 4.
8. „The Lord Is at the Helm” (adunare de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young, 6 mart. 1994), p. 3-4, speeches.byu.edu.
9. Citat în Jeffrey R. Holland, „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, p. 4.
10. „The Continuing Pursuit of Truth”, p. 4.
11. „If Thou Art Faithful”, *Ensign*, nov. 1984, p. 92.
12. „Fiecare ar trebui să devină o persoană mai bună”, *Liahona*, nov. 2002, p. 100.
13. „With All Thy Getting Get Understanding”, *Ensign*, aug. 1988, p. 3-4.
14. „The Spirit of Optimism”, *New Era*, iulie 2001, p. 4.
15. „Keep the Chain Unbroken” (adunare de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young, 30 nov. 1999), p. 1-2, speeches.byu.edu.
16. „My Redeemer Lives”, *Ensign*, febr. 2001, p. 70.
17. „The Lord Is at the Helm”, p. 6.
18. „Sfatul unui profet și rugăciunea pentru tineret”, *Liahona*, ian. 2001, p. 4.
19. „If Thou Art Faithful”, p. 91-92.
20. „Stand True and Faithful”, *Ensign*, mai 1996, p. 93-94.
21. „True to the Faith”, *Ensign*, iunie 1996, p. 4.
22. „Stand True and Faithful”, p. 94.
23. „Four Imperatives for Religious Educators” (cuvântare adresată învățătorilor de religie, 15 sept. 1978), p. 4.
24. „A Challenging Time – a Wonderful Time” (cuvântare adresată învățătorilor de religie, 7 febr. 2003), p. 4.
25. „Stand True and Faithful”, p. 94.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 410.
27. „Stay the Course – Keep the Faith”, *Ensign*, nov. 1995, p. 71-72.
28. „Strengthening Each Other”, *Ensign*, febr. 1985, p. 3-4.
29. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006), p. 90-91.
30. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), p. 452.
31. „The Quest for Excellence” (adunare de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young, nov. 10, 1998), p. 5, speeches.byu.edu.
32. „Cum pot deveni eu femeia care visez să fiu?” *Liahona*, iulie 2001, p. 96.
33. „The Continuing Pursuit of Truth”, p. 6.

*„Puterea care a înflăcărat Evanghelia strămoșilor
noștri a fost puterea credinței în Dumnezeu.”*

Moștenirea lăsată de pionieri – credința și spiritul de sacrificiu

„Indiferent dacă aveți strămoși pionieri sau v-ați alăturat Bisericii abia ieri, dumneavoastră faceți parte din această imagine impresionantă de ansamblu pe care acei bărbați și femei au visat-o... Ei au pus temelia. Iar datoria noastră este să construim pe această temelie.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

La dedicarea templului Columbus, Ohio, președintele Gordon B. Hinckley a vorbit despre strămoșii săi pionieri. El și-a amintit mai târziu:

„Când stăteam în camera celestială, m-am gândit la străbunicul meu... Vizitasem recent mormântul său, care se află în Canada, în nordul graniței cu New York... El a murit de tânăr, la vârsta de 38 de ani”.

Când străbunicul președintelui Hinckley a murit, fiul său Ira, care avea să devină bunicul președintelui Hinckley, nu avea nici măcar trei ani. Mama lui Ira s-a recăsătorit curând și, după câțiva ani, s-a mutat în Ohio, apoi în Illinois. Ea a murit în anul 1842, lăsându-l pe Ira orfan la vârsta de treisprezece ani. Continuând povestea sa, președintele Hinckley a spus:

„Bunicul meu, Ira Hinckley, a fost botezat în Nauvoo și, ulterior, a traversat câmpiile în migrația pionierilor”. În timpul călătoriei din anul 1850, tânăra soție a lui Ira și fratele său vitreg au murit amândoi în aceeași zi. El le-a făcut niște coșciuge simple, i-a îngropat și și-a luat bebelușul și l-a dus în valea Salt Lake.

La solicitarea lui Brigham Young, el a construit Cove Fort, a fost primul președinte al țărâșului din Fillmore, Utah, și a făcut alte o mie de lucruri pentru a ajuta la înaintarea acestei lucrări.

Apoi, a apărut tatăl meu... El a devenit președintele celui mai mare țăruș din Biserică, ce avea peste 15.000 de membri”.

După ce a vorbit despre strămoșii săi, gândurile președintelui Hinckley s-au îndreptat către urmașii săi. El a continuat:

„În timp ce mă aflam în templu, reflectând la viața acestor trei bărbați, m-am uitat la fiica mea, la fiica ei, care este nepoata mea, și la copiii ei, care sunt strănepoții mei. Am înțeles brusc că eram chiar în mijlocul acestor șapte generații – trei înaintea mea și trei după mine.

În acea casă sacră și venerată, mă gândeam că am colosala obligație de a transmite mai departe generațiilor care au venit după mine ceea ce am primit ca moștenire de la strămoșii mei”¹.

Pe lângă faptul că și-a exprimat recunoștința față de strămoșii săi pionieri și pentru moștenirea lăsată de primii pionieri sfinți ai zilelor din urmă, președintele Hinckley a subliniat deseori faptul că membrii Bisericii din întreaga lume sunt pionieri astăzi. În anul 1997, el le-a spus sfinților din Guatemala: „Anul acesta, noi sărbătorim ce-a de-a 150-a aniversare a sosirii pionierilor mormoni în valea Salt Lake. Ei au parcurs un drum lung în căruțe și cu cărucioare. Ei erau pionieri. Dar pionieratul continuă. Avem pionieri în toată lumea și dumneavoastră vă numărați printre acei pionieri”². Sfinților din Thailanda, el le-a spus: „Dumneavoastră sunteți pionieri și ajutați la înaintarea lucrării Domnului în această națiune măreață”³. Când a vizitat Ucraina în anul 2002, el a spus ceva asemănător: „Biserica a avut pionierii săi în perioada de început și acum dumneavoastră sunteți pionierii acestei perioade”⁴.

Când președintele Hinckley a vorbit despre pionierii din perioada de început a Bisericii, scopul său nu se rezuma doar la cei care au trăit în trecut. El a privit către viitor, sperând că sacrificiile și credința acelor sfinți vor „reprezenta o motivație puternică pentru noi toți, deoarece fiecare dintre noi este un pionier pentru propria viață, deseori și pentru propria familie”⁵.

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

1

Având viziune, muncind și dând dovadă de încredere în puterea lui Dumnezeu care se manifesta prin ei, pionierii sfinți din zilele din urmă din perioada de început a Bisericii și-au transformat credința în realitate.

Datorită credinței, un mic grup de convertiți din perioada de început a Bisericii [din estul Statelor Unite] s-au mutat din New York în Ohio și din Ohio în Missouri și din Missouri în Illinois, căutând pace și libertatea de a-L preaslăvi pe Dumnezeu așa cum îi îndemna conștiința.

Prin ochii credinței, ei au văzut un oraș frumos, [Nauvoo], când au traversat pentru prima dată mlaștinile din Commerce, Illinois. Având convingerea că credința fără fapte este moartă, ei au secat mlaștinile, au planificat construcția unui oraș, au construit multe locuințe, case pentru preaslăvire, școli și, depășind în măreție orice altă construcție, un templu, care atunci era cea mai frumoasă clădire din tot statul Illinois...

Curând mulțimi de oameni lipsiți de respect și cu intenții ucigașe au început să-i persecute. Profetul lor a fost ucis. Visele le-au fost spulberate. Din nou, cu ajutorul credinței, ei s-au întărit potrivit modelului pe care el îl stabilise anterior și s-au organizat pentru a face un alt exod.

Cu lacrimi în ochi și cu inimile îndurerate, ei și-au părăsit căminele confortabile și atelierile lor de lucru. Au privit în urmă către templul lor sacru și, apoi, având credință, și-au îndreptat privirea către vest, către necunoscut și neexplorat și, deși zăpezile iernii cădeau peste ei, ei au traversat râul Mississippi în acel februarie al anului 1845 și și-au croit drum prin noroiul preeriei din Iowa.

Având credință, ei au construit Winter Quarters lângă râul Missouri. Sute de oameni au murit pe măsură ce ciurma, dizenteria și difteria acută s-au răspândit printre ei. Dar credința i-a întărit pe cei care au supraviețuit. Ei și-au îngropat persoanele dragi acolo, pe un mal abrupt al râului, și, în primăvara anului 1847, și-au început călătoria către munții din vest.

Prin credință, Brigham Young s-a uitat de-a lungul văii Salt Lake, atunci o zonă caldă și aridă, și a declarat: „Acesta este locul”. Din

nou, prin credință, patru zile mai târziu, el și-a pus bastonul pe pământ și a spus: „Aici va fi construit templul Dumnezeului nostru”. Minunatul și sfântul templu Salt Lake este o mărturie a credinței, nu doar a credinței celor care l-au construit, ci și a credinței celor care îl folosesc acum pentru această lucrare a dragostei altruiste.

Apostolul Pavel le-a scris evreilor: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se vad” (Evrei 11:1.) Toate realizările mărețe despre care am vorbit erau odată „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se vad”. Dar având viziune, muncind și având încredere în puterea lui Dumnezeu, care lucra prin ei, ei și-au transformat credința în realitate.⁶

Puterea care a înflăcărat Evanghelia strămoșilor noștri a fost puterea credinței în Dumnezeu. A fost aceeași putere care a făcut posibil exodul din Egipt, traversarea Mării Roșii, lunga călătorie prin pustiu și întemeierea Israelului pe pământul făgăduit ...

Avem nevoie atât de mult de puternica înflăcărare a acelei credințe în Dumnezeu cel viu și în Fiul Său înviat, care trăiește, căci aceasta a fost marea, înflăcărata credință a Evangheliei strămoșilor noștri.

A lor a fost viziunea care a fost mai importantă decât orice altceva. Când au sosit în vest, ei se aflau la aproape o mie șase sute de kilometri distanță de cea mai apropiată așezare estică și la aproape o mie trei sute de kilometri distanță de cele din vest. O recunoaștere personală și individuală a lui Dumnezeu, Tatăl lor Etern, la care puteau privi cu credință, a fost însăși esența tăriei lor. Ei credeau în marea poruncă din scripturi: „Vezi să te uiți către Dumnezeu și să trăiești” (Alma 37:47). Având credință, ei au căutat să facă voia Sa. Având credință, ei au citit și au acceptat învățături divine. Având credință, ei au muncit până la epuizare, fiind mereu convingși că Îi vor da socoteală Lui, Celui care este Tatăl și Dumnezeu lor.⁷

Avem în urma noastră o istorie glorioasă. Este presărată cu acte eroice, tenacitate în respectarea principiilor și loialitate neabătută. Este rezultatul credinței. Avem înaintea noastră un viitor măreț. Începe astăzi. Nu putem să ne oprim. Nu putem să încetăm. Nu putem să ne rărim pasul sau să ne micșorăm eforturile.⁸

 2

**Pionerii sfinți din zilele din urmă din
perioada de început a Bisericii priveau spre
viitor având un vis mareț despre Sion.**

Este potrivit ca noi să ne oprim și să acordăm un respect deosebit celor care au pus bazele acestei mărețe lucrări... Marele lor obiectiv era Sionul [vezi D&L 97:21; Moise 7:18]. Ei cântau despre acest lucru. Ei visau acest lucru. Era marea lor nădejde. Această călătorie eroică va reprezenta mereu o inițiativă neasemuită. Călătoria a zeci de mii de oameni către vest a fost plină de toate primejdiile imaginabile, inclusiv moarte, a cărei realitate sinistră a fost familiară fiecărui grup de căruțe și cărucioare.

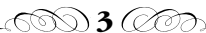
Am un sentiment de respect deosebit față de Brigham Young. El a văzut valea Salt Lake într-o viziune cu mult timp înainte de a o vedea cu ochii săi. Altfel, mă îndoiesc că s-ar fi oprit vreodată acolo. În California și Oregon erau terenuri mai verzi. În altă parte se găsea pământ mai bogat și mai fertil. În alte locuri se găseau lemne pentru construcții din belșug, mult mai multă apă și o climă mai ușoară și plăcută.

Este adevărat, aici se găseau pârâuri montane, dar niciunul dintre ele nu erau foarte mari. Solul nu fusese niciodată cultivat. Niciun plug nu străpunsese vreodată suprafața sa pârjolită. Mă minunez, pur și simplu mă minunez că președintele Young ar conduce un grup atât de mare către un loc în care niciodată nimeni nu a semănat și a cules ceva ...

Acești pionieri erau oboșiți de drum. A durat 111 zile pentru ca ei să călătorească de la Winter Quarters până în valea Salt Lake. Erau oboșiți. Hainele le erau rupte. Animalele lor erau epuizate. Vremea era fierbinte și uscată – o vreme caldă de iulie. Dar, iată-i, privind către viitor și visând la mileniu, un vis mareț despre Sion.⁹

De curând, am stat pe vechiul ponton din Liverpool, Anglia. Practic, nimeni nu făcea nimic în acea dimineață de vineri când am fost acolo. Dar, odinioară, acest loc era precum un veritabil stup de albine. De-a lungul anilor 1800, zeci de mii de persoane au mers pe același drum pavat cu piatră pe care am mers noi. Ei au venit din toate zonele din Insulele Britanice și din toate țările din Europa, toți

fiind convertiți ai Bisericii. Ei au venit cu mărturia pe buzele lor și credință în inima lor. Le-a fost greu să-și părăsească căminele și să facă un pas în necunoscutul unei noi lumi? Desigur că le-a fost. Dar au făcut acest lucru cu optimism și entuziasm. Ei s-au îmbarcat pe corăbii cu pânze. Ei știau că traversarea Atlanticului era periculoasă. Curând, ei au aflat că o mare parte din această călătorie era groaznică. Ei au locuit în camere mici și înghesuite săptămâni la rândul. Ei au îndurat furtuni, boli și greață. Mulți au murit pe drum iar trupurile le-au fost aruncate în mare. A fost o călătorie grea și înspăimântătoare. Da, au avut îndoieli. Dar credința lor s-a ridicat deasupra acestor îndoieli. Optimismul lor s-a ridicat deasupra temerilor lor. Ei au visat Sionul și se aflau pe cale de a-l face să devină realitate.¹⁰

Salvarea pionerilor care au folosit cărucioare, din grupurile Willie și Martin, ilustrează esența Evangheliei lui Isus Hristos.

Doresc să vă duc înapoi în timp până în luna octombrie a anului 1856. Sâmbătă, 4 octombrie, Franklin D. Richards și câțiva colegi ai săi au ajuns în valea Salt Lake. Ei au călătorit din Winter Quarters având cai puternici și căruțe ușoare și au putut parcurge drumul destul de repede. Fratele Richards l-a căutat imediat pe președintele Young. El i-a spus că erau sute de bărbați, femei și copii rămași în urmă de-a lungul drumului către valea Salt Lake. Mulți dintre ei trăgeau cărucioare... În fața lor se afla un drum care era în amonte tocmai până la Continental Divide, urmat apoi de mulți alți kilometri de parcurs. Se aflau într-o situație disperată... Toți aveau să piară dacă nu erau salvați.

Cred că președintele Young nu a dormit în acea noapte. Cred că viziuni cu acei oameni neajutorați îi inundau mintea.

Dimineața următoare, el le-a spus oamenilor:

„Acum voi da acestor oameni tema și mesajul pentru ca vârstnicii să le discute... Ele sunt... Mulți dintre frații și surorile noastre sunt pe câmpii, cu cărucioare și, probabil, mulți se află acum la aproximativ 1.100 de kilometri depărtare de acest loc și trebuie aduși aici, trebuie să le trimitem ajutoare. Mesajul este «să îi aducem aici».

Aceasta este religia mea, aceasta este porunca pe care am primit-o de la Duhul Sfânt, care e cu mine. Aceea de a salva oamenii.

„Când salvatorii au ajuns la sfinții greu încercați ei au fost ca niște îngeri din cer pentru aceștia.”

Astăzi, fac apel la episcopi. Nu voi aștepta nici până mâine și nici până poimâine, să trimită 60 de atelaje bune trase de câte doi catâri puternici și 12 sau 15 căruțe. Nu vreau să trimită boi. Vreau cai și catâri buni. Ei se află în această zonă și noi trebuie să-i avem. De asemenea, 12 tone de făină și 40 de căruțași buni, pe lângă cei care conduc atelajele.

Vă spun vouă, tuturor, că religia voastră, credința voastră, mărturisirea credinței voastre nu vă vor salva pe niciunul în împărăția celestială a Dumnezeului nostru decât dacă puneți în practică principii ca cel pe care tocmai vi-l predau. *Duceți-vă și aduceți-i pe acei oameni care se află acum pe câmpii*” (în LeRoy R. Hafen și Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion* [1960], p. 120-121).

În acea după amiază, femeile au adunat mâncare, așternuturi și haine în cantități mari.

În dimineața următoare, caii erau potcoviți și căruțele erau reparate și încărcate.

În dimineața următoare, marți, 16 echipe de catâri au pornit și s-au îndreptat spre est. Până la sfârșitul lunii octombrie, erau 250 de echipe pe drum care ofereau ajutor.¹¹

Când salvatorii au ajuns la sfinții greu încercați, ei au fost ca niște îngeri din cer pentru aceștia. Oameni au vărsat lacrimi de recunoștință. Oamenii care trăgeau cărucioare au fost puși în căruțe pentru ca ei să poată călători mai repede până la comunitatea din Salt Lake.

Au murit aproximativ două sute de persoane, dar o mie au fost salvate.¹²

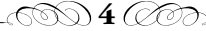
Povestirile despre acei sfinți greu încercați și despre suferințele și moartea lor vor fi rostite din nou și din nou... Povestirile despre salvarea lor trebuie să fie spuse din nou și din nou. Acestea ne vorbesc chiar despre esența Evangheliei lui Isus Hristos...

Sunt recunoscător pentru că nu avem frați și surori înzăpeziți, care îngheață și mor încercând să ajungă la... Sionul lor din munți. Dar sunt oameni, și nu puțini, ale căror situații sunt disperate și care strigă după ajutor și alinare.

Sunt atât de mulți care sunt înfometați și nevoiași în întreaga lume, care au nevoie de ajutor. Sunt recunoscător să pot să spun că îi ajutăm pe mulți care nu au religia noastră, dar ale căror nevoi sunt mari și pentru care avem resursele să-i ajutăm. Dar nu trebuie să privim prea departe. Unii dintre membrii noștri strigă de durere și de suferință, de singurătate și teamă. Datoria noastră măreață și solemnă este de a ne întinde brațele și a-i ajuta, de a-i ridica, de a-i hrăni dacă sunt flămânzi, de a le hrăni spiritele dacă sunt însetați după adevăr și neprihănire.

Sunt atât de mulți tineri care rătăcesc fără scop și merg pe cărarea tragică a drogurilor, găștilor, imoralității și a tuturor celorlalte probleme care însoțesc aceste lucruri. Sunt văduve care tânjesc după glasuri prietenoase și după acel spirit de îngrijorare care denotă dragoste. Sunt aceia a căror credință ardea cândva în inima lor, dar acum s-a răcit. Mulți dintre ei doresc să se întoarcă, dar nu prea știu cum. Ei au nevoie de brațele întinse ale prieteniei. Cu puțin efort, mulți dintre ei pot fi aduși înapoi pentru a se ospăta din nou la masa Domnului.

Dragii mei frați și dragile mele surori, sper, mă rog ca fiecare dintre noi... să se hotărască să-i caute pe aceia care au nevoie de ajutor, care sunt în situații grele și disperate și să-i încurajeze cu dragoste să se întoarcă la Biserică, unde mâini puternice și inimi iubitoare îi vor încălzi, îi vor alina și îi vor îndruma pe calea fericirii și a vieții pline de roade”¹³.

Fiecare dintre noi este un pionier.

Este bine să privim în trecut pentru a dobândi apreciere pentru prezent și perspectivă pentru viitor. Este bine să privim la virtuțile celor care au trăit înaintea noastră pentru a dobândi tărie pentru ceea ce ne așteaptă în viitor. Este bine să reflectăm asupra lucrării acelor care au muncit atât de mult și au dobândit atât de puțin în această lume, dar, din acele vise și planuri timpurii atât de bine hrănite, a rezultat o recoltă bogată de pe urma căreia beneficiem. Acest exemplu extraordinar poate deveni o motivație puternică pentru fiecare dintre noi, deoarece fiecare dintre noi este un pionier pentru propria viață, deseori și pentru propria familie, și mulți dintre noi suntem pionieri în fiecare zi încercând să împărtășim Evanghelia în locurile îndepărtate ale lumii.¹⁴

Încă suntem pionieri. Nu am încetat niciodată să fim pionieri din perioada... în care membrii noștri au părăsit Nauvoos și au venit... în cele din urmă, în valea marelui Salt Lake. A fost un drum plin de aventuri. Dar scopul acestuia a fost de a găsi un loc în care puteau să se stabilească și să-l preaslăvească pe Dumnezeu așa cum îi îndemna conștiința ...

Acum, noi continuăm să ajungem în locuri din întreaga lume în care înainte părea puțin probabil că vom ajunge. Am văzut eu însumi creșterea Bisericii în Filipine. A fost privilegiul meu să deschid muncă misionară acolo în anul 1961, când am putut găsi un membru al Bisericii filipinez în cadrul unei adunări pe care am ținut-o în luna mai a anului 1961. [În anul 1996], ne aflam în Manila și aveam o congregație de aproximativ 35.000 de persoane în clădirea Araneta Coliseum... Pentru mine, acest lucru a fost un miracol de când am deschis lucrarea în minunata țară Filipine [vezi paginile 29-30 pentru mai multe informații despre această experiență].

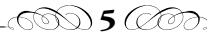
Indiferent dacă aveți strămoși pionieri sau v-ați alăturat Bisericii abia ieri, dumneavoastră faceți parte din această imagine impresionantă de ansamblu.

Ajungem în toate colțurile lumii și acest lucru înseamnă pionierat. Misionarii noștri nu locuiesc în cele mai confortabile locuri atunci când se duc în câteva dintre aceste zone, dar ei merg înainte și își fac lucrarea și aceasta dă roade. Nu după mult timp, avem câțiva membri, apoi o sută de membri și apoi cinci sute de membri și apoi o mie de membri.¹⁵

Zilele pionieratului în Biserică nu s-au terminat încă; acestea nu s-au sfârșit odată cu căruțele acoperite și cu cărucioarele... Pionieri se găsesc în rândul misionarilor care propovăduiesc Evanghelia și în rândul convertiților care se alătură Bisericii. Nu este ușor pentru niciunul dintre ei. Faptul de a fi pionier cere mereu sacrificii. Poate implica persecuții. Dar acestea sunt costurile care sunt acceptate de bunăvoie și prețul plătit este la fel de autentic precum cel pe care l-au plătit cei care au traversat câmpiile într-un măreț efort de pionierat realizat acum un secol în urmă.¹⁶

Indiferent dacă aveți strămoși pionieri sau v-ați alăturat Bisericii abia ieri, dumneavoastră faceți parte din această imagine impresionantă de ansamblu pe care acei bărbați și femei au visat-o. Ceea ce au făcut ei a fost o inițiativă de mare amploare. A noastră este marea responsabilitate de a continua. Ei au pus temelia. Datoria noastră este să construim pe această temelie.

Ei au marcat calea și ne-au arătat drumul. A noastră este obligația de a mări, lărgi și consolida acea cale până când va cuprinde întreg pământul... Credința a fost principiul care i-a îndrumat în acele zile dificile. Credința este principiul care ne îndrumă și pe care trebuie să-l urmăm astăzi.¹⁷

Noi onorăm sacrificiile și moștenirea pionierilor urmând exemplul lor și clădind pe temelia lor.

Dragi frați și surori, ce lucru minunat este să avem o moștenire așa de măreață. Ce lucru mare să știm de cei de dinainte care au pregătit drumul pe care trebuie să mergem, propovăduind acele principii eterne și mărețe care trebuie să fie stelele care îndrumă viețile noastre și pe cele ale celor care vor veni după noi. Noi, astăzi, le putem urma exemplul. Pionierii au fost oameni cu o mare credință, cu o mare loialitate, incredibil de harnici și de o integritate absolut trainică și neclintită.¹⁸

Suntem cine suntem astăzi datorită faptului că beneficiem de roadele efortului mare [al pionierilor]. Sper că suntem recunoscători. Sper că păstrăm în inimile noastre un sentiment profund de recunoștință pentru tot ceea ce au făcut pentru noi...

Tot așa cum se așteptau lucruri mărețe de la ei, la fel se așteaptă de la noi. Observăm ceea ce au făcut cu ceea ce aveau. Noi avem mult mai mult, împreună cu o provocare copleșitoare de a continua și a clădi împărăția lui Dumnezeu. Avem atât de multe de făcut. Noi avem o însărcinare divină de a duce Evanghelia fiecărei națiuni, fiecărui neam, fiecărei limbi și fiecărui popor. Noi avem o datorie de a propovădui și de a boteza în numele Domnului Isus Hristos. Salvatorul înviat a spus: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” [Marcu 16:15] ...

Strămoșii noștri au constituit o temelie trainică și minunată. Acum a noastră este marea ocazie de a construi o megastructură, bine încheată, Hristos fiind principala piatră din capul unghiului.¹⁹

Voi toți sunteți roadele tuturor planurilor și eforturilor pionierilor... Ce oameni minunați au fost. Nimic în întreaga istorie nu se compară cu mărețele lor eforturi... Fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze să ne aducem aminte de ei pentru binele nostru. Când drumul pare greu, când suntem descurajați și credem că totul este pierdut, noi putem să privim înapoi către ei și să vedem că lor le-a fost mult mai greu. Când ne întrebăm ce ne rezervă viitorul, putem să privim înapoi către ei și către exemplul lor minunat de credință ...

Având o astfel de moștenire minunată, noi trebuie să mergem înainte. Nu trebuie niciodată să dezamăgim. Trebuie să mergem înainte având un scop și fiind hotărâți. Trebuie să fim integri. Trebuie „[să facem] ce e drept pentru a [noastră] libertate” („Fă ce e drept”, *Imnuri*, 1985, nr. 152).²⁰

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- De ce a fost esențială credința pentru pionierii care s-au adunat în valea Salt Lake? (Vezi secțiunea 1.) Cum și-au pus credința în practică? Cum putem să ne punem credința în practică pentru a putea face ca „viitorul măreț” care ne așteaptă să devină realitate?
- Președintele Hinckley ne-a învățat că pionierii din perioada de început a Bisericii au privit către viitor, Sionul fiind „mărețul lor obiectiv”, „mărețta lor speranță” și „visul lor” (secțiunea 2). De ce credeți că acest lucru a reprezentat o forță care motivează atât de puternică pentru pionierii din perioada de început a Bisericii? Ce fel de speranțe asemănătoare ne motivează astăzi?
- Ce vă impresionează cu privire la relatarea președintelui Hinckley despre salvarea pionierilor din grupurile de cărucioare Willie și Martin? (Vezi secțiunea 3.) În ce mod chemarea de a salva a lui Brigham Young ne arată inspirația sa de profet? Ce putem învăța de la cei care au răspuns chemării sale? Ce putem face pentru a-i salva și înălța pe cei aflați în nevoie astăzi?

- În ce mod faptul de a privi în trecut vă ajută să „dobândiți apreciere pentru prezent și perspectivă pentru viitor”? (Vezi secțiunea 4.) În ce fel este fiecare dintre noi pionier?
- De ce este bine ca noi să-i onorăm pe pionierii din perioada de început a Bisericii? (Vezi secțiunea 5.) În ce moduri sunt toți membrii Bisericii binecuvântați de credința și sacrificiile acestor pionieri? În ce mod ne pot ajuta exemplele pionierilor din perioada de început a Bisericii atunci când avem necazuri?

Scripturi suplimentare

Matei 25:40; Eter 12:6-9; D&L 64:33-34; 81:5; 97:8-9; 98:1-3

Ajutor pentru predare

„Discuțiile importante sunt fundamentale pentru majoritatea învățăturilor din Evanghelie... Prin intermediul discuțiilor bine conduse, interesul și atenția cursanților cresc. Fiecare persoană prezentă poate fi încurajată să devină implicată activ în procesul de învățare... Adresați întrebări care încurajează comentarii pertinente și care-i ajută pe cursanți să reflecteze cu adevărat asupra Evangheliei” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 63).

Note

1. „Keep the Chain Unbroken” (adunare de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young, 30 nov. 1999), p. 2, speeches.byu.edu.
2. Cuvântare rostită în cadrul Conferinței regionale a Țărușului Nord și Sud, orașul Guatemala, 26 ian. 1997, p. 2; Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake.
3. Cuvântare rostită în cadrul adunării cu membrii din Bangkok, Thailanda, 13 iun. 2000, p. 2; Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake.
4. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000-2004* (2005), p. 360-361.
5. „The Faith of the Pioneers”, *Ensign*, iul. 1984, p. 3.
6. „God Grant Us Faith”, *Ensign*, nov. 1983, p. 52-53.
7. „The Faith of the Pioneers”, p. 5-6.
8. „God Grant Us Faith”, p. 53.
9. „These Noble Pioneers” (adunare de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young, 2 febr. 1997), p. 1-2, speeches.byu.edu.
10. „Stay the Course – Keep the Faith”, *Ensign*, nov. 1995, p. 72.
11. „Reach with a Rescuing Hand”, *Ensign*, nov. 1996, p. 85-86.
12. „Credința de a muta munții”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2006, p. 84.
13. „Reach with a Rescuing Hand”, p. 86.
14. „The Faith of the Pioneers”, p. 3.
15. În Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 592.
16. În Gerry Avant, „Present-Day Pioneers: Many Are Still Blazing Gospel Trails”, *Church News*, 24 iul. 1993, p. 6.
17. „These Noble Pioneers”, p. 2, 4.
18. „These Noble Pioneers”, p. 2.
19. „True to the Faith”, *Ensign*, mai 1997, p. 66-67.
20. „These Noble Pioneers”, p. 2, 6.

*Fiecare dintre dumneavoastră sunteți o fiică a lui Dumnezeu.
Meditați asupra înțeleșului minunat al acestui fapt suprem.*

Fiice ale lui Dumnezeu

„Minunată este puterea femeilor credincioase.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

De-a lungul vieții sale, Gordon B. Hinckley și-a exprimat aprecierea pentru abilitățile și contribuțiile femeilor. De asemenea, el și-a exprimat puternica mărturie despre importanța femeilor în planul etern al lui Dumnezeu. El se bucura de ocaziile tot mai multe ale femeilor, dar și de credința acestora în Salvator și de devotamentul lor față de familiile lor și față de Biserică.

Mama lui Gordon B. Hinckley, Ada, a fost inteligentă și educată și iubea literatura, muzica și arta. La vârsta de 29 de ani, ea s-a căsătorit cu văduvul Bryant Hinckley și și-a asumat responsabilitatea de a avea grijă de opt copii care plângeau moartea mamei lor. Ea i-a îngrijit cu dragoste, le-a oferit sprijinul de care aveau nevoie și a învățat cum să gestioneze un cămin mare. Gordon a fost primul dintre cei cinci copii ai Adei și ai lui Bryant. Deși Ada a murit când Gordon avea 20 de ani, învățăturile și exemplul ei au reprezentat o forță a binelui de-a lungul vieții lui. Când vorbea despre ea, el menționa mereu influența enormă pe care a avut-o asupra lui.

Soția lui Gordon B. Hinckley, Marjorie Pay, a avut, de asemenea, o influență profundă asupra lui. Ea a fost o femeie puternică care a fost devotată Evangheliei lui Isus Hristos. Ea a avut o credință extraordinară, o dispoziție veselă și o dragoste aparte pentru viață. Într-o scrisoare duioasă adresată ei, președintele Hinckley și-a exprimat dragostea și respectul:

„Am călătorit mulți kilometri împreună. Am vizitat fiecare continent. Am participat la adunări în marile orașe lumii și în multe altele mai mici... Am vorbit cu milioane de persoane care te-au apreciat atât de mult. Datorită cuvintelor tale oneste, ai câștigat afecțiunea tuturor celor care te-au ascultat. Judecata ta bună și realistă,

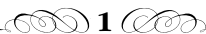

inteligența ta sclipitoare și proaspătă, înțelepciunea ta tăcută și de nădejde și credința ta uimitoare și mereu constantă au făcut ca toți cei care te-au ascultat să te iubească. Apetitul tău nepotolit pentru citit și căutarea ta asiduă a cunoașterii te-au păstrat alertă și proaspătă de-a lungul unei vieți lungi și roditoare”¹.

Deseori, președintele Hinckley a vorbit despre natura divină a femeilor și le-a îndemnat să meargă înainte pentru a realiza lucruri mărețe și a deveni mai credincioase. Tinerelor fete, el le-a spus: „Literalmente, sunteți fiice ale Atotputernicului. Potențialul vostru nu are limite. Dacă preluați controlul asupra vieților voastre, viitorul este plin de ocazii și bucurie. Nu vă permiteți să vă irosiți talentele sau timpul. Vă așteaptă mari ocazii”². Femeilor adulte, el le-a spus: „Lumea are nevoie de prezența femeilor, de dragostea lor, de alinarea și de tăria lor. Lumea noastră dură are nevoie de glasurile lor încurajatoare, de frumusețea care pare să fie parte a naturii lor și de spiritul de caritate care face parte din natura lor”³.

În cadrul conferinței generale de după moartea preaiubitei sale soții Marjorie, președintele Hinckley și-a încheiat una dintre cuvântări exprimându-și, din inimă, recunoștința: „Cât de recunoscători sunt, cât de recunoscători trebuie să fim cu toții pentru femeile din viața noastră. Dumnezeu să le binecuvânteze. Marea Lui dragoste să se reverse asupra lor și să le încoroneze cu strălucire și frumusețe, har și credință”⁴.

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Femeile ocupă un loc înalt și sacru în planul etern al lui Dumnezeu.

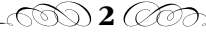
Fiecare dintre dumneavoastră sunteți o fiică a lui Dumnezeu. Meditați asupra înțeleșului minunat al acestui fapt suprem ...

Vă amintesc cuvintele rostite de profetul Joseph femeilor de la Societatea de Alinare în luna aprilie a anului 1842. El a spus: „Dacă trăiți în acord cu privilegiile voastre, îngerii nu pot fi împiedicați să vă fie asociați” [*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 479]. Ce potențial minunat există în dumneavoastră.⁵

Fiecare dintre dumneavoastră sunteți fiice prețioase ale Tatălui Ceresc... Ocupați un loc înalt și sacru în planul etern al lui Dumnezeu, Tatăl nostru din Cer. Sunteți fiicele Sale, prețioase pentru El, iubite de El și foarte importante pentru El. Mărețul Său plan nu poate reuși fără dumneavoastră.⁶

Permiteți-mi să vă spun, dragi surori, că nu sunteți pe locul doi în planul Tatălui nostru pentru fericirea eternă și pentru bunăstarea copiilor Săi. Sunteți o parte absolut esențială a acestui plan. Fără dumneavoastră, planul nu ar funcționa. Fără dumneavoastră, întregul program ar fi zădărniciț.⁷

Vi s-a dat în dar la naștere ceva minunat, sacru și divin. Nu uitați niciodată aceasta. Tatăl dumneavoastră Etern este marele Stăpân al universului. El stăpânește asupra tuturor, dar El vă va asculta, de asemenea, rugăciunile pe care le roștiți ca fiice ale Lui și vă va auzi când Îi veți vorbi. El va răspunde rugăciunilor dumneavoastră. El nu vă va lăsa singure.⁸

Sfatul pe care Domnul l-a dat Emmei Smith se potrivește tuturor.

În a douăzeci și cincea secțiune din Doctrină și legăminte... se găsește o revelație dată prin profetul Joseph soției sale, Emma... El i-a spus Emmei și fiecăruia dintre noi:

„Îți dau o revelație privind voința Mea; și dacă ești credincioasă și umbli pe cărările virtuții în fața Mea, îți voi apăra viața și tu vei primi o moștenire în Sion” [D&L 25:2; vezi, de asemenea, versetul 16] ...

Într-o foarte mare măsură, fiecare dintre noi deține cheia binecuvântărilor Celui Atotputernic. Dacă dorim binecuvântarea, trebuie să plătim un preț. O parte a aceluși preț reprezintă faptul de a fi credincios. Credincios față de ce? Credincioși față de noi înșine, față de ceea ce este mai bun în noi. Nicio femeie nu își poate permite să se înjosească, să se minimalizeze, să nu creadă în abilitățile și capacitățile ei. Permiteți fiecăreia să fie credincioasă atributelor mărețe și divine pe care le are. Fiți credincioase Evangheliei. Fiți credincioase Bisericii. Sunt multe persoane care caută să o submineze, care caută slăbiciuni ale primilor conducători, care caută probleme la programele ei, pentru a o critica. Vă las mărturia mea că aceasta

este lucrarea lui Dumnezeu și că cei care vorbesc împotriva ei vorbesc împotriva Lui.

Fiți credincioase Lui. El este singura sursă adevărată a tăriei dumneavoastră. El este Tatăl dumneavoastră din Cer. El trăiește. El aude și răspunde rugăciunilor. Fiți credincioase lui Dumnezeu.

Domnul a continuat, spunându-i Emmei: „dacă... umbli pe cărările virtuții”.

Cred că fiecare femeie... înțelege ceea ce înseamnă acest lucru. Simt că aceste cuvinte au fost date Emmei Smith și, apoi, fiecăruia dintre noi, ca o condiție pentru a vedea dacă vom primi o moștenire în împărăția lui Dumnezeu. Lipsa virtuții este în totală contradicție cu supunerea față de poruncile lui Dumnezeu. Nu există nimic mai frumos decât virtutea. Nu există o putere mai mare decât puterea virtuții. Nu există nicio altă noblețe decât cea a virtuții. Nu există o calitate mai potrivită, niciun veșmânt mai atractiv ...

Emma a fost numită „doamnă aleasă” [D&L 25:3]. Adică, pentru a cita un alt rând din scriptură, ea a fost un „[vas ales al] Domnului” (vezi Moroni 7:31). Fiecare dintre dumneavoastră sunteți o doamnă aleasă. Ați venit în lume ca părtașe ale Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos. Ați ales și, dacă veți trăi demne de această alegere, Domnul vă va onora în această alegere și vă va ajuta să creșteți ...

Emma urma să fie rânduită⁹ de către Joseph „pentru a explica scripturile și a îndemna Biserica, după cum îți va fi dat prin Spiritul Meu” [D&L 25:7].

Ea trebuia să fie o învățătoare. Ea trebuia să fie o învățătoare a neprihănirii și adevărului. Căci Domnul a spus în ceea ce privește chemarea ei: „Tu vei primi Duhul Sfânt și îți vei da timpul tău pentru scris și pentru a învăța mult” [D&L 25:8].

Ea trebuia să studieze Evanghelia. Ea trebuia, de asemenea, să studieze lucrurile lumii în care trăia. Acest lucru a fost făcut clar în următoarele revelații care ni se adresează tuturor. Ea trebuia să-și dedice timpul „pentru a învăța mult”. Ea trebuia să scrie pentru a-și exprima gândurile.

Femeilor de astăzi, în vârstă sau tinere, permiteți-mi să vă sugerez să scrieți, să țineți un jurnal, să vă exprimați gândurile pe hârtie.

Scrisul reprezintă o mare disciplină. Reprezintă un minunat efort educațional. Vă va ajuta în multe moduri și dumneavoastră veți binecuvânta viețile multora ...

Potrivit revelației, [Emma] trebuia „[să explice] scripturile și [să îndemne] Biserica, după cum [îi] va fi dat prin Spiritul [Lui]”.

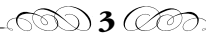
Ce sarcină remarcabilă pentru ea și pentru toate femeile din această Biserică. Este nevoie de dorința de a învăța, de a ne pregăti, de a avea ordine în gânduri, de a explica scripturile, de a îndemna la fapte bune potrivit îndemnurilor Spiritului Sfânt.

Domnul a continuat: „Și adevărat îți spun, că trebuie să lași la o parte lucrurile acestei lumi și să cauți lucrurile unei lumi mai bune” [D&L 25:10].

Simt că El nu îmi spunea Emmei să nu se preocupe să aibă un acoperiș deasupra capului, de mâncare pe masă și îmbrăcăminte. El îmi spunea că nu trebuie să fie obsedată de aceste lucruri așa cum mulți dintre noi sunt înclinați să fie. El îmi spunea să se gândească la lucrurile importante ale vieții, la lucrurile neprihănite și pure, la lucruri legate de caritate și dragoste pentru alții, la lucrurile de natură eternă ...

În continuare, Domnul a spus: „De aceea, înalță-ți capul și bucură-te și lipește-te de legămintele pe care le-ai făcut” [D&L 25:13].

Cred că El ne spune fiecăruia dintre noi să fim fericiți. Evanghelia reprezintă bucurie. Ne oferă un motiv pentru a fi bucuroși. Desigur, acestea sunt vremuri grele. Desigur, avem momente de îngrijorare și anxietate. Cu toții ne îngrijorăm. Dar Domnul ne-a spus să ne înălțăm inimile și să ne bucurăm.¹⁰

Mamele au o chemare sacră de a-și crește copiii în neprihănire și adevăr.

Adevărata tărie a oricărei națiuni, societăți sau familii stă în acele calități ale caracterului care au fost dobândite în mare parte de copiii învățați zilnic, într-un mod liniștit, simplu, de către mame.¹¹

Căminul este locul în care noua generație este instruită. Sper că dumneavoastră, dragi mame, veți înțelege că, în cele din urmă, nu veți avea nicio responsabilitate mai importantă sau niciuna care să vă ofere mai multă satisfacție decât aceea de a vă îngriji copiii într-un

„Dumnezeu să vă binecuvânteze, mame!... Veți fi acolo, trebuie să fiți acolo, reprezentând tăria unei noi generații.”

mediu sigur, pașnic, de înfrățire, plin de dragoste și de motivare pentru a crește și a se descurca bine.¹²

Doresc să le amintesc mamelor din toată lumea despre sfințenia chemării lor. Nimeni nu vă poate lua locul în mod corespunzător. Nicio responsabilitate nu este mai mare, nicio obligație nu este mai importantă decât aceea de a-i crește cu dragoste, pace și integritate pe cei pe care i-ați adus în această lume.¹³

Creșteți-vă copiii în lumină și adevăr. Învățați-i să se roage când sunt mici. Citiți-le din scripturi chiar dacă nu înțeleg tot ceea ce citiți. Învățați-i să își plătească zeciuiala și darurile de post din primii bani pe care îi primesc. Faceți ca această practică să devină un obicei în viețile lor. Învățați-vă fiii să onoreze femeia. Învățați-vă fiicele să fie virtuozăse. Acceptați responsabilități în Biserică și aveți încredere în Domnul că vă va ajuta să îndepliniți orice chemare veți primi. Exemplul dumneavoastră va fi un model pentru copiii dumneavoastră.¹⁴

Dumnezeu să vă binecuvânteze, mame! După toate victoriile și înfrângerile oamenilor, după ce vâlvătaia războaielor începe să se stingă, după ce toate lucrurile pentru care muncim din greu în această lume materială dispar din fața ochilor noștri, dumneavoastră

veți fi prezente, trebuie să fiți prezente, reprezentând tăria unei noi generații, motorul care înaintează și progresează mereu al rasei umane. Calitatea noii generații va depinde de dumneavoastră.¹⁵

4

Femeile au mari responsabilități în lucrarea de salvare.

Femeile acestei Bisericii sunt foarte puternice și capabile. Există conducere și îndrumare, un anumit spirit de independență și, totuși, o mare satisfacție în faptul de a face parte din împărăția Domnului și de a munci cot la cot cu [deținătorii] preoției pentru a o face să înainteze.¹⁶

Dumnezeu le-a dat femeilor din această Biserică o lucrare pe care s-o facă ca parte a clădirii împărăției Sale. Acest lucru ține de toate aspectele celor trei mari responsabilități ale noastre – primul, să propovăduim lumii Evanghelia, al doilea, să întărim credința și să ajutăm la clădirea fericirii membrilor Bisericii și, al treilea, să facem să înainteze marea lucrare de salvare în folosul celor morți.¹⁷

Femeile din Biserică sunt partenere ale fraților lor în ceea ce privește faptul de a ajuta la înaintarea acestei lucrări mărețe a Domnului... Femeile au responsabilități extraordinare și vor răspunde pentru îndeplinirea acestor responsabilități. Ele sunt conducătoarele propriilor organizații și aceste organizații reprezintă forțe puternice, viabile și importante ale binelui în această lume. Ele acționează în concordanță cu deținătorii preoției, străduindu-se cu toții să clădească împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Vă onorăm și vă respectăm pentru aptitudinile dumneavoastră. Noi așteptăm abilități de conducere, tărie și rezultate impresionante din conducerea dumneavoastră a organizațiilor pentru care sunteți responsabile. Vă încurajăm și vă susținem în calitate de fiice ale lui Dumnezeu, lucrând, într-un mare parteneriat, pentru a-L ajuta pe El să realizeze nemurirea și viața veșnică a tuturor fiilor și fiicelor lui Dumnezeu.¹⁸

5

Societatea de Alinare este o sursă de binecuvântări incomensurabile.

Femeile din Societatea de Alinare sunt, cu adevărat, îmbrățișate pentru eternitate în brațele Domnului nostru. După părerea mea, aceasta este cea mai măreață organizație a femeilor din lume. Este

o creație dată de Dumnezeu. Joseph Smith a vorbit și a acționat ca profet când a organizat Societatea de Alinare în anul 1842.¹⁹

Este foarte important ca femeile Bisericii să fie puternice și neclintite în punerea în practică a ceea ce este corect și drept în planul Domnului. Sunt convins că nu mai există nicăieri o altă organizație care să egaleze Societatea de Alinare a acestei Biserici... Dacă [membrele ei] vor fi unite și vor vorbi cu același glas, puterea lor va fi nemăsurată.²⁰

Am participat la o conferință de țărui unde o tânără, președinta Societății de Alinare a unei episcopii de tineri adulți necăsătoriți, a vorbit despre slujire și despre marea ocazie oferită tinerelor din episcopia ei. Aveți toate aceste lucruri. Aveți propria organizație. Aveți conducătoare competente care să vă sfătuiască. Le aveți alături pe cele care se vor oferi să vă ajute când aveți necazuri și suferință.²¹

Cine poate evalua efectele miraculoase asupra vieților a milioane de femei a căror cunoaștere a crescut, a căror viziune s-a extins, a căror perspectivă a vieții s-a mărit și a căror înțelegere a lucrurilor lui Dumnezeu s-a îmbogățit prin intermediul lecțiilor nenumărate predate eficient și învățate în cadrul adunărilor Societății de Alinare?

Cine poate măsura bucuria care a venit în viețile acestor femei când au socializat în cadrul episcopiei sau ramurii, când și-au îmbogățit viețile una altele prin prietenii frumoase și prețioase?

Cine își poate închipui, cine poate înțelege nenumăratele acte de caritate care au fost făcute, mâncarea care a fost pusă pe mesele goale, credința care a fost susținută în orele disperate de boală, rănilor care au fost îngrijite, durerile care au fost diminuate de mâini iubitoare și cuvinte de mângâiere și încurajare, alinarea care a fost oferită în situații de decese și în timpul singurătății care a urmat? ...

Nimeni nu poate calcula în vreun mod numărul proiectelor care au fost puse în practică și finalizate de Societățile de Alinare locale. Nimeni nu poate estima în vreun mod binele care a venit în viețile femeilor din această organizație și în ale celor care au beneficiat de faptele lor bune ...

Dumnezeu să binecuvânteze Societatea de Alinare a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Spiritul dragostei, care le-a motivat pe membrele ei... să continue să crească și să fie simțit în întreaga lume. Lucrările lor de caritate să influențeze viețile a

„Invit femeile din toată lumea să se ridice la nivelul marelui potențial care se află în ele.”

nenumărați oameni, oriunde s-ar afla. Iar lumina și înțelegerea, învățătura și cunoașterea și adevărul etern să întărească viețile generațiilor de femei care vor veni, în toate națiunile de pe pământ, datorită acestei organizații unice, înființate în mod divin.²²

6

Ridicați-vă la nivelul potențialului divin din interiorul dumneavoastră.

Dumneavoastră sunteți o mare adunare de femei ale Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă... Nimeni nu poate măsura ce forță extraordinară a binelui puteți deveni... Vă îndemn să fiți încrezătoare și să fiți puternice în a apăra acele mărețe virtuți care au reprezentat coloana vertebrală a progresului nostru social. Când sunteți unite, puterea dumneavoastră este nelimitată. Puteți să realizați orice doriți să faceți. Și cât de mult este nevoie de dumneavoastră într-o lume ale cărei valori se degradează și în care adversarul pare că deține controlul.²³

Simt că trebuie să invit femeile din toată lumea să se ridice la nivelul marelui potențial care se află în ele. Nu vă cer să faceți mai

mult decât puteți. Sper că nu vă veți chinui cu gândul că ați eșuat. Sper că nu veți încerca să vă stabiliți obiective peste capacitatea dumneavoastră de a le atinge. Sper că veți face pur și simplu ceea ce puteți face în cel mai bun mod pe care îl știți. Dacă veți face acest lucru, veți vedea cum au loc miracole.²⁴

Îmi exprim recunoștința față de dumneavoastră, femeile sfinte din zilele din urmă credincioase, care acum sunteți de ordinul milioane-
lor și vă aflați în toată lumea. Măreață este puterea dumneavoastră de a face bine. Minunate sunt talentele și devotamentul dumneavoastră. Extraordnare sunt credința și dragostea dumneavoastră pentru Domnul, pentru lucrarea Sa și pentru fiii și fiicele Sale. Continuați să trăiți potrivit Evangheliei. Faceți ca aceasta să fie cât mai vizibilă celor cu care interacționați. Faptele dumneavoastră bune vor însemna mai mult decât orice cuvinte pe care le puteți rosti. Mergeți în virtute și adevăr, cu credință și onestitate. Sunteți parte a unui plan etern, un plan conceput de Dumnezeu, Tatăl nostru Etern. Fiecare zi este o parte a acelei eternități.

Știu că multe dintre dumneavoastră purtați poveri grele. Fie ca prietenii dumneavoastră din Biserică, frații și surorile dumneavoastră, să vă ajute cu aceste poveri. Fie ca rugăciunile dumneavoastră să se înalțe la El, care este Atotputernic, care vă iubește și care poate face ca anumite forțe și factori să vă ajute. Aceasta este o lucrare a miracolelor. Dumneavoastră știți asta și eu știu asta. Este ușor pentru mine să vă spun să nu vă descurajați, dar tot o voi spune în timp ce vă îndemn să înaintați în credință.²⁵

Minunată este puterea femeilor credincioase. Acest lucru a fost dovedit din nou și din nou în istoria acestei Biserici. Acest lucru continuă în Biserică și astăzi. Cred că este o parte a divinității din dumneavoastră.

Surori, ridicați-vă la nivelul acestei divinități. Depunând acest efort, faceți lumea în care trăiți un loc mai bun pentru dumneavoastră și pentru toți cei care vor veni după dumneavoastră.²⁶

Mulțumim lui Dumnezeu pentru femeile minunate din această Biserică. Fie ca El să vă pună în inimă sentimentul mândriei de capacitățile dumneavoastră și convingerea despre adevăr care vor fi precum o cârmă care să vă ghideze în siguranță prin orice furtună.²⁷

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Ce învățăm din învățăturile președintelui Hinckley cu privire la sentimentele Tatălui Ceresc față de fiicele Sale? (Vezi secțiunea 1.) De ce este important pentru noi să înțelegem „locul înalt și sacru” al femeii în planul etern al lui Dumnezeu?
- Ce aspecte ale sfatului pe care Domnul l-a dat Emmei Smith vă este de ajutor dumneavoastră în mod special? (Vezi secțiunea 2.) Ce putem învăța din secțiunea 2 despre faptul de a fi credincioși? Ce putem învăța despre faptul de a fi o „doamnă aleasă”? Ce putem învăța despre cum să punem în practică scripturile în viața noastră?
- Ce ați simțit când ați citit sfatul dat de președintele Hinckley mamelor? (Vezi secțiunea 3.) În ce mod ați fost binecuvântați de influența unei mame? Pentru părinți, de ce „nicio obligație nu este mai importantă” decât aceea de a-și crește copiii „cu dragoste, pace și integritate”?
- Ce exemple ale „[tăriei și marii capacități]” a femeilor din Biserică ați văzut? (Vezi secțiunea 4.) Care sunt câteva moduri prin care femeile pot ajuta la realizarea „[nemuririi și vieții veșnice] a tuturor fiilor și fiicelor lui Dumnezeu”? De ce este important ca bărbații și femeile să lucreze împreună pentru a face ca lucrarea Domnului să înainteze? Care ar fi câteva exemple pe care le-ați văzut ale acestei conlucrări?
- Recitiți care sunt binecuvântările pe care le primim datorită Societății de Alinare, binecuvântări care sunt rezumate de președintele Hinckley în secțiunea 5. Ce binecuvântări ați primit datorită eforturilor depuse de surorile de la Societatea de Alinare, inclusiv datorită eforturilor celor care slujesc la Tinerele Fete sau la Societatea Primară? Cum puteți întări Societatea de Alinare din episcopia dumneavoastră? Cum poate Societatea de Alinare să ajute femeile să-și mărească influența de a face bine?
- Gândiți-vă la încurajarea președintelui Hinckley de a „[vă ridica] la nivelul marelui potențial care se află în [dumneavoastră]” (secțiunea 6). Cum putem să dobândim o viziune mai bună despre

cea ce Dumnezeu consideră că este potențialul nostru? Cum putem progresa pentru a atinge acel potențial? Când ați observat „minunata... putere a femeilor credincioase”?

Scripturi suplimentare

Proverbele 31:10-31; Luca 10:38-42; Faptele apostolilor 9:36-40; Romani 16:1-2; 2 Timotei 1:1-5; Alma 56:41-48

Ajutor pentru predare

„În timp ce vă pregătiți să predați fiecare lecție, rugați-vă ca Spiritul să vă ajute să știți când să vă depuneți mărturia despre adevărurile pe care le discutați. Puteți să simțiți îndemnul de a vă depune mărturia de mai multe ori pe parcursul unei lecții, nu doar la sfârșitul acesteia” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 44).

Note

1. În *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, redactat de Virginia H. Pearce (1999), p. 194-195.
2. „Virtutea să înfrumusețeze, fără încetare, gâdurile tale”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2007, p. 115.
3. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), p. 509-510.
4. „Femeile din viața noastră”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2004, p. 85.
5. „Stand Strong against the Wives of the World”, *Ensign*, nov. 1995, p. 98.
6. „Daughters of God”, *Ensign*, nov. 1991, p. 97.
7. „Women of the Church”, *Ensign*, nov. 1996, p. 67.
8. „Rămâneți pe calea standardelor înalte”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2004, p. 112.
9. Modul în care președintele Hinckley folosește cuvântul *rânduuit* reflectă modul în care acesta este folosit în Doctrină și legăminte 25:7, din care și citează în această propoziție. În ediția în limba engleză a scripturilor, nota de subsol a cuvântului *rânduuit* din acest verset spune „sau pus deoparte”. În primele zile ale restaurării, cuvintele *rânduuit* și *pus deoparte* erau deseori folosite interșanjabil; *rânduuit* nu se referea mereu la oficiile preoției (vezi, de exemplu, D&L 63:45).
10. „If Thou Art Faithful”, *Ensign*, nov. 1984, p. 90-92.
11. *Motherhood: A Heritage of Faith* (broșură, 1995), p. 6.
12. „Stand Strong against the Wives of the World”, p. 99.
13. „Bring Up a Child in the Way He Should Go”, *Ensign*, nov. 1993, p. 60.
14. „Stand Strong against the Wives of the World”, p. 99.
15. *Motherhood: A Heritage of Faith*, p. 13.
16. „Women of the Church”, p. 68.
17. „Live Up to Your Inheritance”, *Ensign*, nov. 1983, p. 84.
18. „If Thou Art Faithful”, p. 89.
19. „În brațele dragostei Lui”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2006, p. 115.
20. „Standing Strong and Immovable”, *Adunarea de instruire a conducătorilor din întreaga lume*, 10 ian. 2004, p. 20.
21. „The BYU Experience” (adunare de devoțiune la Universitatea Brigham Young, 4 nov. 1997), p. 2, speeches. byu.edu.
22. „Ambitious to Do Good”, *Ensign*, mart. 1992, p. 4-6.
23. „Încercarea cea mai mare pentru tine, mamă”, *Ensign*, ian. 2001, p. 113.
24. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 696.
25. „Daughters of God”, p. 100.
26. „Rise to the Stature of the Divine within You”, *Ensign*, nov. 1989, p. 97-98.
27. „Live Up to Your Inheritance”, p. 84.

Cât de puternică este rugăciunea

„Să cerem Domnului să ne dea mai multă înțelepciune, tărie de a face ceea ce trebuie, alinare și consolare și să ne ajute să fim recunoscători este un lucru important și minunat.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

Președintele Gordon B. Hinckley a spus: „Niciunul dintre noi nu poate să reușească de unul singur. Avem nevoie de ajutor, genul de ajutor care vine ca răspuns la rugăciune”¹. Președintele Hinckley a pus în practică acest principiu în deciziile pe care a trebuit să le ia în calitate de președinte al Bisericii. Vârșnicul Robert D. Hales, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a spus despre el: „Este un bărbat inteligent cu o judecată extraordinară, dar când se confruntă cu o problemă pe care nu o poate rezolva, se pune în genunchi”².

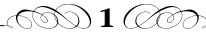
Președintele Hinckley și soția sa, Marjorie, au pus în practică acest principiu și în căminul lor. Fiul lor Richard a spus: „Nu îmi amintesc o zi în care să nu fi spus o rugăciune în familie. Când era rându-l său, tata se ruga cu foarte multă sinceritate, dar niciodată într-un mod dramatic sau emoțional. Am învățat multe despre profunzimea credinței sale ascultându-l cum se ruga. El Îi vorbea lui Dumnezeu cu mare pioșenie, ca și cum ar vorbi cu un învățător sau mentor înțelept și respectat, și vorbea despre Salvator cu o sensibilitate adâncă. Când eram copil, știam că Ei erau persoane reale pentru el – că el Îi iubea și Îi respecta”³. Marjorie a spus: „Cred că rugăciunea în familie avea foarte mult de-a face cu modul în care copiii noștri interacționau cu noi. Chiar dacă Gordon nu le-a predicat, ei au auzit tot ceea ce noi doream ca ei să audă în cadrul rugăciunilor în familie”⁴.

„Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide” (Matei 7:7).

De-a lungul slujirii sale în calitate de autoritate generală, președintele Hinckley i-a încurajat pe membrii Bisericii să „creadă în rugăciune și în puterea rugăciunii”⁵. El a depus mărturie că „rugăciunea descuie puterile cerului pentru noi”⁶. Și a promis: „Rugați-vă și Dumnezeu din cer vă va zâmbi, vă va binecuvânta și vă va da fericire în inima dumneavoastră și o stare de pace în viața dumneavoastră”⁷.

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Dumnezeu este Tatăl nostru și El ne invită să ne rugăm Lui în mod individual.

Dintre toate promisiunile mărețe și minunate pe care le-am citit, cele care-mi oferă cea mai mare siguranță sunt cele spuse de cuvintele Salvatorului: „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide” (Matei 7:7).⁸

Nu uitați niciodată cine sunteți... Sunteți, într-adevăr, un copil al lui Dumnezeu... El este Tatăl dumneavoastră Etern. El vă iubește. Puteți să vorbiți direct cu El prin intermediul rugăciunii. El v-a invitat să faceți acest lucru... Ce lucru minunat este acesta. El este cel mai mareț dintre Toți. El este Creatorul și Cel care guvernează universul. Și, totuși, El vă va asculta rugăciunea!⁹

Ne putem apropia mai mult de Domnul în rugăciunile noastre. Acestea pot deveni discuții de recunoștință. Nu voi putea înțelege niciodată pe deplin cum Marele Dumnezeu al Universului, Atotputernicul, ne invită pe noi, în calitate de copii ai Săi, să vorbim cu El, fiecare în parte. Ce prilej prețios avem. Cât de minunat este că acest lucru se întâmplă cu adevărat. Depun mărturie că rugăciunile noastre, oferite cu umilință și sinceritate, sunt auzite și [primesc răspuns]. Este un lucru miraculos, dar real.¹⁰

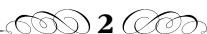
Dragi frați și surori, știu că sunteți oameni care se roagă. Acesta este un lucru minunat în această zi și în acest timp, când rugăciunea nu mai face parte din viața multora. Să cerem Domnului să ne dea mai multă înțelepciune, tărie de a face ceea ce trebuie, alinare și consolare și să ne ajute să fim recunoscători este un lucru important și minunat.¹¹

Mă rog ca fiecare dintre noi să caute să trăiască mai aproape de Domnul și să comunice cu El mai des și cu credință sporită.

Tați și mame, rugați-vă pentru copiii dumneavoastră. Rugați-vă ca ei să fie protejați de relele lumii. Rugați-vă ca ei să crească în credință și cunoaștere. Rugați-vă ca ei să ajungă să aibă o viață bogată și bună. Soți, rugați-vă pentru soțiile dumneavoastră. Exprimați-vă recunoștința pentru ele Domnului și rugați-vă pentru binele lor. Soții, rugați-vă pentru soții dumneavoastră. Mulți dintre ei trăiesc o viață grea, cu multe probleme și dificultăți mari și complicate. Rugați-vă Atotputernicului ca ei să fie îndrumați, binecuvântați, protejați, inspirați în faptele lor neprihănite.

Rugați-vă pentru pace pe pământ și pentru ca Atotputernicul care conduce universul să-și întindă mâna și să-și lase Spiritul să influențeze oamenii, astfel încât națiunile să nu devină violente una față de alta... Rugați-vă pentru înțelepciune și înțelegere în timp ce treceți prin momentele dificile ale vieții dumneavoastră.¹²

Lucrul minunat despre rugăciune este că aceasta este personală, individuală, este ceva în care nimeni nu se poate amesteca, atunci când dumneavoastră vorbiți cu Tatăl dumneavoastră din Cer în numele Domnului Isus Hristos. Rugați-vă. Rugați-L pe Domnul să vă ierte păcatele. Rugați-L pe Domnul să vă ajute. Rugați-L pe Domnul să vă binecuvânteze. Rugați-L pe Domnul să vă ajute să vă îndepliniți obiectivele neprihănite... Rugați-L pe Domnul să vă dea toate lucrurile importante, care înseamnă atât de mult pentru dumneavoastră. El este gata să ajute. Să nu uitați niciodată acest lucru.¹³

Rugăciunea în familie duce la miracole pentru persoane, familii și societate.

Trebuie să existe o nouă accentuare a importanței onestității, caracterului și integrității în vremurile noastre. Doar dacă includem din nou, în natura noastră, virtuțile care sunt esența adevăratei civilizații, atunci modelul vremurilor noastre se va schimba. Întrebarea care se pune este: „De unde să începem?”

Sunt bucuros că trebuie să începem recunoscând că Dumnezeu este Tatăl nostru Etern și că noi suntem copiii Săi, comunicând cu El ca semn al recunoașterii faptului că este conducătorul nostru și rugându-L în fiecare zi să ne ofere îndrumarea Sa în problemele noastre.

Recunosc că o revenire la vechiul model al rugăciunii, al rugăciunii în familie în cadrul căminelor oamenilor, este unul dintre cele mai simple moduri prin care putem rezolva problema răspândirii imoralității în cadrul societății noastre. Nu putem să așteptăm ca un miracol să se întâmple într-o zi, dar, de-a lungul unei generații, noi am avea parte de un miracol ...

Există ceva chiar în faptul de a îngenunchea care contrazice atitudinea descrisă de Pavel: „Trufași... obraznici, îngâmfai”.

Există ceva chiar în faptul că tatăl, mama și copiii îngenunchează împreună care face ca celelalte atribute pe care el le-a descris să dispară: „Neascultători de părinți... fără dragoste firească”.

Există ceva în faptul de a ne adresa divinității care contrabalansează o tendință de a fi fără evlavie și de a fi iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu [vezi 2 Timotei 3:1-4].

Înclinația de a fi fără evlavie, potrivit spuselor lui Pavel, și de a fi nemulțumitori dispare atunci când, împreună, membrii familiei mulțumesc Domnului pentru viață, pace și pentru tot ceea ce au. Și, pe măsură ce ei mulțumesc Domnului pentru că se au unul pe celălalt, în cadrul familiei se dezvoltă o nouă apreciere, un nou sentiment de respect și o nouă dragoste a unuia față de celălalt ...

Când ne amintim împreună, înaintea Domnului, de cei săraci, de cei nevoiași și de cei oprimați, se dezvoltă, în mod inconștient, dar realist, o dragoste pentru alții mai presus de propria persoană, un sentiment de respect pentru alții, o dorință de a sluji nevoilor celorlalți. Nu putem să-L rugăm pe Dumnezeu să ajute un vecin care are probleme fără să ne simțim motivați să facem noi înșine ceva pentru a-l ajuta pe acel vecin. Ce miracole ar avea loc în viața copiilor lumii dacă aceștia și-ar lăsa deoparte egoismul și s-ar pierde în slujba altora. Locul cel mai bun în care poate fi plantată și hrănită sămânța din care crește acest copac care adăpostește și dă roade este în mijlocul rugăciunilor membrilor familiei ...

Nu cunosc nimic care să poată diminua tensiunile din sânul familiei, care, într-un mod subtil, să aducă respectul față de părinți care duce la supunere, care să afecteze spiritul pocăinței, care, în mare parte, va face ca suferința din sânul căminelor destrămate să dispară decât faptul de a ne ruga împreună, de a mărturisi

Putem să ne întărim familiile îngenunchind împreună în rugăciune.

împreună slăbiciunile noastre în fața Domnului și de a cere ca binecuvântările Domnului să se reverse asupra căminului și a celor care locuiesc acolo ...

Familia este unitatea fundamentală a societății. Familia care se roagă împreună este speranța unei societăți mai bune. „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi” (Isaia 55:6).¹⁴

Am fost mișcat... de afirmația impresionată a unui tânăr [misionar]. El a spus: „Mă aflu aici de câteva luni. Nu pot învăța limba. Nu îmi plac oamenii. Ziua sunt deprimat și noaptea plâng. Îmi doream să mor. I-am scris mamei mele și am implorat-o să-mi găsească o scuză pentru a mă întoarce acasă. Am aici răspunsul ei. Ea spune: «Ne rugăm pentru tine. Nu trece nicio zi fără ca noi toți să îngenunchem împreună dimineața înainte de a mânca și seara înainte de a merge la culcare pentru a-L implora pe Domnul să te binecuvânteze. Rugăciunile noastre sunt însoțite de postul nostru și, atunci când frații tăi și surorile tale mai mici se roagă, ei spun: „Tată Ceresc, binecuvântează-l pe Johnny și ajută-l să învețe limba și să facă lucrarea pe care a fost chemat s-o facă»”.

Apoi, cu lacrimi în ochi, acest tânăr băiat a continuat și a spus: «Voi încerca din nou. Mă voi ruga și voi posti și eu ca și ei».

Acum, după patru luni de zile, am primit o scrisoare de la el în care spune: «S-a întâmplat un miracol. Am putut să învăț limba și acest lucru este un dar de la Domnul. Am învățat să iubesc oamenii acestei minunate țări. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru rugăciunile familiei mele»¹⁵.

Putem înfrumuseța căminele noastre? Da, rugându-ne împreună cu membrii familiei noastre la Sursa tuturor lucrurilor cu adevărat frumoase. Putem să întărim societatea și s-o facem un loc mai bun în care să trăim? Da, întărind virtutea vieții noastre de familie îngenunchind împreună și rugându-ne la cel Atotputernic în numele Preaiubitului Său Fiu.

Acest obicei, o revenire la preaslăvirea în familie, care se răspândește în țară și pe tot pământul, ar putea, în decursul unei generații, să elimine suferința care ne distruge. Ar restaura integritatea, respectul reciproc și recunoștința în inimile oamenilor.¹⁶

Este rugăciunea un lucru atât de dificil? Ar fi atât de dificil să încurajăm tații și mamele să îngenuncheze împreună cu copilașii lor și să se roage la Dumnezeu pentru a-și exprima recunoștința pentru binecuvântările primite, pentru a se ruga pentru cei aflați în nevoie, precum și pentru ei înșiși, și, apoi, pentru a cere toate acestea în numele Salvatorului și Mântuitorului lumii? Cât de puternică este rugăciunea. Despre aceasta pot depune mărturie și despre aceasta dumneavoastră puteți depune mărturie. Cât de mare este pierderea oricărei familii care nu reușește să profite de acest obicei prețios și simplu.¹⁷

Dacă cineva dintre dumneavoastră nu se roagă în familie, începeți acest obicei acum, îngenuncheați împreună, dacă este posibil în fiecare dimineață și în fiecare seară, și vorbiți cu Domnul și exprimați-vă mulțumirile dumneavoastră, cereți ca binecuvântările Sale să se reverse asupra celor nevoiași de pe pământ și vorbiți cu El despre propria bunăstare.¹⁸

Vă las mărturia mea că, dacă vă veți ruga în familie, veți fi răsplătiți. Schimbările nu vor fi ușor de recunoscut. Acestea pot fi extrem de subtile. Dar vor fi reale, deoarece Dumnezeu „răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:6).

Sper ca noi să fim credincioși în a fi un exemplu pentru lume în ceea ce privește acest obicei și în a-i încuraja pe alții să facă la fel.¹⁹

 3

Trebuie să fim pioși și să ascultăm, căci ni se va răspunde la rugăciuni.

Să nu credeți niciodată că puteți reuși de unii singuri. Aveți nevoie de ajutorul Domnului. Să nu ezitați niciodată să îngenuncheați într-un loc retras și să vorbiți cu El. Rugăciunea este un lucru uimitor și minunat. Gândiți-vă la aceasta. Noi chiar putem vorbi cu Tatăl nostru din Cer. El ne va auzi și ne va răspunde, dar trebuie să ascultăm acel răspuns. Nimic nu este prea grav și nimic nu este prea lipsit de importanță pentru a I-l împărtăși.²⁰

Rugați-vă la Domnul și așteptați să vi se răspundă. „Problema cu cele mai multe dintre rugăciunile noastre este că noi le spunem ca și cum am ridica telefonul și am face o comandă la magazinul alimentar – dăm comanda și închidem. Noi trebuie să medităm, să contemplăm, să ne gândim la lucrurile despre și pentru care ne rugăm și, după aceea, să vorbim cu Domnul așa cum un om vorbește cu altul. „Veniți totuși să [judecăm împreună], zice Domnul” (Isaia 1:18).²¹

Nimic nu ajută mai mult decât să încredințăm o problemă Domnului... Nu ezit să spun că rugăciunile mele au primit răspuns. Eu știu aceasta. Nu pot s-o neg. Trebuie să ne rugăm pentru îndrumare în aceste vremuri dificile... Lucrul uimitor este că nu trebuie să fim genii pentru a ne ruga. El va asculta glasul celui mai umil... Chemați-L pe Domnul. El ne-a oferit invitația de a vorbi cu El și El va răspunde.²²

Credeți în puterea și măreția rugăciunii. Domnul ne răspunde la rugăciuni. Eu știu aceasta. Am văzut acest lucru întâmplându-se de nenumărate ori. Rugăciunea ne ajută să stabilim un parteneriat cu Dumnezeu. Ne oferă ocazia de a vorbi cu El, de a-I mulțumi pentru binecuvântările Sale uluitoare și de a-L ruga pentru îndrumare și protecție pe măsură ce mergem pe cărarea vieții. Această lucrare măreață, care se răspândește pe întreg pământul, a început cu rugăciunea unui băiat. El a citit în Biblia familiei sale: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc. Pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, turburat și împins de vânt încoace și încolo” (Iacov 1:5-6). Aceasta este promisiunea. Există o promisiune mai mare oriunde în lume decât această promisiune!²³

Rugați-vă, dragi prieteni, și ascultați. Este posibil să nu auziți niciodată un glas. Probabil nu veți auzi. Dar, într-un mod pe care nu îl puteți explica, veți primi îndemnuri și veți fi binecuvântați. Căci Domnul a promis: „Eu îți voi spune ție, în inima ta... prin Duhul Sfânt, care va veni asupra ta...” (D&L 8:2).

Rugați-vă și veți ști că Dumnezeu ascultă și vă răspunde. Nu va răspunde mereu așa cum vă doriți, dar, odată cu trecerea anilor, veți ajunge la o constatare tot atât de sigură precum este faptul că soarele va răsări mâine că El v-a auzit și v-a răspuns.²⁴

Păstrați-vă acea umilință care vă va face să îngenuncheați în rugăciune, recunoscând puterea și bunătatea Sa. El nu vă va dezamăgi. El vă va asculta rugăciunile. El vă va răspunde. În liniștea nopții, veți auzi șoaptele Spiritului Său care vă va îndruma în vremuri de încercări și nevoie. Aceste vremuri vor veni așa cum vin la toată lumea. Păstrați-vă credința în Dumnezeu și El nu vă va dezamăgi niciodată. El nu vă va respinge niciodată.²⁵

Permiteți Tatălui dumneavoastră din Cer să fie prietenul dumneavoastră la care vă puteți ruga.²⁶

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- În ce mod v-a ajutat rugăciunea să vă apropiați de Tatăl dumneavoastră Ceresc? Recitiți sfaturile președintelui Hinckley cu privire la ceea ce să includeți în rugăciunile dumneavoastră (vezi secțiunea 1). Când v-a ajutat rugăciunea să găsiți „mai multă înțelepciune”? Când v-a adus rugăciunea „alinare și consolare”? De ce ar trebui ca unele rugăciuni să fie „discuții de recunoștință”?
- Gândiți-vă la fiecare dintre binecuvântările despre care președintele Hinckley a spus că pot veni datorită rugăciunii în familie (vezi secțiunea 2). Care sunt câteva dintre modurile în care familia dumneavoastră a fost binecuvântată datorită faptului că v-ați rugat împreună? Care sunt unele obstacole care ne împiedică să ne rugăm în mod consecvent în familie? Cum pot lucra împreună membrii familiei pentru a depăși aceste obstacole?
- În ce mod faptul de a pune în practică învățăturile președintelui Hinckley din secțiunea 3 ne poate ajuta să rostim rugăciuni mai

pline de însemnătate? Ce ați învățat despre modurile în care Tatăl Ceresc ne răspunde la rugăciuni? De ce are rugăciunea puterea de a ne ajuta „să stabilim un parteneriat cu Dumnezeu”?

Scripturi suplimentare

Matei 6:5-15; Luca 18:9-18; 2 Nefi 32:8-9; Alma 34:17-28; 37:36-37; 3 Nefi 18:15-25; D&L 19:28

Ajutor pentru studiu

„Formați-vă o imagine generală, fie prin citirea rapidă a cărții, a capitolului sau a pasajului, fie prin citirea titlurilor de capitol. Căutați să înțelegeți contextul și împrejurările” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 24). Aveți în vedere să citiți un capitol sau un fragment de mai multe ori pentru a-l înțelege mai profund. Făcând acest lucru, puteți dobândi o cunoaștere mai profundă.

Note

1. „Stand True and Faithful”, *Ensign*, mai 1996, p. 94.
2. Robert D. Hales, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 444.
3. Richard G. Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 171.
4. Marjorie Pay Hinckley, în Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, p. 171.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 469.
6. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 470.
7. „Dedication of Gordon B. Hinckley Building” (Brigham Young University–Idaho, 22 oct. 2002), byui.edu/Presentations/transcripts/devotionals/2002_10_22_hinckley.htm; accesat 21 sept. 2015.
8. „Pillars of Truth”, *Ensign*, ian. 1994, p. 2.
9. „Stand True and Faithful”, p. 93.
10. „O inimă smerită și umilă”, *Liahona*, ian. 2001, p. 103.
11. „The Fabric of Faith and Testimony”, *Ensign*, nov. 1995, p. 89.
12. „Rugăciune de încheiere”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2003, p. 99-100.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 468.
14. „The Blessings of Family Prayer”, *Ensign*, febr. 1991, p. 2, 4-5.
15. În Conference Report, apr. 1963, p. 128.
16. „The Blessings of Family Prayer”, p. 5.
17. „Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations”, *Ensign*, sept. 1996, p. 8.
18. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 217.
19. „The Blessings of Family Prayer”, p. 5.
20. „Rămâneți pe calea standardelor înalte”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2004, p. 114.
21. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 469.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 469.
23. „Fear Not; Only Believe”, *New Era*, ian. 2000, p. 6; s-a renunțat la caracterele aldine și cursive.
24. „Watch the Switches in Your Life”, *Ensign*, ian. 1973, p. 93.
25. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), p. 346.
26. „Daughters of God”, *Ensign*, nov. 1991, p. 100.

Șoaptele Spiritului

„Mă rog ca noi să căutăm constant inspirația Domnului și însoțirea Spiritului Său Sfânt pentru a ne binecuvânta să putem să ne menținem eforturile într-un plan spiritual înalt.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

În data de 24 iunie 1995, președintele Gordon B. Hinckley a vorbit la o adunare a noilor președinți de misiune și a soțiilor lor, oferindu-le sfaturi care să-i îndrume în următorii trei ani de slujire. El le-a spus despre instrucțiunile pe care le-a primit când președintele Harold B. Lee, atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, l-a pus deoparte în calitate de președinte de țarăș.

„Îmi aduc aminte de un lucru pe care el l-a spus: «Ascultă șoaptele Spiritului din mijlocul nopții și răspunde acelor șoapte». Nu știu de ce uneori revelația vine noaptea, dar vine. Aceasta vine și în timpul zilei, desigur. Dar ascultați șoaptele Spiritului, darul revelației, pe care aveți dreptul să-l primiți”¹.

Făcând referire la experiențele sale pe măsură ce a urmat aceste instrucțiuni, el a spus: „Domnul mi-a vorbit în șoaptă... În mijlocul nopții, mi-au venit în minte idei care, cred eu, au fost de natură profetică”². De exemplu, în luna iulie a anului 1992, el se afla în Hong Kong împreună cu alți conducători ai Bisericii, căutând un loc în care putea fi construit un templu. Într-o seară, s-a dus la culcare simțindu-se neliniștit în legătură cu decizia pe care trebuia să o ia. Apoi, șoaptele Spiritului l-au trezit dimineața devreme.

„Mi-a venit în minte ceva foarte interesant”, a consemnat el în jurnalul său. Nu am auzit un glas cu propriile urechi. Dar glasul Spiritului mi-a pătruns în minte. A spus: «De ce ești îngrijorat în legătură cu aceasta? Dețineți o bucată minunată de pământ acolo

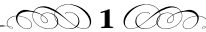

Templu Hong Kong, China

unde se află casa misiunii și capela mică. Se află chiar în centrul Kowloonului, într-un loc care beneficiază de cel mai bun transport public... Construiți o clădire de [câteva] etaje. Primele două etaje pot găzdui o capelă și alte săli iar templul poate fi situat la ultimele două sau trei etaje». După ce a primit acea revelație, președintele Hinckley a spus: „M-am liniștit și am adormit la loc”³.

Astăzi, în Kowloon, o zonă foarte populată a Hong Kong-ului, se află o singură clădire acolo unde înainte se aflau o capelă și casa misiunii. Această clădire, ce găzduiește o capelă, casa misiunii, biroul misiunii și un templu sacru, este o mărturie a șoaptelor Spiritului către unui profet al lui Dumnezeu.

Învățăturile ale lui Gordon B. Hinckley

Duhul Sfânt este Mângâietorul și depune mărturie despre adevăr.

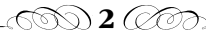
Duhul Sfânt este al treilea membru al Dumnezeirii, Mângâietorul promis de Salvator, care îi va învăța pe ucenicii Săi toate lucrurile și le va aduce aminte de tot ce El le-a spus (vezi Ioan 14:26).⁴

Duhul Sfânt depune mărturie în inima noastră despre Tatăl și Fiul.⁵

Mărturia mea despre Isus Hristos vine prin puterea Duhului Sfânt. Este un dar, sacru și minunat, oferit prin revelație de la al treilea membru al Dumnezeirii.⁶

Duhul Sfânt este cel care depune mărturie despre adevăr, care ne poate învăța lucruri pe care nu le putem învăța unii de la alții. Prin acele cuvinte mărețe și puternice ale lui Moroni, ne este promisă o cunoaștere privind adevărul Cărții lui Mormon „prin puterea Duhului Sfânt”. Apoi, Moroni spune: „și prin puterea Duhului Sfânt veți putea voi cunoaște adevărul tuturor lucrurilor” (Moroni 10:4-5).

Cred că această putere, acest dar, ne este disponibil astăzi.⁷

Avem nevoie de Duhul Sfânt pentru a ne îndruma în slujirea pe care o facem acasă și în Biserică.

Nu există nicio binecuvântare mai mare în viața noastră decât darul Duhului Sfânt – însoțirea Duhului Sfânt pentru a ne îndruma,

a ne proteja, a ne binecuvânta și a merge înaintea noastră ca și cum ar fi un stâlp și o flacăra care ne conduce pe calea neprihănită și a adevărului. Această putere care îndrumă a Celui de-al treilea membru al Dumnezeirii poate fi a noastră dacă trăim demni de aceasta.⁸

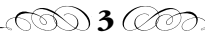
Avem nevoie de Spiritul Sfânt în multe dintre responsabilitățile noastre administrative. Avem nevoie de El pe măsură ce propovăduim Evanghelia în cadrul adunărilor noastre și întregii lumi. Avem nevoie de El atunci când ne conducem și învățăm familiile.

Pe măsură ce îndrumăm și predăm sub influența Spiritului, vom aduce mai multă spiritualitate în viața celor pentru care suntem responsabili ...

Rezultatele predării făcute cu inspirație de la Spiritul Sfânt sunt dulci. Acestea hrănesc spiritul și sufletul.

Permiteți-mi să dau un sfat special părinților care sunt capii familiilor lor: avem nevoie de îndrumarea Duhului Sfânt în însărcinarea delicată și extraordinară pe care o avem de a întări spiritualitatea în cămintele noastre.⁹

Ascultați de îndemnurile Spiritului. Fiți umili. Domnul vă va lua de mână și vă va conduce la cineva datorită spiritului, atitudinii, sentimentelor și umilinței dumneavoastră.¹⁰

Primum revelație aproape întotdeauna de la un glas slab și liniștit – șoapta Spiritului.

Din când în când, am fost intervievat de reprezentanții presei. Aproape întotdeauna ei m-au întrebat: „În ce mod primește un profet al Bisericii revelație?”

Am răspuns că primesc revelație tot așa cum se primea în trecut. Referitor la acest lucru, am relatat acelor reprezentanți ai presei experiența lui Ilie după concursul său cu preoții lui Baal:

„Domnul i-a zis: «Ieși, și stai pe munte înaintea Domnului!» Și iată că Domnul a trecut pe lângă peșteră. Și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Și după vânt, a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ.

Și după cutremurul de pământ, a venit un foc: Domnul nu era în focul acela. Și după foc, a venit un susur blând și subțire” (1 Împărați 19:11-12).

Acesta este modul în care primim revelații. Printr-un glas slab și liniștit. Acesta vine ca răspuns la rugăciune. Vine prin șoapta Spiritului. Poate veni în mijlocul nopții.

Am vreo îndoială referitoare la acest lucru? Absolut niciuna. Am observat acest lucru de multe ori.¹¹

Cuvântul Domnului ne-a fost revelat aproape întotdeauna astfel, nu cu ajutorul trâmbițelor, nu din sălile de consiliu ale învățaților, ci prin glasul slab și liniștit al revelației. Ascultându-i pe cei care caută în van să găsească înțelepciune și care declară sus și tare că au un leac pentru relele lumii, am simțit îndemnul de a le răspunde citând psalmistul, care a spus: „Oprți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu...” (Psalmii 46:10) și citându-L pe Salvator, care a spus: „Cine are urechi de auzit, să audă” (Matei 11:15)¹².

4

Lucrurile care țin de Spirit ne luminează, ne clădesc și ne înalță.

Cum putem cunoaște lucrurile Spiritului? Cum putem ști că un îndemn este de la Dumnezeu? Prin roadele pe care le dă. Dacă duce la creștere și dezvoltare, dacă duce către credință și dobândirea unei mărturii, dacă duce la o cale mai bună de a face lucrurile, dacă duce la pioșenie, atunci este de la Dumnezeu. Dacă ne slăbește, dacă ne duce în întuneric, dacă ne face confuzi și ne îngrijorează, dacă ne face să ne pierdem credința, atunci este de la diavol.¹³

Recunoașteți îndemnurile Spiritului prin roadele Spiritului – ceea ce luminează, ceea ce edifică, ceea ce este pozitiv și afirmativ și ne înalță și ne îndrumă spre gânduri mai bune, spre cuvinte mai bune și spre fapte mai bune este de la Spiritul lui Dumnezeu. Ceea ce ne slăbește, ce ne duce pe cărări interzise – este de la dușman. Cred că este chiar atât de clar, chiar atât de simplu.¹⁴

Un erudit și-a exprimat odată părerea că Biserica este un dușman al intelectualismului. Dacă prin intelectualism s-a referit la acea ramură a filosofiei care ne învață „doctrina potrivit căreia cunoașterea

„Lucrurile lui Dumnezeu pot fi înțelese numai prin Spiritul lui Dumnezeu. Acel Spirit este real.”

derivă în întregime sau mai ales din rațiune pură” și „că rațiunea este ultimul principiu al realității”, atunci, da, noi ne opunem unei interpretări atât de înguste a religiei. (Citate din *Random House Dictionary of the English Language*, p. 738.) O astfel de interpretare exclude puterea Spiritului Sfânt care vorbește cu noi și prin noi.

Desigur, noi credem în cultivarea minții, dar intelectul nu este singura sursă de cunoaștere. Există o promisiune, dată prin inspirație de la Atotputernicul, care se găsește în aceste cuvinte frumoase: „Dumnezeu vă va da prin Spiritul Său Sfânt, da, prin darul nespus de mare al Duhului Sfânt, o cunoaștere” (D&L 121:26).

Umaniștii care critică lucrarea Domnului, așa-numiții intelectuali care înjosesc, vorbesc necunoscând manifestarea spirituală. Ei nu au auzit glasul Spiritului. Ei nu l-au auzit deoarece nu l-au căutat și nu s-au pregătit pentru a fi demni să-l audă. Apoi, crezând că doar din rațiune și din lucrările minții cunoașterea poate veni, ei neagă ceea ce vine prin puterea Duhului Sfânt.

Lucrurile lui Dumnezeu pot fi înțelese numai prin Spiritul lui Dumnezeu. Acel Spirit este real. Cei care au simțit Spiritul, cunoașterea dobândită astfel este la fel de reală precum cea dobândită

prin folosirea celor cinci simțuri. Despre aceasta depun mărturie. Și sunt convins că majoritatea membrilor Bisericii pot depune mărturie astfel. Îndemn pe fiecare dintre noi să continuăm să ne armonizăm inima cu Spiritul. Dacă vom face acest lucru, viața noastră va fi mai bogată. Vom simți o apropiere de Dumnezeu, Tatăl nostru Etern. Vom simți o dulce bucurie care nu poate fi obținută în niciun alt mod.

Haideți să nu ne pierdem în sofismul lumii care, în mare parte, este negativ și care deseori dă roade amare. Haideți să înaintăm cu credință spre viitor, vorbind în mod pozitiv și cultivând o atitudine de încredere. Pe măsură ce vom face aceste lucruri, tăria noastră va da tărie altora.¹⁵

Mă rog ca noi să căutăm constant inspirația Domnului și însoțirea Spiritului Său Sfânt pentru a ne binecuvânta să putem să ne menținem eforturile într-un plan spiritual înalt. Vom primi răspuns la rugăciunile noastre.¹⁶

5

Duhul Sfânt va fi însoțitorul nostru permanent dacă trăim demni de a primi această binecuvântare,

Domnul a spus că, dacă vom respecta poruncile, „Duhul Sfânt va fi tovarășul [nostru] permanent” (D&L 121:46) pentru a ne înălța, a ne învăța, a ne conduce, a ne alina și a ne susține. Pentru a avea parte de această însoțire, noi trebuie să cerem acest lucru, să trăim demni pentru acest lucru și să fim loiali Domnului.¹⁷

„Cum puteți avea Spiritul Domnului cu dumneavoastră tot timpul?” Ei bine, trăiți demni de El; trăiți demni pentru a avea Spiritul Domnului. Asta trebuie să faceți. Și veți avea Spiritul... Doar trăiți în mod neprihănit. Stați departe de lucrurile necurate. Stați departe de pornografie. Stați departe de acele lucruri care vă trag în jos. Cărțile și revistele pe care le citiți, videoclipurile și emisiunile TV la care vă uitați, spectacolele la care mergeți, toate acestea au un efect asupra dumneavoastră și vor avea dacă vă supuneți influenței acelor lucruri excitante care sunt create pentru a vă face pe dumneavoastră sărac și pe alții bogați. Stați departe de aceste lucruri.¹⁸

În fiecare duminică, vă impuneți o reînnoire a jurământului și legământului de a lua asupra dumneavoastră numele Domnului Isus Hristos. Vă gândiți vreodată la acest lucru, la cât de important este,

la ceea ce înseamnă să luăm asupra noastră numele Domnului Isus Hristos printr-un jurământ și o promisiune de a respecta poruncile Sale? Și El face un jurământ și o promisiune că El vă va da Spiritul Său pentru a fi cu voi. Ce lucru minunat este acesta.¹⁹

Ce mare binecuvântare este să avem în slujba noastră influența unui membru al Dumnezeirii, primind acest dar prin mâinile celor care au acționat având autoritate divină. Dacă vom continua să mergem în virtute, vom putea să ne bucurăm de îndeplinirea promisiunii făcute de Domnul, când a spus: „Duhul Sfânt va fi tovarășul tău permanent și sceptra ta, un sceptra neschimbat al dreptății și al adevărului; și stăpânirea ta va fi o stăpânire nepieritoare și, fără mijloace de constrângere, va curge spre tine în vecii vecilor” (D&L 121:46.)²⁰

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- De ce avem nevoie de Duhul Sfânt? (Vezi secțiunile 1 și 2.) Când ați simțit că Duhul Sfânt vă învață și vă îndrumă? Ce ați învățat din aceste experiențe?
- Ce putem învăța din explicația președintelui Hinckley despre modul în care profeții primesc revelații? (Vezi secțiunea 3.) De ce este important să știm că Duhul Sfânt comunică de obicei printr-un „glas slab și liniștit”? Ce ați învățat din propriile experiențe despre faptul de a recunoaște când Duhul Sfânt vi se adresează?
- Citiți din nou despre „roadele Spiritului”, rezumate de președintele Hinckley în secțiunea patru. În ce mod aceste învățături ne ajută să recunoaștem influența Spiritului? Care sunt pericolele faptului de a crede că „intelectul... este singura sursă de cunoaștere”? Ce experiențe ați avut în ceea ce privește dobândirea de cunoaștere spirituală?
- Ce sentimente aveți când vă gândiți la învățăturile președintelui Hinckley din secțiunea cinci despre însoțirea Duhului Sfânt? În ce moduri ați fost binecuvântați de Duhul Sfânt?

Scripturi suplimentare

1 Corinteni 2:9-14; 1 Nefi 10:17; 2 Nefi 31:17-18; Mosia 3:19; Moroni 8:25-26; D&L 11:12-14

Ajutor pentru predare

„Când îi iubim pe cei cărora le predăm, ne rugăm pentru fiecare dintre ei. Noi facem tot ce putem pentru a le cunoaște interesele, realizările, nevoile și îngrijorările. Ne adaptăm predarea pentru a le împlini nevoile, chiar dacă aceasta necesită mai mult timp și efort. Remarcăm când sunt absenți și îi recunoaștem când sunt prezenți. Oferim ajutor atunci când este necesar” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 31-32).

Note

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 556.
2. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995-1999* (2005), p. 441.
3. În Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 481.
4. „The Father, Son, and Holy Ghost”, *Ensign*, nov. 1986, p. 51.
5. „Latter-day Counsel: Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, iul. 1999, p. 72.
6. „The Father, Son, and Holy Ghost”, p. 51.
7. „The Father, Son, and Holy Ghost”, p. 51.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 259.
9. „Feed the Spirit, Nourish the Soul”, *Ensign*, oct. 1998, p. 2, 4-5.
10. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, p. 440.
11. „The Quorum of the First Presidency”, *Ensign*, dec. 2005, p. 49.
12. În Conference Report, apr. 1964, p. 38-39.
13. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, iul. 1998, p. 5.
14. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 261.
15. „The Continuing Pursuit of Truth”, *Ensign*, apr. 1986, p. 6.
16. „Feed the Spirit, Nourish the Soul”, p. 2.
17. „Living with Our Convictions”, *Ensign*, sept. 2001, p. 5.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, p. 377-378.
19. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, p. 319.
20. „Priesthood Restoration”, *Ensign*, oct. 1988, p. 72.

„Lucrul de bază al credinței noastre este mărturia noastră în Isus Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu... El este principala piatră din capul unghiului a Bisericii care îi poartă numele.

Să ne uităm către Hristos

„Noi credem în Hristos. Noi propovăduim despre Hristos. Noi ne uităm către Hristos. El este Mântuitorul nostru, Domnul nostru și Salvatorul nostru.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

În cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 1975, vârstnicul Gordon B. Hinckley, atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, a împărtășit următoarea experiență:

„Recent, am avut o casă deschisă la Templul Mesa, Arizona. După renovarea completă a acestei clădiri, aproape un sfert de milion de oameni au putut să-i vadă frumosul interior. Clerici ai altor religii au fost invitați să viziteze templul în prima zi a perioadei de casă deschisă în calitate de invitați speciali și sute dintre ei au răspuns invitației. Am avut privilegiul de a le vorbi și de a le răspunde la întrebări la sfârșitul tururilor lor. Le-am spus că aș fi bucuros să răspund la orice întrebare pe care ar putea s-o aibă. Au avut multe. Printre aceste întrebări a fost una a unui cleric protestant.

„El a spus: «Am vizitat toată clădirea aceasta, acest templu, care are înscris pe fațadă numele lui Isus Hristos, dar nicăieri nu am văzut nicio reprezentare a crucii, simbolul creștinătății. Am văzut clădirile voastre din alte locuri și, la fel, nu am găsit crucea. De ce nu există dacă spuneți că voi credeți în Isus Hristos?»

Am răspuns: «Nu doresc să supăr pe nici unul dintre colegii mei creștini care folosesc crucea pe turlele catedralelor lor și în altarele capelelor lor, care o poartă pe veșminte și o imprimă pe cărțile lor și pe alte publicații. Dar, pentru noi, crucea este simbolul morții lui Hristos, în timp ce mesajul nostru este o declarație despre Hristos cel Viu».

Apoi, el a întrebat: «Dacă nu folosiți crucea, care este simbolul religiei voastre?»

I-am răspuns că viețile oamenilor noștri trebuie să devină exprimarea cea mai semnificativă a credinței noastre și, ca urmare, simbolul preaslăvirii noastre ...

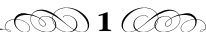
Pentru a exprima în mod potrivit gloria și minunea lui Hristos cel Viu, nu sunt potrivite semne, lucrări de artă sau reprezentări de vreun fel. El ne-a spus care ar trebui să fie acest simbol, când a spus: «Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele» (Ioan 14:15).

În calitate de ucenici ai săi, noi nu putem să facem un lucru meschin, grosolan sau dizgrațios fără să întunecăm imaginea Sa. Nici nu putem să facem o faptă bună, plăcută și generoasă fără să facem să strălucească mai luminos simbolul Său, al cărui nume l-am luat asupra noastră.

Astfel, viețile noastre trebuie să devină o exprimare plină de înțeles, simbolul declarării mărturiei noastre despre Hristos cel Viu, Fiul Etern al Dumnezeului cel Viu.

Dragi frați și surori, acest lucru este atât de simplu și profund, încât nu ar trebui să-l uităm niciodată”¹.

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Isus Hristos este Fiul cel Viu al Dumnezeului cel Viu.

Lucrul de bază al credinței noastre este mărturia noastră în Isus Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu... El este principala piatră din capul unghiului a Bisericii care îi poartă numele.²

Noi credem în Hristos. Noi propovăduim despre Hristos. Noi ne uităm către Hristos. El este Mântuitorul nostru, Domnul nostru și Salvatorul nostru.³

Slujirea din viața muritoare

El, Cel care este Fiul lui Dumnezeu, Singurul Fiu Născut, a plecat din palatul celestial al Tatălui Său pentru a deveni muritor. La nașterea Sa, îngerii au cântat și magii au venit să-i aducă daruri. A crescut precum alți băieți din Nazaret, Galilea. Acolo, El „creștea în

înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52).

Împreună cu Maria și Iosif, El a vizitat Ierusalimul când avea 12 ani. Când se întorceau spre casă, ei L-au pierdut. S-au întors la Ierusalim și L-au găsit în templu discutând cu oameni învățați. Când Maria L-a certat pentru că nu a plecat cu ei, El a spus: „Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (Luca 2:49). Cuvintele Sale erau o premoniție a slujirii Sale viitoare.

Acea slujire a început cu botezul Său în râul Iordan înfăptuit de vârul Său, Ioan. Când El a ieșit din apă, Duhul Sfânt S-a coborât asupra lui în chip de porumbel și glasul Tatălui Său s-a auzit, spunând: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găseasc plăcerea” (Matei 3:17). Această declarație a devenit afirmarea divinității Sale.

El a postit timp de patruzeci de zile și a fost ispitit de diavol, care a căutat să-L îndepărteze de misiunea Sa divină. La invitația dușmanului, El a răspuns: „Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău” (Matei 4:7), declarând din nou faptul că este Fiul lui Dumnezeu.

A mers pe drumurile prăfuite ale Palestinei. Nu a avut o casă pe care putea s-o numească a Lui, niciun loc în care să-și culce capul. Mesajul Său a fost Evanghelia păcii. Învățăturile Sale au fost cele ale generozității și dragostei. „Și dacă cineva vă va da în judecată după lege și vă va lua haina, lăsați-l să vă ia și mantia” (Matei 5:40).

El a propovăduit folosind pilde. A înfăptuit miracole care nu au mai fost înfăptuite niciodată înainte sau după. I-a vindecat pe cei bolnavi de multă vreme. El i-a făcut pe orbi să vadă, pe surzi să audă și pe schilozi să meargă. El a înviat pe cei morți și ei au trăit din nou pentru a-L lăuda. Cu siguranță niciun om nu a mai făcut așa ceva înainte.

Câțiva L-au urmat, dar majoritatea L-au urât. El a spus despre cărturari și farisei că sunt ipocriți precum mormintele văruiute. Ei au complotat împotriva Lui. El i-a izgonit pe schimbătorii de bani din casa Domnului. Foarte probabil, ei s-au alăturat celor care plănuiau să-L distrugă. Dar El nu a fost descurajat. El „umbla din loc în loc, făcea bine” (Faptele apostolilor 10:38).

Oare toate aceste lucruri nu erau suficiente pentru a ne face să ne aducem aminte de El pentru totdeauna? Oare nu a fost suficient

pentru a-I trece numele pe lista acelor bărbați măreți care au trăit pe acest pământ și care sunt amintiți pentru ceea ce au spus sau au făcut? Cu siguranță, El ar fi fost considerat unul dintre cei mai mari profeți din toate timpurile.

Dar toate aceste lucruri nu au fost suficiente pentru Fiul Atotputernicului. A fost doar începutul lucrurilor mărețe care aveau să urmeze. Acestea s-au întâmplat într-un mod neobișnuit și groaznic.⁴

Arestarea, răstignirea și moartea

El a fost trădat, arestat, condamnat să moară în agonie îngrozitoare prin răstignire. Trupul Său viu a fost bătut în cuie pe o cruce de lemn. Având dureri de nedescris, viața Sa s-a stins încet. Când timp încă mai respira, El a strigat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23:34).

Pământul s-a cutremurat când spiritul Său L-a părăsit. Sutașul care a văzut totul a declarat solemn: „Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu” (Matei 27:54).

Cei care L-au iubit I-au dat trupul jos de pe cruce. L-au îmbrăcat și L-au pus într-un mormânt nou ...

Prietenii Lui L-au plâns. Apostolii pe care El i-a iubit și pe care El i-a chemat să fie martori ai divinității Sale au plâns. Femeile care L-au iubit au plâns. Nimeni nu a înțeles ce a spus El despre învierea în a treia zi. Cum ar fi putut ei să înțeleagă? Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată înainte. Era total fără precedent. Era de necrezut, chiar și pentru ei.

Probabil că erau foarte triști, lipsiți de speranță și nefericiți când se gândeau la Domnul lor, care le-a fost luat prin moarte.⁵

Învierea

Dar acesta nu a fost sfârșitul. În dimineața celei de-a treia zile, Maria Magdalena și cealaltă Maria s-au întors la mormânt. Spre marea lor surprindere, piatra de la intrare fusese dată deoparte și mormântul era deschis. Ele s-au uitat înăuntru. Două ființe îmbrăcate în alb stăteau la câte un capăt al mormântului. Un înger li s-a arătat și le-a spus: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?

Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galilea,

„Mesajul Său a fost Evanghelia păcii. Învățăturile Sale au fost cele ale generozității și dragostei.”

când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit, și a treia zi să învie” (Luca 24:5-7).

Aceste cuvinte simple – „Nu este aici, ci a înviat” – au devenit cele mai profunde din toată literatura. Acestea declară faptul că mormântul era gol. Acestea reprezintă împlinirea tuturor lucrurilor pe care El le-a spus despre înviere. Acestea reprezintă răspunsul triumfător la întrebarea care frământă fiecare bărbat, femeie și copil care s-a născut vreodată pe pământ.

Salvatorul înviat a vorbit cu Maria și ea i-a răspuns. El nu era o fantomă. Acest moment nu era ceva imaginat. El era real, la fel de real cum fusese în viața muritoare. El nu i-a permis să-L atingă. El încă nu se înălțase la Tatăl Său din Cer. Acest lucru avea să se întâmple curând după aceea. Ce reuniune trebuie să fi fost să fie îmbrățișat de Tatăl, care L-a iubit și care, de asemenea, a plâns pentru El în orele Sale de agonie.

El avea să se arate celor doi bărbați pe drumul către Emaus. El avea să discute cu ei și să mănânce cu ei. El avea să se întâlnească cu apostolii Săi și să le propovăduiască. Toma nu a fost prezent

cu prima ocazie. Cu a doua ocazie, Domnul L-a invitat să-I pipăie mâinile și coasta. Fiind complet uimit, el a spus: „Domnul meu și Dumnezeu meu” (Ioan 20:28). Cu o altă ocazie, el s-a adresat unui public de cinci sute de persoane ...

Și mai avem o altă mărturie. Acest testament care însoțește Biblia, Cartea lui Mormon, depune mărturie că El nu s-a arătat doar celor din Lumea Veche, ci și celor din Lumea Nouă. Căci El a spus la un moment dat: „Cum că Eu am alte oi care nu sunt din stâna aceasta; pe ele, de asemenea, trebuie Eu să le aduc; și ele Îmi vor auzi glasul; și atunci va fi numai o stână și un Păstor” (Ioan 10:16).

Celor din această emisferă El li S-a arătat după învierea Sa. Când a coborât printre nori, glasul lui Dumnezeu, Tatăl Etern, s-a auzit din nou, declarând solemn: „Iată-L pe Fiul Meu Preaiubit, de Care Eu sunt foarte mulțumit, în Care Eu Mi-am slăvit numele – ascultați-L pe El” (3 Nefi 11:7) ...

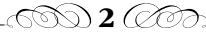
Și dacă toate acestea nu au fost suficiente, există o mărturie, sigură, irevocabilă și clară a marelui profet al acestei dispensații, Joseph Smith. Fiind tânăr băiat, el a mers în pădure pentru a se ruga pentru lumină și înțelegere. „Am văzut două Personaje, ale căror strălucire și slavă întreceau orice descriere și care stăteau deasupra mea, în aer. Unul dintre Ele mi-a vorbit, chemându-mă pe nume, și a spus, arătând către celălalt – *Acesta este Fiul Meu Iubit. Ascultă-L!*” [Joseph Smith – Istorie 1:17].

Același Joseph a declarat cu altă ocazie: „Și noi am văzut slava Fiului la dreapta Tatălui și am primit din plenitudinea Sa...

Și acum, după numeroasele mărturii care au fost date despre El, aceasta este mărturia, ultima dintre toate, pe care o dăm despre El: Că El trăiește!” (D&L 76:20, 22).⁶

Celor care au îndoieli, le spun din nou cuvintele care i-au fost spuse lui Toma când a atins rănilor din mâinile Domnului: „Nu fi necredincios, ci credincios” [Ioan 20:27]. Credeți în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, cel mai mare om din istorie și din eternitate. Credeți în faptul că viața Sa fără egal a început cu mult înainte ca lumea să fie creată. Credeți în faptul că El a fost Creatorul pământului pe care trăim. Credeți că El a fost Iehova din Vechiului Testament, că El a fost Mesia din Noului Testament, că El a murit și a înviat, că

El a vizitat continentele din vest și i-a învățat pe oamenii de acolo, că El a inaugurat această ultimă dispensație a Evangheliei și că El trăiește, fiind Fiul cel Viu al Dumnezeuului cel Viu, Salvatorul și Mântuitorul nostru.⁷

Fiecare dintre noi poate ști că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii care a înviat din mormânt.

Există o bătălie care se poartă pentru credința oamenilor, dar părțile nu sunt mereu bine stabilite, căci chiar și în rândul forțelor creștinismului se află aceia care doresc să distrugă divinitatea lui Hristos în numele căruia vorbesc. Ar putea să nu fie luați în seamă dacă glasurile lor nu ar fi atât de seducătoare, dacă influența lor nu ar fi atât de mare, dacă motivul lor nu ar fi atât de subtil...

O mulțime de oameni se vor aduna pe o mie de dealuri pentru a ura bun venit zorilor zilei de Paște și pentru a-și aduce aminte de povestirea despre Hristos, a Cărui înviere o vor sărbători. Folosind cuvinte frumoase și pline de speranță, predicatorii mai multor credințe vor spune din nou povestea despre mormântul gol. Dâșnilor – și dumneavoastră – eu vă adresez următoarea întrebare: „Chiar credeți în aceste lucruri?”

Chiar credeți că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu, literalmente copilul Tatălui?

Credeți că glasul lui Dumnezeu, Tatăl Etern, s-a auzit deasupra apelor Iordanului spunând: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea?” (Matei 3:17.)

Credeți că acest același Isus a înfăptuit miracole, i-a vindecat pe cei bolnavi și infirmi și i-a înviat pe cei morți?

Credeți că, după moartea Sa de pe Dealul Golgota și înmormântarea Sa în mormântul lui Iosif, El a înviat a treia zi?

Chiar credeți că El încă trăiește – fiind real, viu și în persoană – și că El va veni din nou potrivit promisiunii făcute de îngeri în momentul înălțării Sale?

Chiar credeți aceste lucruri? Dacă da, atunci dumneavoastră faceți parte dintr-un grup tot mai mic de persoane care cred în Biblie literalmente, care, din ce în ce mai mult, primesc zâmbete răutăcioase

Salvatorul înviat a mers împreună cu doi bărbați pe drumul către Emaus.

de la filosofi, care sunt ridiculizați din ce în ce mai mult de anumiți învățători și care sunt considerați din ce în ce mai mult ca fiind „demo-dați” de un grup tot mai mare de predicatori și teologi influenți...

În ochii acestor intelectuali, acestea sunt mituri – nașterea lui Isus ca Fiu al lui Dumnezeu despre care îngerii au cântat pe câmpiile Iudeii, Cel care a înfăptuit miracole și i-a vindecat pe cei bolnavi și i-a înviat pe cei morți, Hristos, Cel care a înviat din mormânt, care s-a înălțat și care a promis că se va întoarce.

Acești teologi moderni Îl dezbracă de divinitatea Sa și apoi se miră de ce oamenii nu Îl preaslăvesc.

Acești învățați deștepți I-au luat lui Isus mantia Dumnezeirii și L-au făcut să pară un simplu om. Ei au încercat să-L includă în propria gândire îngustă. Ei I-au furat calitatea de Fiu divin și i-au luat lumii Regele ei legitim ...

Vă ofer mărturia noastră solemnă că Dumnezeu nu este mort, deși uneori El este interpretat ca fiind fără viață ...

Avem nevoie de ceva mai mult decât de o credință rațională. Avem nevoie de o înțelegere a poziției sale unice și incomparabile în calitate de Mântuitor divin și de un entuziasm față de El și de mesajul Său ca Fiu al lui Dumnezeu.

Acea înțelegere și acel entuziasm sunt disponibile tuturor celor care vor plăti prețul. Acestea nu sunt incompatibile cu educația superioară, dar nu le vom dobândi citind doar filosofie. Nu, acestea se dobândesc printr-un proces mai simplu. Lucrurile lui Dumnezeu pot fi înțelese numai prin Spiritul lui Dumnezeu. (1 Corinteni 2:11.) Așa declară revelațiile.

Dobândim înțelegere și entuziasm în ceea ce Îl privește pe Domnul urmând reguli simple... Doresc să sugerez trei dintre acestea, având un concept simplu, prea des folosite și repetate, dar fundamentale în ceea ce privește punerea în practică și roadele rezultatelor lor ...

Prima regulă este să citim – să citim cuvântul Domnului... Citiți, de exemplul, Evanghelia după Ioan de la început la sfârșit. Permiteți Domnului să vă vorbească și cuvintele Sale vor veni împreună cu o convingere subtilă care va face ca ceea ce au spus cei care Îl critică să pară lipsit de importanță. Citiți, de asemenea, testamentul Lumii Noi, Cartea lui Mormon, scoasă la lumină pentru a fi martor „că Isus este Hristosul, Dumnezeul Veșnic, care Se arată tuturor națiunilor” (pagina de titlu a Cărții lui Mormon).

Următoarea regulă este să slujim – să slujim în lucrarea Domnului... Cauza lui Hristos nu are nevoie de îndoielile dumneavoastră; are nevoie de tăria, timpul și talentele dumneavoastră și, pe măsură ce exercitați toate aceste lucruri în slujirea dumneavoastră, credința dumneavoastră va crește și îndoielile vor dispărea ...

A treia regulă este să ne rugăm. Vorbiți cu Tatăl dumneavoastră Etern în numele Preaiubitului Său Fiu. El spune: „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

Aceasta este invitația Sa iar promisiunea se va îndeplini. Este puțin probabil că veți auzi glasuri din cer, dar veți primi o asigurare trimisă din cer, liniștită și sigură ...

Strălucind în mijlocul întregii confuzii filosofice, a așa numitelor critici superioare și a teologiei negative, va veni mărturia Duhului Sfânt că Isus este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, născut în trup, Mântuitorul lumii înviat din mormânt, Domnul care va veni din nou pentru a domni ca Rege al regilor. Este ocazia dumneavoastră să ajungeți să cunoașteți aceste lucruri. Este obligația dumneavoastră să ajungeți să descoperiți aceste lucruri.⁸

3

Trebuie să ne întrebăm în mod continuu: „Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?”

Pun din nou întrebarea rostită de Pilat în urmă cu două mii de ani: „Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?” (Matei 27:22). Într-adevăr, noi trebuie să ne întrebăm continuu: Ce vom face *noi* cu Isus, care se numește Hristos? Ce vom face cu învățăturile Sale și cum putem să le facem să devină o parte inseparabilă a vieții noastre? ...

„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29.) Într-adevăr, cât de săracă ar fi viața noastră fără influența învățăturilor Sale și a exemplului Său fără egal. Învățăturile despre faptul de a întoarce celălalt obraz, de a merge o milă în plus, despre întoarcerea fiul rătăcitor și alte numeroase învățături neasemuite s-au păstrat de-a lungul secolelor pentru a deveni forța motivantă care scoate la iveală bunătatea și mila din lipsa de umanitate a omului față de om.

Brutalitatea domnește acolo unde Hristos este izgonit. Bunătatea și toleranța domnesc acolo unde Hristos este acceptat și învățăturile Sale sunt urmate.

Ce să facem cu Isus, care se numește Hristos? „Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci deptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumezeul tău?” (Mica 6:8.)

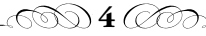
„De aceea, Eu vă spun vouă că trebuie să iertați unul altuia; pentru că acela care nu iartă fratelui său greșelile lui este condamnat înaintea Domnului; pentru că rămâne în el păcatul mai mare” (D&L 64:9) ...

Ce să facem cu Isus, care se numește Hristos? „Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost

bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine (Matei 25:35-36)...

Ce să facem cu Isus, care se numește Hristos?

Învățați despre El. Cercetați scripturile căci tocmai ele mărturisesc despre El. Cugetați asupra miracolului vieții și misiunii Sale. Încercați cu puțin mai multă sârguință să urmați exemplul Său și să respectați învățăturile Sale.⁹

**Ne uităm către Isus Hristos ca fiind stânca
salvării noastre, tăria noastră, alinarea noastră
și punctul central al credinței noastre.**

Nu știm ce ne rezervă viitorul. Nu știm ce ne vor aduce zilele următoare. Trăim într-o lume a incertitudinii. Unii vor avea parte de mari realizări. Alții vor avea parte de dezamăgiri. Unii vor avea parte de bucurie, veselie, sănătate și un mod de trai plăcut. Alții poate că vor avea parte de boală și multă tristețe. Nu știm. Dar știm un lucru. Asemenea stelei polare de pe cer, indiferent de ceea ce ne rezervă viitorul, Îl avem pe Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, o temelie fermă și neschimbătoare a vieții noastre nemuritoare. El este stânca salvării noastre, tăria noastră, alinarea noastră, chiar punctul central al credinței noastre.

În momentele fericite și în cele dificile, noi ne uităm către El și El este acolo pentru a ne liniști și a ne zâmbi.¹⁰

*Mântuitorul trăiește,
El, Salvator triumfător
A-nvins durearea și moartea.
El, Domn, Rege, Conducător.
El e stânca de credință,
Strălucitoare speranță.
E far spre-o cale mai bună,
Calea spre eterna viață.
Dă-mi pacea și al Tău Spirit
Care doar de la Tine vin,
Credința să-Ți urmez calea
Spre veșnicia Ta să vin.¹¹*

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Recitiți mărturia președintelui Hinckley din secțiunea 1 și gândiți-vă la propria mărturie despre Isus Hristos. De ce sunteți recunoscători pentru slujirea și ispășirea Salvatorului? Care dintre învățăturile Salvatorului și relatările despre viața Sa au o însemnătate deosebită pentru dumneavoastră?
- Adresați-vă fiecare întrebare pusă în secțiunea 2. În ce mod răspunsurile dumneavoastră influențează viața dumneavoastră de zi cu zi? În aceeași secțiune, recitiți cele trei „reguli simple” ale președintelui Hinckley pentru a dobândi înțelegere despre „lucrurile lui Dumnezeu”. În ce mod v-au ajutat aceste principii să vă măriți înțelegerea spirituală?
- Președintele Hinckley a adresat frecvent întrebarea: „Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?” (secțiunea 3). Ce putem învăța din răspunsurile lui? Gândiți-vă cum ați putea răspunde la această întrebare. Cum ar fi viața dumneavoastră dacă nu ați cunoaște învățăturile și exemplul Salvatorului?
- Președintele Hinckley a subliniat faptul că Isus Hristos este ancora noastră într-o lume a incertitudinii (vezi secțiunea 4). Când ați simțit tăria și alinarea Salvatorului într-un moment dificil? Gândiți-vă la fiecare vers al imnului președintelui Hinckley din secțiunea 4. În ce moduri este Hristos o „strălucitoare speranță”? În ce mod este El „far spre-o cale mai bună”?

Scripturi suplimentare

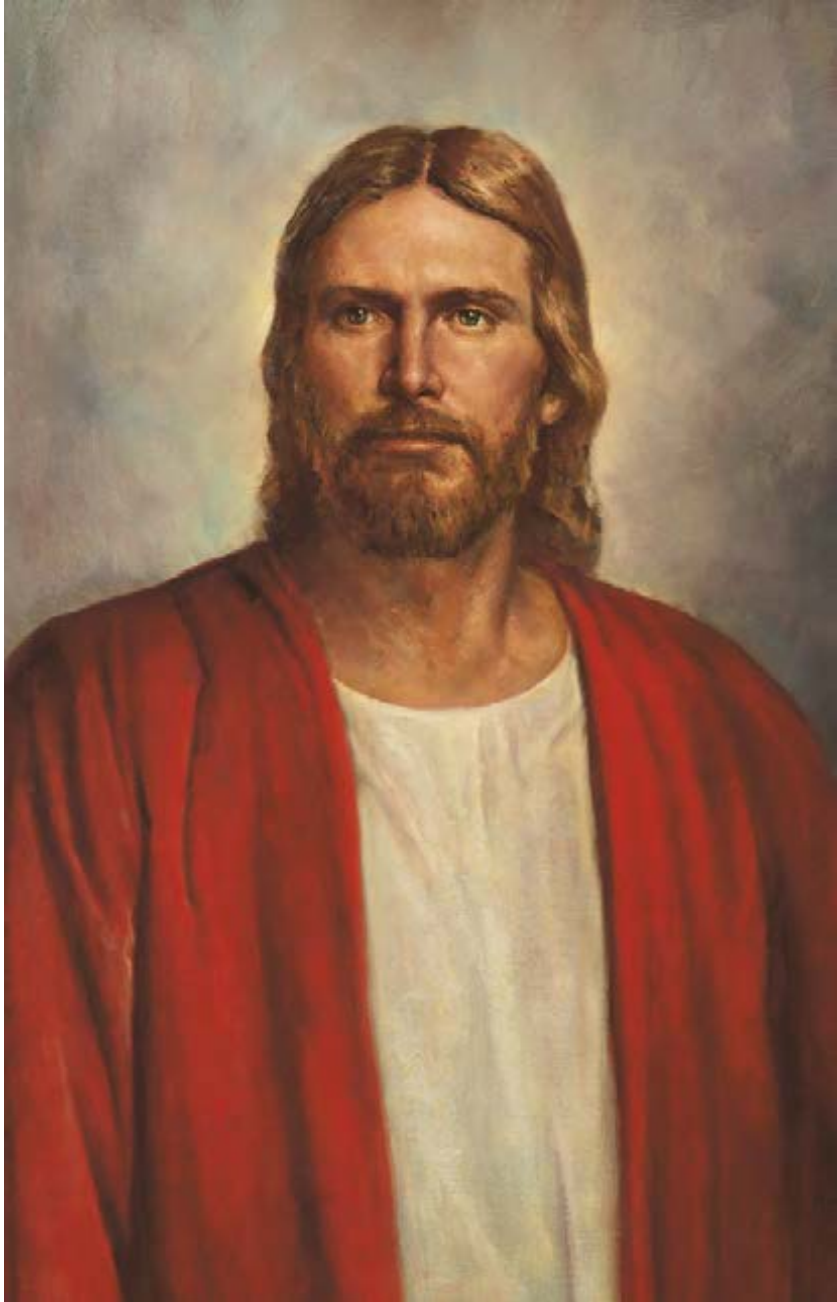
Luca 24:36-39; Ioan 1:1-14; Faptele apostolilor 4:10-12; 2 Nefi 2:8; 25:26; Alma 5:48; D&L 110:3-4

Ajutor pentru studiu

„Planificați activități de studiu care vă vor întări credința în Salvator” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 22). De exemplu, în timp ce studiați, vă puteți adresa întrebări precum acestea: Cum mă pot ajuta aceste învățături să-mi aprofundez înțelegerea privind ispășirea lui Isus Hristos? Cum mă pot ajuta aceste învățături să devin mai asemănător Salvatorului?

Note

1. „The Symbol of Christ”, *Ensign*, mai 1975, p. 92, 94.
2. „Four Cornerstones of Faith”, *Ensign*, febr. 2004, p. 4.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 280.
4. „He Is Not Here, but Is Risen”, *Ensign*, mai 1999, p. 71.
5. „He Is Not Here, but Is Risen”, p. 71.
6. „He Is Not Here, but Is Risen”, p. 71-72.
7. „Be Not Faithless”, *Ensign*, apr. 1989, p. 2.
8. În Conference Report, apr. 1966, p. 85-87.
9. „What Shall I Do Then with Jesus Which Is Called Christ?” *Ensign*, dec. 1983, p. 3-5.
10. „Ne uităm la Hristos”, *Liahona*, iulie 2002, p. 101.
11. „Mântuitorul trăiește”, *Immuri*, nr. 85; text de Gordon B. Hinckley.

*În calitate de sfinți ai zilelor din urmă, suntem uniți
în mărturia noastră despre Isus Hristos.*

Darul prețios al mărturiei

„Vorbim limbi diferite. Trăim în circumstanțe diferite. Dar în inima fiecăruia dintre noi se află aceeași mărturie.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

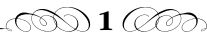
Președintele Gordon B. Hinckley a spus: „Perioada cea mai timpurie de care-mi amintesc că am avut sentimente spirituale a fost când eram un băiețel de vreo cinci ani. Plângeam pentru că mă durea o ureche... Mama mi-a pregătit un săculeț cu sare de bucătărie și l-a pus pe sobă să se încălzească. Tata și-a pus ușor mâinile pe capul meu și mi-a dat o binecuvântare, izgonind durerea și boala prin autoritatea sfintei preoții în numele lui Isus Hristos. Apoi, m-a luat în brațe cu blândețe și mi-a pus săculețul cu sare caldă la ureche. Durerea s-a micșorat și a dispărut. Am adormit în brațele sigure ale tatălui meu. Pe măsură ce adormeam, cuvintele binecuvântării preoției îmi treceau prin minte. Aceasta este cea mai timpurie amintire pe care o am despre puterea autorității preoției în numele Domnului.

Mai târziu, tânăr fiind, iarna dormeam cu fratele meu într-un dormitor neîncălzit... Înainte de a ne băga în patul cald, îngenuncheam ca să ne spunem rugăciunea. Erau simple expresii de recunoștință... Îmi aduc aminte că săream în pat după ce spuneam amin, trăgeam pătura pe mine până la gât și mă gândeam la ceea ce tocmai făcusem când vorbisem cu Tatăl meu din Cer în numele Fiului Său. Nu aveam multe cunoștințe despre Evanghelie. Dar era un fel de pace și siguranță în comunicarea cu cerul în numele și prin Domnul Isus care dăinuia ...

Fiind misionar, acea mărturie a crescut în inima mea când am citit Noul Testament și Cartea lui Mormon, care depuneau și mai mult mărturie despre El. Acea cunoaștere pe care o dobândisem în copilărie prin răspunsurile la rugăciunile mele a devenit temelie

vieții mele. De atunci, credința mea a crescut mai mult. Am devenit apostolul Lui, numit să fac voia Lui și să propovăduiesc cuvântul Lui. Am devenit martorul Lui în fața lumii”.¹

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Mărturia reprezintă o mare tărie a Bisericii și izvorul credinței și activității.

Am devenit precum o mare familie împrăștiată de-a lungul acestei lumi vaste. Vorbim limbi diferite. Trăim în circumstanțe diferite. Dar în inima fiecăruia dintre noi se află aceeași mărturie. Dumneavoastră și cu mine știm că Dumnezeu trăiește și că El se află la cârma lucrării Sale sfinte. Știm că Isus este Mântuitorul nostru, care conduce această Biserică ce Îi poartă numele. Știm că Joseph Smith a fost un profet și că a fost acel profet care a condus această dispensație a plenitudinii timpurilor. Știm că preoția a fost restaurată prin punerea mâinilor pe capul său și că ne-a fost dată nouă astăzi într-o linie neîntreruptă. Știm că scriptura Cartea lui Mormon este un testament adevărat despre realitatea și divinitatea Domnului Isus Hristos.²

Ceea ce noi numim mărturie reprezintă marea tărie a Bisericii. Este izvorul credinței și activității... Este la fel de reală și puternică precum orice altă forță de pe pământ. Domnul a descris-o atunci când El a vorbit cu Nicodim și i-a spus: „Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3:8). Ceea ce noi numim mărturie este greu de definit, dar roadele ei sunt evidente. Este Duhul Sfânt care depune mărturie prin noi.³

Mărturia este glasul liniștit și încurajator care ne întărește pe măsură ce mergem în credință și ne motivează să acționăm.

Mărturia personală este un factor care îi determină pe oameni să-și schimbe viețile pe măsură ce se alătură acestei Biserici. Acesta este lucrul care îi motivează pe membrii Bisericii să lase totul și să-L slujească pe Domnul. Acesta este glasul liniștit și încurajator care îi întărește neîncetat pe cei care merg în credință până la sfârșitul vieții lor.

Este un lucru misterios și minunat, un dar de la Dumnezeu pentru om. Este mai importantă decât averea sau sărăcia atunci când cineva este chemat să slujească. Această mărturie, care se află în inima membrilor noștri, ne motivează să îndeplinim o îndatorire solicitantă. Aceasta se află în inima celor tineri și celor în vârstă. Se află în inima cursantului de la seminar, a misionarului, a episcopului și a președintelui de țară, a președintelui de misiune, a surorii de la Societatea de Alinare și în inima oricărei autorități generale. O auzim de la membrii care nu dețin niciun oficiu. Reprezintă chiar partea esențială a acestei lucrări. Este ceea ce face ca lucrarea Domnului să înainteze în întreaga lume. Ne motivează să acționăm. Ne cere să facem ceea ce suntem rugați să facem. Aduce cu sine asigurarea faptului că viața are un scop, că unele lucruri sunt de o mai mare importanță decât altele, că noi am pornit într-o călătorie eternă, că noi răspundem în fața lui Dumnezeu ...

Acest lucru, slab și cumva limitat la început, este cel care îndrumă fiecare simpatizant către convertire. Face ca fiecare convertit să găsească siguranță în credință ...

Puterea Bisericii se simte oriunde aceasta este organizată. Noi spunem cu încredere că știm... De fapt, noi chiar *știm* că Dumnezeu trăiește și că Isus *este* Hristosul și că aceasta este cauza și împărăția Lor. Cuvintele sunt simple; ceea ce spunem vine din inimă. Acestea lucrează ori de câte ori Biserica este organizată, ori de câte ori există misionari care propovăduiesc Evanghelia, ori de câte ori sunt membrii care își împărtășesc credința.

Este ceva ce nu poate fi infirmat. Opozanții pot cita din scripturi sau se pot certa în ceea ce privește doctrina la nesfârșit. Ei pot fi isteți și convingători. Dar când cineva spune „Eu știu”, disputa încetează. E posibil să existe negare, dar cine poate infirma sau nega glasul liniștit al sufletului vorbind cu o convingere personală?⁴

„Lumină în viața noastră”

[David Castañeda], soția sa, Tomasa, și copiii lor locuiau la o mică fermă aflată în paragină de lângă Torreón [în Mexic]. Ei aveau treizeci de găini, doi porci și un cal slab. Găinile se ouau câteva ouă care reprezenta hrana lor zilnică și mijlocul prin care puteau câștiga ocazional ceva bani în plus. Erau foarte săraci. Apoi, misionarii au trecut

pe la ei. Sora Castañeda a spus: „Misionarii ne-au deschis ochii în ceea ce privește situația noastră din acel moment și au adus lumină în viața noastră. Nu știam nimic despre Isus Hristos. Nu știam nimic despre Dumnezeu până să vină ei”.

Ea avea două clase iar soțul ei niciuna. Vârstnicii le-au propovăduit și, în cele din urmă, au fost botezați... Treptat, ei au construit o afacere prosperă în care lucrau tatăl și cei cinci fii ai săi. Cu o credință simplă, ei și-au plătit zeciuiala. Și-au pus încrederea în Domnul. Au trăit potrivit Evangheliei. Au slujit ori de câte ori au fost chemați să slujească. Patru dintre fii lor și trei dintre fiicele lor au slujit în misiune... Ei au fost tachinați de sceptici. Răspunsul lor reprezintă mărturia lor despre puterea Domnului din viața lor.

Aproximativ două sute dintre membrii familiei lor și prietenii lor s-au alăturat Bisericii datorită influenței lor. Peste treizeci de fii și fiice ai membrilor familiei lor și ai prietenilor lor au slujit în misiuni. Ei au donat pământul pe care acum este construită o capelă.

Copiii, acum maturi, și părinții merg pe rând în Mexico City în fiecare lună pentru a face muncă în templu. Ei reprezintă o mărturie vie a măreței puteri a acestei lucrări a Domnului de a înălța și a schimba oamenii. Ei sunt reprezentativi pentru mii de persoane din întreaga lume care au parte de miracolul mormonismului pe măsură ce dobândesc o mărturie despre divinitatea lucrării.⁵

„Este adevărată, nu-i așa? Atunci, ce altceva contează?”

Am cunoscut un marinar dintr-o țară îndepărtată, un tânăr inteligent care fusese adus în Statele Unite pentru a face antrenamente avansate. Câțiva dintre colegii săi din Marina Statelor Unite, care i-au atras atenția prin comportamentul lor, i-au împărtășit, la cererea sa, câteva dintre crezurile lor religioase. El nu era creștin, dar era interesat. Ei i-au spus despre Salvatorul lumii, Isus Hristos, născut în Betleem, care și-a dat viața pentru toată omenirea. Ei i-au spus despre faptul că Dumnezeu, Tatăl Etern, și Domnul înviat i s-au arătat băiatului Joseph Smith. I-au vorbit despre profeți moderni. L-au învățat Evanghelia Învățătorului. Spiritul i-a atins inima și el a fost botezat.

El mi-a fost prezentat chiar înainte de a se întoarce în țara sa. Am vorbit despre aceste lucruri și, apoi, eu am spus: „Poporul tău

nu este creștin. Ce se va întâmpla când te vei întoarce acasă fiind creștin ba chiar unul mormon?

S-a întristat și a răspuns: „Familia mea va fi dezamăgită. S-ar putea să mă alunge și să mă considere mort. În ceea ce privește viitorul și cariera mea, toate ușile se vor închide în fața mea”.

Am întrebat: „Ești dispus să plătești un preț așa de mare pentru Evanghelie?”

Ochii săi negri, umeziți de lacrimi, străluceau pe frumosul său chip măsliniu și el a răspuns: „Este adevărată, nu-i așa?”

Fiind rușinat pentru că am adresat această întrebare, am spus: „Da, este adevărată”.

Iar el a spus: „Atunci ce altceva mai contează?”

Acestea sunt întrebările pe care aş dori să vi le adresez: „Este adevărată, nu-i așa? Atunci ce altceva mai contează?”⁶

O nouă concepție asupra vieții

Odată am ascultat întâmplarea unui inginer care se alăturase recent Bisericii. Misionarii au sunat la el acasă și soția sa i-a invitat înăuntru. Ea a acceptat îndată mesajul lor, în timp ce el simțea că era implicat împotriva voinței sale. Într-o seară, ea a spus că dorea să fie botezată. El s-a înfuriat. Oare ea nu știa ce avea să însemne acest lucru? Acest lucru avea să însemne timp. Acest lucru avea să însemne plata zeciuiei. Acest lucru avea să însemne renunțarea la prietenii lor. Acest lucru avea să însemne renunțarea la fumat. Și-a luat haina și a plecat în noapte, trântind ușa în urma sa. El a mers pe străzi, înjurându-și soția, misionarii și pe sine însuși pentru că le-a permis acestora să le propovăduiască. Când a obosit, furia sa s-a stins și un spirit de rugăciune i-a pătruns cumva în inimă. El s-a rugat în timp ce se plimba. El l-a implorat pe Dumnezeu să-i dea un răspuns la întrebările sale. Și atunci un îndemn, clar și precis, i-a pătruns în minte ca și cum un glas i-ar fi spus: „Este adevărată”.

„Este adevărată”, și-a spus din nou și din nou. „Este adevărată”. Un sentiment de pace i-a pătruns în inimă. Când mergea spre casă, restricțiile, cerințele, regulile care l-au înfuriat atât de mult au început acum să pară niște ocazii de a-și răspunde la întrebări. Când a deschis ușa, și-a găsit soția rugându-se în genunchi...

„Cine poate infirma sau nega glasul liniștit al sufletului vorbind cu o convingere personală?”

Stând în fața congregației căreia le-a spus aceste lucruri, el a vorbit despre bucuria care a venit în viața lor. Zeciuală nu a reprezentat o problemă. Faptul de a da din avuția lor lui Dumnezeu, care le-a dat totul, părea un lucru mic. Faptul de a aloca timp pentru a sluji nu a reprezentat o problemă. Era nevoie doar de o planificare atentă a orelor săptămânii. Nu a fost o problemă faptul de a primi responsabilități. Din acest lucru a rezultat o creștere și o nouă concepție asupra vieții. Atunci, acest bărbat inteligent și educat, acest inginer obișnuit să lucreze cu adevărurile lumii fizice în care trăim, a depus solemn mărturie cu ochii plin de lacrimi despre miracolul care a avut loc în viața sa.⁷

„Cel mai prețios lucru din viața mea”

Cu câțiva ani în urmă, o tânără fată inteligentă și foarte educată s-a adresat membrilor Bisericii din Berchtesgaden, Germania, în cadrul unei conferințe a personalului militar. Am fost acolo și am ascultat-o. Ea avea rangul de maior în armată, era medic și o specialistă foarte respectată în domeniul ei. Ea a spus:

„Mai mult decât orice altceva în această lume doream să Îl slujesc pe Dumnezeu. Dar oricât de mult încercam, nu puteam să-L gășesc.

Miracolul care s-a întâmplat a fost că El m-a găsit pe mine. Într-o sâmbătă după-amiază, în luna septembrie a anului 1969, mă aflam acasă în Berkeley, California, și am auzit soneria sunând. La ușă se aflau doi tineri băieți, îmbrăcați în costum, având cămăși albe și cravate. Părul lor era perfect pieptănat. Am fost atât de impresionată de ei, încât am spus: «Nu știu ce vindeți, dar o să-l cumpăr». Unul dintre tinerii băieți a spus: «Nu vindem nimic. Suntem misionari ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și am dori să discutăm cu dumneavoastră». I-am invitat înăuntru și ei au vorbit despre credința lor.

Astfel am început să dobândesc o mărturie. Sunt nespuse de recunoscătoare pentru privilegiul și onoarea de a fi membră a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Bucuria și pacea pe care această Evanghelie a bucuriei mi le-au adus în inimă reprezintă raiul pe pământ. Mărturia mea despre această lucrare este cel mai prețios lucru din viața mea, un dar de la Tatăl meu Ceresc, pentru care voi fi mereu recunoscătoare”⁸.

Așa sunt sute de mii de persoane din multe țări – bărbați și femei foarte capabili și educați, oameni de afaceri și profesioniști, oameni încăpățânați, [oameni] practici care fac lucruri ce țin de muncile lumii în a căror inimă arde o mărturie tăcută că Dumnezeu trăiește, că Isus este Hristosul, că această lucrare este divină și că a fost restaurată pe pământ pentru binecuvântarea tuturor celor care se bucură de ocaziile pe care aceasta le oferă.⁹

3

Fiecare dintre noi poate dobândi o mărturie despre faptul că Dumnezeu și Fiul Său Preaiubit trăiesc și despre restaurarea lucrării Lor.

Această mărturie poate fi cel mai prețios dintre darurile lui Dumnezeu. Este un dar din Cer dobândit atunci când facem ceea ce trebuie pentru a-l primi. Este ocazia, este responsabilitatea fiecărui bărbat și fiecărei femei din această Biserică să dobândească pentru el sau ea o convingere despre adevărul acestei lucrări mărețe din zilele din urmă și despre Cei care o conduc, chiar Dumnezeu cel viu și Domnul Isus Hristos.

Isus ne-a arătat cum să dobândim o astfel de mărturie când a spus: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine.

Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine” (Ioan 7:16–17).

Creștem în credință și cunoaștere pe măsură ce slujim, studiem și ne rugăm.

Când Isus a hrănit cele cinci mii de oameni, ei au recunoscut și s-au minunat de miracolul pe care El l-a înlăptuit. Câțiva au venit din nou. Pe aceștia El i-a învățat doctrina privind divinitatea Sa și privind faptul că El este Pâinea vieții. El i-a acuzat că ei nu erau interesați de doctrină ci, mai degrabă, de satisfacerea foamei trupurilor lor. Câțiva, ascultându-L pe El vorbind despre doctrina Sa, au spus: „Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o suferă?” (Ioan 6:60). Cine poate să creadă ceea ce ne învață acest bărbat?

„Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El.

Atunci Isus a zis celor doisprezece [fiind un pic descurajat]: «Voi nu vreți să vă duceți?»

«Doamne», I-a răspuns Simon Petru, «la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.

Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu” (Ioan 6:66-69).

Aceasta este marea întrebare și răspunsul la aceasta pe care noi trebuie să le acceptăm. Dacă nu la Tine, atunci „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu”.

Această convingere, această asigurare interioară liniștită despre realitatea Dumnezeului cel Viu, despre natura divină a Fiului Său Preaiubit, despre restaurarea lucrării Lor în acest timp și despre manifestările glorioase care au urmat, este ceea ce devine temelia credinței noastre pentru fiecare dintre noi. Devine mărturia noastră...

Recent, am fost în Palmyra, New York [lângă locul în care Joseph Smith a avut Prima Viziune]. Despre evenimentele care au avut loc

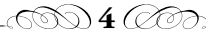
în acea zonă am putea spune următoarele: „Fie s-au întâmplat, fie nu s-au întâmplat. Noi nu putem fi neutri; nu există cale de mijloc”.

Apoi, glasul credinței ne șoptește: „Totul s-a întâmplat. S-a întâmplat exact așa cum el a spus că s-a întâmplat”.

În apropiere se află dealul Cumora. De acolo au venit cronicile vechi de pe care s-a tradus Cartea lui Mormon. Putem fie să acceptăm originea ei divină, fie să o respingem. Faptul de a medita asupra dovezilor trebuie să determine fiecare bărbat și femeie care a citit cu credință să spună: „Este adevărată”.

Și așa este și în cazul celorlalte elemente ale acestui lucru miraculos pe care îl numim restaurarea Evangheliei din vechime, a preoției și a Bisericii din vechime.

Această mărturie este acum, așa cum a fost mereu, o declarație, o aserțiune directă a adevărului așa cum îl cunoaștem.¹⁰

Trebuie să alegem să acționăm potrivit mărturiei noastre și s-o împărtășim altora.

Pavel i-a spus lui Timotei: „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii, pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă” (1 Timotei 4:16). Ce îndrumare minunată i-a dat Pavel tânărului Timotei.

El a continuat spunând: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1:7). Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere – puterea mesajului și a dragostei – dragoste față de oameni, față de ceea ce noi avem de oferit; un duh de chibzuință – principiile simple și ușor de înțeles ale Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos.

„Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru” (2 Timotei 1:8). Niciodată, dragii mei frați și dragile mele surori, să nu vă fie rușine de mărturisirea Domnului nostru... În aceasta constă marea responsabilitate, un lucru pe care trebuie să-l facem: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință. Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru”¹¹.

Aceasta este lucrarea sfântă a lui Dumnezeu. Aceasta este Biserica și împărăția Sa. Viziunea care a avut loc în Dumbrava Sacră a fost exact așa cum a spus Joseph că a fost. În inima mea este o înțelegere adevărată a importanței evenimentului care a avut loc acolo. Cartea lui Mormon este adevărată. Mărturisește despre Domnul Isus Hristos. Preoția sa a fost restaurată și se află printre noi. Cheile acelei preoții, care au venit de la ființe cerești, sunt exercitate pentru binecuvântarea noastră eternă. Astfel este mărturia noastră – a dumneavoastră și a mea – o mărturie de care trebuie să fim vrednici și pe care trebuie s-o împărtășim. Las această mărturie, binecuvântarea mea și dragostea mea fiecăruia dintre dumneavoastră, precum și invitația de a continua să faceți parte din acest mare miracol al zilelor din urmă care este Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.¹²

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- În ce moduri contribuie mărturia dumneavoastră la întărirea Bisericii? (Vezi secțiunea 1.)
- Președintele Hinckley ne atrage atenția că mărturia ne întărește și „ne motivează să acționăm” (secțiunea 2). În ce mod v-a întărit mărturia dumneavoastră? În ce mod v-a influențat acțiunile mărturia dumneavoastră? Ce lucruri din povestirile din secțiunea doi puteți pune în practică în viața dumneavoastră?
- Ce putem învăța din învățăturile președintelui Hinckley despre dobândirea unei mărturii? (Vezi secțiunea 3.) Ce experiențe v-au ajutat să vă dobândiți mărturia? Ce putem face pentru a ne întări mărturiile?
- De ce credeți că mărturiile noastre cresc atunci când le împărtășim? Cum ați trecut peste sentimentul de frică în ceea ce privește împărtășirea mărturiei dumneavoastră? Cum ați fost binecuvântați datorită mărturiilor altora? (Vezi secțiunea 4.)

Scripturi suplimentare

1 Corinteni 12:3; 1 Petru 3:15; Alma 5:43-46; 32:26-30; Moroni 10:3-5; D&L 8:2-3; 80:3-5

Ajutor pentru predare

„Pe măsură ce ajungeți să cunoașteți și să înțelegeți fiecare persoană, veți fi mai bine pregătiți să predați lecțiile care se adresează situațiilor lor personale. Această înțelegere vă va ajuta să găsiți modalități de a ajuta fiecare persoană să fie implicată în discuții și în alte activități de învățare” (*Predarea, nu este chemare* [1999], p. 34).

Note

1. „Mărturia mea” *Liahona*, iul. 2000, p. 82-83.
2. „Listen by the Power of the Spirit”, *Ensign*, nov. 1996, p. 5.
3. „Testimony”, *Ensign*, mai 1998, p. 69.
4. „Testimony”, p. 69-70.
5. „Testimony”, p. 70.
6. „It’s True, Isn’t It?” *Ensign*, iul. 1993, p. 2.
7. „It’s True, Isn’t It?”, p. 5.
8. „It’s True, Isn’t It?”, p. 6.
9. „It’s True, Isn’t It?”, p. 5.
10. „Testimony”, p. 70-71.
11. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), p. 369.
12. „O strălucire perfectă a speranței: Către membrii noi ai Bisericii”, *Liahona*, oct. 2006, p. 5.

Președintele și sora Hinckley s-au bucurat de o căsnicie fericită și plină de iubire și au fost întăriți de acea „asigurare liniștitoare și sigură a faptului că [vor] fi reuniți și [vor] fi împreună pentru eternitate”.

Să hrănim parteneriatul etern al căsătoriei

„Cele mai frumoase sentimente ale vieții, cele mai generoase și plăcute impulsuri ale inimii umane își găsesc expresie în căsătorie, care rămâne pură și neîntinată deasupra răului din lume.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

Într-o seară, când președintele și sora Hinckley stăteau liniștiți împreună, sora Hinckley a spus: „Mereu mi-ai dat aripi să zbor și te iubesc pentru asta”¹. Vorbind despre ceea ce a spus soția sa, președintele Hinckley a spus: „Am încercat să recunosc individualitatea [ei], personalitatea ei, dorințele ei, pregătirea ei, ambițiile ei. Am lăsat-o să facă ce dorește. Da, să facă ce dorește. Să-și dezvolte propriile talente. Să facă lucrurile așa cum voia. N-am stat în calea ei și am fost uimit de ceea ce face”². Sora Hinckley și-a susținut soțul la fel de mult – în calitate de tată, în preocupările sale personale și în slujirea sa extinsă în Biserică.

Din copilărie și până la maturitate Gordon B. Hinckley și Marjorie Pay au locuit în aceeași episcopie și, timp de mulți ani, au locuit vis-a-vis unul de celălalt. Mai târziu, președintele Hinckley și-a amintit: „Am văzut-o prima oară la Societatea Primară. Ea a citit ceva din scripturi în fața clasei. Nu știu de ce acest lucru m-a marcat, dar nu am uitat niciodată acest moment. Apoi, a crescut și s-a transformat într-o tânără fată frumoasă și eu am fost destul de înțelept să mă căsătoresc cu ea”³.

Au avut prima lor întâlnire – în cadrul unei seri de dans la Biserică – atunci când el avea 19 ani și ea 18 ani. „Acest tânăr băiat va ajunge departe”, i-a spus Marjorie mamei ei după aceea.⁴ Relația lor a continuat să se dezvolte în timp ce Gordon a mers la Universitatea

Utah. Apoi, în anul 1933, la un an după ce el a absolvit facultatea, a fost chemat să slujească în misiune în Anglia. Când s-a întors, în anul 1935, ei au început să iasă din nou la întâlniri și, în anul 1937, s-au căsătorit în Templul Salt Lake. Amintindu-și primii ani ai căsătoriei lor, sora Hinckley a spus:

„Nu prea aveam bani, dar eram plini de speranță și optimism. Primii ani de căsnicie nu au fost cei mai fericiți, dar eram hotărâți și aveam o mare dorință de a clădi un cămin fericit. Ne iubeam, nu era nicio îndoială în privința acestui lucru. Dar a trebuit să ne obișnuim unul cu celălalt. Cred că orice cuplu trebuie să se obișnuiască unul cu celălalt.

Mi-am dat seama devreme că ar fi mai bine dacă am munci din greu pentru a ne obișnui unul cu celălalt decât să încercăm în mod constant să ne schimbăm unul pe celălalt – ceea ce am descoperit că era imposibil... Trebuie să existe compromisuri și foarte multă flexibilitate pentru a clădi un cămin fericit”⁵.

Președintele Hinckley a fost chemat să slujească în calitate de autoritate generală în anul 1958 și, la începutul slujirii sale, sora Hinckley stătea de obicei acasă pentru a se îngriji de cei cinci copii ai lor în timp ce el călătorea pentru a-și îndeplini însărcinările din Biserică. Când copiii lor au crescut, soții Hinckley călătoreau deseori împreună – ceea ce au prețuit. În luna aprilie a anului 1977, ei au sărbătorit 40 de ani de căsătorie în timp ce făceau o călătorie lungă pentru a se întâlni cu sfinții din Australia. În acea zi, președintele Hinckley a scris în jurnalul său:

„Astăzi ne aflăm în Perth, Australia, prezența noastră reflectând ceea ce anii ne-au adus. Ne-am petrecut ziua întâlnindu-ne cu misionarii din Misiuneau Perth, Australia. A fost o zi minunată în care am auzit mărturii și îndrumări. Misionarii i-au oferit cadou lui Marjorie un buchet de flori, ceva ce eu nu am avut timp să-i iau.

Am putea scrie un volum foarte mare despre ultimii 40 de ani... Am avut parte de încercări și probleme. Dar, în mare parte, viața a fost bună. Am fost binecuvântați în mod minunat. La vârsta aceasta, începem să simțim înțelesul eternității și valoarea căsătoriei eterne. Dacă am fi fost acasă în această seară, probabil am fi avut o cină

în familie. Totuși, suntem departe de casă slujindu-L pe Domnul și este o experiență foarte plăcută”⁶.

Douăzeci de ani mai târziu, în timp ce slujea în calitate de președinte al Bisericii, președintele Hinckley i-a scris surorii Hinckley o scrisoare în care își exprima sentimentele după mai mult de 60 de ani de căsătorie. El a spus: „Ce soție prețioasă ai fost. Acum am îmbătrânit împreună și a fost o experiență dulce... Când, în viitor, moartea ne va lua pe unul dintre noi, vor curge lacrimi, dar vom avea parte și de o asigurare liniștitoare și sigură a faptului că vom fi reuniți și vom fi împreună pentru eternitate”⁷.

La începutul anului 2004, soții Hinckley au participat la dedicarea Templului Accra, Ghana, și se întorceau acasă când sora Hinckley a leșinat din cauza oboselii. Dânsa nu și-a recăpătat puterea și a murit în data de 6 aprilie 2004. Șase luni mai târziu, în cadrul Conferinței Generale din luna octombrie, președintele Hinckley a spus:

„Ținându-i mâna și văzând cum viața muritoare se scurgea din degetele ei, vă mărturisesc că am fost copleșit. Înainte de a mă căsători cu ea, ea fusese fata visurilor mele... Ea a fost scumpa mea parteneră mai bine de două treimi de secol, egala mea înaintea Domnului, dar în realitate superioară mie. Și, acum, la vârsta mea înaintată, ea a devenit din nou fata visurilor mele”⁸.

Suferința președintelui Hinckley a fost alinată de faptul că știa că el și Marjorie fuseseră pecetluiți pentru eternitate. El a spus: „A-ți pierde partenera de viață preaiubită care ți-a fost alături foarte mulți ani și alături de care ai trecut prin momente bune și rele este un lucru absolut devastator. Apare un sentiment de singurătate care te doboară și care crește în intensitate. Îți macină sufletul. Dar, în liniștea nopții, se aude o șoaptă blândă care spune: «Totul este bine. Totul este bine». Și acest glas care a apărut de nicăieri aduce pace, siguranță și o asigurare de neclintit că moartea nu este sfârșitul, că viața continuă, că ai o lucrare de făcut și victorii de obținut. Acest glas blând, aproape imperceptibil urechilor oamenilor, aduce asigurarea că, tot așa cum a existat o despărțire, va exista și o reuniune fericită”⁹.

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

1

De la început, Tatăl Ceresc a creat căsătoria.

Ce minunată este căsătoria inclusă în planul Tatălui nostru Etern, un plan oferit în înțelepciunea Sa divină pentru fericirea și siguranța copiilor Săi și pentru perpetuarea speciei umane.

El este Creatorul nostru și el a creat căsătoria de la început. Atunci când Eva a fost creată, Adam a spus: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea... De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și vor fi un singur trup” (Genesa 2:23-24).

Pavel le-a scris sfinților corinteni: „Totuși, în Domnul, femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie” (1 Corinteni 11:11).

Într-o revelație modernă, Domnul a spus: „Și din nou, adevărat Eu vă spun vouă că oricine interzice căsătoria nu este aprobat de Dumnezeu, căci căsătoria este rânduită de Dumnezeu pentru om” (D&L 49:15) ...

Cu siguranță, oricine citește scripturile, atât pe cele vechi, cât și pe cele moderne, nu se poate îndoii de conceptul divin al căsătoriei. Cele mai frumoase sentimente ale vieții, cele mai generoase și plăcute impulsuri ale inimii umane își găsesc expresie în căsătorie, care rămâne pură și neîntinată deasupra răului din lume.

O astfel de căsătorie, cred eu, reprezintă dorința – nădăjduită, așteptată, implorată în rugăciune – a bărbaților și femeilor de pretutindeni.¹⁰

2

În templu, un soț și o soție pot fi pecetluiți împreună pentru eternitate.

Templele... oferă binecuvântările pe care nu le-am primi nicăieri altundeva. Tot ceea ce se întâmplă în aceste case sacre are legătură cu natura eternă a omului. Aici, soții, soțiile și copiii sunt pecetluiți împreună ca familii pentru toată eternitatea. Căsătoria nu durează doar „până când moartea ne va despărți”. Este pentru totdeauna, dacă ambii soți trăiesc demni de această binecuvântare.¹¹

A existat vreodată un bărbat care a iubit cu adevărat o femeie sau o femeie care a iubit cu adevărat un bărbat care să nu se fi rugat ca relația lor să poată continua dincolo de mormânt? A fost vreodată îngropat un copil de părinți care să nu fi tânjit după asigurarea că iubitul lor copil va fi din nou al lor în lumea care va veni? Poate cineva care crede în viața eternă să se îndoiască de faptul că Dumnezeu din Cer va acorda fiilor și fiicelor Lui cel mai prețios atribut al vieții, dragostea care își găsește cea mai importantă expresie în relațiile de familie? Nu, deoarece Dumnezeu ne iubeste, logica cere ca relațiile de familie să continue după moarte. Inima omului tânjește la aceasta și Dumnezeu din Cer a revelat o cale prin care ea poate fi asigurată. Rânduielile sacre din casa Domnului asigură aceasta.¹²

Cât de dulce este asigurarea, cât de alinătoare este pacea care vine din cunoașterea faptului că, dacă ne căsătorim în neprihănire și trăim în neprihănire, relația noastră va continua, va rezista siguranței morții și trecerii timpului. Oamenii pot scrie cântece de dragoste și le pot cânta. Ei pot tânji, spera și visa. Dar toate acestea vor fi doar un dor romantic dacă nu există o exercitare a autorității care transcende puterea timpului și a morții.¹³

3

Soții și soțiile merg unul lângă altul pe un drum etern.

În mărșăluirea Lui plan, când Dumnezeu a creat mai întâi bărbatul, El a creat o dualitate de sexe. Expresia nobilă a acelei dualități se găsește în căsătorie. Unul îl completează pe celălalt.¹⁴

În tovărășia căsătoriei nu există nici inferioritate, nici superioritate. Femeia nu merge înaintea bărbatului și nici bărbatul nu merge înaintea femeii. Ei merg unul alături de celălalt, ca fiu și fiică a lui Dumnezeu, porniți într-o călătorie eternă.¹⁵

Căsătoria, în cel mai fidel sens al ei, trebuie să fie un parteneriat egal, niciuna dintre persoane neexercitând controlul asupra celeilalte, ci fiecare încurajând, alinând și ajutând-o pe cealaltă în oricare dintre responsabilitățile și aspirațiile pe care el sau ea le-ar putea avea.¹⁶

Soții, priviți-i pe soții dumneavoastră ca fiind parteneri prețioși și trăiți demne de acest parteneriat. Soți, vedeți în soțiile dumneavoastră

cel mai valoros lucru în timp sau eternitate, fiecare dintre ele fiind o fiică a lui Dumnezeu, o parteneră alături de care puteți avea parte de momente frumoase și momente dificile, de pericole și de victorii ale vieții.¹⁷

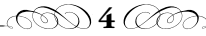
Mă gândesc la doi [prieteni] pe care îi cunosc... din anii de liceu și de la facultate. El s-a născut într-o zonă rurală, părea că e o persoană obișnuită, fără bani sau vreun anumit potențial. Crescuse la o fermă și o însușire atractivă a sa era capacitatea de a munci din greu... Dar, în pofida înfățișării sale rustice, el avea un zâmbet și o personalitate care păreau că emană bunătate. Ea era o fată de la oraș care crescuse într-un cămin confortabil ...

Ceva magic s-a întâmplat între ei. S-au îndrăgostit... Au râs, au dansat și au studiat împreună de-a lungul acelor ani. Ei s-au căsătorit când oamenii se întrebau cum puteau să câștige suficienți bani pentru a-și asigura cele necesare traiului. El s-a străduit și a fost printre primii din clasa sa de la școala profesională. Ea s-a străduit să economisească, a muncit și s-a rugat. Ea a oferit încurajări și l-a susținut și, atunci când lucrurile chiar erau dificile, ea a spus încet: „Cumva, vom reuși”. Întărit de credința ei în el, el a continuat să meargă înainte în acei ani dificili. Au avut copii și, împreună, i-au iubit, i-au hrănit și le-au oferit siguranța care rezulta din exemplul lor de dragoste și loialitate unul față de celălalt. Acum, au trecut peste patruzeci și cinci de ani. Copiii lor au crescut și îi cinstesc pe ei, Biserica și comunitățile în care ei locuiesc.

Recent, când mă întorceam cu avionul de la New York, am mers înainte pe culoarul semiîntunecat al avionului și am văzut o femeie cu părul alb care își sprijinise capul pe umărul soțului ei și dormea iar el o ținea de mână cu căldură. El era treaz și m-a recunoscut. Ea s-a trezit când am început să vorbim. Și ei se întorceau de la New York, unde el a rostit o cuvântare în fața unora dintre acele organizații de învățați din țară. El nu a spus prea multe despre aceasta, dar ea vorbea cu mândrie despre onorurile care i-au fost acordate ...

M-am gândit la acest lucru atunci când m-am întors la locul meu din avion. Și mi-am spus că prietenii lor din trecut au văzut doar un băiat de la țară și o fată zâmbitoare cu pistrui pe nas. Dar cei doi au văzut în ei înșiși dragoste, loialitate, pace, credință și un viitor. Puteți să spuneți că erau pur și simplu compatibili; poate că așa a

fost cazul, dar a fost mult mai mult. Mai degrabă a fost o înflorire a unui lucru divin, plantat acolo de acel Tată care este Dumnezeu nostru. Atunci când erau la școală, ei au trăit fiind demni de a avea parte de această înflorire. Ei au trăit fiind virtuoși și având credință, având un sentiment de apreciere și respect unul pentru celălalt. În anii în care au avut dificultăți profesionale și economice, ei au găsit cea mai mare tărie de pe pământ în relația lor. Acum, la bătrânețe, ei își găseau pacea și mulțumirea tihnită împreună. Și, dincolo de acest lucru, ei au primit asigurarea unei căsnicii fericite eterne atunci când au făcut legăminte și promisiuni în casa Domnului.¹⁸

Dumnezeu nu va refuza nicio binecuvântare acelor persoane demne care nu sunt căsătorite.

Cumva, am ajuns să judecăm un grup foarte important din cadrul Bisericii. Acela al „persoanelor necăsătorite”. Mi-aș dori să nu mai facem acest lucru. Dumneavoastră sunteți persoane, bărbați și femei, fii și fiice ai lui Dumnezeu, nu un grup de persoane care arată la fel și fac aceleași lucruri. Faptul că nu sunteți căsătoriți nu vă face atât de diferiți față de alții. Fiecare dintre noi este chiar foarte asemănător în ceea ce privește modul în care arătăm și în care simțim, în capacitatea noastră de a gândi, de a raționa, de a suferi, de a fi fericiți, de a iubi și a fi iubiți.

Sunteți la fel de importanți ca oricare alții în planul Tatălui nostru din Cer și, în mila Sa, nicio binecuvântare la care aveți dreptul nu vă va fi refuzată.¹⁹

Aș dori să mă adresez celor care nu au avut ocazia de a se căsători. Vă asigur că suntem sensibili la singurătatea pe care mulți dintre dumneavoastră o simțiți. Singurătatea este un lucru amar și dureros. Presupun că toți oamenii au simțit-o la un moment dat. Inimile noastre se îndreaptă către dumneavoastră cu înțelegere și dragoste ...

Această perioadă a vieții dumneavoastră poate fi minunată. Sunteți maturi. Sunteți chibzuiți. Mulți dintre dumneavoastră sunteți educați și aveți experiență. Aveți tăria fizică, mintală și spirituală de a înălța, a ajuta și a încuraja.

Sunt atât de mulți oameni care au nevoie de dumneavoastră... Țineți-vă bateriile spirituale pe deplin încărcate și luminați calea altora.²⁰

Dumneavoastră, celor care nu v-ați căsătorit... Dumnezeu v-a oferit diferite talente. El v-a oferit capacitatea de a sluji nevoilor altora și de a le binecuvânta viețile cu bunătatea și grija dumneavoastră. Ajutați pe cineva aflat în nevoie ...

Continuați să învățați. Rafinați-vă mintea și abilitățile într-un anumit domeniu. Există ocazii minunate pentru dumneavoastră dacă sunteți pregătiți să profitați de acestea... Să nu credeți că, deoarece sunteți necăsătoriți, Dumnezeu v-a abandonat. Lumea are nevoie de dumneavoastră. Biserica are nevoie de dumneavoastră. Atât de mulți oameni și atât de multe cauze au nevoie de tăria, înțelepciunea și talentele dumneavoastră.

Rugați-vă și nu vă pierdeți speranța... Trăiți-vă viața pe cât de bine puteți și Domnul, în minunata Sa înțelepciune și la timpul ales de El în eternitățile Sale, vă va răspunde la rugăciuni.²¹

Dumneavoastră, cei care ați divorțat, doresc să știți că nu avem o părere proastă despre dumneavoastră din cauza unei căsnicii eşuate... Avem obligația să nu condamnăm, ci să iertăm și să uităm, să înălțăm și să ajutăm. În momentele de suferință, aveți încredere în Domnul, care a spus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă... Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28, 30).

Domnul nu vă va refuza și nici nu se va îndepărta de dumneavoastră. Poate că răspunsurile la rugăciunile dumneavoastră nu vor fi spectaculoase; poate că nu le veți înțelege ușor sau poate că nu le veți aprecia. Dar va veni momentul în care veți ști că ați fost binecuvântați.²²

5

Fericirea în căsnicie vine atunci când arătăm o preocupare plină de dragoste pentru bunăstarea soțului sau a soției.

Hrăniți și cultivați căsnicia dumneavoastră. Păziți-o și lucrați pentru a o păstra puternică și frumoasă... Căsătoria este un contract, un pact, o uniune dintre un bărbat și o femeie realizată potrivit planului Atotputernicului. Poate fi fragilă. Necesită să fie hrănită și multe efort.²³

După ce am avut de-a face cu sute de situații de divorț de-a lungul anilor, sunt încrezător că punerea în practică a unui singur

„Hrăniți și cultivați căsnicia dumneavoastră. Păziți-o și lucrați pentru a o păstra puternică și frumoasă.”

principiu ar face mai bine decât toate celelalte pentru a rezolva această problemă dureroasă.

Dacă fiecare soț și fiecare soție ar face permanent tot ce îi stă în putință pentru a asigura bunăstarea și fericirea partenerului, ar fi puține divorțuri sau chiar deloc. Nu s-ar auzi de ceartă. Nu s-ar aduce acuze. Nu ar avea loc excese de furie. În schimb, dragostea și grija ar înlocui abuzul și meschinăria ...

Rezolvarea necazurilor din cele mai multe căsnicii nu se face prin divorț. Se face prin pocăință și iertare, arătând bunătate și grijă. Se face prin punerea în practică a regulii de aur.

Este o scenă de mare frumusețe când un tânăr și o tânără își unesc mâinile pe altar într-un legământ înaintea lui Dumnezeu, în care se prevede că ei se vor respecta și iubi reciproc. Ce tristă imagine apoi, câteva luni sau câțiva ani mai târziu, când apar remarci jignitoare, cuvinte urâte și tăioase, strigăte și acuzații amare.

Nu trebuie să existe așa ceva, dragi frați și surori. Putem să ne ridicăm deasupra „acestor elemente abjecte și jalnice” din viața noastră (vezi Galateni 4:9). Putem căuta și recunoaște natura divină din fiecare dintre noi, care se datorează faptului că suntem copiii Tatălui

nostru din Cer. Putem trăi împreună într-un model de căsătorie dat de Dumnezeu prin realizarea a ceea ce suntem capabili dacă ne autodisciplinăm și ne abținem de la a încerca să disciplinăm pe partenerul sau partenera noastră.²⁴

Fiecare căsnicie are ocazional parte de momente dificile. Dar cu răbdare, respect reciproc și cu un spirit de toleranță, noi putem trece peste aceste momente dificile. Când se fac greșeli, există scuze, pocăință și iertare. Dar trebuie ca ambii soți să fie dispuși să facă aceste lucruri ...

Am învățat că adevărata esență a fericirii în căsnicie stă în faptul de a arăta... o preocupare plină de dragoste pentru bunăstarea soțului sau a soției. Faptul de a ne gândi doar la noi și la împlinirea dorințelor personale nu va clădi încredere, dragoste sau fericire. Doar atunci când dragostea este însoțită de altruism, împreună cu ale calități asemănătoare, atunci aceasta va prospera și va înflori.²⁵

Mulți dintre noi trebuie să încetăm să mai căutăm defecte și să începem să căutăm virtuți... Din nefericire, unele femei doresc să-și schimbe soțul pentru a fi așa cum doresc ele. Unii soți cred că este dreptul lor să-și constrângă soțiile pentru a se încadra în standardele despre care ei cred că sunt ideale. Nu funcționează niciodată. Duce doar la certuri, neînțelegeri și durere.

Trebuie să existe respect pentru preocupările celuilalt. Trebuie să existe ocazii și încurajare pentru a putea exista o dezvoltare și o exprimare a talentelor individuale.²⁶

Fiți complet fideli și credincioși partenerului pe care l-ați ales. În ceea ce privește timpul și eternitatea, ea sau el va fi cel mai de preț bun pe care îl veți avea vreodată. Ea sau el va merita să aibă parte de ceea ce este mai bun în dumneavoastră.²⁷

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Hinckley ne-a învățat că Tatăl Ceresc a creat căsătoria dintre un bărbat și o femeie „pentru fericirea și siguranța copiilor Săi” (secțiunea 1). Cum poate această cunoaștere să influențeze relația dintre un soț și o soție? Cum poate un soț

și o soție să-și păstreze căsătoria „pură și neîntinată deasupra răului din lume”.

- Care sunt binecuvântările unei căsătorii veșnice în această viață și în eternitate? (Vezi secțiunea 2.) Ce experiențe ați avut care v-au ajutat să apreciați mai mult această relație eternă? Cum putem să-i învățăm pe copii importanța căsătoriei eterne?
- De ce trebuie căsătoria să fie „un parteneriat egal”? (Vezi secțiunea 3.) Ce învățați din povestirea din secțiunea 3? Cum pot un soț și o soție să cultive acest tip de tărie în căsnicia lor?
- Cum pot promisiunile și sfaturile președintelui Hinckley din secțiunea 4 să ajute persoanele care nu sunt căsătorite? În ce mod învățăturile din această secțiune se aplică tuturor oamenilor? De ce este important să ne folosim talentele și abilitățile pentru a sluji altora?
- Care sunt unele dintre modurile în care un soț și o soție pot să-și „hrănească și cultive” căsnicia? (Vezi secțiunea 5.) Ce ați învățat despre modul în care un soț și o soție pot depăși încercările și pot găsi fericire împreună? Ce exemple de astfel de situații ați întâlnit?

Scripturi suplimentare

1 Corinteni 11:11; Matei 19:3-6; D&L 42:22; 132:18-19; Moise 2:27-28; 3:18, 21-24

Ajutor pentru studiu

„Pe măsură ce vă dedicați timp în fiecare zi, personal și cu familia, studiului cuvântului lui Dumnezeu, pacea va dăinui în viața dumneavoastră. Acea pace nu va veni din lume. Ea va veni din căminul, familia și inima dumneavoastră” (Richard G. Scott, „Faceți din exercitarea credinței prioritatea dumneavoastră principală”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2014, p. 93).

Note

1. „Femeile din viața noastră”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2004, p. 85.
2. „Acasă cu familia Hinckley”, *Liahona*, oct. 2003, p. 32.
3. În Jeffrey R. Holland, „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, *Ensign*, iun. 1995, p. 10-11.
4. În *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, redactată de Virginia H. Pearce (1999), p. x.
5. În *Glimpses*, p. 184.
6. Jurnalul lui Gordon B. Hinckley, apr. 29, 1977.
7. În Gerry Avant, „She Made Home a Happy Place”, *Church News*, 17 apr. 2004, p. 4.
8. „Femeile din viața noastră”, p. 82.
9. În Marjorie Pay Hinckley, *Letters* (2004), p. 264; vezi, de asemenea, R. Scott Lloyd, „Apostle’s Work Continues beyond Veil”, *Church News*, 31 iul. 2004, p. 3.
10. „What God Hath Joined Together”, *Ensign*, mai 1991, p. 71.
11. „Lucrurile despre care știu”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2007, p. 85.
12. „Care este scopul templelor?” *Liahona*, oct. 2010, p. 24; vezi, de asemenea, *Ensign*, aug. 1974, p. 39-40.
13. „The Marriage That Endures”, *Ensign*, iul. 2003, p. 6-7; vezi, de asemenea, *Ensign*, mai 1974, p. 24.
14. „Femeile din viața noastră”, p. 84.
15. „Demnitatea personală de a exercita preoția”, *Liahona*, mai 2002, p. 60.
16. „I Believe”, *Ensign*, aug. 1992, p. 6.
17. „What God Hath Joined Together”, p. 74.
18. „And the Greatest of These Is Love” (adunare de devoțiune la Universitatea Brigham Young, 14 febr. 1978), p. 2-3, speeches.byu.edu.
19. „To Single Adults”, *Ensign*, iun. 1989, p. 72.
20. „To Single Adults”, p. 72-73.
21. „Live Up to Your Inheritance”, *Ensign*, nov. 1983, p. 82-83.
22. „To Single Adults”, p. 74.
23. „Walking in the Light of the Lord”, *Ensign*, nov. 1998, p. 99.
24. „Femeile din viața noastră”, p. 84.
25. „I Believe”, p. 5-6.
26. *Cornerstones of a Happy Home* (broșură, 1984), p. 5-6.
27. „Thou Shalt Not Covet”, *Ensign*, mart. 1990, p. 6.

Căminul, temelia unei vieți drepte

„Cu cât vă creșteți copiii pe calea Evangheliei lui Isus Hristos, cu dragoste și așteptări mari, cu atât ei vor avea parte de mai multă pace în viața lor.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

La sfârșitul anului 1973, Gordon și Marjorie Hinckley au decis cu reticență să se mute din căminul lor din East Mill Creek, Utah, pentru a putea locui mai aproape de sediul central al Bisericii din orașul Salt Lake. Președintele Hinckley, care atunci era membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, și-a făcut timp în acel an, de Anul Nou, pentru a scrie despre căminul lor. Cuvintele sale descriau sentimentele sale cu privire la noua locuință și, mai mult, sentimentele sale cu privire la familia sa iubitoare.

El a scris: „Cât de melancolici și triști eram pentru că trebuia să ne mutăm”. El și-a adus aminte cât de mult a muncit familia pentru a construi casa și pentru a amenaja zona din jurul ei. Apoi, gândurile sale s-au îndreptat către relațiile cu membrii familiei și cu Dumnezeu:

„Aici ne-am jucat împreună când au crescut copiii noștri și aici ne-am rugat împreună. Aici, noi și copiii noștri am ajuns să-L cunoaștem pe Tatăl nostru Ceresc, să știm că El trăiește, ne ascultă și ne răspunde.

Pot continua și scrie o carte... nu pentru lume, ci pentru acești cinci copii, pentru soții și soțiile lor și pentru posteritate. Și, dacă pot folosi cuvintele potrivite pentru a povesti despre căminul acesta, atunci vor curge lacrimi și se vor auzi râsete și vom simți un spirit al dragostei măreț, liniștit și pătrunzător față de cei care au trăit și au crescut acolo, s-au iubit unul pe altul, și-au iubit vecinii și L-au iubit pe Dumnezeul lor și pe Domnul Isus Hristos”¹.

*„Facem apel la părinți să depună toate eforturile
pentru a-și crește și învăța copiii.”*

De-a lungul slujirii lui, președintele Hinckley a depus mărturie despre importanța familiilor iubitoare și credincioase. Sub îndrumarea lui, Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au redactat „Familia – o declarație oficială către lume”, pe care vârstnicul M. Russell Ballard, din Cei Doisprezece, a descris-o ca fiind „o chemare clară de a proteja și a întări familiile”². După ce a citit declarația în luna septembrie a anului 1995 în cadrul adunării generale a Societății de Alinare, președintele Hinckley a spus: „Tăria oricărei națiuni își are rădăcina între pereții căminelor ei. Îi îndemnăm pe oamenii noștri de pretutindeni să-și întărească familiile potrivit acestor valori care au fost onorate de-a lungul timpului”³.

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

1

Relațiile de familie sunt cele mai sacre dintre toate relațiile.

Familia este divină. A fost instituită de Tatăl nostru Ceresc. Reprezintă cea mai sacră dintre toate relațiile. Doar prin organizarea ei pot fi îndeplinite scopurile Domnului.⁴

Suntem o Biserică ce depune mărturie despre importanța familiei – a tatălui, a mamei, a copiilor – și despre faptul că noi suntem cu toții copii ai lui Dumnezeu, Tatăl nostru Etern. Părinții care aduc copii pe lume au responsabilitatea de a iubi acei copii, de a-i hrăni și de a avea grijă de ei, de a-i învăța acele valori care le vor binecuvânta viețile pentru ca ei să crească și să devină cetățeni buni... Doresc să subliniez ceea ce știți deja, și anume importanța de a ne uni familia cu dragoste și bunătate, cu apreciere și respect și cu faptul de a o învăța căile Domnului, astfel încât copiii noștri să crească în neprihănire și să evite tragediile care copleșesc atât de multe familii din întreaga lume.⁵

Este esențial ca dumneavoastră să nu vă neglijați familiile. Nu aveți nimic mai prețios.⁶

2

Tatăii și mamele au privilegiul de a avea grijă de copiii lor și de a-i învăța Evanghelia lui Isus Hristos.

Facem apel la părinți să depună toate eforturile pentru a-și crește copiii și a-i învăța principiile Evangheliei, care îi va ține aproape de

Biserică. Căminul este temelia unei vieți neprihănite și nimic altceva nu-l poate înlocui sau nu poate să îndeplinească funcțiile sale esențiale în îndeplinirea acestei responsabilități date de către Dumnezeu.⁷

Sunt mulțumit că nimic nu vă va asigura un succes mai mare în dificila sarcină de a fi părinte decât un program privind viața de familie care se găsește în minunatele învățături ale Evangheliei, că tatăl familiei poate fi îmbrăcat cu preoția lui Dumnezeu, că este privilegiul lui și obligația lui, în calitate de îngrijitor al copiilor Tatălui nostru Ceresc, să le asigure cele necesare traiului, că el trebuie să guverneze în cămin în spiritul preoției „prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate și blândețe și prin dragoste sinceră” (D&L 121:41–42), că mama familiei este o fiică a lui Dumnezeu, un suflet dotat cu inteligență, devotat, plin de dragoste care poate fi îmbrăcată cu Spiritul lui Dumnezeu, că este privilegiul ei și obligația ei, în calitate de îngrijitoare a copiilor Tatălui nostru Ceresc, să-i hrănească pe acești copii în fiecare zi, că ea, alături de soțul ei, trebuie să-i învețe pe copiii ei să „înțeleagă doctrina pocăinței, a credinței în Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, și a botezului și a darului Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor... [și] să se roage și să umble în dreptate înaintea Domnului” (D&L 68:25, 28).

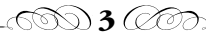
Într-un astfel de cămin, părinții sunt iubiți și nu inspiră groază, ei sunt apreciați și nu temuți. Și copiii sunt considerați daruri de la Domnul și trebuie să fie îngrijiți, hrăniți, încurajați și îndrumați.

Ocazional, pot apărea neînțelegeri sau mici certuri. Dar, dacă familia se roagă împreună, dacă există dragoste și respect în cadrul ei, atunci va exista un strop de afecțiune care va uni pentru totdeauna și o loialitate care va îndruma întotdeauna.⁸

Permiteți-mi să dau un sfat părinților singuri. Purtați poveri epuizante atunci când duceți luptele zilnice care țin de creșterea copiilor și de faptul de a avea grijă ca ei să aibă tot ceea ce le trebuie. Este o îndatorire pe care o îndepliniți singuri. Dar nu trebuie să fiți complet singuri. Sunt mulți, chiar foarte mulți în această Biserică care vă pot ajuta dând dovadă de sensibilitate și înțelegere. Ei nu doresc să intervină acolo unde nu sunt doriți. Dar interesul lor este adevărat și sincer și ei își binecuvântează viața pe măsură ce vă binecuvântează viața dumneavoastră și pe cea a copiilor dumneavoastră. Acceptați ajutorul lor. Ei trebuie să vi-l acorde atât de dragul lor, cât și de dragul dumneavoastră.

Avem mii de episcopi buni în această Biserică. Avem mii de oficanți ai cvorumurilor buni. Avem mii de surori minunate în cadrul Societății de Alinare. Avem învățători de acasă și învățătoare vizitatoare. Ei sunt prietenii dumneavoastră, aleși de Domnul pentru a vă da din tăria lor pentru a vă ajuta. Și nu uitați niciodată că Însuși Domnul este o sursă de tărie mai mare decât oricare alta. Am fost mișcat de o experiență povestită de o mamă singură care creștea șapte copii, care l-a implorat pe Tatăl ei din Cer să poată să meargă la El, chiar și pentru o singură noapte, pentru a găsi alinare și tărie pentru a face față încercărilor de mâine. Blând a fost răspunsul pe care l-a primit aproape ca o revelație: „Nu poți veni la Mine, dar voi veni Eu la tine”⁹.

Cu cât vă creșteți copiii pe calea Evangheliei lui Isus Hristos, cu dragoste și speranță mare, cu atât ei vor avea parte de mai multă pace în viața lor.¹⁰

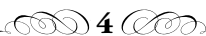
Datorită rugăciunii în familie, copiii cresc având credință în Dumnezeu cel viu.

Iată-i pe cei mici ai voștri. Rugați-vă împreună cu ei. Rugați-vă pentru ei și binecuvântați-i. Lumea în care se află este una complexă și dificilă. Vor avea parte de multe adversități. Vor avea nevoie de toată tăria și de toată credința pe care le puteți oferi lor atunci când încă sunt lângă dumneavoastră. De asemenea, vor avea nevoie de o tărie mai mare care vine de la o putere mai mare. Ei trebuie să facă mai mult decât să urmeze mulțimea de oameni din jur. Ei trebuie să facă lumea mai bună și tot ceea ce au pentru a face acest lucru este exemplul vieții lor și puterea de convingere a mărturiei lor și a cunoașterii lor despre lucrurile lui Dumnezeu. Ei vor avea nevoie de ajutorul Domnului. Cât timp sunt tineri, rugați-vă cu ei pentru ca ei să ajungă să cunoască sursa tăriei care apoi le va fi mereu disponibilă în orice moment greu.¹¹

Nu cunosc alt obicei care să aibă un efect mai benefic asupra vieții lor așa cum va avea obiceiul de a vă ruga cu ei în genunchi. Chiar aceste cuvinte, Tatăl nostru din Cer, au un efect incredibil. Nu aveți cum să le roștiți cu sinceritate și recunoscând faptul că Dumnezeu este Tatăl vostru din Cer fără să simțiți o anumită responsabilitate față de Dumnezeu ...

Conversațiile dumneavoastră zilnice cu El vă vor aduce pace în inimă și bucurie în viață care nu au cum să vină de la nicio altă sursă... Dragostea dumneavoastră se va mări. Aprecierea unul pentru celălalt va crește.

Copiii dumneavoastră vor fi binecuvântați cu un sentiment de siguranță care vine din faptul de a locui într-un cămin în care Spiritul lui Dumnezeu este prezent. Ei își vor cunoaște și își vor iubi părinții care se respectă unul pe altul și un spirit al respectului va înflori în inima lor. Ei vor simți siguranța care provine din cuvintele pline de bunătate rostite cu blândețe. Ei vor fi apărați de un tată și o mamă care, trăind în mod onest în fața lui Dumnezeu, vor trăi în mod onest unul cu celălalt și cu semenii lor. Ei se vor maturiza având un sentiment de apreciere deoarece și-au auzit părinții exprimându-și recunoștința în rugăciunile lor pentru micile și marile binecuvântări. Ei vor crește având credință în Dumnezeul cel Viu.¹²

Serile în familie îi pot aduce împreună pe părinți și copiii pentru a învăța căile Domnului.

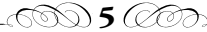
Îmi amintesc că, atunci când eram un băiețel în vârstă de cinci ani, președintele Joseph F. Smith a făcut un anunț tuturor membrilor Bisericii că ei ar trebui să se adune cu membrii familiei lor pentru a petrece o seară în familie. Tatăl meu a spus: „Președintele Bisericii ne-a cerut să facem acest lucru, așa că îl vom face”.

Astfel că ne-am adunat și am petrecut o seară în familie. A fost amuzant. El a spus: „O să cântăm un cântec”. Ei bine, nu suntem cântăreți... Am încercat să cântăm și am râs unul de altul. Așa am făcut cu multe alte lucruri. Dar, din acea experiență, treptat a ieșit ceva care a fost minunat – un obicei care ne-a ajutat, ne-a adus mai aproape ca familie, ne-a întărit și a făcut ca, în inimile noastre, să crească o convingere privind valoarea serii în familie.¹³

Sunt recunoscător că noi, ca Biserică, avem inclus în programul nostru o seară în familie săptămânală. Este un lucru important că, în aceste vremuri ocupate, mii de familii din întreaga lume fac un efort pentru a-și consacra o seară pe săptămână pentru a cânta împreună, a se instrui unul pe altul privind căile Domnului, a se ruga împreună în genunchi pentru a-i mulțumi Domnului pentru mila Sa și pentru

a invoca binecuvântările Sale în viața lor, căminele lor, muncile lor și țara lor. Cred că subestimăm marele bine de care vom avea parte datorită seriei în familie.¹⁴

Dacă aveți vreo îndoială în privința virtuții seriei în familie, faceți o seară în familie. Adunați-vă copiii, învățați-i, depuneți-vă mărturia în fața lor, citiți din scripturi împreună și petreceți timp de calitate împreună.¹⁵

Părinții trebuie să înceapă să-și învețe copiii atunci când copiii sunt foarte mici.

La puțin timp după ce ne-am căsătorit, am construit prima noastră casă. Am avut bani puțini și eu am făcut mare parte din muncă. Amenajarea grădinii era în totalitate responsabilitatea mea. Primul dintre numeroșii copaci pe care i-am plantat a fost un roșcov sălbatic și mi-am imaginat ziua în care umbra sa mă va ajuta să mă răcoresc vara. L-am plantat într-un colț, acolo unde vântul dinspre partea estică a canionului bătea cel mai tare. Am săpat o groapă, am pus înăuntru rădăcina goală, am pus pământ în jurul ei, am turnat apă și am uitat în mare parte de el. Era un copăcel, având poate doi centimetri în diametru. Era atât de suplu încât îl puteam îndoi cu ușurință în orice direcție. De-a lungul anilor, nu prea i-am acordat nicio atenție. Apoi, într-o zi de iarnă, când copacul nu avea nicio frunză, întâmplător m-am uitat pe fereastră la el. Am observat că era înclinat către vest, diform și dezechilibrat. Nu mi-a venit să cred. M-am dus afară și m-am proptit de el pentru a-l îndrepta. Dar acum trunchiul avea aproape un metru în diametru. În comparație cu el, tăria mea era foarte mică. Am luat din magazie un scripete pe care l-am legat de copac. Am tras de frânghie. Scripetele s-a mișcat un pic iar trunchiul copacului a tremurat un pic. Dar doar atât. Părea că îmi spune: „Nu mă poți îndrepta. Este prea târziu. Am crescut așa din cauza neglijenței tale și nu mă voi îndrepta”.

În cele din urmă, din disperare, am luat fierăstrăul și am tăiat creanga grea din partea vestică. Am făcut un pas înapoi și am privit ceea ce am făcut. Am tăiat o parte mare a copacului, făcându-i o mare cicatrice de aproximativ douăzeci de centimetri și rămânând doar o creangă mică care creștea în sus...

Recent, m-am uitat la copac. Este mai mare, arată mai bine și este un bun important al căminului. Dar cât de mare a fost trauma din

„Adunați-vă copiii, învățați-i, depuneți-vă mărturia în fața lor, citiți din scripturi împreună și petreceți timp de calitate împreună.”

tinerețea sa și cât de brutal a fost tratamentul pe care l-am folosit pentru a-l îndrepta. Când a fost plantat, o bucată de sfoară l-ar fi ținut ferm împotriva forțelor vântului. Puteam și ar fi trebuit să-i ofer acea sfoară fără un efort prea mare, dar nu am făcut-o. Și s-a lăsat modelat de forțele care l-au copleșit.

Copiii sunt precum copacii. Când sunt mici, viețile lor pot fi modulate și îndrumate, de obicei cu puțin efort. În Proverbele scrie: „Învăța pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” [Proverbele 22:6]. Această instruire începe acasă.¹⁶

Isaia a spus: „Și toți copiii tăi vor fi învățați despre Domnul; și mare va fi pacea copiilor tăi” (Isaia 54:13).

Așadar, conduceți-vă fiii și fiicele, îndrumați-i încă de când sunt foarte mici, învățați-i căile Domnului pentru ca pacea să îi însoțească în viață.¹⁷

6

Dacă copiii se răzvrătesc, părinții trebuie să continue să se roage pentru ei, să-i iubească și să-i ajute.

Recunosc că sunt părinți care, în pofida faptului că au dat dovadă de dragoste și și-au dat silința cu sârguință și credință pentru a-și

învăța copiii, îi văd pe aceștia cum nu țin cont de ceea ce au fost învățați și plâng în timp ce fiicele și fiii lor rătăciți aleg în mod voit să meargă pe o cale care îi va duce către pierzanie. Mi-e milă de acești părinți și obișnuiesc să le citez cuvintele lui Ezechiel: „Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său” (Ezechiel 18:20).¹⁸

Din când în când, în pofida tuturor lucrurilor pe care încercați să le faceți, vor exista copii care se vor răzvrăti. Dar continuați să faceți toate aceste lucruri. Nu renunțați niciodată. Nu veți pierde niciodată atât timp cât încercați. Continuați să faceți aceste lucruri.¹⁹

Dacă oricine dintre dumneavoastră aveți un copil sau o persoană dragă care s-a răzvrătit, nu renunțați. Rugați-vă pentru ei, iubiți-i și ajutați-i.²⁰

Uneori, poate părea că este prea târziu... Totuși, vă aduceți aminte de roșcovul meu sălbatic [vezi paginile 171-172]. Acea operație și suferință au avut ca rezultat ceva frumos, iar apoi acel copac a oferit mult dorita protecție de arșița zilei.²¹

Ne întărim familiile pe măsură ce căutăm ajutorul Cerului și cultivăm un spirit al dragostei și respectului unul față de celălalt.

Faptul de a crește o familie nu este un lucru ușor. Poate fi ceva plin de dezamăgiri și încercări. Va necesita curaj și răbdare... Dragostea poate conta în mod decisiv – dragostea oferită cu generozitate în copilărie și până în anii dificili ai tinereții. Poate face ceea ce banii oferiți în exces copiilor nu pot face.

Și răbdarea, care ne controlează limbajul și furia ...

Și încurajarea, care face complimente cu ușurință și critică cu greutate.

Acestea, împreună cu rugăciunile, vor face minuni. Nu vă puteți aștepta să faceți lucrurile singuri. Aveți nevoie de ajutorul Cerului pentru a crește copiii Cerului – copilul dumneavoastră, care este, de asemenea, copilul Tatălui Ceresc.²²

Fiecare copil, cu câteva posibile excepții, este produsul unui cămin, fie că este bun, rău sau neutru. De-a lungul anilor, pe măsură

ce copiii cresc, viața lor, într-o mare măsură, devine o extensie și o reflecție a învățăturilor familiei. Dacă există duritate, abuz, furie necontrolată, lipsă de loialitate, atunci roadele vor fi sigure și perceptibile și, cel mai probabil, aceste lucruri vor fi perpetuate de generația care va urma. Dacă, pe de altă parte, există toleranță, iertare, respect, grijă, bunătate, milă și compasiune, roadele vor fi din nou perceptibile și vor aduce recompense pentru eternitate. Vor fi pozitive, dulci și minunate. Și, pe măsură ce părinții vor da dovadă de milă și își vor învăța copiii despre aceasta, atunci aceste lucruri se vor perpetua în viața și în faptele generației următoare.

Mă adresez taților și mamelor din întreaga lume, implorându-i să lase în urmă duritatea, să înfrâneze furia, să-și coboare glasurile și să aibă milă, dragoste și respect unul față de altul în căminele lor.²³

S-a spus în vechime că „un răspuns blând potolește mânia” (Proverbele 15:1). Rareori întâmpinăm probleme când vorbim cu un glas blând. Doar atunci când ne ridicăm glasurile apar scânteii și ne înfuriem în privința lucrurilor mărunte... Glasul Cerului este un glas blând și încet [vezi 1 Împărați 19:11-12]; în mod asemănător, glasul domestic al păcii este unul liniștit.²⁴

Desigur, este nevoie de disciplină în familie. Dar disciplina impusă cu severitate, cu cruzime duce, în mod inevitabil, nu la îndreptare, ci la resentimente și amărăciune. Nu vindecă nimic, ci doar agravează problema. Se autodistruge.²⁵

Nu există o disciplină în toată lumea precum disciplina dragostei. Are o putere a ei.²⁶

Hai-deți să lucrăm în mod continuu să ne întărim familiile. Fie ca soții și soțiile să cultive un spirit absolut de loialitate unii față de ceilalți. Hai-deți să ne apreciem mai mult unul pe celălalt, să lucrăm în mod constant să cultivăm un spirit al dragostei și respectului unul pentru celălalt.²⁷

O, Dumnezeule, Tatăl nostru Etern, binecuvântează părinții pentru ca ei să-i învețe cu dragoste, răbdare și încurajări pe cei care sunt cei mai prețioși, copiii care au venit de la Tine, pentru ca împreună ei să fie protejați și îndrumați spre bine și ca, în timp ce cresc, să aducă binecuvântări lumii din care fac parte.²⁸

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Hinckley ne-a învățat că familia „reprezintă cea mai sacră dintre toate relațiile” (secțiunea 1). Cum ar putea acest adevăr să afecteze relațiile cu membrii familiei noastre? Cum ar putea să afecteze modul în care ne organizăm timpul și ceea ce facem?
- De ce trebuie ca părinții „să depună toate eforturile pentru a-și crește și învăța copiii principiile Evangheliei”? (Vezi secțiunea 2.) În ce mod v-a binecuvântat familia propovăduirea Evangheliei în casa dumneavoastră? Cum pot părinții să-și ajute mai mult copiii să trăiască potrivit Evangheliei?
- Recitiți învățăturile președintelui Hinckley despre binecuvântările rugăciunii în familie (vezi secțiunea 3). De ce credeți că rugăciunea în familie ne aduce binecuvântări? Ce binecuvântări ați primit datorită faptului că v-ați rugat cu regularitate în familie? Ce pierdem dacă neglijăm rugăciunea în familie?
- Ce putem învăța din experiența lui Gordon B. Hinckley privind seara în familie? (Vezi secțiunea 4.) Ce binecuvântări au primit membrii familiei dumneavoastră datorită serii în familie?
- Recitiți povestirea președintelui Hinckley despre roșcovul sălbatic (vezi secțiunea 5). În ce mod ați putea pune în practică ceea ce învățați din această povestire?
- Cum ar putea învățăturile președintelui Hinckley din secțiunea 6 să-i ajute pe părinții unui copil care a luat-o pe o cale greșită? Care sunt unele dintre modurile în care părinții și alții pot să-l ajute cu dragoste?
- De ce este important ca părinții să-și disciplineze copiii cu dragoste și nu cu furie? Care sunt unele dintre lucrurile pe care părinții le pot face pentru a-și disciplina copiii cu dragoste? În ce mod pot membrii familiei să cultive un spirit al dragostei și respectului unul față de celălalt? (Vezi secțiunea 7.)

Scripturi suplimentare

Deuteronom 11:19; Enos 1:1-5; Mosia 4:14-15; Alma 56:45-48; 3 Nefi 18:21; vezi, de asemenea, „Familia: o declarație oficială către lume”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2010, p. 129.

Ajutor pentru predare

„Este posibil să simțiți că vă lipsește înțelegerea unui anumit principiu pe care vă pregătiți să-l predați. Totuși, dacă îl studiați cu ajutorul rugăciunii, dacă vă străduiți să trăiți în acord cu acesta, dacă vă pregătiți să-l predați și apoi îl împărtășiți altora, propria dumnea-voastră mărturie se va întări și va deveni mai profundă” (*Predarea, nu este chemare*, [1999], p. 19).

Note

1. În Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 333.
2. M. Russell Ballard, în „Today’s Family: Proclamation Still a Clarion Call”, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/proclamation-on-family-is-still-a-clarion-call; accesat în data de 12 mai 2015.
3. „Stand Strong against the Wives of the World”, *Ensign*, nov. 1995, p. 101.
4. „Pillars of Truth”, *Ensign*, ian. 1994, p. 5.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 208.
6. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000-2004* (2005), p. 387.
7. Scrisoare din partea Primei Președinții, 11 febr. 1999, în „Policies, Announcements, and Appointments”, *Ensign*, iun. 1999, p. 80.
8. „Pillars of Truth”, p. 5.
9. „To Single Adults”, *Ensign*, iun. 1989, p. 74.
10. „Stand Strong against the Wives of the World”, p. 99.
11. „Behold Your Little Ones”, *Ensign*, iun. 2001, p. 5.
12. *Cornerstones of a Happy Home* (broșură, 1984), p. 10-11.
13. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2*, p. 402.
14. În Conference Report, oct. 1965, p. 51.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 212.
16. „Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations”, *Ensign*, sept. 1996, p. 6-7.
17. „Mare va fi pacea copiilor Tăi”, *Liahona*, ian. 2001, p. 61.
18. „These, Our Little Ones”, *Ensign*, dec. 2007, p. 8.
19. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, aug. 1997, p. 4.
20. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 54.
21. „Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations”, p. 8.
22. „Bring Up a Child in the Way He Should Go”, *Ensign*, nov. 1993, p. 60.
23. „Blessed Are the Merciful”, *Ensign*, mai 1990, p. 70.
24. „Except the Lord Build the House...”, *Ensign*, iun. 1971, p. 72.
25. „Behold Your Little Ones”, p. 4.
26. „The Environment of Our Homes”, *Ensign*, iun. 1985, p. 6.
27. „Thanks to the Lord for His Blessings”, *Ensign*, mai 1999, p. 88-89.
28. „Bring Up a Child in the Way He Should Go”, p. 60.

Supunerea – pur și simplu, trăiți potrivit Evangheliei

*„Calea Evangheliei este o cale ușoară...
Umiliți-vă și umblați în supunere.”*

Din viața lui Gordon B. Hinckley

Când a avut în jur de 14 ani, Gordon B. Hinckley a trăit o experiență, în Tabernacolul din Salt Lake, care l-a făcut să-și stabilească un obiectiv important. El și-a amintit mai târziu:

„[L-am auzit] pe președintele Heber J. Grant povestind despre experiența lui de când a fost băiat și a citit Cartea lui Mormon. A vorbit despre Nefi și despre puternica influență pe care a avut-o în viața lui. Și, apoi, cu un glas răsunând de o convingere pe care nu o voi uita niciodată, a citat acele cuvinte mărețe ale lui Nefi: «Mă voi duce și voi face lucrurile pe care Domnul le-a poruncit, căci eu știu că Domnul nu dă porunci copiilor oamenilor fără să pregătească o cale pentru ei, ca ei să îndeplinească lucrurile pe care El le-a poruncit» (1 Nefi 3:7).

În acel moment, în inima mea tânără, mi-am stabilit obiectivul de a încerca să fac ceea ce Domnul a poruncit”¹.

Gordon B. Hinckley a păstrat mereu acel obiectiv în inima sa. Mulți ani mai târziu, când a fost președintele Bisericii, învățăturile sale s-au îndreptat spre mesajul pe care-l auzise când fusese tânăr. Vorbind unui grup de sfinți din zilele din urmă în cadrul unei conferințe regionale, el a spus:

„Mulți reporteri [de știri] mi-au luat interviuri. Una dintre întrebările pe care mi le-au adresat a fost: «Care va fi tema dumneavoastră în timpul slujirii în calitate de președinte al Bisericii?» Eu le răspund simplu: «Aceași temă pe care președinții Bisericii și apostolii au repetat-o de când pot să-mi aduc aminte: Pur și simplu, trăiți potrivit

Exemplul de supunere al Nefi l-a inspirat pe tânărul Gordon B. Hinckley.

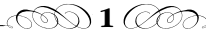
Evangeliei și fiecare persoană care face acest lucru va primi în inima sa o convingere a adevărului principiului potrivit căruia trăiește”².

În prima sa cuvântare din cadrul conferinței generale în calitate de președinte al Bisericii, președintele Hinckley le-a cerut tuturor să se străduiască mai mult să trăiască potrivit Evangheliei.

„Acum, dragii mei frați și dragile mele surori, a sosit timpul să ne stabilim standarde mai înalte, să privim mai sus și să ne deschidem mințile pentru a înțelege și a realiza mai bine marea misiune milenară a acestei Biserici, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Aceasta este o perioadă în care trebuie să fim puternici. Este o perioadă în care trebuie să înaintăm fără să ezităm, cunoscând bine însemnătatea, măreția și importanța misiunii noastre. Este o perioadă în care trebuie să facem ceea ce este drept indiferent de consecințele care ar putea rezulta. Este o perioadă în care trebuie să fim găsiți că ținem poruncile. Este timpul să ne întindem brațele cu bunătate și dragoste față de cei aflați în suferință și cei care rătăcesc în întuneric și în durere. Este o perioadă în care trebuie să fim atenți și buni, cumsecade și amabili unii față de ceilalți în toate relațiile noastre. Cu alte cuvinte, să devenim mai asemănători lui Hristos”³.

Președintele Hinckley a continuat să sublinieze acest mesaj. Zece ani mai târziu, el a repetat aceste cuvinte în cadrul conferinței generale și a îndemnat pe fiecare membru să se evalueze spunând: „Dumneavoastră trebuie să judecați cât de departe am ajuns în îndeplinirea invitației făcute cu 10 ani în urmă”⁴.

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Suntem un popor de legământ și mari sunt obligațiile care însoțesc acest legământ.

Suntem un popor de legământ și cu aceasta nu este de glumit. Când această lucrare a fost restaurată și Domnul și-a stabilit scopurile pentru această restaurare, El a spus că unul dintre motivele pentru care a avut loc restaurarea a fost ca legământul Său nepieritor să fie restabilit. Acel legământ... a fost făcut între Avraam și Iehova, atunci când puternicul Iehova i-a făcut lui Avraam o promisiune solemnă. El a spus că seminția lui va fi la fel de numeroasă precum firele de

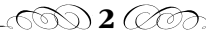
„De fiecare dată când luăm din împărtășanie... noi luăm asupra noastră numele lui Isus Hristos și promitem să ținem poruncile Sale.

nisip de pe malul mării și că toate națiunile vor fi binecuvântate prin el. El a făcut acest legământ cu Avraam, că El va fi Dumnezeu lor iar ei vor fi poporul Lui... Atunci a fost creată o relație care urma să aibă consecințe eterne în viețile tuturor acelor care urmau să intre în acest legământ. Implicațiile lui sunt miraculoase: dacă ne vom purta așa cum trebuie să se poarte copiii lui Dumnezeu, El va fi Dumnezeu nostru care ne va binecuvânta, ne va iubi, ne va îndruma, ne va ajuta.

Acum, în această dispensație, acel legământ nepieritor a fost reiterat. De fapt, noi am făcut acel legământ cu Dumnezeu când am fost botezați. Am devenit, să zicem, parte a familiei Sale divine. Toți copiii lui Dumnezeu fac parte din familia Lui, dar, într-un mod special și minunat, există o relație deosebită între Dumnezeu și copiii Săi de legământ. Și când am venit în Biserică... am devenit parte a unui popor de legământ și, de fiecare dată când luăm din împărtășanie, nu numai că facem acest lucru în amintirea Fiului lui Dumnezeu, care și-a dat viața pentru fiecare dintre noi, ci mai există un element, faptul că noi luăm Numele lui Isus Hristos asupra noastră și ne angajăm să-I ținem poruncile iar El ne promite că ne va binecuvânta cu Spiritul Său cel Sfânt.

Suntem un popor de legământ și mari sunt obligațiile care însoțesc acest legământ. Nu putem fi oameni obișnuiți. Trebuie să fim mai buni decât majoritatea oamenilor. Trebuie să avem standarde mai înalte. Trebuie să fim puțin mai buni, puțin mai blânzi, puțin mai bine-crescuți, puțin mai atenți, puțin mai săritori.⁵

Suntem un popor care am luat asupra noastră un legământ solemn și Numele Domnului nostru, Isus Hristos. Haideți să ne străduim puțin mai mult să ținem poruncile, să trăim așa cum ne-a cerut Domnul să trăim.⁶

Domnul se așteaptă ca noi să trăim potrivit Evangheliei în toate aspectele.

Trăim într-o perioadă a compromisului și a cedării în fața răului. În situațiile cu care ne confruntăm zilnic, știm ce este drept, dar, sub presiunea apropiaților noștri și a glasurilor ispititoare ale celor care doresc să ne convingă, noi cedăm. Facem compromisuri. Cedăm în fața răului. Cedăm și ne este rușine de noi înșine... Trebuie să ne cultivăm puterea de a ne susține convingerile.⁷

Calea Evangheliei este o cale ușoară. Unele dintre cerințe vă pot părea elementare și inutile. Nu le nesocotiți. Umiliți-vă și umblați în supunere. Vă promit că rezultatele care vor urma vor fi minunate și satisfăcătoare.⁸

Marea mea rugămintă este ca noi toți să încercăm mai din greu să trăim la înălțimea divinității care se găsește în noi. Putem face mai mult bine decât facem. Putem fi mai buni decât suntem. Dacă am păstra mereu în minte acea imagine a moștenirii noastre divine, realitatea faptului că Dumnezeu este Tatăl nostru și că toți oamenii sunt frații și surorile noastre, am fi puțin mai toleranți, puțin mai buni, puțin mai dornici să-i ridicăm, să-i ajutăm și să-i susținem pe semenii noștri. Am fi mai puțini înclinați să facem acele lucruri care, în mod clar, ne înjosesc.⁹

Religia din care faceți parte nu se practică doar duminica, ci șapte zile pe săptămână... Se practică tot timpul – douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, 365 de zile pe an.¹⁰

Domnul se așteaptă ca noi să ne păstrăm viețile în ordine, să trăim potrivit Evangheliei în toate aspectele.¹¹

3

Dumnezeu le va acorda binecuvântări din abundență celor care umblă în supunere față de poruncile Sale.

Domnul i-a spus lui Ilie să meargă să se ascundă lângă pâraul Cherit, unde să bea apă din pârau și să fie hrănit de corbi. Scriptura consemnează o declarație simplă și minunată despre Ilie: „El a plecat și a făcut după cuvântul Domnului” (1 Împărați 17:5).

Nu L-a contrazis. Nu a găsit scuze. Nu s-a sustras. Ilie, pur și simplu, „a plecat și a făcut după cuvântul Domnului”. Și a fost salvat de la calamitățile îngrozitoare care s-au năpustit asupra celor care și-au bătut joc, au cârtit și s-au îndoit.¹²

Întreaga poveste din Cartea lui Mormon este povestirea unui popor care, atunci când a fost neprihănit, când L-a preaslăvit pe Isus Hristos, a prosperat în țară și a fost binecuvântat din plin și din abundență de către Domnul; iar când a păcătuit, când s-a îndepărtat și a uitat de Dumnezeuul său, a căzut în suferință, război și nenorocire. Siguranța, pacea și prosperitatea dumneavoastră depind de supunerea față de poruncile Celui Atotputernic.¹³

„Ține poruncile Mele continuu și o cunună a neprihănirii vei primi.” [D&L 25:15.] Aceasta a fost promisiunea Domnului către Emma Hale Smith. Aceasta este promisiunea Domnului către fiecare dintre dumneavoastră. Fericirea rezultă din respectarea poruncilor. Pentru un sfânt din zilele din urmă... încălcarea acelor porunci nu poate duce decât la suferință. Și fiecărei persoane care le respectă, i se promite o coroană... a neprihănirii și a adevărului etern.¹⁴

Adevărata libertate vine din supunerea față de sfaturile lui Dumnezeu. S-a spus demult că „sfatul este o candelă, învățătura este o lumină” (Proverbele 6:23).

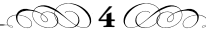
Evanghelia nu este o filosofie a reprimării, așa cum o văd mulți oameni. Este un plan al libertății care oferă disciplină poftelor și îndrumare comportamentului. Roadele sale sunt dulci și recompensele sale sunt generoase ...

„Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși supt jugul robiei.” (Galateni 5:1.)

„Unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia” (2 Corinteni 3:17)¹⁵.

Siguranța noastră provine din pocăință. Tăria noastră provine din supunerea față de poruncile lui Dumnezeu... Să rămânem fermi împotriva răului, atât acasă, cât și în alte țări. Să trăim demni de binecuvântările cerului, făcând o reformă în viețile noastre acolo unde este necesar și privind spre El, Tatăl nostru, al tuturor.¹⁶

Nu trebuie să ne fie teamă de nimic. Dumnezeu se află la cârmă. El va stăpâni pentru binele acestei lucrări. El le va acorda binecuvântări din abundență celor care umblă în supunere față de poruncile Sale. Aceasta a fost promisiunea Lui. Niciunul dintre noi nu se poate îndoii de capacitatea Lui de a-și ține promisiunea.¹⁷

Conducătorii Bisericii arată calea și-i invită pe membri să trăiască potrivit Evangheliei.

Există unii care spun: „Nu-mi va dicta Biserica ce să gândesc despre un lucru sau despre altul sau cum să-mi trăiesc viața”.

Nu, răspund eu, Biserica nu va dicta niciunui [om] ce să gândească sau ce să facă. Biserica va arăta calea și va invita pe fiecare membru să trăiască potrivit Evangheliei și să se bucure de binecuvântările care rezultă dintr-o astfel de viață. Biserica nu va dicta niciunui [om], dar va sfătui, va convinge, va îndemna și va aștepta loialitate din partea acelorora care-și susțin calitatea de membru al ei.

Când eram student, am spus tatălui meu la un moment dat că simțeam că autoritățile generale și-au depășit prerogativele când au susținut un anumit lucru. El era un bărbat foarte bun și înțelept. A spus: „Președintele Bisericii ne-a instruit și eu îl susțin ca profet, văzător și revelator și intenționez să-i urmez sfatul”.

Am slujit... în consiliile generale ale acestei Biserici timp de [mulți] ani... Doresc să vă împărtășesc mărturia mea că, deși am participat la mii de adunări în care s-au discutat principiile de conducere și programele Bisericii, nu a existat niciuna în care să nu se fi căutat îndrumarea Domnului sau în care participanții să dorească să susțină sau să facă ceva care ar fi rănit sau ar fi constrâns pe cineva.¹⁸

Vă spun fiecăruia și tuturor că noi [cei care participăm la consiliile generale ale Bisericii] nu avem un plan personal. Avem numai planul Domnului. Sunt unii care critică atunci când emitem o declarație care conține sfaturi sau atenționări. Vă rugăm să fiți siguri că rugămințile noastre nu sunt motivate de vreo dorință egoistă. Vă rugăm să fiți siguri că avertizările noastre nu sunt lipsite de esență sau temeii. Vă rugăm să fiți siguri că deciziile de a ne spune punctul de vedere în privința diferitelor probleme nu s-au luat fără deliberare, discuții și rugăciune. Vă rugăm să fiți siguri că singura noastră ambiție este de a vă ajuta pe fiecare dintre dumneavoastră în problemele, încercările, familiile și viețile dumneavoastră... Nu avem nici cea mai mică intenție de a propovădui altceva decât ceea ce ar fi propovăduit Domnul ...

Responsabilitatea noastră este cea descrisă de Ezechiel: „Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel. Când vei auzi un cuvânt, care va ieși din gura Mea, să-i înștiințezi din partea Mea!” (Ezechiel 3:17).

Nu avem nicio dorință egoistă în niciunul dintre aceste aspecte, decât aceea de a ne dori fericirea fraților și surorilor noastre, de a ne dori ca pacea și dragostea să predomine în căminele lor, ca ei să fie binecuvântați în toate inițiativele lor neprihănite prin puterea Celui Atotputernic.¹⁹

Dumnezeu Își face cunoscută în mod constant voia Lui, în felul ales de El, în legătură cu poporul Său. Vă ofer mărturia mea în ceea ce-i privește pe conducătorii acestei Biserici, că ei nu ne vor cere niciodată să facem nimic ce nu putem face cu ajutorul Domnului. S-ar putea să ne simțim nepotrivii. Ceea ce ni se cere să facem nu este, poate, pe placul nostru sau în acord cu ideile noastre. Dar dacă vom încerca, dând dovadă de credință, rugăciune și hotărâre, putem îndeplini ceea ce ni se cere.

Vă ofer mărturia mea că supunerea față de sfaturile deținătorilor preoției lui Dumnezeu este esențială pentru fericirea sfinților din zilele din urmă, pentru pacea sfinților din zilele din urmă, pentru progresul sfinților din zilele din urmă, pentru prosperitatea sfinților din zilele din urmă și salvarea eternă și exaltarea acestui popor.²⁰

*Președintele Hinckley a comparat deciziile noastre
cu balamalele unei porți de fermă.*

5

**Hotărârile cu privire la lucrurile mărunte
pot duce la consecințe uimitoare.**

Pot să descriu un principiu... care, dacă este respectat, va mări probabilitatea ca hotărârile noastre să fie corecte și, prin urmare, ca progresul și fericirea noastră în viață să crească infinit. Acest principiu mareț este *păstrați-vă credința* ...

Nu vă pot spune în detaliu ce hotărâri să luați. Însă, vă pot promite că, dacă hotărârile dumneavoastră vor fi luate potrivit standardelor Evangheliei și învățăturilor Bisericii și dacă vă veți păstra credința, viețile dumneavoastră vor da roade minunate și veți avea parte de multă fericire și împliniri.²¹

Cu mulți ani în urmă, am lucrat pentru o companie de căi ferate... Era în vremea în care aproape toată lumea călătorea cu trenul. Într-o dimineață, am fost sunat de omologul meu din Newark, New Jersey. El mi-a spus: „Trenul cu numărul cutare a ajuns, dar nu are vagonul de bagaje. Undeva, 300 de pasageri și-au pierdut bagajele și sunt furioși”.

M-am dus imediat la serviciu pentru a afla unde ar fi putut să se piardă vagonul respectiv. Am aflat că el a fost încărcat corect și atașat cum trebuia în Oakland, California. Fusesse pus în mișcare pe linia noastră ferată în orașul Salt Lake [și ajunsese, în cele din urmă în] St. Louis. Acolo trebuia să fie preluat de o altă companie de căi ferate care să-l ducă la Newark, New Jersey. Dar un acar nechibzuit din St. Louis a deplasat o bucățică de metal șapte centimetri și jumătate, un macaz, apoi a ridicat maneta pentru a decupla vagonul. Am descoperit că un vagon de bagaje care trebuia să fie în Newark, New Jersey, era de fapt în New Orleans, Louisiana – la 2.400 de kilometri depărtare față de destinația lui. Mișcarea de 7.5 cm făcută în depoul St. Louis, de către un angajat neglijent, l-a pus în mișcare pe șine greșite, iar distanța față de destinația adevărată a crescut considerabil. Așa este și în cazul vieților noastre. În loc să urmăm un drum ferm, suntem trași de unele idei greșite în altă direcție. Depărtarea de destinația noastră originală poate fi foarte mică, dar, dacă este continuată, acea mișcare foarte mică devine o breșă mare și ne vom găsi departe de locul în care am intenționat să mergem. Lucrurile mici care ne influențează sunt cele care produc mari schimbări în viața noastră.²²

Într-o zi, m-am apropiat de poarta mare a unei ferme. Am apăsat pe clanță și am deschis poarta. Mișcarea la nivelul balamalelor a fost atât de neînsemnată, încât de-abia s-a observat. Însă la celălalt capăt al porții, raza de mișcare a avut aproape cinci metri. Uitându-ne numai la mișcarea balamalelor, nu ne-am putea imagina că ar putea duce la mișcarea amplă care a rezultat din mișcarea aceea neînsemnată.

La fel este și cu deciziile din viețile noastre. Un gând mic, un cuvânt aparent neînsemnat, o faptă mărunțică poate duce la consecințe imense.²³

6

Trăind potrivit Evangheliei, noi întărim Biserica și ajutăm la creșterea lucrării lui Dumnezeu pe pământ.

Puteți întări [Biserica] prin modul în care trăiți. Lăsați Evanghelia să fie sabia și scutul vostru ...

Ce minunat va fi viitorul în timp ce Atotputernicul Dumnezeu va face ca lucrarea Sa glorioasă să înainteze, influențându-i în bine pe toți cei care vor accepta și vor trăi potrivit Evangheliei.²⁴

Văd un viitor minunat într-o lume nesigură. Dacă ne vom agăța de valorile noastre, dacă vom clădi pe moștenirea noastră, dacă vom umbla cu credință înaintea Domnului, dacă, pur și simplu, vom trăi în acord cu Evanghelia, vom fi binecuvântați într-un mod extraordinar și minunat. Vom fi priviți ca fiind un popor neobișnuit care a găsit cheia unei fericiri neobișnuite.²⁵

Sper ca fiecare bărbat, fiecare femeie și fiecare copil să-și propună să facă lucrarea Domnului mai bună, mai puternică și mai măreață decât a fost vreodată. Diferența se vede în calitatea vieților noastre. Diferența se vede în hotărârea noastră de a trăi potrivit Evangheliei lui Isus Hristos. Aceasta este o problemă personală. Cu cât ne rugăm cu toții, cu atât Biserica este mai puternică. Și așa se întâmplă cu fiecare principiu al Evangheliei. Haideti să fim parte a acestei mărețe cauze care înaintează și crește pe întreg pământul. Nu putem să stăm pe loc, trebuie să mergem mai departe. Este imperativ să facem acest lucru! Adevărata tărie a Bisericii vine din convingerea personală din inima fiecăruia dintre noi. Fără ea, avem foarte puțin din tot; cu ea, avem totul.²⁶

Vă invit pe fiecare dintre voi, oriunde v-ați afla în calitate de membri ai acestei Biserici, să vă ridicați și, având un cântec în inimile voastre, să înaintați trăind potrivit Evangheliei, iubindu-L pe Domnul și clădind împărăția Sa. Împreună vom rămâne pe calea cea dreaptă și ne vom păstra credința, Cel Atotputernic fiind sursa noastră de tărie.²⁷

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- De ce noi, în calitate de poporul de legământ al Domnului, „nu putem fi oameni obișnuiți”? (Vezi secțiunea 1.) Care sunt unele dintre căile prin care legămintele pe care le-ați făcut cu Dumnezeu vă influențează viața de zi cu zi?
- Președintele Hinckley ne-a învățat că „trebuie să ne cultivăm puterea de a ne susține convingerile” (secțiunea 2). Cum ne

compromitem, uneori, convingerile? În ce fel ne putem întări pentru a rezista ispitelor?

- În ce mod ni se aplică povestea lui Ilie relatată de președintele Hinckley? (Vezi secțiunea 3.) Ce i-ați spune cuiva care afirmă că poruncile sunt prea restrictive? În ce mod ați observat că supunerea față de porunci aduce libertate, siguranță și pace?
- Revedeți explicația președintelui Hinckley legată de modul în care conducătorii Bisericii oferă sfaturi și avertizări (vezi secțiunea 4). Cum ați fost binecuvântați când ați urmat sfaturile conducătorilor din Biserică?
- Ce putem învăța din povestirea despre vagonul pierdut relatată de președintele Hinckley? (Vezi secțiunea 5.) De ce faptele sau deciziile mărunte au un rol atât de important în viețile noastre? Gândiți-vă la o decizie mărunță care a adus o mare schimbare în bine în viața dumneavoastră. Cum putem să recunoaștem mai bine deviațiile mici care ne-ar putea îndepărta de cărarea lui Dumnezeu?
- Cum ne ajută faptul de a trăi potrivit Evangheliei să învingem nesiguranța lumii? (Vezi secțiunea 6.) Cum vă simplifică viața faptul de a trăi potrivit Evangheliei? Gândiți-vă cum ați putea întări mai mult Biserica și ajuta la creșterea lucrării lui Dumnezeu pe pământ.

Scripturi suplimentare

Deuteronomul 4:39-40; Evrei 5:8-9; D&L 64:33-34; 93:26-28; 98:22; Avraam 3:24-26; Articolele de credință 1:3

Ajutor pentru studiu

„A citi, a studia și a medita nu înseamnă același lucru. Citim câteva cuvinte și, poate, ne vin idei despre ce citim. Studiem și descoperim caracteristici și legături între diferitele idei sau pasaje din scripturi. Dar, când medităm, noi invităm revelația prin Spirit. Pentru mine, a medita înseamnă a gândi și a mă ruga după ce citesc și studiez cu atenție din scripturi” (Henry B. Eyring, „Slujiți cu Spiritul”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2010, p. 60).

Note

1. „If Ye Be Willing and Obedient”, *Ensign*, iul. 1995, p. 2.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 404.
3. „This Is the Work of the Master”, *Ensign*, mai 1995, p. 71.
4. „Cuvânt de deschidere”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2005, p. 4.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 148-149.
6. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 146.
7. „Building Your Tabernacle”, *Ensign*, nov. 1992, p. 52.
8. „Everything to Gain – Nothing to Lose”, *Ensign*, nov. 1976, p. 96.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 160-161.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 404.
11. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, volumul 2: 2000-2004* (2005), p. 412.
12. „If Ye Be Willing and Obedient”, p. 4.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 406-407.
14. „If Thou Art Faithful”, *Ensign*, nov. 1984, p. 92.
15. În Conference Report, apr. 1965, p. 78.
16. „Timpurile în care trăim”, *Liahona*, ian. 2002, p. 83.
17. „This Is the Work of the Master”, p. 71.
18. „Loialitatea”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2003, p. 60.
19. „The Church Is on Course”, *Ensign*, nov. 1992, p. 59-60.
20. „If Ye Be Willing and Obedient”, *Ensign*, dec. 1971, p. 125.
21. „Keep the Faith”, *Ensign*, sept. 1985, p. 3, 6.
22. „A Prophet’s Counsel and Prayer for Youth”, *Ensign*, ian. 2001, p. 5-7.
23. „Keep the Faith”, p. 3.
24. „Stay the Course – Keep the Faith”, *Ensign*, nov. 1995, p. 72.
25. „Look to the Future”, *Ensign*, nov. 1997, p. 69.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 138-139.
27. „Stay the Course – Keep the Faith”, p. 72.

„Nu există nimic sub soare care să înlocuiască munca productivă. Este procesul prin care visele devin realitate.”

Bizuirea pe forțele proprii din punct de vedere temporal oferă pace și satisfacție

„Noi predăm bizuirea pe forțele proprii ca principiu de viață, faptul că trebuie să ne asigurăm cele necesare vieții și să ne îngrijim de propriile nevoi.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

Când era copil, Gordon B. Hinckley a învățat principii legate de bizuirea pe forțele proprii în timp ce lucra împreună cu părinții și frații și surorile lui. El și-a amintit mai târziu:

„După părerea mea, casa în care am locuit era mare... Avea o peluză mare, cu mulți copaci care împrăștiau milioane de frunze și enorm de mult de lucru de făcut în mod constant...”

Aveam o sobă în bucătărie și una în sufragerie. Mai târziu, am instalat un cuptor și ce minunat a fost! Dar cuptorul folosea o cantitate enormă de cărbuni și nu avea sistem de alimentare automat. Cuptorul trebuia umplut cu grijă cu cărbuni în fiecare noapte.

Am învățat o lecție importantă de la acel monstru de cuptor: dacă doreai să-ți fie cald, trebuia să dai la lopată.

Tatălui meu i-a venit o idee că băieții lui trebuiau să învețe să lucreze atât vara, cât și iarna, deci a cumpărat o fermă de două hectare și ceva, care, până la urmă, a ajuns la peste 12 hectare. Vara locuiam acolo și, când începea școala, ne întorceam la oraș.

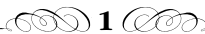
Aveam o livadă mare și pomii trebuiau curățați de uscături în fiecare primăvară. Tata ne-a dus să vedem demonstrații de curățat pomi făcute de experți de la facultatea de agricultură. Am învățat un mare adevăr – puteai destul de bine să stabilești ce fel de roade urma să culegi în septembrie după felul în care curățați pomii în februarie”¹.

Adevărurile acestea au reprezentat temelia sa personală și l-au ajutat să predea deseori lecții practice despre cum să trăim potrivit Evangheliei. El a depus mărturie despre binecuvântările care rezultă în urma muncii grele și i-a îndemnat pe sfinții din zilele din urmă să trăiască în limita posibilităților și să se pregătească pentru calamitățile care ar putea veni în viitor.

Pe lângă faptul că a propovăduit aceste principii, președintele Hinckley i-a ajutat pe sfinți să le urmeze. De exemplu, în luna aprilie a anului 2001, el a înființat Fondul Permanent pentru Educație, despre care a spus că a fost inspirat de Domnul.² Prin acest program, oamenii puteau dona bani unui fond din care se acordau împrumuturi pe termen scurt pentru a-i ajuta pe membrii Bisericii care îndeplinesc condițiile, majoritatea foști misionari, să-și continue studiile universitare sau profesionale, care urmau să le ofere locuri de muncă bune. Bani pe care beneficiarii îi returnau fondului erau folosiți pentru a-i ajuta pe alții. Fondul Permanent pentru Educație i-a ajutat pe zeci de mii de oameni să devină independenți din punct de vedere financiar. Acesta oferă, după cum a spus cândva președintele Hinckley, „o rază strălucitoare de speranță”³.

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Pe măsură ce muncim cu integritate, viețile noastre sunt binecuvântate pentru totdeauna.

Cred în Evanghelia muncii. „Nu există nimic sub soare care să înlocuiască munca productivă. Este procesul prin care visele devin realitate. Este procesul prin care viziunile devin împliniri.”⁴

Puțină joacă și puțină relaxare nu strică. Dar munca este cea care face ca viața unui bărbat sau a unei femei să fie împlinită. Munca este cea care ne pune hrana pe masă, îmbrăcămintea pe noi și acoperișul deasupra capetelor. Nu putem nega nevoia de a munci folosindu-ne mâinile îndemânatic sau mințile educate dacă vrem să creștem și să prosperăm în mod individual și colectiv.⁵

Am descoperit că viața nu este o serie de fapte eroice. Viața trăită la maximum este viața trăită în bunătate și decență, făcând, fără a suna din trâmbiță, ceea ce trebuie făcut atunci când trebuie făcut. Am

„Copiii trebuie să muncească alături de părinții lor... Ei vor învăța că prețul curățeniei, al progresului și al prosperității este munca.”

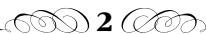
observat că nu geniile sunt cele care fac diferența în această lume. Am observat că munca din lume este făcută, în mare parte, de bărbați și femei cu talente obișnuite care lucrează într-un mod neobișnuit.⁶

Copiii trebuie să muncească alături de părinții lor – să spele vase împreună, să ștergă pe jos, să tundă iarba din fața casei, să curețe pomii și tufișurile, să zugrăvească, să repare, să curețe și să mai facă alte o sută de lucruri prin care vor învăța că prețul curățeniei, al progresului și al prosperității este munca.⁷

Marea particularitate a acestei Biserici este munca. Toată lumea muncește. Nu puteți crește decât dacă munciți. Credința, mărturia

despre adevăr este ca mușchiul brațului. Dacă îl folosiți, mușchiul devine puternic. Dacă puneți brațul într-o fașă, mușchiul slăbește. Noi îi punem pe oameni la treabă. Avem așteptări mari de la ei iar lucrul incredibil și minunat este că ele se împlinesc. Oamenii aduc roade.⁸

Nu se întâmplă nimic în această Biserică decât dacă munciți. Este ca o roabă. Se mișcă numai dacă o prindem de cele două mâneri și o împingem. Munca grea face ca lucrarea Domnului să înainteze și, dacă ați învățat să lucrați într-adevăr cu integritate, vă va binecuvânta viața pentru totdeauna. Vă spun aceasta din toată inima. Vă va binecuvânta viața pentru totdeauna.⁹

Avem responsabilitatea de a-i ajuta pe ceilalți să se ridice și să ajungă să se bizuie pe forțele proprii.

Există o vorbă din bătrâni care spune că, dacă dai unui om un pește, el va avea hrană o zi. Dar, dacă îl înveți cum să pescuiască, el va avea hrană tot restul vieții lui ...

Fie ca Domnul să ne dăruiască viziunea și înțelegerea pentru a face aceste lucruri care îi vor ajuta pe membrii noștri nu numai spiritual, ci și temporal. Ne revine o obligație foarte serioasă. Președintele Joseph F. Smith a spus... că o religie care nu va ajuta un om în această viață, nu o va face, probabil, nici în viața care va urma (vezi „The Truth about Mormonism”, revista *Out West*, sept. 1905, p. 242).

Acolo unde sărăcia este larg răspândită printre oamenii noștri, trebuie să facem tot ceea ce putem pentru a-i ajuta să se ridice singuri, să-și stabilească viața pe temelia bizuirii pe forțele proprii, care poate veni din instruire. Educația este cheia pentru ocazii favorabile ...

Este obligația noastră solemnă, este responsabilitatea noastră evidentă „de a-i ajuta pe slabi, de a înălța mâinile obosite și de a întări genunchii care se clatină” (D&L 81:5). Trebuie să-i ajutăm să ajungă să se bizuie pe forțele proprii și să reușească.

Cred că Domnul nu dorește să-și vadă poporul condamnat să trăiască în sărăcie. Cred că El dorește ca toți credincioșii să se bucure de lucrurile bune de pe pământ. El dorește ca noi să facem aceste lucruri pentru a-i ajuta.¹⁰

Omul trebuie să facă tot ce poate pentru el însuși. Când și-a epuizat toate resursele, el trebuie să se întoarcă spre membrii familiei să-l ajute. Când familia nu-l poate ajuta, Biserica își oferă ajutorul. Și, când Biserica își oferă ajutorul, cea mai mare dorință a noastră este ca, în primul rând, să ne ocupăm de nevoile sale imediate și, apoi, să-l ajutăm atâta timp cât are nevoie să fie ajutat, dar, între timp, să-l ajutăm să se instruiască, să-și găsească un loc de muncă, să găsească o cale de a se pune, din nou, pe picioare. Acesta este întregul obiectiv al mărețului program de bunăstare [al Bisericii].¹¹

Cei care au beneficiat de pe urma acestui program au fost scutiți de „blestemul pierderii de vreme și de tristețea neputinței”. Ei și-au păstrat demnitatea și respectul de sine. Iar acei nenumărați bărbați și acele nenumărate femei care nu au fost beneficiari direcți, dar care au participat la cultivarea și procesarea hranei și la alte cauze nobile, depun mărturie despre bucuria de a oferi slujire altruistă altora.

Nicio persoană care a fost martoră la acest program cu implicațiile sale vaste și consecințele sale extraordinare nu poate să pună la îndoială spiritul revelației prin care a fost primit și care i-a crescut puterea practică de a face bine.¹²

Trebuie să continuăm cu această muncă. Întotdeauna vor exista nevoi. Foametea, lipsurile și catastrofele vor exista întotdeauna. Întotdeauna vor fi acolo cei ale căror inimi au fost atinse de lumina Evangheliei, care vor fi doritori să slujească, să lucreze și să-i încurajeze pe nevoiașii pământului.

Cu eforturi similare, am stabilit Fondul permanent de educație. Aceasta s-a realizat cu ajutorul contribuțiilor dumneavoastră generoase... Împrumuturile sunt date tinerilor demni, baiieți și fete, pentru a-și face o educație. Altfel, ar putea fi prinși în cursa neschimbată a sărăciei pe care au cunoscut-o părinții și strămoșii lor, de generații ...

Spiritul Domnului îndrumă această muncă. Această activitate de bunăstare nu este religioasă, exprimându-se ea însăși în termeni de orez și de fasole, de pături și de corturi, de haine și de medicamente, de locuri de muncă și de educație pentru un loc de muncă mai bun. Dar ceea ce numim muncă nereligioasă nu este decât o exprimare exterioară a unui spirit interior – Spiritul Domnului, despre care s-a spus: „umbla din loc în loc, facea bine” (Faptele apostolilor 10:38).¹³

 3

**Profeții ne-au îndemnat să ne pregătim
din punct de vedere spiritual și temporal
pentru catastrofele care vor veni.**

Noi predăm bizuirea pe forțele proprii ca principiu de viață, faptul că trebuie să ne asigurăm cele necesare vieții și să ne îngrijim de propriile nevoi. Și îi încurajăm pe membrii noștri să aibă un plan, să fie pregătiți, să pună deoparte hrană, să-și creeze, dacă se poate, un cont de economii pentru vremurile rele. Catastrofele îi lovesc pe oameni când nici nu se așteaptă – șomaj, boală, lucruri de genul acesta.¹⁴

Această lume veche a cunoscut calamități și catastrofe. Aceia dintre noi care citim și credem în scripturi cunoaștem avertizările profeților cu privire la catastrofele care s-au întâmplat și care se vor mai întâmpla ...

Cât de puternice sunt cuvintele revelației care se găsește în secțiunea 88 din Doctrină și legăminte despre calamitățile care se vor întâmpla conform mărturiilor vârstnicilor. Domnul spune:

„Pentru că, după mărturia voastră, vine mărturia cutremurelor care vor determina gemete în interiorul pământului și oamenii vor cădea la pământ și nu vor putea să stea în picioare.

Și, de asemenea, vine mărturia glasului tunetelor, și a glasului fulgerelor, și a glasului furtunilor, și a glasului valurilor mării, ridicându-se dincolo de limitele lor.

Și toate lucrurile vor fi tulburate; și cu siguranță, oamenii își vor da inimile; pentru că groaza se va abate asupra tuturor oamenilor (D&L 88:89-91) ...

Așa cum au fost calamități în trecut, ne așteptăm la mai multe în viitor. Ce să facem?

Cineva a spus că nu ploua când Noe și-a construit arca. Dar el a construit-o și ploile au venit.

Domnul a spus: „Dacă sunteți pregătiți, nu vă va fi teamă” (D&L 38:30).

Principala pregătire este, de asemenea, prezentată în Doctrină și legăminte, când se spune: „De aceea, stați în locuri sfinte și nu vă clintiți până când vine ziua Domnului” (D&L 87:8) ...

Putem trăi [în așa fel încât să-L] putem chema pe Domnul să ne protejeze și să ne îndrume. Aceasta este prima prioritate. Nu ne putem aștepta ca El să ne ajute dacă noi nu dorim să ținem poruncile Lui. Noi, în această Biserică, avem destule dovezi ale pedepsirii celor nesupuși, atât în exemplul națiunii iaredite, cât și al celei nefite. Fiecare a trecut de la glorie la distrugere cumplită din cauza răutății.

Știm, desigur, că ploaia cade asupra celor drepți la fel ca și asupra celor nedrepți (vezi Matei 5:45). Dar, chiar dacă cei drepți mor, ei nu sunt pierduți, ci salvați prin ispășirea Mântuitorului. Pavel a scris romanilor: „Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim” (Romani 14:8) ...

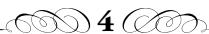
Membrii noștri au fost sfătuiți și încurajați să se pregătească în așa fel încât să supraviețuiască în cazul unei calamități.

Putem pune deoparte apă, alimente de bază, medicamente și îmbrăcăminte care să ne țină de cald. Ar trebui să avem ceva bani puși deoparte în cazul unor zile negre.¹⁵

Avem un program de bunăstare excepțional care cuprinde locuri speciale pentru depozitarea grâului în diferite zone. Este important ca noi să facem aceste lucruri! Dar cel mai bun loc în care putem păstra hrană și pune bani deoparte este căminul nostru. Cel mai bun program de bunăstare este cel pe care ni-l creăm singuri. Cinci sau șase conserve de grâu depozitate în căminul nostru fac mai mult decât o baniță în grânarul programului de bunăstare ...

Putem începe cu puțin. Putem începe să punem deoparte alimente pentru o săptămână și, apoi, să creștem treptat cantitatea de alimente astfel încât să ajungă pentru o lună, apoi, trei luni. Mă refer la alimente care să acopere nevoile de bază. După cum știți cu toții, acest sfat nu este nou. Dar mi-e teamă că foarte mulți simt, probabil, că o aprovizionare pe termen lung este mult peste posibilitățile lor, astfel încât nu depun niciun efort.

Începeți cu puțin... și adăugați treptat până vă atingeți obiectivul. Economisiți cu regularitate o sumă mică de bani și veți fi surprinși să vedeți cât de mult se adună¹⁶.

Ne bucurăm de independență și libertate atunci când evităm datoriile pe cât posibil și punem bani deoparte pentru vremuri grele.

Am fost sfătuiți în repetate rânduri cum să facem să ne bazuim pe forțele proprii, să nu ne îndatorăm și să fim cumpătați. Foarte mulți dintre membrii noștri au datorii extrem de mari pentru lucruri care nu sunt deloc necesare... Vă îndemn ca, în calitate de membri ai acestei Biserici, să vă eliberați de datorii dacă este posibil și să puneți bani deoparte pentru vremuri grele.¹⁷

A sosit timpul să ne punem căminele la punct ...

Președintele J. Reuben Clark jr., în cadrul sesiunii preoției a conferinței generale din anul 1938, [a spus]: „Odată ajuns dator, rata și dobânda sunt însoțitoarele dumneavoastră în fiecare minut din zi și din noapte, nu puteți să le evitați sau să vă îndepărtați de acestea, nu le puteți concedia, nu cedează nici la rugăminți, nici la cereri sau la ordine și oricând stați în calea lor sau vă opuneți lor sau nu izbutiți să le îndepliniți cererile, vă vor distruge” (în Conference Report, apr. 1938, p. 103).

Recunosc că poate fi necesar să împrumutați bani pentru a achiziționa o casă, desigur. Dar haideți să cumpărăm o casă pe care ne-o putem permite și, astfel, să nu ne fie atât de greu să plătim rata, care va atârna mereu deasupra capetelor noastre fără milă sau răgaz ...

De la începuturile Bisericii, Domnul a vorbit despre problema datoriilor. Lui Martin Harris, El i-a transmis prin revelație: „Plătește datoria pe care ai contractat-o cu tipograful. Eliberează-te de sclavie” (D&L 19:35).

Președintele Heber J. Grant a vorbit în repetate rânduri despre acest subiect... El a spus: „Dacă există un lucru care va aduce pace și mulțumire în inima omului și în familie, acesta este traiul în limita propriilor mijloace. Și, dacă există un lucru chinător, descurajator și demoralizator, acesta este faptul de a avea datorii și obligații pe care nu le putem îndeplini” (*Gospel Standards*, comp. de G. Homer Durham [1941], p. 111).

În întreaga Biserică, transmitem un mesaj de bizuire pe forțele proprii. Bizuirea pe forțele proprii nu poate exista când un cămin

este împovărat cu datorii mari. O persoană nu poate fi nici independentă, nici liberă de sclavie când are obligații față de alte persoane.

Am încercat să stabilim un exemplu în modul de administrare al lucrurilor ce țin de Biserică. Ca regulă de bază, am urmat cu strictețe practica de a pune deoparte în fiecare an un procentaj din venitul Bisericii pentru o posibilă perioadă de nevoie.

Sunt recunoscător să pot să spun că Biserica, în toate acțiunile sale, în toate întreprinderile sale, în toate departamentele sale, este capabilă să funcționeze fără bani împrumutați. Dacă nu ne vom descurca, vom reduce costurile programelor noastre. Vom micșora cheltuielile pentru a se potrivi veniturii. Nu vom împrumuta ...

Ce sentiment minunat este să nu ai datorii, să ai o sumă de bani pusă deoparte pentru urgențe, pe care să o ai la dispoziție atunci când este necesar ...

Vă sfătuiesc... să vă analizați situația financiară. Vă îndemn să fiți cumpătați în cheltuieli, să aveți grijă ce cumpărați pentru a evita pe cât posibil datoriile. Plătiți-vă datoriile cât puteți de repede și eliberați-vă de robie.

Aceasta face parte din Evanghelia temporală în care credem. Domnul să vă binecuvânteze să vă puneți casele în ordine. Dacă v-ați plătit datoriile, dacă aveți ceva pus deoparte, chiar dacă nu este mult, atunci veți avea un adăpost pentru [familiile] voastre și pace în inimile voastre, în cazul în care furtunile vor bate la ușa voastră.¹⁸

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Hinckley ne-a învățat că „nu există nimic care să înlocuiască... munca productivă” (secțiunea 1). În ce mod a fost munca o binecuvântare în viața dumneavoastră? Ce ați învățat muncind din greu? Cum pot părinții să-și ajute copiii să învețe să muncească?
- Care sunt responsabilitățile noastre față de cei care au nevoi temporale? (Vezi secțiunea 2.) Cum îi putem ajuta pe alții să se bizuie pe forțele proprii? Cum a fost binecuvântată viața dumneavoastră datorită slujirii pe care ați oferit-o și pe care ați primit-o?

- Revedeți pregătirile pe care președintele Hinckley ne-a sfătuit să le facem pentru vremurile grele (vezi secțiunea 3). Când v-ați dat seama de importanța de a vă pregăti pentru vremuri grele? Care sunt câteva dintre lucrurile mărunte pe care le putem face treptat pentru a ne pregăti?
- Revedeți sfatul președintelui Hinckley legat de datorii și cumpărare (vezi secțiunea 4). De ce este important să fim disciplinați în modul în care ne cheltuim banii? Cum ne pot afecta datoriile pe plan temporal și spiritual? Cum pot părinții să-și învețe copiii să folosească banii în mod înțelept?

Scripturi suplimentare

1 Tesaloniceni 4:11-12; D&L 1:11-13; 78:13-14; 104:13-18; Moise 5:1

Ajutor pentru predare

„Fiți atenți să nu încheiați discuțiile bune prea devreme încercând să prezentați tot materialul pe care l-ați pregătit. Chiar dacă este important să parcurgeți materialul, este și mai important să ajutați cursanții să simtă influența Spiritului, să le rezolvați întrebările, să le măriți cunoașterea despre Evanghelie și să le aprofundați angajamentul de a ține poruncile” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, [1999], p. 64).

Note

1. „Some Lessons I Learned as a Boy”, *Ensign*, mai 1993, p. 52.
2. Vezi „Fondul Permanent pentru Educație”, *Liahona*, iul. 2001, p. 60.
3. „Să ne aplecăm și să-l ridicăm pe aproapele nostru”, *Liahona*, ian. 2002, p. 60.
4. „I Believe”, *New Era*, sept. 1996, p. 6.
5. „I Believe”, p. 6.
6. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006), p. 24.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 707.
8. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000-2004* (2005), p. 532.
9. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, aug. 2000, p. 5.
10. „Fondul Permanent pentru Educație”, p. 61-62.
11. „This Thing Was Not Done in a Corner”, *Ensign*, nov. 1996, p. 50.
12. „President Harold B. Lee: An Appreciation”, *Ensign*, nov. 1972, p. 8; vezi, de asemenea, Heber J. Grant, în Conference Report, oct. 1936, p. 3.
13. „Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncare”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2004, p. 61.
14. „This Thing Was Not Done in a Corner”, p. 50.
15. „Dacă sunteți pregătiți, nu vă va fi teamă”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2005, p. 61-62.
16. „Către bărbații care dețin preoția”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2002, p. 58.
17. „Timpurile în care trăim”, *Liahona*, nov. 2001, p. 83.
18. „To the Boys and to the Men”, *Ensign*, nov. 1998, p. 53-54.

Să ne pierdem în slujirea celorlalți

„Fie ca adevărata semnificație a Evangheliei să se reverse în inimile noastre pentru ca noi să ne dăm seama că viața noastră, pe care ne-a dat-o Dumnezeu Tatăl, trebuie trăită în slujirea altora.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

Tânărul misionar Gordon B. Hinckley a întâmpinat greutăți în primele săptămâni ale misiunii sale cu timp deplin în Anglia. S-a îmbolnăvit când a ajuns acolo iar încercările sale de a propovădui Evanghelia au fost respinse de mai multe ori. În timpul acelei perioade dificile, el a fost binecuvântat cu ceea ce a numit mai târziu „ziua hotărârii” – o experiență care i-a influențat slujirea tot restul vieții sale.

„Eram descurajat”, și-a amintit el. „I-am scris o scrisoare bunului meu tată și i-am spus că simțeam că îmi pierdeam timpul și îi risipeam banii. El era tatăl meu și președintele meu de țară, un bărbat înțelept și inspirat. Mi-a scris o scrisoare foarte scurtă în care-mi spunea: «Dragă Gordon, am primit ultima ta scrisoare. Am o singură sugestie: uită de tine și du-te la muncă». Mai devreme în acea dimineață, în timp ce studiam împreună cu colegul meu, citisem aceste cuvinte rostite de Domnul: «Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui» (Marcu 8:35).

Acele cuvinte ale Învățătorului, urmate de scrisoarea de la tatăl meu, în care mă sfătuia să uit de mine și să mă duc la muncă, au pătruns în ființa mea. Ținând scrisoarea de la tatăl meu în mână, am intrat în dormitorul meu aflat în casa în care locuiam, de pe strada Wadham, numărul 15, am îngenuncheat și i-am făcut o promisiune Domnului. Am jurat că voi încerca să uit de mine și să mă pierd în slujirea Sa.

„Dacă pretindem că-L preaslăvim și-L urmăm pe Învățător, nu trebuie să ne străduim să trăim așa cum a trăit El, adică slujind?”

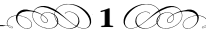
Acea zi de iulie a anului 1933 a fost ziua hotărârii mele. O nouă lumină a pătruns în viața mea și o nouă bucurie mi-a inundat inima”¹.

Acea lumină nu a mai ieșit niciodată din viața lui Gordon B. Hinckley. Din ziua aceea, el și-a dedicat toate eforturile Domnului, slujind altora. La înmormântarea președintelui Hinckley, președintele Henry B. Eyring a enumerat câteva dintre contribuțiile președintelui Hinckley: a construit temple pe întreg pământul, a avut ideea construirii de temple mai mici pentru a grăbi munca din templu, a înființat Fondul Permanent pentru Educație și a construit Centrul de Conferințe. Apoi, el a spus:

„Moștenirea sa personală este mult mai vastă decât lista aceasta scurtă și puterea mea de a o descrie. Dar realizările sale au cel puțin un lucru în comun. Menirea lor a fost mereu aceea de a-i binecuvânta pe oameni cu șanse. Și s-a gândit mereu la cei care aveau cele mai puține șanse, oamenii obișnuiți care se străduiau să facă față greutăților vieții de zi cu zi și provocării de a trăi potrivit Evangheliei lui Isus Hristos. De multe ori, el mă atingea cu degetul pe piept când îi făceam o sugestie și spunea: «Hal, te-ai gândit la persoana care are greutate?»”².

„Îmi doresc să fiu activ și să muncesc”, a spus președintele Hinckley. „Îmi doresc să înfrunt fiecare zi având un scop, un obiectiv. Îmi doresc să folosesc fiecare oră din zi pentru a-i încuraja, a-i binecuvânta pe cei ale căror poveri sunt grele, pentru a clădi credința și a întări mărturia.”³

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Viața noastră este un dar de la Dumnezeu și trebuie folosită în slujirea altora.

Există... multă sărăcie și nevoie în întreaga lume, atâta răzvrătire și răutate, atâta vulgaritate și murdărie, atâtea cămine destrămate și familii distruse, atâția oameni singuri care trăiesc vieți lipsite de culoare și speranță, atâta suferință peste tot.

Prin urmare, vă fac un îndemn. Vă rog insistent ca, pe lângă faptul că primiți, să și dăruți pentru a face lumea puțin mai bună.⁴

Dacă vrem ca lumea în care trăim să fie mai bună, trebuie ca dragostea să facă o schimbare în inimile oamenilor. Acest lucru se poate întâmpla atunci când privim dincolo de noi înșine și ne oferim dragostea lui Dumnezeu și altora din toată inima, din tot sufletul și cu tot cugetul.

Domnul a declarat prin revelație modernă: „Dacă aveți ochiul îndreptat numai către slava Mea, trupurile voastre se vor umple în întregime cu lumină și nu va fi întuneric în voi” (D&L 88:67).

Pe măsură ce privim spre Dumnezeu cu dragoste și recunoștință, pe măsură ce-I slujim cu ochiul îndreptat numai către slava Lui, ieșim din întunericul păcatului, din întunericul egoismului, din întunericul mândriei. Vom avea din ce în ce mai multă dragoste pentru Tatăl nostru Etern și Preaiubitul Său Fiu, Salvatorul și Mântuitorul nostru. Vom dori din ce în ce mai mult să slujim semenilor noștri, ne vom gândi din ce în ce mai puțin la noi înșine și din ce în ce mai mult la a-i ajuta pe alții.

Acest principiu al dragostei este esența Evangheliei lui Isus Hristos.⁵

Dacă pretindem că-L preaslăvim și-L urmăm pe Învățător, nu trebuie să ne străduim să trăim așa cum a trăit El, adică slujind? Niciunul dintre noi nu poate spune pe bună dreptate că viața sa îi aparține. Viețile noastre sunt daruri de la Dumnezeu. Nu noi am hotărât să venim în această lume. Nu noi vom hotărî când vom pleca din ea. Zilele noastre sunt numărate nu de către noi, ci potrivit voinței lui Dumnezeu.

Atât de mulți dintre noi ne folosim viața ca și cum ne-ar aparține numai nouă. Putem alege să o irosim dacă dorim. Dar făcând astfel, noi trădăm încrederea măreață și sacră care ne-a fost oferită. După cum Învățătorul a declarat în mod clar: „Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui” (Marcu 8:35)⁶.

Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, provocarea este extrem de importantă. Avem ocazii peste tot în jurul nostru. Dumnezeu dorește ca noi să-I înfăptuim lucrarea – și să o facem plini de energie și bucurie. Acea lucrare, după cum a definit-o El, înseamnă să-i „[ajutăm] pe [cei] slabi, [să înălțăm] mâinile obosite și [să întărim] genunchii care se clatină” (D&L 81:5).

Înseamnă să slujim celor aflați în nevoie. Înseamnă să-i mângâiem pe cei îndurați. Înseamnă să le vizităm pe văduve și pe orfani în suferințele lor. Înseamnă să-i hrănim pe cei flămânzi, să-i îmbrăcăm pe cei goi, să oferim adăpost celor care nu au unul deasupra capului. Înseamnă să urmăm exemplul Salvatorului, care „umbla din loc în loc [făcând] bine” (Faptele apostolilor 10:38)⁷.

Mesajul meu pentru dumneavoastră astăzi... este să luați hotărârea de a dedica o parte din timpul dumneavoastră, atunci când vă planificați ziua, celor aflați în suferință și în nevoie, fără să vă gândiți la recompense. Este nevoie de orice abilitate ați avea. Mâinile dumneavoastră vor scoate pe cineva din noroiul suferinței. Glasul dumneavoastră prietenos va încuraja pe cineva care, altminteri, pur și simplu, ar renunța. Abilitatea dumneavoastră poate schimba, într-un mod remarcabil și minunat, viața celor care sunt în nevoie. Dacă nu acum, atunci când? Dacă nu dumneavoastră, atunci cine?⁸

Fie ca inimile noastre să înțeleagă adevărata semnificație a Evangheliei, pentru ca noi să ne dăm seama că viața noastră, pe care ne-a dat-o Dumnezeu Tatăl, trebuie trăită slujind altora.

Dacă vom sluji în acest fel, zilele noastre vor fi pline de bucurie și fericire. Și, mai important, vor fi consacrate Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos, și binecuvântării tuturor aceluia ale căror vieți le influențăm.⁹

2

Slujirea este cel mai bun remediu pentru autocompătimire, egoism, disperare și singurătate.

Îmi amintesc că am fost în vizită la un campus universitar și i-am auzit pe tineri plângându-se de lucruri obișnuite, banale: s-au plâns în legătură cu presiunile școlii – ca și cum ar fi o povară, nu un prilej de a fi părtași la cunoașterea pământului – s-au plâns în legătură cu condițiile de cazare și hrană ...

Le-am spus acelor tineri că, dacă presiunile școlii sunt prea mari, dacă simțeau că trebuiau să se plângă în legătură cu cazarea și mâncarea, atunci le puteam sugera un tratament pentru problemele lor. Le-am sugerat să-și lase cărțile deoparte câteva ore, să-și părăsească camerele de cămin și să meargă în vizită la cineva care este în vârstă sau singur, cineva care este bolnav și descurajat. Punând

„Sunt atât de mulți oameni în lume ale căror poveri le puteți ușura.”

lucrurile cap la cap, am ajuns să-mi dau seama că, dacă ne plângem în legătură cu viața, ne gândim numai la noi înșine.

Timp de mulți ani, am văzut un afiș pe peretele unui magazin de reparat încălțăminte pe care l-am vizitat frecvent. Pe el scria: „M-am tot plâns că nu aveam pantofi până când am văzut un om care nu avea picioare”. Cel mai eficient remediu pentru boala numită auto-compătimire este faptul de a ne dedica slujirii altora¹⁰.

Cred că, pentru majoritatea dintre noi, cel mai bun remediu pentru singurătate este munca și slujirea oferită celorlalți. Nu doresc să minimalizez problemele dumneavoastră, însă nu ezit să vă spun că există mulți alții care au probleme mai grave decât dumneavoastră. Întindeți-vă brațele pentru a le sluji, pentru a-i ajuta, pentru a-i încuraja. Sunt atâția băieți și fete care nu se descurcă bine la școală și au nevoie să li se dea puțină atenție și încurajare. Sunt atâtea persoane în vârstă care trăiesc în suferință, singurătate și teamă, pentru care o simplă conversație le-ar însenina viața și le-ar da speranță ...

Sunt atât de mulți care au fost răniți și au nevoie de un bun samaritan care să le lege rănilor și să-i ajute pe drumul lor. Un act mic de bunătate poate aduce o mare binecuvântare cuiva aflat în suferință și un sentiment plăcut celui care dă dovadă de prietenie.¹¹

Sunt atât de mulți oameni ale căror poveri le puteți ușura. Peste tot în jurul nostru, există oameni fără adăpost, oameni înfometați, oameni săraci. Există oameni în vârstă singuri în cămine pentru bătrâni. Există copii cu dizabilități, tineri dependenți de droguri, bolnavi și obligați să rămână în casă, care tânjesc după o vorbă bună. Dacă nu îi ajutați dumneavoastră, atunci cine?

Cel mai bun antidot pentru îngrijorare pe care îl cunosc eu este munca. Cel mai bun medicament pentru disperare este slujirea. Cel mai bun remediu pentru oboseală este provocarea de a ajuta pe cineva care este și mai obosit.¹²

De ce sunt fericiți misionarii? Deoarece se pierd în slujirea altora.

De ce sunt fericiți cei care lucrează în templu? Deoarece munca lor făcută cu dragoste este în armonie cu marea muncă în folosul altora pe care a făcut-o Salvatorul pentru omenire. Ei nici nu cer, nici nu așteaptă mulțumiri pentru ceea ce fac. De cele mai multe ori, nu știu nimic exceptând numele persoanei pentru care fac munca în templu.¹³

Oferiți dorințelor nobile din inima dumneavoastră posibilitatea de a se exprima oferind mângâiere, sprijin și clădind. Pe măsură ce faceți acest lucru, efectele dăunătoare ale egoismului vă vor părăsi și vor fi înlocuite de un sentiment dulce și minunat care nu poate fi obținut, se pare, în niciun alt mod.¹⁴

3

Când ne întindem brațele pentru a-i ajuta pe alții, ne descoperim adevărata identitate.

Într-o duminică dimineața, în urmă cu mai mulți ani, mă afluam într-un orașel din Idaho, în casa unui președinte de țară. Înainte de rugăciunea de dimineață, membrii familiei au citit câteva versete din scripturi împreună. Printre acestea erau cuvintele lui Isus consemnate în Ioan 12:24: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă”.

Nu încapе îndoială că Învățătorul se referea la moartea sa iminentă, declarând că, dacă nu ar muri, misiunea Lui din viața muritoare ar fi în van. Dar eu văd un înțeles mai profund în aceste versete. Mie mi se pare că Domnul ne spune fiecăruia dintre noi că, dacă nu ne

pierdem în slujirea altora, ne trăim viețile fără un scop real, deoarece El a continuat și a spus: „Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică” (Ioan 12:25). Sau, după cum a consemnat Luca: „Oricine va căuta să-și scape viața, o va pierde; și oricine o va pierde, o va găsi” (Luca 17:33). Cu alte cuvinte, cel care trăiește numai pentru el însuși se ofilește și moare, în timp ce acela care uită de el, slujindu-i pe alții, crește și înflorește în această viață și în eternitate.

În acea dimineață, în cadrul conferinței de țarăș, președintele la care am stat a fost eliberat după treisprezece ani de slujire credincioasă. Membrii prezenți și-au revărsat dragostea și aprecierea lor pentru el, nu datorită bogăției lui, nici datorită statutului său în comunitatea oamenilor de afaceri, ci datorită slujirii sale minunate pe care o oferise în mod altruist. Fără să se gândească la interesul personal, el călătorise zeci de mii de kilometri pe toate tipurile de vreme. Petrecuse la propriu mii de ore în interesul altora. Își neglijase treburile personale pentru a-i ajuta pe cei care aveau nevoie de ajutorul său. Și, făcând aceasta, el crescuse și devenise mare în ochii celor cărora le slujise.¹⁵

În urmă cu câțiva ani, am citit despre o tânără care a mers să predea undeva la țară. Printre elevii ei, era o fată care nu reușise să treacă clasa și nu se descurca bine nici în prezent. Nu știa să citească. Provenea dintr-o familie fără posibilități materiale, care nu putea să o ducă într-un oraș mai mare pentru a fi consultată și a se stabili dacă avea o problemă care putea fi remediată. Simțind că fata ar putea avea probleme cu ochii, tânăra profesoară a făcut pregătirile pentru a o duce pe elevă la medicul oftalmolog pe cheltuiala ei. I s-a descoperit o deficiență de vedere care putea fi corectată cu ochelari. Curând, elevei i s-a deschis o lume cu totul nouă. Pentru prima oară în viața ei, a văzut clar cuvintele din fața ei. Salariul acelei profesoare de la țară era modest, dar din puținul pe care l-a avut, ea a făcut o investiție care a schimbat complet viața unei eleve corigente și, făcând aceasta, ea a descoperit o nouă perspectivă în propria viață.¹⁶

Pe măsură ce sluiți, o nouă perspectivă va fi adăugată vieții dumneavoastră. Veți intra în colectivități noi care vă vor stimula. Veți lega prietenii. Cunoașterea, înțelegerea, înțelepciunea și capacitatea dumneavoastră de a acționa vor crește.¹⁷

„Pe măsură ce slujiți, o nouă perspectivă va fi adăugată vieții dumneavoastră.”

Vă mărturisesc fiecăruia că, pe măsură ce vă veți întinde brațele pentru a-i ajuta pe alții, vă veți descoperi adevărata identitate și veți binecuvânta în mare măsură lumea în care trăiți.¹⁸

4

Biserica oferă multe ocazii de slujire altruistă.

Dragi frați și surori, nu veți fi niciodată fericiți dacă treceți prin viață gândindu-vă numai la voi. Implicați-vă în cea mai bună cauză din lume – cauza Domnului. Munca făcută de cvorumuri și organizațiile auxiliare, munca din templu, munca de bunăstare, munca misionară. Atunci când veți binecuvânta viețile altora, vă veți binecuvânta viața.¹⁹

Nu există nicio altă muncă mai dătătoare de fericire în toată lumea decât această muncă. Fericirea aceasta este neobișnuită. Ea vine din slujire. Ea este reală. Ea este unică. Ea este minunată.²⁰

Lăsați Biserica să fie prietenul dumneavoastră cel mai bun. Lăsați-o să fie tovarășul dumneavoastră cel mai bun. Slujiți oriunde sunteți chemat să slujiți. Faceți ceea ce sunteți rugat să faceți. Fiecare rol pe care-l veți avea vă va face mai capabili. Am slujit în multe chemări în această organizație. În fiecare dintre acestea, am fost binecuvântat.

Va fi nevoie... de devotamentul dumneavoastră altruist, de loialitatea și credința dumneavoastră de neclintit. Până la sfârșitul vieții dumneavoastră, veți sluji în multe chemări. Unele pot părea neînsemnate, dar nu există chemare neînsemnată sau lipsită de importanță în această Biserică. Fiecare chemare este importantă. Fiecare chemare este necesară pentru ca munca să avanseze. Nu desconsiderați o responsabilitate în Biserică ...

Faceți loc pentru Biserică în viața dumneavoastră. Lăsați cunoașterea dumneavoastră despre doctrina Bisericii să crească. Lăsați înțelegerea dumneavoastră despre organizarea ei să crească. Lăsați dragostea dumneavoastră pentru adevărurile ei eterne să devină din ce în ce mai puternică.

Biserica s-ar putea să vă ceară să faceți sacrificii. S-ar putea să vă ceară să dați tot ce aveți mai bun din voi. Nu veți pierde nimic, deoarece veți descoperi că slujirea pe care ați oferit-o vă va binecuvânta toată viața. Biserica este marele rezervor de adevăr etern. Primiți-o și țineți-vă bine de ea.²¹

Vreți să fiți fericiți? Uitați de voi și pierdeți-vă în această cauză măreață! Împrumutați din timpul dumneavoastră pentru a ajuta oamenii. Cultivați în inima dumneavoastră un spirit de iertare față de oricine v-a jignit. Priviți spre Domnul și trăiți și munciți pentru a-i înălța pe fiii și pe fiicele Lui și pentru a le sluji. Dacă veți face aceasta, veți ajunge să cunoașteți o fericire pe care nu ați mai cunoscut-o niciodată. Nu mă interesează cât de bătrâni sunteți sau cât de tineri sunteți. Îi puteți înălța și ajuta pe oameni. Dumnezeu știe că sunt foarte, foarte, foarte mulți oameni în această lume care au nevoie de ajutor. O, atât de mulți! Dragi frați și surori, haideți să scoatem atitudinea egoistă, otrăvitoare din viețile

noastre, să ne ridicăm standardele și să slujim mai eficient ... Creșteți, îmbunătățiți-vă, ridicați genunchii slabi și mâinile oboseite ale celor slăbiți, bolnavi sau deprimați. Trăiți potrivit Evangheliei lui Isus Hristos. Uitați de dumneavoastră.²²

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Hinckley ne-a învățat că viețile noastre sunt daruri de la Dumnezeu și trebuie folosite în slujirea altora (vezi secțiunea 1). Ce putem face ca slujirea să devină un mod de viață pentru noi? Ce credeți că înseamnă a sluji cu ochiul îndreptat numai către slava lui Dumnezeu? În ce mod v-a binecuvântat slujirea pe care v-a oferit-o altcineva?
- De ce ne ajută slujirea să biruim autocompătimirea, egoismul și singurătatea? (Vezi secțiunea 2.) În ce fel v-a adus fericire slujirea? Pe măsură ce citiți descrierile pe care președintele Hinckley le-a făcut oamenilor aflați în nevoie, stabiliți modurile în care dumneavoastră și familia dumneavoastră îi puteți ajuta slujindu-le.
- De ce faptul de a ne pierde în slujirea altora ne ajută „să [ne] descoperim propria identitate”? (Vezi secțiunea 3.) Ce putem învăța din povestirile din secțiunea 3?
- Președintele Hinckley ne-a sfătuit: „Implicați-vă în cea mai bună cauză din lume – cauza Domnului” (secțiunea 4). Ce binecuvântări v-a adus slujirea în Biserică în viața dumneavoastră?

Scripturi suplimentare

Matei 20:25-28; 25:34-40; Ioan 13:35; Mosia 2:16-18; 18:8-9; D&L 64:33

Ajutor pentru studiu

„Atunci când studiați, acordați o mare atenție ideilor care vă vin în minte și sentimentelor care vă apar în inimă” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 19). Vă puteți consemna impresiile pe care le primiți, chiar dacă par să nu aibă legătură cu ceea ce citiți. Ele ar putea fi tocmai ceea ce Domnul dorește să învățați.

Note

1. „Taking the Gospel to Britain: A Declaration of Vision, Faith, Courage, and Truth”, *Ensign*, iul. 1987, p. 7.
2. Henry B. Eyring, „Things Will Work Out”, *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910-2008* (supliment la revista *Liahona*, mart. 2008), p. 27; vezi, de asemenea, pagina 26.
3. „Testimony”, *Ensign*, mai 1998, p. 69.
4. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, volumul 1: 1995-1999* (2005), p. 543.
5. „And the Greatest of These Is Love”, *Ensign*, mart. 1984, p. 5.
6. „The Gift of Self”, *Tambuli*, dec. 1986, p. 3; vezi, de asemenea, lds.org/liahona/1986/12/the-gift-of-self.
7. „To Single Adults”, *Ensign*, iun. 1989, p. 75.
8. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, volumul 1*, p. 544-545.
9. „Giving Ourselves to the Service of the Lord”, *Ensign*, mart. 1987, p. 5.
10. „Whosoever Will Save His Life”, *Ensign*, aug. 1982, p. 5.
11. „A Conversation with Single Adults”, *Ensign*, mart. 1997, p. 61.
12. „To Single Adults”, 73-74.
13. „Giving Ourselves to the Service of the Lord”, p. 5.
14. „To a Man Who Has Done What This Church Expects of Each of Us” (adunare de devoțiune la Universitatea Brigham Young, 17 oct. 1995), p. 6, speeches.byu.edu.
15. „Whosoever Will Save His Life”, p. 3-4.
16. „And the Greatest of These Is Love”, p. 4.
17. „Women of the Church”, *Ensign*, nov. 1996, p. 69.
18. „Whosoever Will Save His Life”, p. 6.
19. „Pillars of Truth”, *Ensign*, ian. 1994, p. 7.
20. „Rejoicing in the Privilege to Serve”, *Adunare de instruire pentru conducătorii din întreaga lume*, 21 iun. 2003, p. 23.
21. „Life’s Obligations”, *Ensign*, febr. 1999, p. 4.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 597.

Preoția sfântă

„Iubesc preoția acestei Biserici. Este ceva dinamic, viu. Este inima și tăria acestei lucrări. Este puterea și autoritatea prin care Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, Își înfăptuiește lucrarea pe pământ.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

În anul 1980, vârstnicul Gordon B. Hinckley și soția sa, Marjorie, au făcut un tur al Asiei în trei săptămâni, vorbind în cadrul conferințelor de zonă și luând parte la dedicarea Templului Tokyo, Japonia. Înainte de a se întoarce acasă, ei au călătorit în Misiunea Sendai, Japonia, unde vârstnicul Hinckley a prezidat asupra adunării desfășurate cu prilejul înființării primului țaruș din misiune. Înainte de o adunare cu noul președinte de țaruș, vârstnicul Hinckley s-a apropiat de președintele de misiune, Kiyoshi Sakai. „El l-a surprins pe președintele Sakai întrebându-l dacă avea ulei consacrat și adăugând: «Sunt atât de epuizat. Îmi puteți da o binecuvântare?» Președintele Sakai și-a amintit: «Mi-a fost atât de teamă și m-am simțit prea slab pentru a binecuvânta un apostol al Domnului. I-am spus că nu puteam să-i dau binecuvântarea în limba engleză. Vârstnicul Hinckley a spus că era bine în limba japoneză. Prin urmare, vârstnicul Hitoshi Kashikura, reprezentantul regional, și cu mine i-am dat o binecuvântare». După ce a fost pronunțată binecuvântarea, vârstnicul Hinckley a spus, pur și simplu: «Mulțumesc, mulțumesc. Acum pot să merg mâine acasă».

În dimineața următoare, vârstnicul Hinckley arăta puternic și sănătos iar, când președintele Sakai l-a întrebat cum se simțea, el a răspuns: «*Dai Jobu*, mai mult decât bine. Sunt bine». Câteva zile mai târziu, președintele Sakai a primit o scrisoare de mulțumire de la vârstnicul Hinckley, în care scria: «Apreciez atât de mult binecuvântarea pe care mi-ai dat-o. Am început să mă simt mai bine imediat după aceea. Mi-am revenit repede și în totalitate. Sora Hinckley și

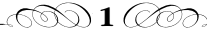

„Cu ajutorul [preoției], nimic nu este imposibil în ceea ce privește înaintarea lucrării împărăției lui Dumnezeu.”

cu mine suntem profund recunoscători pentru privilegiul de a fi stat în casa misiunii în care locuiți»¹.

Președintele Hinckley a depus mărturie deseori despre binecuvântările preoției, de la binecuvântări miraculoase dar temporare de vindecare fizică, la binecuvântări eterne de pecetluire oferite prin rânduielile înfăptuite în templu. El a declarat: „Cred că preoția Sa deține autoritate divină – puterea de a binecuvânta, puterea de a vindeca, puterea de a administra treburile pământești ale lui Dumnezeu, puterea de a lega în ceruri ceea ce este legat pe pământ”².

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Dumnezeu a restaurat preoția și cheile împărăției cerurilor.

Puterea și autoritatea preoției [au fost] date bărbaților în trecut. Autoritatea mai mică le-a fost dată fiilor lui Aaron pentru a administra în lucrurile temporale precum și în unele rânduieli ecleziastice sacre. Preoția mai mare le-a fost dată de către Însuși Domnul apostolilor Săi, potrivit spuselor Sale către Petru: „Și îți voi da cheile împărăției cerurilor: și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri” (Matei 16:19).

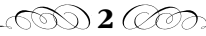
Pentru ca întreaga restaurare a preoției să aibă loc, a fost nevoie de Ioan Botezătorul... și de Petru, Iacov și Ioan... A fost nevoie de Moise, Elias și Ilie, fiecare aducând chei ale preoției pentru a finaliza munca de restaurare a tuturor manifestărilor și rânduielilor din dispensațiile precedente în această măreață ultimă dispensație a plenitudinii timpurilor.

Preoția este aici... Știm, pentru că am văzut puterea acestei preoții. Am văzut cum bolnavii au fost vindecați, șchiopii au putut umbla și cei care au umblat în întuneric au primit lumină, cunoaștere și înțelegere.³

Odată, profetul Joseph Smith a descris [preoția] cu aceste cuvinte: „Preoția este un principiu nepieritor și a existat cu Dumnezeu din eternitate și va [exista] în eternitate, fără început al zilelor și fără sfârșit al anilor” (*History of the Church*, 3:386).

Este cu adevărat puterea Celui Atotputernic oferită omului pentru a acționa în numele și în locul Lui. Este o delegare a autorității divine, diferită de toate celelalte puteri și autorități de pe fața pământului. Nu este de mirare că a fost restaurată omului de către ființe înviate care au deținut-o în trecut, ca să nu existe îndoieli cu privire la autoritatea și validitatea ei. Fără ea, ar putea fi o biserică doar cu numele, neavând autoritate de a administra lucrurile lui Dumnezeu. Cu ea, nimic nu este imposibil în ceea ce privește înaintarea lucrării împărăției lui Dumnezeu. Natura sa este divină. Autoritatea sa este atât temporală, cât și eternă. Aceasta este singura putere de pe pământ care se întinde dincolo de vălul morții.⁴

Preoția este puterea și autoritatea prin care Dumnezeu Își înfăptuiește lucrarea.

Iubesc preoția acestei Bisericii. Este ceva dinamic, viu. Este inima și tăria acestei lucrări. Este puterea și autoritatea prin care Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, Își înfăptuiește lucrarea pe pământ.⁵

Preoția sfântă are autoritatea de a governa problemele împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Biserica trebuie să fie prezidată de trei înalți preoți care prezidează în acord cu revelațiile primite de la Domnul. Ei trebuie să fie ajutați de un consiliu al celor Doisprezece Apostoli, care, la rândul lor, trebuie să fie ajutați de... Cei Șaptezeci. Un Episcopat care prezidează format din trei persoane este responsabil pentru problemele temporale, sub îndrumarea Președinției. Toți acești bărbați sunt deținători ai preoției. Acea putere oferită în mod divin este autoritatea prin care ei guvernează. La fel se întâmplă în țarași și episcopii cu președinții și episcopate. La fel se întâmplă în cvorumuri. Cei care slujesc în cadrul societăților auxiliare fac aceasta sub îndrumarea preoției și fiind delegați de deținătorii preoției. Fără preoție, Biserica ar avea formă, dar nu și conținut adevărat. Aceasta este Biserica lui Isus Hristos și ea este guvernată de acea autoritate care este „după Ordinul Fiului lui Dumnezeu” (D&L 107:3)⁶.

3

Cu toții trebuie să se bucure de binecuvântările preoției.

[Preoția]... face parte din planul lui Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, și are scopul de a-i binecuvânta pe fiii și fiicele Sale din toate generațiile.⁷

Preoția sfântă include puterea de a binecuvânta. Deținătorii Preoției aaronice au autoritatea de a administra congregației emblemele trupului și sângelui Domnului, care Și-a dat viața ca sacrificiu pentru toți. Împărțășania și luarea din aceste embleme este momentul cel mai important al preaslăvirii noastre din ziua de sabbat. Ea include o înnoire a legămintelor cu Dumnezeu. Include, de asemenea, o promisiune că Spiritul Său Sfânt va fi cu noi. Ea este o binecuvântare unică de care trebuie să se bucure toți oamenii și care a fost făcută posibilă prin autoritatea oferită unor tineri demni ...

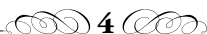
Preoția lui Melhisedec are autoritatea de a conferi Duhul Sfânt. Ce binecuvântare mare este faptul de a avea influența și slujirea unui membru al Dumnezeirii, după ce am primit acel dar prin așezarea mâinilor celor care au acționat având autoritate divină. Dacă continuăm să trăim în mod virtuos, ne putem bucura de împlinirea promisiunii făcute de Domnul când a spus: „Duhul Sfânt va fi tovarășul tău permanent și sceptrul tău un sceptru neschimbat al dreptății și al adevărului; și stăpânirea ta va fi o stăpânire nepieritoare și, fără mijloace de constrângere, va curge spre tine în vecii vecilor” (D&L 121:46).

Preoția include puterea de a-i binecuvânta pe cei bolnavi. Există cineva dintre cei care mă ascultă care nu a exercitat sau simțit acea putere divină? Oare oricare dintre noi poate avea vreo îndoială cu privire la eficiența ei? Putem povesti miracole sacre și minunate la care am fost martori în viața noastră ...

Această preoție sfântă a lui Melhisedec are puterea de a binecuvânta cu profeție, de a mângâia, de a sprijini, de a îndruma. Avem în mijlocul nostru patriarhi care, prin autoritatea pe care o dețin, declară linia proției și pronunță binecuvântări pentru îndrumarea noastră. Aceste binecuvântări pot deveni o ancoră cu ajutorul căreia putem rămâne neclintiți când trecem prin furtunile vieții.

În cel mai înalt grad al său, preoția sfântă are autoritatea de a pecetlui pe pământ, acea pecetluire fiind în vigoare și în ceruri. Este unică și minunată. Este autoritatea exercitată în templele lui Dumnezeu. Îi vizează atât pe cei vii, cât și pe cei morți. Este vorba despre însăși esența eternității. Este putere divină conferită de Cel Atotputernic ca parte a planului Său măreț în vederea realizării nemuririi și vieții eterne a omului.

Darul pe care ni l-a dat Dumnezeu este foarte prețios.⁸

Fiii lui Dumnezeu care dețin autoritatea Sa divină trebuie să dea tot ce au mai bun în ei.

Fiecare bărbat demn, indiferent de naționalitatea, etnia din care provine sau oricare alt factor, poate primi preoția. Factorul determinant pentru aceasta este supunerea sa față de poruncile lui Dumnezeu. Conferirea preoției este condiționată numai de demnitatea înaintea Domnului ...

Atât este de minunată preoția! Nu contează situația materială a celui care o primește. Nu contează studiile pe care le-a făcut. Nu contează onorurile pe care le primește din partea oamenilor. Ceea ce contează este să fie acceptat de Domnul.⁹

A sosit timpul ca noi, toți cei care am fost rânduiți fie la Preoția aaronică, fie la Preoția lui Melhisedec și la oricare dintre oficiile acestora, să reflectăm asupra vieții noastre, să ne evaluăm neajunsurile și să ne pocăim de acele aspecte ale comportamentului nostru care nu sunt în acord cu înputernicirea înaltă și sfântă pe care am primit-o ...

Niciun bărbat, fie el tânăr sau bătrân... care a fost... rânduit, nu poate trata cu ușurință ceea ce deține. El se află într-un parteneriat cu Dumnezeu și are obligația importantă și sacră de a trăi astfel încât să fie demn de a vorbi și a acționa în numele lui Dumnezeu în calitate de reprezentant al Lui calificat.¹⁰

Deși cei care dețin autoritatea își așează mâinile pe capetele noastre și suntem rânduiți, noi putem, prin comportamentul nostru, să anulăm sau să pierdem orice drept de a exercita această autoritate divină...

„Nici o putere sau nici o influență nu poate și nici nu trebuie să fie menținută în virtutea preoției, decât prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătațe și blândețe și prin dragoste sinceră;

Prin blândețe și pură cunoaștere care vor lărgi considerabil sufletul, fără ipocrizie și fără înșelăciune” (D&L 121:41-42).

Frații mei, aceștia sunt parametri în care preoția trebuie să se încadreze. Nu este ca o haină pe care o putem lua pe noi sau da jos când dorim. Atunci când preoția este exercitată în neprihănire, ea este precum țesutul din corpul nostru, face parte din noi în orice moment și în orice situație.¹¹

Trebuie să fim loiali față de tot ce este mai bun în noi. Noi suntem fii ai lui Dumnezeu, onorați să deținem autoritatea Sa divină. Dar, noi trăim într-o lume a răului. Există o putere permanentă care ne trage în jos, invitându-ne să luăm parte la acele lucruri care sunt în totală opoziție cu preoția divină pe care noi o deținem ...

Pentru dumneavoastră, bărbații, lansez o provocare. Fugiți de potopul copleșitor al vulgarității, care altfel vă va acoperi. Fugiți de relele din lume. Fiți loiali față de tot ce aveți mai bun. Fiți loiali față de ce este mai bun în dumneavoastră. Fiți credincioși și respectați legămintele pe care le implică preoția lui Dumnezeu.¹²

Fiecare deținător al preoției, fiecare învățător din această Biserică care acționează într-un oficiu al preoției are responsabilitatea sacră de a îndeplini cu credință și sânguință acea chemare a preoției. Fiecare dintre noi este responsabil pentru bunăstarea, creșterea și dezvoltarea celorlalți. Noi nu trăim numai pentru noi. Dacă dorim să ne îndeplinim chemarea cu credință și sânguință, nu putem trăi numai pentru noi.¹³

Mulți bărbați par să creadă că, deoarece au fost rânduiți, preoția este a lor pentru totdeauna și o pot exercita cum doresc. Ei simt că pot încălca un legământ și o poruncă din când în când, că pot păcătui într-un fel sau altul și tot mai pot avea în ei puterea preoției și că Dumnezeu va ratifica ceea ce ei spun în numele Lui sfânt și în numele Mântuitorului. Acest lucru devine bătaie de joc și eu cred că, atunci când exercită preoția în acest fel, ei iau numele lui Dumnezeu în deșert. Ei profanează numele Preaiubitului Său Fiu. Ei pângăresc

darul sacru pe care l-au primit prin rânduire și autoritatea pe care au pierdut-o din cauza încălcării ...

Ridic un glas de avertizare către toți băieții și bărbații să se ferească de păcat. Încălcarea este incompatibilă cu autoritatea divină. Stați departe de pornografie la fel cum ați evita o boală gravă. Evitați păcatul sexual de orice formă. Feriți-vă de necinste și înșelăciune. Vă rog să țineți în frâu orice element de mândrie sau de ambiție nebunească. Vă cer să vă cercetați pe voi înșivă să vedeți dacă nu există vreo atitudine de stăpânire sau de constrângere față de soția sau copiii dumneavoastră ...

Sunt convins că Tatăl nostru din Cer nu este mulțumit de niciun bărbat sau băiat care acceptă să fie rânduie și, apoi, îngăduie să fie prins în păcat. Chiar în procesul acceptării rânduirii, el intră într-un jurământ și legământ între el și Dumnezeuul lui.¹⁴

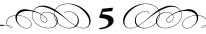
Niciun bărbat, tânăr sau bătrân, nu se ridică la înălțimea standardelor preoției dacă înjosește sau degradează femeia, dacă nu acordă fiicelor lui Dumnezeu același respect pe care Tatăl nostru din Cer ar dori să îl acorde.¹⁵

Să fim soți și tați buni. Orice bărbat care este tiran în căminul lui nu este demn de preoție. El nu poate fi un instrument potrivit în mâinile Domnului când nu-i arată respect, bunătate și dragoste partenerei pe care și-a ales-o. În același mod, orice bărbat care este un exemplu rău pentru copiii săi, care nu-și poate controla mânia sau care este implicat în practici necinstite sau imorale, va vedea cum puterea preoției sale va fi anulată.¹⁶

Soția pe care o alegeți va fi egala dumneavoastră... Ea nu este nici servitoarea dumneavoastră, nici bunul dumneavoastră personal, nici nimic de genul acesta. Cât este de tragic și complet dezgustător fenomenul numit abuzul față de soție. Orice bărbat din această Biserică care își abuzează soția, care o înjosește, care o insultă, care exercită o autoritate nedreaptă asupra ei, nu este demn să dețină preoția. Cu toate că a fost rânduie, cerurile se vor retrage, Spiritul Domnului se va întrista și amin preoției sau autorității acelu om. Orice bărbat care face aceste lucruri nu este demn să dețină o recomandare pentru templu ...

Dacă există vreunul... vinovat de un astfel de comportament, vă cer să vă pocăiți. Îngenuncheați și cereți Domnului să vă ierte. Rugați-vă Lui pentru puterea de a vă controla cuvintele și mâna grea. Cereți iertare soției și copiilor dumneavoastră ...

Sunt încrezător că, atunci când vom sta în fața scaunului de judecată a lui Dumnezeu, nu vom fi întrebați despre bogăția pe care am acumulat-o în viață sau despre onorurile pe care le-am dobândit. Însă ni se vor adresa întrebări specifice despre relațiile cu membrii familiei. Și eu sunt convins că numai aceia care au trecut prin viață dând dovadă de dragoste, respect și apreciere față de partenera lor și față de copiii lor vor auzi din partea judecătorului nostru etern cuvintele: „Bine, rob bun și credincios; intră în bucuria stăpânului tău!” (Matei 25:21)¹⁷.

Un cvorum al preoției poate fi o ancoră a tăriei pentru membrii lui.

Sunt sigur că Domnul a intenționat ca un cvorum al preoției să fie mult mai mult decât o oră de religie de duminica dimineața. Desigur, clădirea spiritualității și întărirea mărturiei prin predarea eficientă a Evangheliei este o responsabilitate importantă a preoției. Dar aceasta este numai una dintre responsabilitățile cvorumului. Fiecare cvorum trebuie să fie o frăție în care fiecare membru să lucreze, dacă se dorește realizarea scopurilor ei ...

Cvorumul preoției este organizația Domnului pentru bărbații din Biserică, la fel cum Societatea de Alinare este organizația Domnului pentru femeile din Biserică. Fiecare are printre responsabilitățile sale, care sunt esențiale pentru rațiunea existenței sale, pe aceea de a-i ajuta pe cei aflați în nevoie.

Când a fost organizată Societatea de Alinare, profetul Joseph Smith le-a spus femeilor următoarele lucruri: „Ele se vor grăbi să dea ajutor unui străin; ele vor turna untdelemn și vin peste inimile rănite ale celor cărora le lipsesc cele necesare traiului; ele vor șterge lacrimile orfanilor și vor înveseli inimile văduvelor” [*Învățăături ale Președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 477]. Sper că se poate spune același lucru despre bărbații din cvorumurile preoției.

Va fi o zi minunată... atunci când cvorumurile noastre ale preoției vor deveni o ancoră de susținere pentru fiecare bărbat care aparține

Conducătorii Bisericii și membrii – atât bărbații cât și femeile – lucrează împreună pentru „a face să înainteze lucrarea sub îndrumarea preoției și fiind delegați de deținătorii preoției”.

acestora, când fiecare bărbat va putea spune cu încredere: «Sunt membru al unui cvorum al preoției din Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Sunt gata să-mi ajut frații în toate nevoile lor, la fel cum sunt încrezător că ei sunt gata să mă ajute pe mine. Lucrând împreună, vom crește din punct de vedere spiritual ca fiii ai lui Dumnezeu. Lucrând împreună, putem rezista, fără să ne fie rușine și fără teamă, fiecărei furtuni iscate de adversar, fie ea economică, socială sau spirituală»¹⁸.

6

În cămine și în Biserică, bărbații și femeile lucrează împreună pentru a face ca împărăția Domnului să înainteze.

Într-adevăr, bărbații dețin preoția. Dar soția mea este partenera mea. În această Biserică, bărbatul nu merge înaintea soției sale, dar nici în spatele soției sale, ci alături de ea. Ei sunt egali în această viață într-un plan mareț.¹⁹

Femeile din această Biserică au o tărie și o capacitate de a face bine extraordinare. Faptul de a face parte din aceasta, din împărăția Domnului, oferă ocazii de a conduce și a primi îndrumare, un anumit spirit de independență și, totuși, o mare satisfacție de a lucra cot la cot cu [deținătorii] preoției pentru a o face să înainteze.²⁰

Îi mulțumesc Tatălui meu Etern pentru restaurarea sfintei preoții „ca fiecare om să poată vorbi în numele lui Dumnezeu, Domnul, chiar Salvatorul lumii” (D&L 1:20). Am văzut frumusețea și minunăția acelei preoții în conducerea acestei Biserici remarcabile. I-am simțit puterea trecând prin mine spre binecuvântarea și vindecarea celor bolnavi. Am văzut înnobilarea pe care au primit-o bărbați umili, cărora le-au fost date responsabilități mari și importante. Am văzut acest lucru în timp ce vorbeau cu putere și autoritate de sus, ca și cum glasul lui Dumnezeu vorbea prin ei.

Îi mulțumesc Domnului pentru mărturia pe care mi-a dat-o cu privire la plenitudinea Evangheliei, la întinderea, disponibilitatea și profunzimea ei. Evanghelia este menită să-i binecuvânteze pe fiii și fiicele tuturor generațiilor timpurilor – atât pe cei vii, cât și pe cei morți.²¹

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Recapitulați învățăturile președintelui Hinckley despre restaurarea preoției din secțiunea 1. Care au fost experiențele care v-au ajutat să dobândiți o mărturie despre aceste adevăruri?
- Președintele Hinckley ne-a învățat: „Preoția sfântă are autoritatea de a governa problemele împărăției lui Dumnezeu pe pământ” (secțiunea 2). În ce mod acest adevăr este pus în practică în țărâși și episcopii? Dar în cvorumuri? Dar în Societatea de Alinare? În ce mod autoritatea preoției face ca slujirea în împărăția lui Dumnezeu să fie mai eficientă?
- În secțiunea 3, revedeți care sunt binecuvântările pe care le putem primi cu toții prin preoție. În ce moduri ați simțit puterea și binecuvântările preoției?
- Ce putem învăța din învățăturile președintelui Hinckley despre diferența dintre autoritatea preoției și puterea preoției? (Vezi secțiunea 4.) Ce credeți că înseamnă că un deținător al preoției

„trebuie să dea tot ce [are] mai bun în [el]”? De ce deținătorii preoției nu trebuie „să trăiască numai pentru [ei]”?

- În secțiunea 5, ce anume vă impresionează cu privire la descrierile cvorumurilor preoției și Societății de Alinare făcute de președintele Hinckley? Ce putem face în episcopia sau ramura noastră pentru a urma sfaturile lui?
- De ce trebuie ca bărbații și femeile să lucreze împreună ca „parteneri egali” pentru a realiza lucrarea Domnului? (Vezi secțiunea 6.)

Scripturi suplimentare

Evrei 5:1-4; 1 Nefi 14:12-14; Alma 13:1-9; D&L 84:33-44; 88:133; 112:30-32

Ajutor pentru predare

„Adresați întrebări care le cer cursanților să găsească răspunsuri în scripturi și în învățăturile profeților din zilele din urmă” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 62).

Note

1. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 377.
2. „The Father, Son, and Holy Ghost”, *Ensign*, mart. 1998, p. 5.
3. „Four Cornerstones of Faith”, *Ensign*, febr. 2004, p. 6-7.
4. „Priesthood Restoration”, *Ensign*, oct. 1988, p. 71.
5. „Why We Do Some of the Things We Do”, *Ensign*, nov. 1999, p. 54.
6. „Priesthood Restoration”, p. 72.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 475.
8. „Priesthood Restoration”, p. 72.
9. „Președintele de țară”, *Liahona*, iul. 2000, p. 59.
10. În „News of the Church: Priesthood Restoration Honored”, *Ensign*, iul. 1983, p. 76.
11. „Demnitatea personală de a exercita preoția”, *Liahona*, iul. 2002, p. 58.
12. „Loialitatea”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2003, p. 58-59.
13. „Magnify Your Calling”, *Ensign*, mai 1989, p. 47.
14. „Only upon Principles of Righteousness”, *Ensign*, sept. 1992, p. 70.
15. În „News of the Church: Priesthood Restoration Honored”, p. 76.
16. „Să ne aplecăm și să-l ridicăm pe aproapele nostru”, *Liahona*, ian. 2002, p. 60.
17. „Demnitatea personală de a exercita preoția”, p. 59-60.
18. „Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums”, *Ensign*, nov. 1977, p. 86.
19. „This Thing Was Not Done in a Corner”, *Ensign*, nov. 1996, p. 49.
20. „Women of the Church”, *Ensign*, nov. 1996, p. 68.
21. „My Testimony”, *Ensign*, nov. 1993, p. 52.

Puterea Cărții lui Mormon

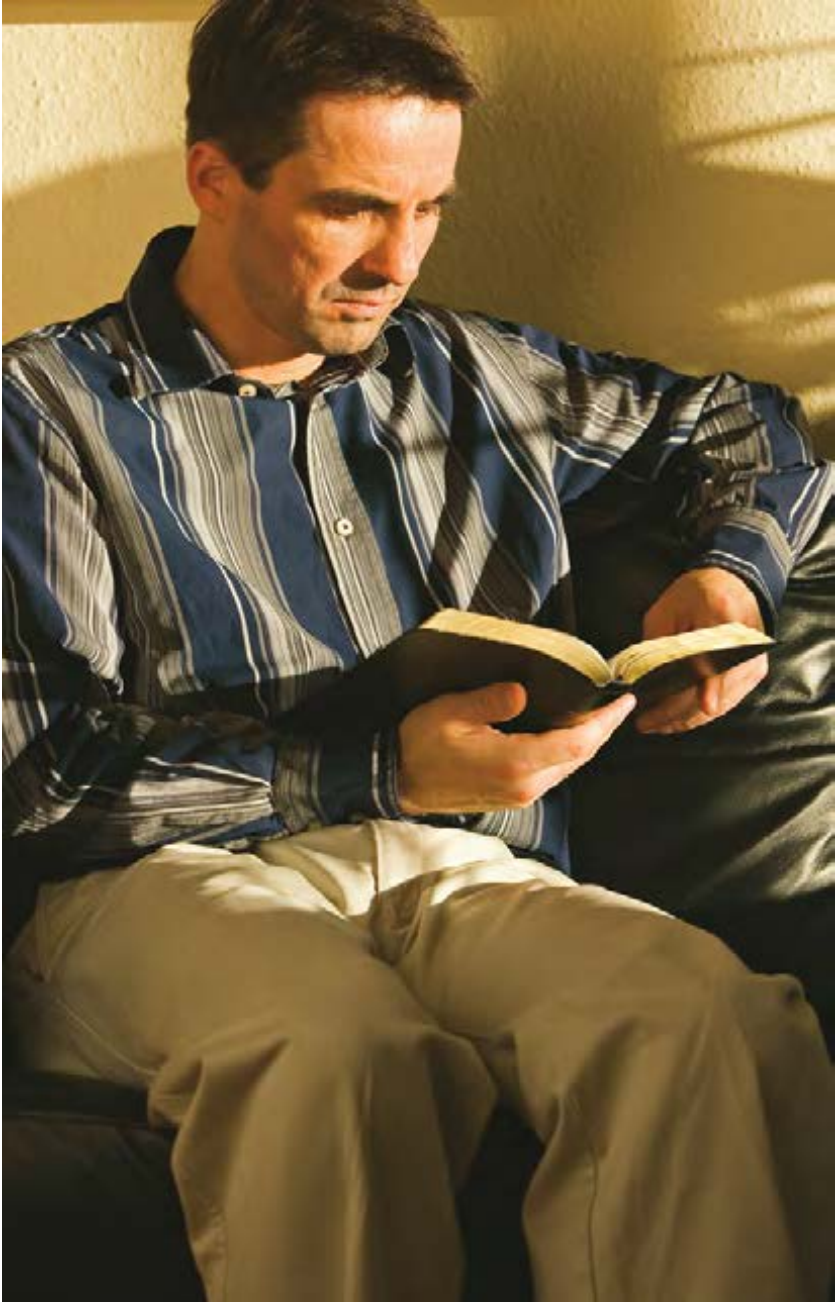
„Pentru oamenii nesiguri de credința lor, Cartea lui Mormon este [o] mărturie puternică despre divinitatea Domnului.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

Când a fost tânăr, Gordon B. Hinckley și-a stabilit un plan de studiu al scripturilor. El a spus: „Când am fost misionar, am citit câteva capitole din Cartea lui Mormon în fiecare seară, înainte de culcare și în inima mea s-a fixat o convingere pe care nu am pierdut-o niciodată: că aceasta este cuvântul lui Dumnezeu restaurat pe pământ prin puterea Celui Atotputernic, tradus prin darul și puterea lui Dumnezeu pentru convingerea iudeilor și a neamurilor că Isus este Hristosul”¹.

Cunoașterea și mărturia lui cu privire la Cartea lui Mormon i-a influențat pe mulți oameni după misiunea lui, când lucra ca angajat al Comitetului Bisericii pentru radio, publicitate și literatură misionară. El a primit însărcinarea de a scrie scenariul pentru o emisiune de radio intitulată *A New Witness for Christ (O nouă mărturie pentru Hristos)*. Pentru ascultătorii radioului, această emisiune a dat viață unor fragmente din Cartea lui Mormon. La vremea aceea, el i-a spus unui coleg: „Întotdeauna am fost de părere că vom face cea mai bună treabă atunci când vom stârni interesul oamenilor pentru Cartea lui Mormon, astfel încât ei vor dori să o citească. Numai așa Spiritul poate depune mărturie despre divinitatea ei”².

De-a lungul slujirii sale, președintele Hinckley a subliniat importanța Cărții lui Mormon. În luna august a anului 2005, în calitate de președinte al Bisericii, el i-a îndemnat pe sfinții din zilele din urmă să o citească în întregime pâna la sfârșitul anului. El a povestit mai târziu: „Este uimitor cât de multe persoane au urmat acest îndemn. Toți cei care au făcut acest lucru au fost binecuvântați pentru

„Dovada veridității și validității [Cărții lui Mormon] se găsește între copertele cărții înseși. Testul veridității ei constă în faptul a o citi.”

eforturile lor. Pe măsură ce s-au aprofundat în citirea acestei mărturii suplimentare despre Mântuitorul nostru, inima lor a fost impulsionată și spiritul lor a fost influențat”³.

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

1

Mână în mână cu Biblia, Cartea lui Mormon depune mărturie despre Isus Hristos.

În trecut, Salvatorul a spus că orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori.⁴

Precum Biblia este testamentul Lumii Vechi, Cartea lui Mormon este testamentul Lumii Noi. Ele merg mână în mână declarând că Isus este Fiul Tatălui.⁵

Cartea lui Mormon... mărturisește despre El, care [s-a] născut în Betleemul Iudeii și care a murit pe dealul Golgota. Pentru oamenii nesiguri de credința lor, Cartea lui Mormon este o altă mărturie puternică despre divinitatea Domnului. Este scris chiar în prefața cărții, de către un profet care a trăit pe continentul american, cu un mileniu și jumătate în urmă și care a declarat clar că a fost scrisă „pentru convingerea iudeilor și a neamurilor că Isus este Hristosul, Dumnezeuul Veșnic, care Se arată tuturor națiunilor”⁶.

Nu există niciun lucru mai important pe care-l putem face decât acela de a ne întări convingerea de nestrămutat că Isus este Hristosul... Și acesta este, frații și surorile mele, scopul apariției acestei cărți remarcabile și minunate.⁷

2

Prin puterea Duhului Sfânt, putem primi o mărturie despre originea divină a Cărții lui Mormon.

Eu am citit Cartea lui Mormon, pe care [Joseph Smith] a tradus-o prin darul și puterea lui Dumnezeu. Prin puterea Duhului Sfânt, eu am primit o mărturie și o dovadă despre originea divină a acestei înregistrări sacre.⁸

Originea ei este miraculoasă; când povestea acestei origini este spusă cuiva care nu este familiarizat cu ea pentru prima dată, aceasta este aproape de necrezut. Dar cartea este aici pentru a fi atinsă și

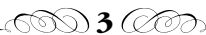
ținută în mâinile dumneavoastră și pentru a fi citită. Nimeni nu poate contesta prezența ei. Toate eforturile de a explica originea ei, altele decât relatarea făcută de Joseph Smith, s-au dovedit a fi inutile.⁹

Dovada veridicității ei, validității ei într-o lume care are tendința de a cere dovezi, nu se găsește în arheologie sau antropologie, deși acestea le-ar fi de ajutor unora. Nu se găsește în cercetări lingvistice sau în analize istorice, deși acestea ar putea confirma. Dovada veridicității și validității ei se găsește între copertele cărții înseși. Testul veridicității ei constă în faptul a o citi. Este o carte a lui Dumnezeu. Oamenii rezonabili pot să aibă întrebări cu privire la originea ei, dar cei care au citit-o cu ajutorul rugăciunii au ajuns să știe, printr-o putere mai presus de simțurile lor firești, că este adevărată, că ea conține cuvântul lui Dumnezeu, că prezintă adevăruri necesare salvării ale Evangheliei nepieritoare, că „[a apărut] prin harul și puterea lui Dumnezeu... pentru convingerea iudeilor și a neamurilor că Isus este Hristosul”¹⁰.

[Moroni] și-a scris ultima mărturie în cartea care-i poartă numele și care încheie consemnarea nefită. El a scris având o cunoaștere sigură că înregistrarea sa va fi scoasă, în cele din urmă, la lumină ...

În ultimul capitol al propriei scrieri, el a depus mărturie despre cronica poporului său și a promis în mod categoric că cei care o vor citi vor putea cunoaște, prin puterea Duhului Sfânt, că este adevărată [vezi Moroni 10:3-5].

Nicio altă carte nu conține o astfel de promisiune. Dacă Moroni nu ar mai fi scris nimic altceva, această promisiune din mărturia lui finală l-ar face un martor elocvent al adevărului etern. Deoarece, el a spus: „Prin puterea Duhului Sfânt veți putea voi cunoaște adevărul tuturor lucrurilor” (Moroni 10:5)¹¹.

O mărturie cu privire la Cartea lui Mormon duce la o convingere despre alte adevăruri.

De fiecare dată când îi îndemnăm pe alții să citească din Cartea lui Mormon, le facem o favoare. Dacă o citesc rugându-se și având o dorință sinceră de a cunoaște adevărul, ei vor ști, prin puterea Duhului Sfânt, că este adevărată.

Din acea cunoaștere, va reieși o convingere despre adevărul multor alte lucruri. Căci, dacă este adevărată Cartea lui Mormon, Dumnezeu trăiește. Paginile ei cuprind mărturiile despre faptul solemn că Tatăl nostru este real, că ne cunoaște personal, că El își iubește copiii și vrea ca ei să fie fericiți.

Dacă este adevărată Cartea lui Mormon, Isus este Fiul lui Dumnezeu, Singurul Născut al Tatălui în trup, care s-a născut din Maria, „o fecioară foarte frumoasă... mai presus de toate celelalte fecioare” (vezi 1 Nefi 11:13-21), deoarece așa mărturisește cartea printr-o descriere neîntrecută în întreaga literatură.

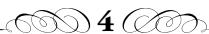
Dacă este adevărată Cartea lui Mormon, Isus este cu adevărat Mântuitorul, Salvatorul lumii ...

Dacă este adevărată Cartea lui Mormon, Joseph Smith a fost profet al lui Dumnezeu, pentru că el a fost un instrument în mâinile lui Dumnezeu pentru a aduce la lumină această mărturie despre divinitatea Domnului nostru.

Dacă este adevărată această carte, [președintele Bisericii] este un profet, deoarece el deține toate cheile, darurile, puterile și autoritatea deținute de profetul Joseph, prin care această lucrare din zilele din urmă a început.

Dacă este adevărată Cartea lui Mormon, Biserica este adevărată, pentru că aceeași autoritate prin care această cronică sacră a fost scoasă la lumină este prezentă și se manifestă printre noi astăzi. Este o restaurare a Bisericii întemeiate de Salvator în Palestina. Este o restaurare a Bisericii întemeiate de Salvator când a vizitat continentul [american], după cum este vestit în această cronică sacră.

Dacă este adevărată Cartea lui Mormon, Biblia este adevărată. Biblia este testamentul Lumii Vechi, Cartea lui Mormon este testamentul Lumii Noi. Una este consemnarea lui Iuda; alta este consemnarea lui Iosif și ele vor fi una în mâna Domnului, spre împlinirea profeției lui Ezechiel (vezi Ezechieel 37:19). Împreună, ele mărturisesc despre calitatea de rege a Mântuitorului lumii și despre realitatea împărăției Lui.¹²

Cartea lui Mormon ne învață lucruri care ne pot ajuta să găsim soluții la problemele societății de astăzi.

Narațiunea [Cărții lui Mormon] este o cronică a civilizațiilor care au existat cu mult timp în urmă. Dar, în descrierile problemelor societății de astăzi, este tot atât de actuală ca ziarul de dimineață și mult mai precisă, inspirată și inspiratoare cu privire la soluțiile acelor probleme.¹³

O deschid și citesc iar limbajul ei este frumos și înălțător. Cronica veche din care a fost tradusă a fost scoasă din pământ ca un glas care vorbește din țărână. A venit ca o mărturie a unor generații de bărbați și femei care și-au trăit viața pe pământ, care s-au străduit să învingă adversitățile, care au avut conflicte și s-au luptat, care, uneori, au trăit potrivit legii divine și au prosperat și, alteori, L-au părăsit pe Dumnezeu lor și au fost distruși.¹⁴

Nu cunosc altă lucrare care să expună cu atâta claritate tragicele consecințe ale societăților care urmează căi contrare poruncilor lui Dumnezeu. Paginile ei urmăresc relatările despre două civilizații distincte care au înflorit în emisfera vestică. Fiecare a început ca o națiune mică, poporul ei umblând cu frică față de Domnul. Fiecare a prosperat, dar, odată cu prosperitatea, s-au înmulțit păcatele. Oamenii au căzut pradă vicleniilor conducătorilor ambițioși și intriganți, care i-au asuprit cu taxe împovărătoare, care i-au convins să-i urmeze cu promisiuni false, care au aprobat și chiar au încurajat viața dezordonată și imorală, care i-a condus în războaie cumplite, din care a rezultat moartea a milioane de oameni și dispariția definitivă a două mari civilizații în două epoci diferite.

Nicio altă cronică nu ilustrează atât de clar faptul că, atunci când oamenii umblă cu frică față de Dumnezeu și se supun poruncilor Sale, ei prosperă și cresc, dar când Îl disprețuiesc și nu dau atenție cuvântului Său, apare un declin care, dacă nu este oprit de neprihănire, duce la neputință și la moarte. Cartea lui Mormon este o reafirmare a proverbului din Vechiul Testament: „Neprihănirea înalță pe un popor, dar păcatul este rușinea popoarelor” (Proverbele 14:34)¹⁵.

Cartea lui Mormon a avut o influență profundă asupra lui Parley P. Pratt, care a devenit, mai târziu, apostol.

5

**Cartea lui Mormon are puterea de a ne
schimba viața și perspectiva.**

În luna august a anului 1830, în calitate de predicator, Parley P. Pratt călătorea din Ohio spre estul statului New York. La Newark, de-a lungul Canalului Erie, el a părăsit vasul și a mers pe jos 16 km înăuntrul statului, unde a întâlnit un diacon baptist, care se numea Hamlin și care i-a povestit despre „o *carte*, o CARTE NEOBIȘNUITĂ, o CARTE FOARTE NEOBIȘNUITĂ... Această carte, a spus el, părea să fi fost inițial scrisă pe plăci de aur sau de aramă de către o ramură

a triburilor lui Israel și să fi fost descoperită și tradusă de către un tânăr de lângă Palmyra, în statul New York, cu ajutorul viziunii sau al slujirii îngerilor. L-am întrebat unde era cartea și cum putea fi obținută. El mi-a promis că o voi putea vedea în casa lui în ziua următoare... În dimineața următoare, l-am vizitat acasă la el, unde, pentru prima oară, ochii mei au privit «CARTEA LUI MORMON» – această carte a cărților... care a fost mijlocul principal, în mâinile lui Dumnezeu, de îndrumare a întregului curs al vieții mele în viitor.

Am deschis-o cu nerăbdare și am citit pagina ei de titlu. Am citit, după aceea, declarațiile câtorva martori în legătură cu modul în care a fost găsită și tradusă. După aceea, am început să citesc conținutul ei de la început. Am citit toată ziua, nedorind să mă opresc pentru a mânca; nu aveam deloc dorința de a mânca; nu doream să dorm când venea noaptea, deoarece preferam să citesc.

În timp ce citeam, Spiritul Domnului s-a revărsat asupra mea și am știut și am înțeles că această carte era adevărată, tot atât de clar și de limpede cum un om înțelege și știe că el există”. (*Autobiography of Parley P. Pratt*, a 3-a ediție, orașul Salt Lake: Deseret Book Co., 1938, p. 36-37.)

Parley Pratt avea atunci 23 de ani. Citirea Cărții lui Mormon l-a impresionat atât de profund, încât a fost curând botezat în Biserică și a devenit unul dintre cei mai eficienți și puternici susținători ai ei ...

Experiența lui Parley Pratt în ceea ce privește Cartea lui Mormon n-a fost unică. Când exemplarele primei ediții au circulat și au fost citite, femei și bărbați puternici, cu sutele, au fost atât de adânc impresionați, încât au abandonat tot ce aveau și, în anii care au urmat, nu puțini, și-au dat chiar viața pentru mărturia pe care o aveau în inima lor despre adevărul acestei remarcabile cărți.

Astăzi... este citită într-o măsură mai mare decât oricând în istoria ei... Interesul pentru ea este la fel de veșnic precum adevărul, la fel de universal precum omenirea.¹⁶

[Cartea lui Mormon] a influențat în bine viața a milioane de oameni care au citit-o, rugându-se, și au meditat la mesajul ei. Permiteți-mi să vă spun despre un astfel de om ...

Era om de afaceri de succes. În călătoriile lui, s-a întâlnit cu doi dintre misionarii noștri. Ei au încercat să stabilească o întâlnire pentru

a-i preda Evanghelia. El i-a amânat, dar, în cele din urmă, a consimțit să-i asculte. Acceptase cumva, în mod superficial, ceea ce au avut ei de spus. A fost convins, în mintea lui, că ei spuneau adevărul, dar inima nu-i fusese înduplecată.

A hotărât că va citi Cartea lui Mormon. A spus că fusese un bărbat din lume, care nu ceda plânsului. Dar, pe măsură ce a citit, lacrimile i-au inundat obrazii. Cartea i-a făcut ceva. A citit-o din nou și a simțit aceleași emoții. Convertirea minții se transformase în convertirea inimii.

Modul lui de viață s-a schimbat, perspectiva lui s-a schimbat. S-a cufundat în munca Domnului. Astăzi, el deține o chemare importantă și sacră în cauza pe care a ajuns să o iubească.¹⁷

Permiteți-mi sa va spun [o altă] poveste despre Cartea lui Mormon. L-am auzit pe un bancher din California spunându-și povestea. El a spus că secretara lui fuma tot timpul. Era dependentă de tutun. Nu putea renunța la fumat. Într-o zi, ea l-a întrebat: „Cum să fac să nu mai fumez?”

El s-a dus la biroul lui și a scos un exemplar al Cărții lui Mormon și i l-a dat. I-a spus: „Citește cartea aceasta”.

Ea a spus: „Bine, o voi citi”.

După câteva zile, ea s-a întors și a spus: „Am citit 200 de pagini și nu am văzut nicăieri cuvântul *fumat*. Nu am văzut nicăieri cuvântul *tutun*. Nu am văzut nicio referire la acesta.

El i-a răspuns: „Continuă să citești”.

După alte câteva zile, ea s-a întors și a spus: „Am mai citit 200 de pagini – nu este menționat nimic despre fumat, despre nicotină, despre nimic altceva legat de tutun”.

El i-a răspuns: „Continuă să citești”.

După două, trei zile, ea s-a întors. I-a spus: „Am citit toată cartea. Nu am văzut nicăieri cuvântul tutun; nu am văzut nicăieri nimic despre fumat. Dar”, a spus ea, „pentru că am citit acea carte, am simțit în inima mea un fel de influență, putere, care mi-a luat dorința de a fuma și e minunat!”¹⁸

Permiteți-mi să vă povestesc despre o scrisoare pe care am primit-o... A fost scrisă de un bărbat, care spunea: „Sunt la o închiisoare federală. De curând, am dat peste un exemplar al Cărții lui

Mormon la biblioteca închisorii. Am citit cartea și când am ajuns la plângerile lui Mormon privind căderea poporului său – «O, voi cei cinstiți, cum de ați putut voi să vă îndepărtați de căile Domnului! O, voi cei cinstiți, cum de ați putut voi să-L respingeți pe Isus care a stat cu brațele deschise ca să vă primească! Iată, dacă voi nu ați fi făcut aceasta, voi nu ați fi căzut» (Mormon 6:17-18) – am simțit că Mormon vorbea cu mine. Îmi puteți trimite un exemplar al acestei cărți?”

I-am trimis. După ceva timp, el a intrat în biroul meu un om schimbat. A fost influențat de spiritul Cărții lui Mormon și, astăzi, este un bărbat de succes, reabilitat, care-și câștigă traiul în mod cinstit pentru el și familia lui.

Așa se manifestă puterea acestei cărți mărețe în viețile celor care o citesc rugându-se.

Frați și surori, vă promit că, dacă veți citi cu evlavie Cartea lui Mormon, indiferent de câte ori ați citit-o anterior, Spiritul Domnului va fi mai prezent în inima dumneavoastră. Va veni în inimile dumneavoastră o dorință de a umbla în supunere față de poruncile Lui și va veni o mărturie mai puternică despre realitatea Fiului lui Dumnezeu.¹⁹

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- De ce avem nevoie de Cartea lui Mormon? Care sunt câteva dintre fragmentele din Cartea lui Mormon care v-au întărit mărturia despre Isus Hristos? Ce exemple ați văzut cu privire la faptul că Biblia și Cartea lui Mormon merg „mână în mână”, depunând mărturie despre Salvator? (Vezi secțiunea 1.)
- De ce credeți că promisiunea din Moroni 10:3-5 este mai importantă decât dovezile materiale ale Cărții lui Mormon? (Vezi secțiunea 2.) Ce experiențe ați avut legat de această promisiune?
- Pe măsură ce citiți secțiunea 3, observați adevărurile pe care le putem cunoaște când avem o mărturie despre Cartea lui Mormon. În ce mod Cartea lui Mormon depune mărturie despre aceste adevăruri?
- Gândiți-vă la unele dintre „problemele societății de astăzi” (secțiunea 4). În ce moduri ne poate ajuta Cartea lui Mormon să găsim soluții la acele probleme? Care sunt câteva dintre fragmentele din

Cartea lui Mormon care v-au ajutat pe dumneavoastră în perioadele dumneavoastră de încercare?

- Reflectați la povestirile din secțiunea 5. Dacă v-ar întreba cineva ceva despre Cartea lui Mormon, ce ați putea spune despre modul în care v-a influențat viața?

Scripturi suplimentare

Isaia 29:9-18; 1 Nefi 13:35-41; 2 Nefi 29:6-9; Moroni 10:27-29; D&L 20:8-12; 42:12-13

Ajutor pentru studiu

„Sunt recunoscător pentru că se pune accent pe studiul scripturilor. Sper că, pentru dumneavoastră, acest lucru va deveni ceva mult mai plăcut decât o datorie; că va deveni, mai degrabă, o poveste de dragoste dintre dumneavoastră și cuvântul lui Dumnezeu. Vă promit că, pe măsură ce citiți, mintea dumneavoastră va fi luminată și spiritul dumneavoastră va fi înălțat. La început, poate părea plictisitor, însă acest lucru se va schimba și va deveni o experiență minunată cu gânduri și cuvinte dumnezeiești” (Gordon B. Hinckley, „The Light within You”, *Ensign*, mai 1995, p. 99).

Note

1. „Gifts to Bring Home from the Mission Field”, *New Era*, mart. 2007, p. 2.
2. În Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 100.
3. „Virtutea să înfrumusețeze, fără încetare, gândurile tale”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2007, p. 116.
4. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, iul. 1998, p. 2.
5. „Lucrurile minunate pe care le-a revelat Dumnezeu”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2005, p. 82.
6. „Simbolul credinței noastre”, *Liahona*, apr. 2005, p. 4; citând pagina de titlu a Cărții lui Mormon.
7. „Excerpts from Recent Addresses by President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, iul. 1997, p. 72.
8. „Believe His Prophets”, *Ensign*, mai 1992, p. 51.
9. „An Angel from on High, the Long, Long Silence Broke”, *Ensign*, nov. 1979, p. 7.
10. „Four Cornerstones of Faith”, *Ensign*, febr. 2004, p. 6; citând pagina de titlu a Cărții lui Mormon.
11. În *Heroes from the Book of Mormon* (1995), p. 198.
12. „The Power of the Book of Mormon”, *Ensign*, iun. 1988, p. 6.
13. „The Power of the Book of Mormon”, p. 4.
14. „Four Cornerstones of Faith”, p. 5.
15. „The Power of the Book of Mormon”, p. 5.
16. „The Power of the Book of Mormon”, p. 5.
17. „Mormon Should Mean «More Good»”, *Ensign*, nov. 1990, p. 52.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, volumul 2: 2000–2004* (2005), p. 402-403.
19. „The Power of the Book of Mormon”, p. 6.

„Căutați să învățați, chiar prin studiu și, de asemenea, prin credință (D&L 88:118).

Continuați procesul minunat al învățării

„Trebuie să continuăm să creștem. Trebuie să învățăm în mod continuu. Este o responsabilitate pe care ne-a dat-o Dumnezeu, aceea de a continua să adăugăm la cunoașterea noastră.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

Președintele Hinckley a spus: „Îmi place să învăț. Profit de orice ocazie pentru a dobândi cunoaștere. Cred cu adevărat și am sprijinit cu înflăcărare, de-a lungul vieții mele, preocuparea pentru educație – a mea și a altora... Din punctul meu de vedere, învățarea este atât un lucru practic, cât și unul spiritual”¹.

Colegii președintelui Hinckley din conducerea Bisericii s-au minunat de darul său de a acumula cunoștințe și de a le pune în practică în munca sa. Vârstnicul Robert D. Hales, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a observat: „Nu am mai întâlnit niciodată o persoană care poate să fie atât de bine informată citind și interacționând cu oamenii. Când își petrece seara luând cina cu cineva, pleacă de acolo având puțin din cunoștințele acelei persoane. Vârstnicul Neal A. Maxwell, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a spus: „Ceea ce-l face pe președintele Hinckley unic este faptul că își aduce aminte ceea ce citește și extrage informațiile pe care vrea să le păstreze. Intelectul său își trage seva din multe surse. Poate folosi cunoștințele pe care le are pentru a lua hotărâri înțelepte”².

De-a lungul vieții, în eforturile sale de a se îmbunătăți, președintele Hinckley a urmat exemplul părinților lui. El a povestit următoarele despre cât de dedicat era învățării tatăl său, Bryant S. Hinckley:

„Când avea vârsta pe care o am eu acum, el era pensionar. Însă era activ. Locuia într-o casă simplă, dar confortabilă dintr-o zonă rurală.

Avea o livadă și-i plăcea să dăruiască fructe. Curtea casei cuprindea peluze, tufișuri și copaci. Avea un zid de piatră de 60 de cm care separa un nivel de altul. De câte ori era timp frumos, stătea pe zid cu o pălărie veche pe cap care-i ținea umbră de la soarele arzător al verii. Când mergeam la el în vizită, stăteam lângă el. Cu un mic imbold, începea să vorbească despre viața lui ...

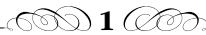
Fusese profesor. Fusese om de afaceri de succes. Prezidase asupra celui mai mare țărnuș din Biserică format din mai mult de 15.000 de membri. Slujise în calitate de președinte de misiune și în multe alte chemări. Iar acum era pensionar și stătea pe zid. Era un cititor avid cu o bibliotecă minunată. Era un vorbitor și un scriitor extraordinar. Aproape până în momentul morții sale, puțin înainte de a împlini 94 de ani, el a citit, a scris și a meditat asupra cunoașterii pe care o dobândise.

„Am aflat că, atunci când stătea pe zid, ore în șir când era cald afară, el reflecta la lucrurile pe care le citise în cărțile din biblioteca sa.

Eu cred că a îmbătrânit frumos și cu grație. Avea cărțile sale cu prețioasele comori pe care le conțineau ale gândurilor femeilor și bărbaților însemnați care au trăit de-a lungul timpului. Nu a încetat niciodată să învețe și, în timp ce stătea pe zid, se gândea profund la ceea ce citise cu o seară în urmă ...

De ce vă povestesc despre un bătrân și zidul pe care stătea? Deoarece cred că această relatare conține o lecție pentru fiecare dintre noi. Nu trebuie să încetăm niciodată să învățăm. Noi credem în progresul etern și credem că această viață este o parte a eternității care trebuie trăită din plin până la sfârșit”³.

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Domnul vrea ca noi să ne educăm pentru a putea progresa în mod individual și a ne aduce contribuția în societatea în care trăim.

Aparțineți unei biserici care ne învață importanța educației. Ați primit porunca de la Domnul să vă educați mintea, inima și mâinile. Domnul a spus: „Propovăduiți cu sârguință... despre lucruri care sunt atât în cer, cât și pe pământ și sub pământ; lucruri care au fost,

lucruri care sunt, lucruri care trebuie să se întâmple curând; lucruri care sunt acasă, lucruri care sunt în străinătate; războaie și nedumeriri ale națiunilor și judecățile care sunt în țară; și, de asemenea, o cunoaștere a țărilor și a împărățiilor – pentru ca să fiți pregătiți în toate lucrurile” (D&L 88:78-80).⁴

Nouă, celor din această Biserică, ni s-a făcut o promisiune minunată de către Domnul. El a spus: „Ceea ce este de la Dumnezeu este lumină; și acela care primește lumina și rămâne credincios lui Dumnezeu, primește mai multă lumină; și acea lumină devine din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei” (D&L 50:24).

Ce declarație remarcabilă! Este unul dintre versetele mele preferate din scripturi. Vorbește despre creștere, dezvoltare, despre marșul care duce la dumnezeire. Merge mână în mână cu aceste declarații ilustre: „Slava lui Dumnezeu este inteligența sau, cu alte cuvinte, lumina și adevărul” (D&L 93:36); „Și, dacă o persoană câștigă prin sânguința și supunerea sa mai multă cunoaștere și inteligență în această viață, decât altă persoană, ea va fi cu atât mai mult avantajată în lumea care va veni” (D&L 130:19) ...

Ce provocare imensă se găsește în aceste declarații minunate. Trebuie să continuăm să creștem. Trebuie să învățăm în mod continuu. Este o responsabilitate pe care ne-a dat-o Dumnezeu, aceea de a continua să adăugăm la cunoașterea noastră. ...

Domnul ne-a spus mie și dumneavoastră: „Căutați cuvintele de înțelepciune în cele mai bune cărți, căutați să învățați chiar prin studiu și, de asemenea, prin credință... Organizați-vă... Încetați să fiți leneși” (D&L 88:118-119, 124).⁵

Domnul dorește să vă educați mintea și mâinile, oricare ar fi domeniul pe care vi l-ați ales. Fie că învățați să reparați frigidere sau să fiți un chirurg priceput, trebuie să vă instruiți. Căutați cele mai bune școli care vă stau la dispoziție. Deveniți un muncitor sau o muncitoare cu integritate în lumea care vă așteaptă... Veți aduce onoare Bisericii și veți fi binecuvântați din plin datorită acelei instruirii.

Nu există nicio îndoială, nici una, că educația dă roade. Nu dați cu piciorul la capacitatea dumneavoastră de a vă atinge potențialul. Acest lucru vă va costa scump.⁶

Nu este suficient doar să trăim, să supraviețuim. Fiecare dintre noi trebuie să ne pregătim să facem ceva important în societate – să dobândim din ce în ce mai multă lumină, pentru ca lumina noastră să lumineze lumea întunecată. Și acest lucru se poate face prin învățare, prin faptul de a ne educa, prin a progresa și a crește în minte și în spirit.⁷

2

Prin planificare și autodisciplină, părinții pot crea o atmosferă de învățare în căminele lor.

Ce lucru extraordinar de interesant este să privești cum se dezvoltă și se întăresc mințile tinere. Eu unul apreciez foarte mult potențialul enorm al televiziunii de a face bine. Dar condamn imensa pierdere de vreme și de ocazii de către copiii din unele cămine, care se uită ore în șir la ceva care nici nu îi învață, nici nu îi întărește.

Când eram mic, locuiam într-o casă mare și veche. Una dintre încăperi era numită biblioteca. Avea o masă solidă și o lampă bună, trei sau patru scaune confortabile cu lumină potrivită și cărți pe rafturi aliniate de-a lungul pereților. Erau multe volume – cărți pe care tatăl și mama mea le-au achiziționat de-a lungul a multor ani.

Nu am fost forțați niciodată să le citim, dar au fost puse la îndemână, acolo de unde le puteam lua când doream.

Era liniște în camera aceea. Era de înțeles că era un loc de studiu.

Aveam și reviste – revistele Bisericii și două trei alte reviste bune. Erau cărți de istorie și literatură, cărți cu subiecte tehnice, dicționare, un set de enciclopedii și un atlas al lumii. Pe vremea aceea, nu exista, desigur, televiziune. Radioul a fost inventat mai târziu. Dar era acolo o atmosferă propice învățării. Nu doresc să credeți că eram mari oameni de știință. Dar am avut acces la opere literare deosebite, idei mărețe ale unor minți luminate și la limbajul bărbaților și femeilor care gândeau în profunzime și scriau frumos.

În atât de multe dintre căminele noastre de astăzi nu există posibilitatea de a avea o astfel de bibliotecă. Multe familii nu au spațiul necesar. Dar, dacă planificăm, putem crea un colțisor, un loc care poate deveni un ascunziș de zgomotul din jurul nostru, în care să se poată sta, citi și gândi. Este un lucru minunat să avem un birou

„Începeți devreme să stimulați interesul copiilor față de cărți.”

sau o masă, fie ea cât de simplă, pe care să fie lucrările canonice ale Bisericii, câteva cărți bune, reviste publicate de Biserică și alte câteva materiale demne de citit.

Începeți devreme să stimulați interesul copiilor față de cărți. Mama care nu le citește copiilor ei mici le face un rău lor și își face un rău ei înseși. Va fi nevoie de timp, mult timp. Va fi nevoie de auto-disciplină. Va fi nevoie de organizare și planificarea minutelor și a orelor din zi. Dar nu va fi niciodată o muncă plictisitoare în timp ce priviți cum mințile tinere ajung să cunoască personaje, expresii și idei. Dragostea de carte poate fi cultivată și aceasta va aduce mult mai multe roade pe termen lung decât multe alte activități în care sunt implicați copiii ...

Părinți, lăsați-i pe copiii dumneavoastră să fie expuși la minți luminate, la idei mărețe, la adevărul nepieritor și la acele lucruri care îi vor clădi și îi vor motiva să fie buni... Încercați să creați în căminele dumneavoastră o atmosferă de învățare și de creștere care va rezulta din aceasta.⁸

 3

Educația deschide tinerilor și tinerilor adulți poarta către posibilități.

Aceasta este marea zi a posibilității pentru voi, dragi tineri, o perioadă minunată de a trăi pe pământ. Trăiți în perioada cea mai frumoasă dintre toate. Sunteți expuși la toată învățătura tuturor celor care au trăit pe pământ, învățatură care poate fi concentrată în cursuri în care puteți dobândi cunoaștere într-un timp relativ scurt, cunoașterea pe care oamenii s-au chinuit să o învețe de-a lungul secolelor trecute. Nu vă subapreciați. Nu ratați marea voastră șansă. Căutați să vă instruiți, lucrați, studiați din greu.⁹

Este atât de important ca voi, tineri băieți, și voi, tinere fete, să dobândiți toată educația pe care puteți să o dobândiți... Educația este cheia care vă va deschide poarta către posibilități. Merită să vă sacrificați pentru a o dobândi. Merită să munciți pentru ea și, dacă vă educați mintea și mâinile, veți putea să vă aduceți contribuția la societatea în care trăiți și veți putea fi un exemplu onorabil al Bisericii din care faceți parte. Dragii mei tineri frați și surori, profitați de fiecare ocazie de a vă educa pe care vi-o puteți permite și dumneavoastră, dragi tați și mame, încurajați-vă fiii și fiicele să dobândească o educație care le va binecuvânta viețile.¹⁰

Poate nu aveți fondurile necesare pentru a urma școlile pe care doriți să le urmați. Obțineți cât de mult cu cât aveți și profitați de burse, subvenții și împrumuturi pe care să le puteți restitui.¹¹

Nu mă interesează ce doriți să vă faceți, atâta timp cât este o meserie onorabilă: mecanic auto, zidar, electrician, medic, avocat, vânzător, dar nu hoț. Dar, orice ar fi, profitați cât mai mult de ocazia de a vă instrui. Societatea vă va răsplăti potrivit valorii dumneavoastră pe măsură ce va cunoaște acea valoare. Acum este ziua cea mare a pregătirii pentru fiecare dintre voi. Dacă aceasta înseamnă să faceți sacrificii, atunci faceți sacrificii. Acel sacrificiu va deveni cea mai bună investiție pe care o veți face vreodată, pentru că veți culege roadele acesteia în toate zilele din viața voastră.¹²

Vă îndemn pe fiecare dintre voi, tinere fete, să dobândiți cât mai multă educație. Veți avea nevoie de ea când veți deveni adulte. Viața devine atât de competitivă... Lumea se schimbă și este atât

de important să ne pregătim pentru a face față acelei schimbări. Dar toate acestea au și partea lor bună. Nicio altă generație în toată istoria nu le-a oferit femeilor atât de multe ocazii. Obiectivul vostru numărul unu trebuie să fie o căsnicie fericită, pecetluită în templul Domnului, urmată de creșterea unei familii bune. Educația vă poate pregăti mai bine pentru realizarea acestor idealuri.¹³

Femeile au responsabilități extraordinare în Biserică și în comunitate care sunt în acord și în completă armonie cu căsătoria, calitatea de mamă și creșterea unor copii buni și capabili.¹⁴

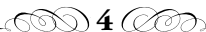
Întreaga gamă de [inițiative] umane este, acum, deschisă femeilor. Nu există niciun lucru pe care să nu îl puteți face dacă vă hotărâți să-l faceți. Puteți include în visul despre femeia care ați dori să fiți o imagine a uneia care este calificată să slujească societatea și să aducă o însemnată contribuție lumii din care face parte.¹⁵

Sunt recunoscător pentru că femeilor din ziua de azi li se oferă aceleași ocazii [precum bărbaților] să studieze științele naturii sau meserii și orice alt domeniu al cunoașterii umane. Sunteți la fel de îndreptățite ca bărbații să aveți Spiritul lui Hristos, care dă lumină fiecărui om care vine pe lume (vezi D&L 84:46). Stabiliți-vă prioritățile în ceea ce privește căsătoria și familia, dar urmați, de asemenea, programe educaționale care vă vor ajuta să aveți un loc de muncă productiv, care să vă mulțumească în cazul în care nu vă căsătoriți, sau un sentiment de siguranță și împlinire în cazul în care vă căsătoriți.¹⁶

[Voi, tineri băieți], veți avea de înfruntat încercări dificile. Sunteți într-o lume aflată într-o competiție înverșunată. Trebuie să dobândiți toată educația posibilă. Domnul ne-a instruit cu privire la importanța educației. Vă va deschide calea către ocazii mai mari. Vă va pregăti să faceți ceva important în marea lume a posibilităților care vă așteaptă. Dacă puteți merge la facultate și dacă aceasta este dorința voastră, atunci faceți acest lucru. Dacă nu doriți să mergeți la facultate, atunci mergeți la o școală profesională sau la una economică pentru a vă îmbunătăți abilitățile și pentru a vă mări competențele.¹⁷

Sper ca voi, [tinerii], să considerați ocazia de a vă educa ca pe o mare binecuvântare. Știu că vă ia mult timp. Știu că este greu. Știu că, uneori, vă simțiți descurajați. Știu că, uneori, vă întrebați

de ce faceți aceasta. Dar mergeți înainte, continuați, stăruiiți, învățați. Nu veți regreta cât timp veți trăi, ci veți considera educația o mare binecuvântare.¹⁸

Educarea spiritului este la fel de importantă, dacă nu mai importantă decât educarea minții.

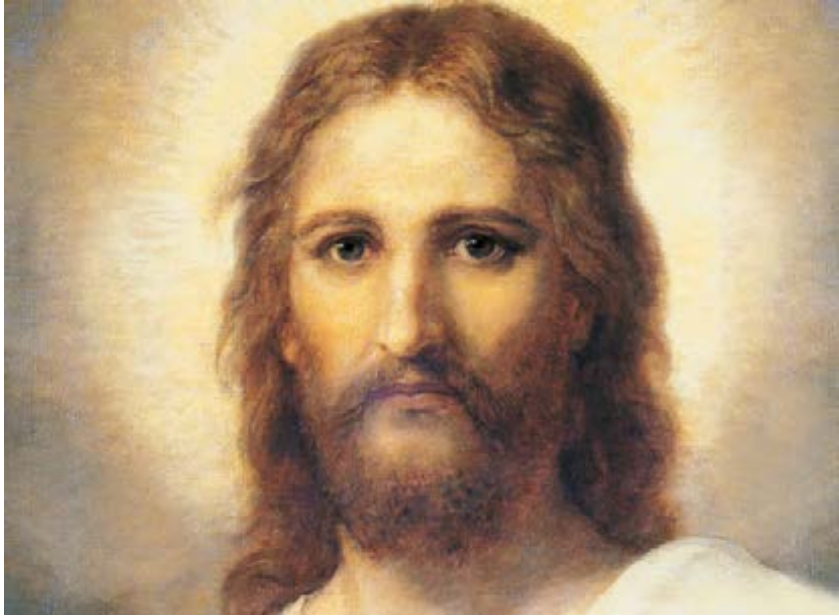
Sunt uimit de marile forțe ale cunoașterii din zilele noastre. Niciodată nu au fost atât de mulți oameni educați în lucrurile lumesti. Ce minunat este faptul că un procentaj mare al tinerilor din lume are acces la școlarizare intensivă, că ei se întâlnesc zilnic cu instructorii lor pentru a primi cunoaștere din toate epocile în care au trăit oameni.

Dimensiunea acelei cunoașteri este extraordinară. Aceasta cuprinde stelele din univers, geologia pământului, istoria națiunilor, cultura și limba popoarelor, funcționarea guvernelor, legi și comerț, comportamentul atomului, funcțiile corpului omenesc și miracolele minții.

Cu atâta cunoaștere la dispoziție, s-ar putea crede că lumea ar putea fi aproape de o stare de perfecțiune. Totuși, ni se amintește în mod constant de cealaltă față a monedei – boala societății, conflictele și problemele care aduc suferință în viețile a milioane de oameni.

În fiecare zi, ni se aduce din ce în ce mai mult aminte de faptul că viața înseamnă mai mult decât știință și matematică, mai mult decât istorie și literatură. Este nevoie de o altă educație, fără de care învățătura laică poate duce numai la distrugere. Mă refer la educația inimii, a conștiinței, a caracterului, a spiritului – aceste aspecte nedefinite ale personalităților noastre care determină atât de sigur ceea ce suntem și ceea ce facem în relațiile noastre unul cu celălalt...

În timp ce slujeam în calitate de misionar în Anglia, am mers la Asociația Tinerilor Creștini din centrul Londrei. Presupun că, de atunci, clădirea aceea nu mai există, dar nu pot uita niciodată cuvintele cu care erau întâmpinați vizitatorii în hol de fiecare dată când intrau. Erau cuvintele lui Solomon: „Iată, începutul înțelepciunii: dobândește înțelepciunea și cu tot ce ai, dobândește priceperea” (Proverbele 4:7).

„Pe lângă toate studiile noastre, trebuie să căutăm cunoaștere de la Învățător.”

Priceperea cu privire la ce? Priceperea cu privire la noi înșine, la scopurile vieții, la relațiile noastre cu Dumnezeu, care este Tatăl nostru, la mărețele principii date de Dumnezeu, care, de secole, au oferit forța necesară progresului omului ...

În timp ce ne educăm în lucrurile laice, haideți să adăugăm, de asemenea, vieții noastre și cultivarea spiritului. Dacă facem acest lucru, Dumnezeu ne va binecuvânta cu acea pace și cu acele binecuvântări care vin numai de la El.¹⁹

Isus a spus: „Învățați de la Mine... Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:29-30).

Aș dori să sugerez să urmărim acel îndemn oferit de Fiul lui Dumnezeu. Pe lângă toate lucrurile pe care le învățăm, să învățăm și de la El. Pe lângă toate studiile noastre, trebuie să căutăm cunoaștere de la Învățător. Acea cunoaștere va adăuga într-un mod minunat la instruirea noastră laică și ne va întări caracterul și va da o deplinătate vieții pe care nu o putem primi în niciun alt fel.²⁰

Vă provoc să nu uitați niciodată că educarea spiritului este la fel de importantă, dacă nu mai importantă decât educarea minții.²¹

Programul măreț de educație al Bisericii înaintea. Munca de instruire a cursanților prin programul de seminar și institut crește în mod constant... Voi, care ați beneficiat de acest program, îi cunoașteți valoarea nemărginită. Îi îndemnăm cu tărie pe toți aceia pentru care programul educațional este disponibil să profite de el. Nu ezităm să vă promitem că veți avea o cunoaștere mai mare despre Evangheliile, că vă va fi întărită credința și că veți forma prietenii minunate.²²

Haideți să luăm asupra noastră numele Domnului și, apoi, cu credință, să mergem înainte și să împărtășim cu relevanță ceea ce va afecta viața oamenilor și va aduce pace și bucurie în lume. Lumea are nevoie de o generație de bărbați și femei învățați și influenți, care pot și vor apăra dreptatea și, cu sinceritate și fără echivoc, să declare că Dumnezeu trăiește și că Isus este Hristosul.²³

5

La orice vârstă, putem dobândi cunoaștere, înțelepciune și putem continua să creștem.

Ce lucru remarcabil este faptul de a învăța, procesul prin care cunoașterea acumulată de secole întregi a fost rezumată și filtrată astfel încât, într-o perioadă scurtă, să putem învăța ce s-a învățat prima oară prin cercetări îndelungate, încercări și erori.

Educația este mărețul proces de convertire prin care cunoașterea abstractă devine o activitate folositoare și productivă. Este ceva ce nu trebuie să se termine niciodată. La orice vârstă, putem dobândi cunoaștere și o putem folosi. Putem acumula înțelepciune și profita de pe urma ei. Ne putem desfăta cu miracolul cititului și admirarea artei și putem adăuga la binecuvântarea și împlinirea vieții. Cu cât înaintez în vârstă, cu atât mă bucur mai mult de cuvintele scriitorilor înțelepți, din trecut și prezent, și de savoarea scrierilor lor.²⁴

Niciunul dintre noi... nu știe suficient. Procesul de învățare este un proces fără sfârșit. Noi trebuie să citim, trebuie să observăm, trebuie să asimilăm și trebuie să cugetăm la ceea ce ne expunem mintea... Eu cred în perfecționare. Eu cred în progres ...

Continuați să progresați, dragii mei frați și dragile mele surori, indiferent că aveți treizeci de ani sau șaptezeci de ani. Sânguinta dumneavoastră va face ca anii să treacă mai repede decât doriți, dar ei vor da savoare vieții dumneavoastră și putere predării dumneavoastră.²⁵

În partea de est a [Universității Brigham Young din Provo, Utah], există un munte. Sunt convins că [mulți] s-au uitat la muntele acela și s-au gândit: „Dacă m-aș putea urca în vârf, ar fi interesant să văd valea din partea cealaltă”. Dar aceia dintre dumneavoastră care ați urcat până în vârf, ați descoperit că valea din partea cealaltă nu este decât o adâncitură mică și sunt mulți alți munți înalți de urcat.

La fel sper că va fi și cu dumneavoastră... Veți recunoaște că, deși experiența dumneavoastră de învățare [a fost] grozavă, există ocazii și provocări chiar mai mari înaintea. Îmbogățiți-vă cunoștințele, măriți-vă cunoașterea, continuați mărețul proces al învățării.²⁶

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- De ce este important să „dobândim din ce în ce mai multă lumină” prin educație? (Vezi secțiunea 1.) Cum ne poate ajuta faptul de a învăța să progresăm în mod individual? Cum ne poate ajuta faptul de a învăța să „aducem lumină într-o lume întunecată”?
- Recitiți relatarea președintelui Hinckley cu privire la modul în care părinții săi au creat o atmosferă de învățare în căminul lor (vezi secțiunea 2). Cum putem să-i ajutăm pe copii să dezvolte o dragoste pentru învățatură? Cum putem să-i ajutăm pe copii să aibe dorința de a se educa din surse care îi luminează și îi motivează să facă bine?
- În ce mod educația le „deschide tinerilor și tinerilor adulți poarta către posibilități”? (Vezi secțiunea 3.) Cum pot fi tinerii și tinerii adulți ingenioși în a profita de ocaziile de a se educa?
- Cum ați explica expresia „educarea spiritului”? (Vezi secțiunea 4.) Cum ne putem educa inima, caracterul și spiritul? În viața dumneavoastră, în ce mod învățarea spirituală și cea laică se completează una pe cealaltă?
- De ce ar trebui să continuăm să învățăm de-a lungul vieții noastre? (Vezi secțiunea 5.) Cum putem să avem dragoste pentru învățatură toată viața? Ce lucruri valoroase pentru dumneavoastră ați învățat de curând?

Scripturi suplimentare

Proverbele 1:5; 2 Petru 1:1-8; 2 Nefi 9:28-29; 28:29-30; D&L 6:7; 90:15; 131:6; 136:32-33

Ajutor pentru predare

O idee pentru a încuraja discuția despre învățăturile președintelui Hinckley este aceea de a le cere participanților să împărtășească ceea ce au învățat în cadrul studiului lor personal al acestui capitol (pentru idei suplimentare, vezi paginile vi-vii ale acestui manual).

Note

1. *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000), p. 59.
2. În Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 449-450.
3. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995-1999* (2005), p. 406-407.
4. „A Prophet's Counsel and Prayer for Youth”, *Ensign*, ian. 2001, p. 4-5.
5. „A Conversation with Single Adults”, *Ensign*, mart. 1997, p. 62.
6. „A Prophet's Counsel and Prayer for Youth”, p. 7.
7. *Standing for Something*, p. 67.
8. „The Environment of Our Homes”, *Ensign*, iun. 1985, p. 4-5.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 171-172.
10. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, iun. 1999, p. 4.
11. „Rămâneți pe calea standardelor înalte”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2004, p. 113.
12. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (172), p. 172-173.
13. „Stand True and Faithful”, *Ensign*, mai 1996, p. 92.
14. „Youth Is the Season”, *New Era*, sept. 1988, p. 47.
15. „Cum pot deveni eu femeia care visez să fiu”, *Liahona*, iul. 2001, p. 115.
16. „Ten Gifts from the Lord”, *Ensign*, nov. 1985, p. 89.
17. „Converts and Young Men”, *Ensign*, mai 1997, p. 49-50.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, p. 370.
19. „With All Thy Getting Get Understanding”, *Ensign*, aug. 1988, p. 2, 5.
20. „With All Thy Getting Get Understanding”, p. 5.
21. În „President Hinckley Visits New Zealand, Australia, and Mexico”, *Ensign*, aug. 1997, p. 77.
22. „The Miracle Made Possible by Faith”, *Ensign*, mai 1984, p. 47.
23. „With All Thy Getting Get Understanding”, p. 5.
24. „I Believe”, *Ensign*, aug. 1992, p. 4.
25. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 298-299.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 299.

Virtutea – o piatră din capul unghiului pe care să ne clădim viața

„Sunteți, fiecare dintre dumneavoastră, copii ai unui Tată divin din Cer. Ați fost creați, potrivit planului Său, după chipul Creatorului dumneavoastră. Trupul dumneavoastră este sacru. El este templul spiritului dumneavoastră. Să nu îl pângăriți cu păcate.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

În luna noiembrie a anului 2007, adresându-se studenților de la Universitatea Brigham Young, președintele Gordon B. Hinckley a spus:

„Zilele trecute, am observat ceva interesant. În orașul Salt Lake, într-o dimineață de duminică, clădirea Key Bank a fost dărâmată printr-o serie de detonări bine plasate. Totul a avut loc în trei-patru secunde, lăsând în urmă un nor negru de praf care se ridica spre nord-vest. Procedeu se numește implozie și se deosebește de explozie.

Clădirea fusese construită în urmă cu aproape 30 de ani. Presupun că perioada de construire a fost de un an, poate doi. Acum, clădirea fusese dărâmată în câteva secunde.

Aceasta, dragi prieteni, este povestea multor vieți. Le hrănim cu atâta grijă ani de zile. Apoi, ne trezim în mijlocul unor situații dificile. Facem greșeli. Compromitem castitatea. Are loc o implozie și tot ce rămâne este praf.

Mi-am amintit de acest exemplu când un tânăr și o tânără au venit în biroul meu. El era un băiat frumos și ea era o fată frumoasă. Erau studenți. Viitorul lor era strălucitor și frumos. Dar au cedat ispitei ...

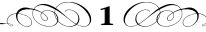
Președintele Gordon B. Hinckley ne-a sfătuit: „Lăsați virtutea să fie o piatră din capul unghiului pe care să vă clădiți viața”.

Lacrimile le-au umplut ochii în timp ce au vorbit cu mine. Dar nu era cale de scăpare din realitatea cu care se confruntau. Viețile lor suferiseră o implozie și turnul viselor lor se năruise.

Nu permiteți ca acest lucru să vi se întâmple. Nu eșuați în faptul de a vă atinge potențialul maxim, compromițându-vă angajamentul față de moralitate. Sunteți, fiecare dintre dumneavoastră, copii ai unui Tată divin din Cer. Ați fost creați, potrivit planului Său, după chipul Creatorului dumneavoastră. Trupul dumneavoastră este sacru. El este templul spiritului dumneavoastră. Nu îl pângăriți cu păcate.

Acum, întorcându-ne la povestea turnului care s-a prăbușit, vă amintesc că, în locul lui, se va construi o clădire nouă și frumoasă. În mod asemănător, cei care au păcătuit se pot întoarce spre Mântuitorul lor, Salvatorul nostru, Isus Hristos, și, prin puterea ispășirii Sale, ei pot fi curățați și purificați din nou.¹

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

O viață virtuoasă aduce binecuvântări fantastice și minunate.

Nu este nimic mai de preț în această lume decât virtutea. Strălucește și este fără pată. Este prețioasă și frumoasă. Este mai presus de orice preț. Nu poate fi cumpărată sau vândută. Ea este fructul stăpânirii de sine...

Domnul ne-a dat o îndrumare minunată. El a spus: „Virtutea să înfrumusețeze, fără încetare, gândurile tale” (D&L 121:45). Aceasta devine o poruncă ce trebuie să fie respectată cu sârguință și disciplină. Și... îi este atașată promisiunea binecuvântărilor extraordinare și minunate. El a spus acelor care trăiesc cu virtute:

„Atunci, încrederea ta va crește puternic în prezența lui Dumnezeu ...

Duhul Sfânt va fi tovarășul tău permanent și sceptorul tău un sceptor neschimbat al dreptății și al adevărului; și stăpânirea ta va fi o stăpânire nepieritoare și, fără mijloace de constrângere, va curge spre tine în vecii vecilor” (DL 121:45–46).

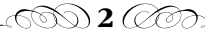
Poate exista o promisiune mai mare și mai frumoasă decât aceasta?²

Are virtutea un scop întemeiat? Este singura cale de la regret la libertate. Pacea conștiinței care provine din virtute este singura pace personală reală.

Și, mai presus de toate, avem promisiunea lui Dumnezeu pentru toți cei care iubesc virtutea. Isus din Nazaret, vorbind pe munte, a declarat: „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!” (Matei 5:8). Acesta este un legământ făcut de El, Cel care are puterea de a-l îndeplini.³

Ar trebui să recunoașteți, *trebuie* să recunoașteți că, atât experiența, cât și înțelepciunea divină, ne îndeamnă să fim virtuoși și curați din punct de vedere moral, fiind calea care duce la tărie de caracter, pace în inimă și fericire în viață.⁴

Lăsați virtutea să fie o piatră din capul unghiului pe care să vă clădiți viața⁵.

Când ne ridicăm deasupra murdăriei și a imoralității lumii, ne bucurăm de mai multă fericire, siguranță și pace a conștiinței.

Dacă privim cu atenție lumea, moralitatea pare să fi fost, în general, abandonată. Încălcarea vechilor standarde a devenit un lucru obișnuit. Studiile arată, unul după altul, că s-a înregistrat o renunțare la principiile care au rezistat de-a lungul timpului. Auto-disciplina a fost uitată, iar complacerea în promiscuitate s-a răspândit.

Dar, dragile mele prietene, noi nu putem accepta ceea ce a devenit un lucru obișnuit în lume. Ca membre ale Bisericii, voi aveți un standard mult mai înalt și pentru a cărui îndeplinire este nevoie de un mare efort. Acesta declară cu forța glasului de pe Muntele Sinai că nu trebuie să vă complaceți în relații sexuale în afara căsătoriei. Trebuie să vă păstrați controlul asupra dorințelor dumneavoastră.⁶

Cuvintele lui Pavel către sfinții corinteni ni se aplică nouă astăzi la fel cum li s-au aplicat lor. El a spus:

„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?

Castitatea este „calea către o viață fericită”.

Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt: și așa sunteți voi” (1 Corinteni 3:16-17).⁷

Din nou, sfatul lui Pavel către Timotei: „Pe tine însuși păzește-te curat” (1 Timotei 5:22).

Acestea sunt cuvinte simple. Dar ele sunt pe veci atât de importante. De fapt, Pavel spune să stați departe de acele lucruri care vă vor sfâșia și distruge din punct de vedere spiritual. Stați departe de emisiunile de la televizor care duc la gânduri necurate și limbaj necurat. Stați departe de jocurile video care duc la gânduri necurate. Nu vă vor ajuta. Tot ce vor face este să vă rănească. Stați departe de cărți și reviste care au un conținut ieftin și murdar. Păstrați-vă curați.⁸

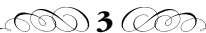
Căsătoria dintre un bărbat și o femeie este rânduită de Dumnezeu. Ea este instituția prin care El a stabilit venirea pe lume a copiilor. Relațiile sexuale în orice alte circumstanțe reprezintă o încălcare și sunt complet în dezacord cu învățăturile Evangheliei lui Isus Hristos.⁹

Noi credem în castitate înainte de căsătorie și fidelitate completă în timpul căsătoriei. Aceasta rezumă codul nostru moral. Aceasta este calea către o viață fericită. Aceasta este calea bucuriei. Ea aduce pace în inimă și în cămin.¹⁰

Nicio familie nu poate avea pace, nicio viață nu poate rămâne departe de furtunile adversității decât dacă familia și căminul sunt clădite pe temeliiile moralității, fidelității și respectului reciproc. Nu poate să fie pace acolo unde nu este încredere; nu poate să fie libertate acolo unde nu este loialitate. Raza de soare caldă a dragostei nu va străluci în mocirla imoralității.¹¹

Cred că fiecare copil ar trebui să aibă binecuvântarea de a se naște într-un cămin în care să fie binevenit, hrănit, iubit și binecuvântat cu părinți, un tată și o mamă, care sunt loiali unul altuia și copiilor lor... Rămâneți puternici împotriva relelor lumii. Nu este ceea ce creatorii de divertisment, furnizorii a unei mari părți din literatura noastră, ar dori să vedeți și să citiți. Înțelepciunea acumulată de secole declară în mod clar și sigur că numai cei care trăiesc potrivit standardelor virtuții testate în timp înainte de căsătorie și fidelității totale în cadrul căsătoriei, au parte de mai multă fericire, mai multă siguranță, mai multă pace a conștiinței, mai multă iubire.¹²

Trăim într-o lume a murdăriei, imoralității și problemelor. Ridicați-vă deasupra lor, fiți hotărâți să nu aveți de-a face cu astfel de lucruri, evitați căile lumii și umblați pe cărările pe care ar dori Domnul să umblați.¹³

Pornografia creează dependență și este distrugătoare, dar noi putem sta departe de ea.

Mai degrabă silit fiind, vă vorbesc despre un subiect despre care am mai vorbit înainte. O fac în spiritul cuvintelor lui Alma care a spus: „Aceasta este slava mea, și anume ca, eu să fiu poate, un instrument în mâinile lui Dumnezeu ca să aduc un suflet la pocăință” (Alma 29:9)...

Vorbesc despre pornografie în orice mod s-ar manifesta... Este [diabolică]. Este în totală neconcordanță cu spiritul Evangheliei, cu mărturiile personale despre lucrurile lui Dumnezeu ...

Toți cei care se implică devin victime. Copiii sunt exploatați și viețile lor sunt considerabil afectate. Minte tinerilor este învălmășită de concepte false. Practicarea îndelungată duce la dependență care este aproape imposibil de înfrânt... Bărbații, în număr mare,

constată că nu pot renunța. Energia și interesele lor sunt înghițite de scopurile deșarte ale acestei afaceri vulgare și scârboase.

Scuza găsită este greutatea de a o evita, căci este foarte la îndemână și nu există scăpare.

Să presupunem că o furtună provoacă distrugeri și vânturile șuieră iar zăpada se învâрте în jurul dumneavoastră. Vi se pare că vă aflați în imposibilitatea de a o opri. Dar vă puteți îmbrăca corespunzător și merge să găsiți un adăpost, iar furtuna nu va avea niciun efect asupra dumneavoastră.

În același mod, chiar dacă Internetul este plin până la refuz de materiale scârboase, nu înseamnă că trebuie să le priviți. Vă puteți retrage la adăpostul Evangheliei și a învățăturilor ei despre cinste, virtute și puritatea vieții.

Știu că vorbesc deschis și la obiect. Fac aceasta deoarece Internetul a făcut ca pornografia să fie accesibilă pe plan mondial, pe lângă ce este disponibil pe DVD-uri și casete video, la televizor și la chioșcurile de ziare. Ne duce cu gândul la fantezii care distrug respectul de sine. Ne duce spre relații imorale, deseori la boală și la acțiuni abuzive.¹⁴

Trăiți într-o lume în care există ispite mari. Pornografia, cu murdăria ei ieftină, mătură pământul ca un val oribil, distrugător. Este otravă. Nu o urmăriți și nu o citiți. Vă va distruge. Vă va răpi sentimentul respectului de sine. Vă va răpi sentimentul frumuseții vieții. Vă va trage în jos și vă va cufunda într-o mocirlă de gânduri rele și, probabil, de fapte rele. Depărtați-vă de ea. Feriți-vă de ea ca de o boală contagioasă, pentru că este la fel de fatală. Fiți virtuoși în gândurile și faptele dumneavoastră.¹⁵

Există atât de multă murdărie, desfrâu și pornografie în această lume. Noi, în calitate de sfinți din zilele din urmă, trebuie să ne ridicăm deasupra ei și să ne împotrivim ei. Nu vă puteți permite să-i cădeți pradă. Pur și simplu, nu vă puteți permite să-i cădeți pradă. Trebuie s-o evitați complet. La fel ca tutunul, ea creează dependență și îi va distruge pe cei care intră în contact cu ea. „Virtutea să înfrumusețeze, fără încetare, gândurile tale” [D&L 121:45].¹⁶

 4

Cu disciplină și efort, ne putem controla gândurile și faptele.

Fiți curați la minte iar, apoi, veți avea mai mult control asupra trupurilor dumneavoastră. În trecut, s-a spus: „[Omul este ceea ce gândește în inima lui]” (Proverbele 23:7). Gândurile necurate duc la fapte necurate.¹⁷

Atunci când suntem ispitiți, putem să înlocuim gândurile rele cu [gânduri despre Salvatorul nostru] și învățăturile Sale. El a spus: „Și, dacă aveți ochiul îndreptat numai către slava Mea, trupurile voastre se vor umple în întregime cu lumină și nu va fi întuneric în voi; și acel trup care este plin de lumină înțelege toate lucrurile.

De aceea, sfințiți-vă voi înșivă, astfel ca mintea voastră să fie îndreptată numai către Dumnezeu și vor veni zilele în care Îl veți vedea; pentru că El vă va dezvălui fața Sa” (D&L 88:67-68).¹⁸

Isus ne-a dat porunca de a ne controla atât gândurile, cât și faptele. El a spus: „Oricine se uită la o femeie s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui” (Matei 5:28) ...

Controlul mental trebuie să fie mai puternic decât poftele trupului sau dorințele cărnii. Atunci când gândurile sunt în armonie completă cu adevărul revelat, faptele vor deveni corespunzătoare... Fiecare dintre noi, cu disciplină și efort, avem capacitatea de a ne controla gândurile și faptele. Acest lucru face parte din procesul de a ne maturiza din punct de vedere spiritual, fizic și emoțional ...

Le cerem oamenilor de pretutindeni să trăiască potrivit învățăturilor Creatorului nostru și să stea departe de ispitele trupești care, deseori, duc la tragediile rezultate din încălcarea legii morale.¹⁹

 5

Cei care au fost implicați în comportamente imorale pot fi iertați și pot sta departe de trecut.

Nu doresc să fiu pesimist. Eu sunt de fel optimist. Dar, în astfel de probleme ca [pornografia și imoralitatea], sunt realist. Dacă suntem părtași la un astfel de comportament, acum este timpul să ne schimbăm. Haideți să fie acesta ceasul hotărârilor. Haideți să ne întoarcem pe o cale mai bună.²⁰

Dacă vă dați seama că ați alunecat din cauza presiunilor circumstanțelor, disciplinați-vă! Opriti-vă înainte de a fi prea târziu! Voi fi veșnic recunoscător pentru că v-ați oprit.

Fiți loiali față de dumneavoastră înșivă și față de ce este mai bun în dumneavoastră.²¹

Dați-mi voie... să vă asigur că, dacă ați făcut o greșală, dacă ați fost implicați în orice fel de comportament imoral, nu este totul pierdut. Amintirea acelei greșeli probabil va stăruii, dar fapta poate fi iertată și vă puteți ridica deasupra trecutului pentru a trăi o viață acceptată de Domnul atunci când [v-ați pocăit]. El a promis că El vă va ierta păcatele și nu Își va mai aminti de ele (vezi DL 58:42)...

[Conducătorii] Bisericii [vă pot sprijini] în greutățile dumneavoas-tră. Puteți lăsa în spatele dumneavoastră orice rău în care ați fost [implicați]. Puteți merge înainte cu o reînnoire a speranței și a accep-tului pentru un mod mai bun de viață.²²

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Hinckley ne-a învățat că „virtutea are un scop întemeiat” (secțiunea 1). Cum i-ați răspunde cuiva care susține că virtutea *nu* are un scop întemeiat?
- De ce este castitatea „calea către o viață fericită”? De ce aduce castitatea „pace în inimă și pace în cămin”? (Vezi secțiunile 1 și 2.)
- Președintele Hinckley a spus: „Noi, în calitate de sfinți din zilele din urmă trebuie să stăm departe de [pornografie] și să ne împotrivism ei” (secțiunea 3). Ce putem face pentru a sta departe de ea? Cum îi putem ajuta pe alții să stea departe de ea? Ce credeți că înseamnă să fim mai hotărâți să nu cădem în plasa ei?
- În timp ce ați citit sfaturile președintelui Hinckley din secțiunea 4, ce ați învățat despre controlul gândurilor dumneavoastră? Care sunt unele dintre lucrurile practice pe care le putem face pentru a ne păstra gândurile curate?

Scripturi suplimentare

Psalmii 24:3-4; Matei 5:27-28; Filipeni 4:6-8; Iacov 3:2; D&L 46:31-33; 59:6; Articolele de credință 1:13

Ajutor pentru studiu

În timp ce citiți, „subliniați și marcați cuvinte sau expresii pentru a face deosebirea dintre ideile dintr-un singur [pasaj]... Scrieți, pe margine, referințele din scripturi care clarifică pasajele pe care le studiați” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 23).

Note

1. „True to the Faith” (adunare de devoțiune din cadrul universității Brigham Young, 18 sept. 2007), p. 2-3, speeches. byu.edu.
2. „Cum pot deveni eu femeia care visez să fiu?” *Liahona*, iul. 2001, p. 114-115.
3. „Words of the Prophet: Blessed Are the Pure in Heart”, *New Era*, iul. 1999, p. 4.
4. „Reverence and Morality”, *Ensign*, mai 1987, p. 48.
5. În Conference Report, oct. 1964, p. 118.
6. „Rămâneți pe calea standardelor înalte”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2004, p. 114.
7. „In These Three I Believe”, *Ensign*, iul. 2006, p. 4.
8. „Converts and Young Men”, *Ensign*, mai 1997, p. 49.
9. „True to the Faith”, *Ensign*, iun. 1996, p. 5.
10. „This Thing Was Not Done in a Corner”, *Ensign*, nov. 1996, p. 49.
11. „In Search of Peace and Freedom”, *Ensign*, aug. 1989, p. 5.
12. „Stand Strong Against the Wiles of the World”, *Ensign*, nov. 1995, p. 99.
13. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, febr. 2007, p. 7.
14. „Un rău imens printre noi”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2004, p. 59-62.
15. „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, *Ensign*, nov. 1997, p. 51.
16. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, aug. 1997, p. 6-7.
17. „Be Ye Clean”, *Ensign*, mai 1996, p. 48.
18. „Un rău imens printre noi”, p. 62.
19. „Reverence and Morality”, p. 47.
20. „Un rău imens printre noi”, p. 62.
21. „Stand True and Faithful”, *Ensign*, mai 1996, p. 92.
22. „Cum pot deveni eu femeia care visez să fiu?”, p. 114.

Conducerea preoției în Biserica lui Isus Hristos

„Domnul veghează asupra lucrării Sale. Aceasta este împărăția Sa. Noi nu suntem asemenea oii fără păstor. Nu suntem asemenea armatei fără conducător.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

Președintele Gordon B. Hinckley și-a amintit: „Prima mea responsabilitate în Biserică, primul oficiu pe care l-am deținut vreodată, a fost de consilier al băiatului care prezida asupra cvorumului diaconilor din episcopia noastră. Bunul nostru episcop m-a chemat la el și mi-a vorbit despre această chemare. Am fost extrem de impresionat. Am fost îngrijorat și preocupat. Eram, n-o să vă vină să credeți, un băiat timid și retras din fire și cred că această chemare de a sluji în calitate de consilier într-un cvorum al diaconilor a avut aceeași importanță pentru mine, la vârsta și experiența mea, precum este responsabilitatea mea actuală de la vârsta și experiența mea de acum”¹.

Sentimentele președintelui Hinckley au fost asemănătoare în anul 1961, când a fost chemat să slujească în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. În prima sa cuvântare în cadrul conferinței generale, în calitate de apostol, el a spus:

„Cred că simt într-o anumită măsură povara acestei responsabilități de a fi martor al Domnului Isus Hristos în fața unei lumi care se împotrivesc să Îl accepte. «Eu mă minunez de marea Sa dragoste». Mă consolează încrederea profetului Domnului în mine și dragostea exprimată a fraților mei din Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli... Mă rog pentru tărie, mă rog pentru ajutor și mă rog pentru credința și dorința de a fi supus”².

În data de 1 aprilie 1995, președintele Hinckley a vorbit în cadrul sesiunii preoției a Conferinței Generale, după ce membrii Bisericii

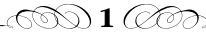
*Prima Președinție, 1995 Președintele Gordon B. Hinckley (centru),
președintele Thomas S. Monson, primul consilier (stânga), și
președintele James E. Faust, al doilea consilier (dreapta).*

I-au susținut pentru prima oară în calitate de profet și președinte al lor. Timp de 14 de ani, slujise în calitate de consilier pentru trei dintre președinții Bisericii. Depusese mărturie de nenumărate ori despre chemarea lor divină și îi îndemnase pe sfinții din zilele din urmă să le urmeze sfaturile. Acum, aflându-se în această situație, sentimentele lui de bizuire pe Domnul nu au scăzut din timpul în care a fost diacon sau apostol nou chemat. Dimpotrivă, devenise chiar mai conștient de nevoia sa de a fi întărit de Domnul. El a spus:

„Mâinile dumneavoastră ridicate în adunarea solemnă din această dimineață au devenit o expresie a faptului că sunteți dispuși și dornici să ne susțineți pe noi, frații și slujitorii dumneavoastră, cu încrederea, credința și rugăciunea dumneavoastră. Sunt profund recunoscător pentru aceasta. Vă mulțumesc fiecăruia dintre dumneavoastră. Vă asigur că, după cum știți deja, nu există competiție pentru funcții în lucrarea Domnului. După cum le-a spus Domnul ucenicilor Săi: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit” (Ioan 15:16). Această chemare nu trebuie căutată. Dreptul de a alege este al Domnului. El este Stăpânul vieții și al morții. El are puterea de a chema. El are puterea de a lua. El are puterea de a păstra. Totul este în mâinile Lui.

Nu știu cum mi-am găsit eu locul în planul Său grandios. Dar pentru că mi s-a dat această responsabilitate, îmi rededic toată puterea sau timpul sau talentul sau viața pe care le mai am lucrării Stăpânului Meu în slujba fraților și surorilor mele. Vă mulțumesc din nou... pentru ceea ce ați făcut astăzi. Mă rog să fiu demn. Sper că mă veți menționa în rugăciunile dumneavoastră”³.

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Domnul Îl cheamă pe fiecare președinte al Bisericii după ce l-a pus la probă, l-a rafinat și l-a șlefuit.

Am lucrat cu președinții Bisericii de la președintele Heber J. Grant încoace... I-am cunoscut pe consilierii tuturor acestor bărbați și i-am cunoscut pe membrii Consiliului Celor Doisprezece în acești ani de conducere ai acestor președinți. Toți acești bărbați au fost oameni. Au avut trăsături omenești și, probabil, unele slăbiciuni omenești.

Dar, mai important decât acestea, în viața fiecăruia dintre ei, a existat o manifestare copleșitoare a inspirației de la Dumnezeu. Cei care au fost președinți au fost profeți în mod foarte real. Am fost martor personal la spiritul revelației pe care l-au avut. Fiecare bărbat a ajuns să fie președinte după mulți ani de experiență în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece și în alte chemări. Domnul i-a rafinat și i-a șlefuit pe fiecare, i-a lăsat să cunoască descurajarea și eșecul, i-a lăsat să treacă prin boală și, în unele cazuri, să simtă tristețe profundă. Toate acestea au devenit parte dintr-un proces de rafinare iar efectul aceluia proces s-a văzut atât de frumos și evident în viețile lor.

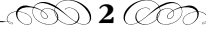
Dragii mei prieteni în Evanghelie, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta este Biserica Sa și Biserica Preaiubitului Său Fiu al cărui Nume îl poartă. Dumnezeu nu va permite niciodată să fie condusă de un impostor. El îi va numi pe profeții Săi și El îi va inspira și îi va îndruma.⁴

Unii și-au exprimat îngrijorarea că președintele Bisericii este aproape întotdeauna un bărbat în vârstă, la care eu răspund: „Ce binecuvântare!” Nu trebuie să fie tânăr. Are și va continua să aibă bărbați mai tineri care să călătorească pe întreg pământul în munca de slujire. El este înaltul preot care prezidează, cel care deține toate cheile sfintei preoții și glasul revelației de la Dumnezeu către poporul Său ...

Faptul că știu aceste lucruri îmi conferă o mare siguranță... vom avea un președinte care s-a disciplinat și educat, care care a fost pus la probă și încercat, a cărui loialitate față de lucrare și integritate față de cauza acesteia au fost modelate în fierăria slujirii, a cărui credință s-a maturizat și a cărui apropiere de Dumnezeu s-a cultivat de-a lungul unei perioade îndelungate de timp.⁵

Vorbesc... cu recunoștință pentru un profet care să ne îndrume în aceste zile din urmă. Vă rog să-i fiți loiali celui pe care Domnul l-a chemat și l-a uns. Vă rog să-l sprijiniți și să dați ascultare învățăturilor lui cu neclintire. Am mai spus-o... dacă avem un profet, avem totul. Dacă nu avem un profet, nu avem nimic. Dar noi avem un profet. Am avut profeți de la întemeierea acestei Biserici. Nu vom fi niciodată fără un profet, dacă trăim demni de a avea un profet.

Domnul veghează asupra lucrării Sale. Aceasta este împărăția Sa. Noi nu suntem asemenea oii fără păstor. Nu suntem asemenea armatei fără conducător.⁶

Când un președinte al Bisericii moare, apostolul cu cea mai mare vechime în oficiul respectiv devine următorul președinte.

Tranziția autorității [la un nou președinte al Bisericii], la care am participat de mai multe ori, este frumoasă în simplitatea ei. Ea arată modul în care acționează Domnul. Prin inspirație de la El, profetul alege un bărbat care să devină membru al Consiliului celor Doisprezece Apostoli. Nu el alege aceasta drept carieră. El este chemat, așa cum au fost chemați apostolii în vremea lui Isus, cărora Domnul le-a spus: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit”. (Ioan 15:16.) Anii trec. El este instruit și educat în datoriile oficiului său. El călătorește pe întreg pământul pentru a-și îndeplini chemarea apostolică. Este un proces lung de pregătire, în care el ajunge să-i cunoască pe sfinții din zilele din urmă oriunde s-ar afla, și ei ajung să îl cunoască. Domnul îl pune la încercare pentru a vedea din ce este făcut. Urmând cursul natural al vieții, se întâmplă să rămână locuri goale în acel consiliu și să se facă numiri noi. În această situație, un anumit bărbat devine apostolul cu cea mai mare vechime în acea chemare. El și frații săi din Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli dețin, deși sunt inactive, toate cheile preoției, care le-au fost conferite odată cu rânduirea lor. Însă autoritatea de a exercita aceste chei este limitată la președintele Bisericii. La [moartea profetului], acea autoritate devine disponibilă apostolului senior, care atunci este numit, pus deoparte și rânduit ca profet și președinte de către membrii Consiliului celor Doisprezece.

Nu există alegeri. Nu există campanii. Există numai un proces simplu și liniștit al unui plan divin prin care se oferă conducători inspirați și testați.

Am fost martor, un martor personal, al acestui proces minunat. Vă ofer mărturia mea că Domnul este cel care [il alege pe profet].⁷

Când președintele [Howard W.] Hunter a decedat, Prima Președinție a fost dizolvată. Fratele Monson și cu mine, care slujiserăm

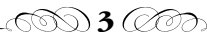

în calitate de consilieri ai săi, ne-am reluat locul în Cvorumul celor Doisprezece, care a devenit autoritatea care prezidează a Bisericii...

Toți apostolii în viață rânduiți s-au adunat în spirit de post și rugăciune în camera de sus a templului. Acolo, noi am cântat un imn sacru și ne-am rugat. Am luat din împărtășanie, cina Domnului, reînnoindu-ne prin acea moștenire sacră și simbolică, legămintele și relația cu El, Mântuitorul nostru divin.

După aceea, președinția a fost reorganizată, urmând un precedent bine stabilit de-a lungul generațiilor trecute.

Nu a avut loc nicio campanie, niciun concurs, nicio ambiție de a avea acel oficiu. S-a petrecut în liniște, pace, în mod simplu și sacru. S-a făcut după modelul pe care Însuși Domnul îl stabilise.⁸

Domnul ne-a oferit principii și proceduri pentru a governa Biserica Sa în cazul în care președintele nu o poate face la capacitate maximă.

Președintele Hinckley a făcut următoarea declarație în anul 1992, când slujea în calitate de primul consilier în Prima Președinție: Capul Bisericii este Domnul Isus Hristos. Aceasta este Biserica Sa. Dar conducătorul pământean este profetul nostru. Profeții sunt bărbați înzestrați cu o chemare divină. În pofida caracterului divin al acelei chemări, ei sunt oameni. Ei trebuie să suporte problemele vieții muritoare.

Noi îl iubim, respectăm, onorăm și admirăm pe profetul din zilele acestea, președintele Ezra Taft Benson. A fost un conducător mare și talentat, un om a cărui glas a răsunat în mărturie cu privire la această lucrare din întreaga lume. El deține toate cheile preoției pe pământ astăzi. Dar a ajuns la o vârstă la care nu poate face multe dintre lucrurile pe care le făcea cândva. Acest lucru nu-i reduce chemarea de profet. Însă îi impune limite cu privire la activitățile sale fizice.⁹

Președintele Hinckley a făcut următoarea declarație în anul 1994, când slujea în calitate de primul consilier în Prima Președinție: Oamenii din întreaga Biserică sunt nerăbdători din fire să cunoască starea de sănătate a președintelui. Președintele Benson are acum 95 de ani... Dânsul suferă mult din cauza efectelor vârstei înaintate

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, anul 1965. Pe scaune, de la stânga la dreapta: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen (pe brațul scaunului), Joseph Fielding Smith (președintele cvorumului) și LeGrand Richards. În picioare, de la stânga la dreapta: Gordon B. Hinckley, Delbert L. Stapley, Thomas S. Monson, Spencer W. Kimball, Harold B. Lee, Marion G. Romney, Richard L. Evans și Howard W. Hunter.

și a bolii și nu a putut îndeplini datoriile importante ale oficiului său sfânt. Acest lucru s-a mai întâmplat. Și alți președinți ai Bisericii au mai fost bolnavi sau nu au putut sluji la capacitate maximă în ultimele luni sau ani din viața lor. Este posibil ca acest lucru să se mai întâmple în viitor.

Principiile și procedurile pe care Domnul le-a stabilit în vederea guvernării Bisericii Sale acoperă toate circumstanțele. Este important... să nu existe îndoieli sau îngrijorări cu privire la guvernarea Bisericii și la exercitarea darurilor profetice, inclusiv dreptul la inspirație și revelație în administrarea treburilor și programelor Bisericii când președintele este bolnav sau când are anumite infirmități care-l împiedică să slujească la capacitate maximă.

Membrii Primei Președinții și cei ai Consiliului celor Doisprezece Apostoli, chemați și rânduiți să dețină cheile preoției, au autoritatea și responsabilitatea de a guverna Biserica, de a administra rânduielile ei, de a prezenta doctrina ei și de a stabili și menține practicile ei.

Fiecare bărbat care este rânduit ca apostol și susținut ca membru al Consiliului celor Doisprezece este susținut ca profet, văzător și revelator. Asemenea celor dinaintea lui, președintele Benson a fost apostolul cu cea mai mare vechime în acea chemare în momentul în care a fost chemat președinte al Bisericii. Consilierii săi au fost aleși din Cvorumul celor Doisprezece. Prin urmare, toți membrii actuali ai Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece au primit cheile, drepturile și autoritatea sfântului apostolat.

Citez din Doctrină și legăminte:

„Din Preoția lui Melhisedec, trei înalți preoți care prezidează, aleși de către corpul Bisericii, numiți și rânduiți în acest oficiu, și susținuți prin încrederea, credința și rugăciunea Bisericii, formează cvorumul Președinției Bisericii” (D&L 107:22).

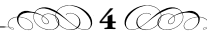
Când președintele este bolnav sau nu poate să-și îndeplinească în întregime toate îndatoririle oficiului său, cei doi consilieri formează împreună cvorumul Primei Președinții. Ei continuă să îndeplinească responsabilitățile de zi cu zi ale președinției. În situații excepționale, când numai unul dintre membrii ei își poate îndeplini responsabilitățile, el poate acționa prin autoritatea oficiului președinției, după cum este explicat în Doctrină și legăminte, secțiunea 102, versetele 10-11 ...

Consilierii din Prima Președinție continuă cu munca obișnuită a acestui oficiu. Însă toate aspectele majore legate de reguli, proceduri, programe sau doctrină sunt discutate pe îndelete și cu ajutorul rugăciunii de membrii Primei Președinții și de Cei Doisprezece împreună. Aceste două cvorumuri, cvorumul Primei Președinții și Cvorumul celor Doisprezece se întâlnesc, fiecare bărbat fiind complet liber să se exprime, și se gândesc la fiecare problemă majoră.

Și citez, din nou, cuvântul Domnului: „Și fiecare decizie luată de oricare dintre aceste cvorumuri trebuie să fie prin unanimitatea glasurilor care îl compun; adică, fiecare membru din fiecare cvorum trebuie să fie de acord cu deciziile cvorumului, astfel încât deciziile luate de un cvorum să aibă aceeași putere sau validitate ca și deciziile celorlalte cvorumuri (D&L 107:27) ...

Să înțelegă toată lumea că Isus Hristos este conducătorul acestei Biserici care poartă numele Său sfânt. El veghează asupra ei. El o

îndrumă. Stând la dreapta Tatălui Său, El îndrumă această lucrare. El are prerogativa, puterea, opțiunea de a chema oameni în felul Său în oficii înalte și sacre și de a-i elibera potrivit voinței Lui, chemându-i acasă. El este Stăpânul vieții și al morții. Nu îmi fac griji în privința situației în care ne aflăm. Accept această situație ca fiind o expresie a voinței Sale. Accept, de asemenea, responsabilitatea, acționând împreună cu frații mei din Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece, de a face tot ceea ce ne stă în putință pentru a înainta această lucrare sfântă într-un spirit de consacrare, dragoste, umilință, datorie și loialitate.¹⁰

Apostolii sunt martori speciali ai numelui lui Isus Hristos în toată lumea.

După ce [au fost] rânduiți și puși deoparte ca membri ai Consiliului celor Doisprezece Apostoli, se așteaptă ca [apostolii] să se dedice, în primul rând, lucrării de slujire. Ei pun responsabilitatea de a fi martori speciali ai numelui lui Hristos în toată lumea pe primul loc în viețile lor, mai presus de orice alte lucruri ...

La fel ca noi toți, ei sunt oameni. Au puncte forte și slăbiciuni. Dar, de acum înainte, pentru restul vieții lor, atât timp cât vor rămâne credincioși, grija lor cea mai mare trebuie să fie înaintarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Ei trebuie să se gândească la binele copiilor Tatălui nostru, atât cei din Biserică, cât și cei din afara ei. Trebuie să facă tot ce pot pentru a-i alina pe cei care jelesc, pentru a-i întări pe cei care sunt slabi, pentru a-i încuraja pe cei care șovăie, pentru a fi prietenii celor care nu au prieteni, pentru a-i hrăni pe cei săraci, pentru a-i binecuvânta pe cei bolnavi, pentru a depune mărturie nu bazându-se pe credința lor, ci pe faptul că au o cunoaștere sigură despre Fiul lui Dumnezeu, Prietenul și Învățătorul lor, al căror slujitori sunt ...

Depun mărturie despre frăția dintre ei, despre devotamentul, credința, sârguința lor și slujirea extraordinară pe care o oferă în a ajuta la înaintarea împărăției lui Dumnezeu.¹¹

 5

Membrii Primei Președinții și Cei Doisprezece caută revelație și armonie totală înainte de a lua decizii.

Nicio hotărâre nu rezultă din deliberările Primei Președinții și ale celor Doisprezece fără unanimitatea totală a celor implicați. La începutul discuției despre un anumit subiect, pot exista opinii diferite. Este normal să se întâmple așa. Acești bărbați au experiențe diferite. Sunt bărbați care au un punct de vedere. Însă, înainte de a se lua o hotărâre finală, există o unanimitate a gândurilor și a glasurilor.

Așa trebuie să se întâmple dacă este urmat cuvântul revelat al Domnului [vezi D&L 107:27, 30-31] ...

[Când] am slujit ca membru al Consiliului Celor Doisprezece și [când] am slujit în Prima Președinție, nu a fost luată niciodată o hotărâre importantă fără a fi urmată această procedură... Tocmai din acest proces în care bărbații și-au exprimat gândurile au rezultat idei și concepte bine filtrate și cugetate. Dar nu am observat niciodată vreun dezacord grav sau vreo dușmănie personală în rândul fraților mei. De fapt, am observat un lucru frumos și remarcabil – strângerea laolaltă, sub influența directă a Spiritului Sfânt și sub puterea revelației, a punctelor de vedere diferite până când se ajunge la armonie deplină și la acord total ...

Nu cunosc nicio altă organizație care guvernează, de niciun alt fel despre care pot fi spuse aceste lucruri.¹²

 6

Președintele de țarăș este chemat prin inspirație pentru a sluji în calitate de sfătuitor pentru episcopi și de conducător pentru oameni.

Președintele țarășului este chemat prin revelație pentru a fi o persoană de legătură între episcopi și autoritățile generale ale Bisericii. Aceasta este o responsabilitate foarte importantă. El este instruit de autorități generale și instruieste, la rândul lui, episcopii ...

Președintele de țarăș are rolul de sfătuitor pentru episcopi. Fiecare episcop știe că, atunci când are de-a face cu o problemă dificilă, există cineva pregătit la care poate apela, căruia îi poate împărtăși povara și de la care poate primi sfaturi.

El oferă încă o confirmare, stabilind cine este demn de a merge la casa Domnului... De asemenea, președintele devine un al doilea filtru în stabilirea demnității aceluia care merge în misiune pentru a reprezenta Biserica. Și el interviuează candidatul și, numai atunci când este mulțumit de demnitatea lui sau a ei, semnează recomandarea. Și el a primit autoritatea de a-i pune deoparte pe cei chemați în misiuni și de a-i elibera după ce și-au încheiat slujirea.

Cel mai important, el este persoana de bază care stabilește disciplina în țarăș... El poartă responsabilitatea foarte grea de a se asigura că doctrina propovăduită în cadrul țarășului este pură și nepătată. Este datoria lui să se asigure că nu se predă nicio doctrină falsă și că nu are loc nicio practică falsă. Dacă există un deținător al preoției lui Melhisedec sau oricare altă persoană, care s-a comportat în mod nepotrivit, în anumite împrejurări, el trebuie să discute cu aceasta iar, dacă persoana respectivă persistă în practicile ei, atunci președintele este nevoit să treacă la fapte. El o va convoca înaintea unui consiliu disciplinar, în cadrul căruia se pot lua următoarele măsuri: i se va acorda o perioadă de probă sau persoana respectivă va fi desfrățită ori excomunicată din Biserică.

Aceasta este sarcina cea mai grea și nedorită, însă președintele trebuie să o îndeplinească fără teamă sau fără preferințe. Toate aceste lucruri se fac în armonie cu îndrumarea Spiritului și conform cuvintelor din secțiunea 102 din Doctrină și legăminte.

După aceea, el trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru a lucra cu persoana disciplinată și a o aduce înapoi.

Acestea și multe altele reprezintă responsabilitățile președintelui de țarăș. Nu încapă îndoială faptul că viața sa trebuie să fie un exemplu pentru membrii săi ...

Deoarece avem atât de multă încredere în [președinții de țarăș], îi îndemnăm pe membrii locali să nu apeleze la autoritățile generale pentru a primi sfaturi sau binecuvântări. Președinții de țarăș au fost chemați prin aceeași inspirație prin care au fost chemate autoritățile generale.¹³

7

Episcopii sunt păstorii turmei.

[Biserica] poate crește și se poate mări ca număr de membri și o va face cu siguranță. Această Evanghelie trebuie predicată tuturor națiunilor, neamurilor, limbilor și popoarelor. Nu poate exista în viitorul apropiat o stopare a progresului sau a încercării de a ajuta, de a înainta, de a clădi și de a mări Sionul în întreaga lume. Dar, pe lângă toate acestea, trebuie să continue să existe o relație apropiată între fiecare membru și un episcop sau președinte de ramură înțelept și grijuliu. Ei sunt păstorii turmei și au responsabilitatea de a avea grijă de grupuri relativ mici de oameni, ca niciunul să nu fie uitat, omis sau neglijat. Isus a fost adevăratul păstor, care i-a ajutat pe cei aflați în nevoie, unul câte unul, oferindu-le binecuvântări individuale.¹⁴

Episcopii Bisericii... sunt, într-un sens foarte real, păstorii Israelului. De fiecare [membru al Bisericii] răspunde un episcop sau un președinte de ramură. Poverile lor sunt uriașe și îi invit pe toți membrii Bisericii să facă tot ce le stă în putință pentru a ușura poverile pe care le au episcopii sau președinții lor de ramură.

Trebuie să ne rugăm pentru ei. Ei au nevoie de ajutor să-și poarte sarcinile grele. Îi putem sprijini mai mult și putem fi mai puțin dependenți de ei. Îi putem ajuta în orice fel posibil. Le putem mulțumi pentru tot ceea ce fac pentru noi. Îi slăbim și îi obosim repede prin poverile pe care le punem în spatele lor...

Fiecare [episcop] este un bărbat care a fost chemat prin spiritul profeției și al revelației și a fost pus deoparte prin așezarea mâinilor. Fiecare dintre ei deține cheile președinției episcopiei sale. Fiecare este un înalt preot, înaltul preot care prezidează în cadrul episcopiei sale. Fiecare are responsabilități uriașe de administrator. Fiecare este ca un tată pentru oamenii săi.

Niciunul nu este remunerat. Niciun episcop nu este compensat de Biserică pentru munca sa în calitate de episcop.

Astăzi, cerințele pentru episcopi sunt la fel cum au fost în vremea lui Pavel, care i-a scris lui Timotei [vezi 1 Timotei 3:2-6] ...

În scrisoarea lui către Titus, Pavel adaugă faptul că „episcopul, ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană...

să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să înfrunte pe potrivnici” (Tit 1:7, 9).

Acele cuvinte descriu în mod corespunzător un episcop al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă de astăzi.¹⁵

Vă îndemn cu tărie pe voi, membrii Bisericii, oriunde v-ați afla, ca, atunci când vă confrunțați cu probleme, să încercați, mai întâi, să le rezolvați voi înșivă. Gândiți-vă la ele, cercetați alternativele pe care le aveți, rugați-vă în legătură cu ele și priviți spre Domnul pentru îndrumare. Dacă nu le puteți rezolva, atunci vorbiți cu episcopul dumneavoastră sau cu președintele dumneavoastră de ramură. El este un om al lui Dumnezeu, chemat prin autoritatea sfintei preoții să fie păstorul turmei.¹⁶

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- De ce avem nevoie de profeți în viață? Ce vă impresionează în legătură cu „procesul de rafinare” prin care Domnul pregătește și cheamă un președinte al Bisericii? (Vezi secțiunea 1.)
- Ce sentimente aveți când recitiți descrierea președintelui Hinckley a modului în care este ales un nou președinte al Bisericii? (Vezi secțiunea 2.) De ce este important să știm că președintele este ales potrivit „unui plan divin prin care se oferă conducători inspirați și testați”?
- Ce principii și proceduri a stabilit Domnul pentru a governa Biserica Sa în cazul în care președintele nu poate face acest lucru la capacitate maximă? (Vezi secțiunea 3.)
- În ce fel apostolii din zilele din urmă dau dovadă de grijă față de toți copiii lui Dumnezeu, „atât cei din Biserică, cât și cei din afara ei”? (Vezi secțiunea 4.) În ce mod cuvântările de la ultima conferință generală reflectă această grijă? În ce mod ați beneficiat de învățăturile profeților și apostolilor în viață?
- Studiați învățăturile președintelui Hinckley cu privire la modul în care Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece iau decizii (vezi secțiunea 5). Ce putem învăța din modul în care

iau ei decizii? Cum putem pune în practică acele principii în familiile noastre și în Biserică?

- În timp ce recapitulați secțiunile 6 și 7, ce învățați despre chemările de președinte de țară și episcop? Cum putem să-i susținem mai bine pe conducătorii Bisericii?

Scripturi suplimentare

Efesenii 2:19-20; 4:11-14; D&L 1:38; 21:1-6; Avraam 3:22-23; Articolele de credință 1:5-6

Ajutor pentru predare

„Mărturișiți oricând vă îndeamnă Spiritul să faceți aceasta, nu doar la sfârșitul fiecărei lecții. Oferiți-le celor cărora le predați ocazii de a-și depune mărturiile” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 45).

Note

1. „In ... Counsellors There Is Safety”, *Ensign*, nov. 1990, p. 49.
2. În Conference Report, oct. 1961, p. 115-116; citând imnul „Eu mă minunez”, *Imnuri* nr. 117.
3. „This Work Is Concerned with People”, *Ensign*, mai 1995, p. 51.
4. „Strengthening Each Other”, *Ensign*, febr. 1985, p. 5.
5. „He Slumbers Not, nor Sleeps”, *Ensign*, mai 1983, p. 6-7.
6. „Believe His Prophets”, *Ensign*, mai 1992, p. 53.
7. „Come and Partake”, *Ensign*, mai 1986, p. 46-47.
8. „This Is the Work of the Master”, *Ensign*, mai 1995, p. 69.
9. „The Church Is on Course”, *Ensign*, nov. 1992, p. 53-54.
10. „God Is at the Helm”, *Ensign*, mai 1994, p. 54, 59.
11. „Special Witnesses for Christ”, *Ensign*, mai 1984, p. 49-51.
12. „God Is at the Helm”, p. 54, 59.
13. „Președintele de țară”, *Liahona*, iul. 2000, p. 59-60.
14. „This Work Is Concerned with People”, p. 52-53.
15. „Păstorii lui Israel”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2003, p. 60.
16. „Live the Gospel”, *Ensign*, nov. 1984, p. 86.

Să ne împrietenim cu cei care nu au aceeași religie ca noi

„Să ne întindem brațele pentru a-i ajuta pe bărbații și pe femeile de bună credință, oricare ar fi convingerea lor religioasă și oriunde ar locui ei.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

În luna noiembrie a anului 1994, în cuvântarea rostită în cadrul unei conferințe la care au participat conducători religioși, președintele Gordon B. Hinckley a spus:

„Avem convingeri diverse cu privire la doctrină. Există diferențe teologice între noi, dar eu cred că suntem cu toții conștienți de relele și problemele din lumea și societatea în care trăim și de responsabilitatea și ocazia de a apăra împreună, în viața publică și privată, valorile care demonstrează virtute și moralitate, respect față de toți bărbații și femeile în calitatea lor de copii ai lui Dumnezeu, nevoia comportamentului civilizată și amabilității în relațiile dintre noi și păstrarea familiei ca celulă de bază a societății noastre, rânduită de Dumnezeu...”

Cu toții purtăm în inimă o dorință de a-i ajuta pe cei săraci, de a-i înălța pe cei nefericiți, de a oferi alinare, speranță și ajutor tuturor celor care trec prin greutăți și durere, indiferent de cauza acestora.

Este necesară vindecarea rănilor societății și înlocuirea pesimismului din vremurile noastre cu optimism și credință. Trebuie să recunoaștem că acuzațiile și criticile unora împotriva altora nu-și au locul. Trebuie să ne folosim influența pentru a liniști glasurile pline de mânie și de argumente răzbunătoare...

Ne tragem tăria din libertatea noastră de a alege. Există tărie chiar în mijlocul diversității noastre. Dar există și mai multă tărie în porunca dată de Dumnezeu fiecăruia dintre noi de a lucra pentru a-i

Președintele Hinckley ne-a îndemnat să ne alăturăm celor care nu fac parte din Biserica noastră „în cauze bune ale comunității”.

înălța și a-i binecuvânta pe toți fiii și pe toate fiicele Lui, indiferent de originea lor etnică sau națională ori indiferent de alte diferențe ...

Fie ca Domnul să ne binecuvânteze să lucrăm în unitate pentru a înlătura din inimile noastre și a exclude din societatea noastră orice urmă de ură, fanatism, rasism și alte cuvinte și fapte care dezbină. Remarcele false, replicile rasiste, epitelele pline de ură, bârfa răutăcioasă și pălăvrăgeala rea și ranchiunoasă nu au ce căuta printre noi.

Fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți cu pacea care vine de la El. Fie ca El să ne binecuvânteze cu inimi recunoscătoare și cu dorința de a ne purta cu respect unul față de celălalt, unindu-ne eforturile pentru a binecuvânta comunitățile în care avem norocul să locuim”¹.

La un an după ce a transmis acest mesaj, președintele Hinckley s-a adresat unor conducători laici. Era un grup mic – de numai aproximativ 30 de persoane – dar un grup cu o influență mare: președinți, redactori-șefi, producători și reporteri ai principalelor canale de știri din Statele Unite. Într-un „schimb de replici plăcut și, uneori, plin de umor”, a oferit „o privire de ansamblu asupra scopului internațional al Bisericii, vorbind despre îndeletnicirile misionare, umanitare și educaționale și, apoi, s-a oferit să răspundă la întrebări... A răspuns la fiecare întrebare sincer și fără ezitare sau ceva care să indice stânjenală”. Participanții au spus că au fost surprinși de cât de deschis a fost, la care el a răspuns că singurul lucru despre care nu ar fi discutat ar fi fost detaliile cu privire la rânduielile sacre din templu. „Despre orice altceva, putem discuta fără nicio problemă”, a spus el.

La un moment dat în cadrul sesiunii de întrebări și răspunsuri, Mike Wallace, un reporter important al emisiunii de televiziune *60 Minutes* (*60 de minute*) a spus că dorea să facă un reportaj special despre președintele Hinckley. Președintele Hinckley a tăcut câteva clipe, apoi a răspuns: „Vă mulțumesc. Îmi voi încerca norocul”².

Mai târziu, președintele Hinckley a recunoscut că a avut un sentiment de neîncredere cu privire la faptul de a fi intervievat de Mike Wallace, care avea o reputație de reporter dur. A explicat de ce a fost de acord cu interviul în ciuda acestei neîncredere:

„Am simțit că acest interviu îmi oferea ocazia de a prezenta multor milioane de oameni câteva aspecte pozitive ale culturii și mesajului

nostru. M-am gândit că era mai bine să mă avânt în furtuna ocaziei decât să mă ascund și să nu fac nimic”³.

Interviul cu audiență mare a inclus următorul dialog:

Dl. Wallace: „Cum îi priviți pe oamenii care nu sunt membri ai Bisericii mormone?”

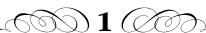
Președintele Hinckley: „Cu dragoste și respect. Am mulți prieteni care nu sunt membri ai Bisericii. Îi respect. Am cea mai mare admirație pentru ei”.

Dl. Wallace: „În pofida faptului că nu au văzut încă lumina?”

Președintele Hinckley: „Da. Oricărei persoane care nu face parte din această Biserică, vă spun că noi recunoaștem toate virtuțile pe care le aveți și tot binele pe care îl faceți. Aduceți-l cu dumneavoastră și vedeți dacă putem adăuga ceva”⁴.

La sfârșitul interviului, președintele Hinckley și Mike Wallace erau prieteni. Dl. Wallace a vorbit despre președintele Hinckley ca fiind un „conducător cald, atent, cumsecade și optimist” care „merită pe deplin admirația aproape universală pe care o primește”⁵.

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Când ne amintim că toți oamenii sunt copii ai lui Dumnezeu, ne întindem brațele mai mult pentru a-i înălța și a-i ajuta pe semenii noștri.

Nu trebuie să uităm niciodată că trăim într-o lume în care există o mare diversitate. Toți oamenii pământului sunt copiii Tatălui nostru și aparțin numeroaselor și variatelor credințe religioase. Trebuie să dăm dovadă de toleranță, apreciere și respect unii față de alții.⁶

Nu este nevoie, în nicio țară, de conflicte între diverse grupuri de orice natură. Fie ca părinții să-și învețe copiii acasă că noi toți suntem copii ai lui Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, și că, la fel de sigur precum există o relație între Tată și copii, trebuie să existe și o relație între frați.⁷

Dacă am păstra mereu în minte acea imagine a moștenirii noastre divine, realitatea faptului că Dumnezeu este Tatăl nostru și că toți oamenii sunt frații și surorile noastre, am fi puțin mai toleranți, puțin

mai buni, puțin mai dornici să-i ridicăm, să-i ajutăm și să-i susținem pe semenii noștri. Am fi mai puțin înclinați să facem acele lucruri care, în mod clar, ne înjosesc. Suntem copii ai lui Dumnezeu și Îl iubim. Haideți să ne purtăm în consecință.⁸

2

Ar trebui să trăim dând dovadă de respect, apreciere și prietenie față de oamenii care nu au aceeași religie ca noi.

„Noi afirmăm că avem dreptul de a-L preaslăvi pe Dumnezeu Cel Atotputernic așa cum ne îndeamnă propria conștiință și recunoaștem tuturor oamenilor același drept de a preaslăvi cum doresc, unde doresc sau ceea ce doresc” (Articolele de credință 1:11).

Cât este de important acest lucru – ca, în timp ce credem și Îl preaslăvim pe Dumnezeu potrivit doctrinei noastre, să nu devenim aroganți, fățarnici sau mândri, ci să le oferim altora privilegiul de a preaslăvi cum doresc ei. Multe dintre necazurile din lume provin din conflictele dintre religii. Sunt fericit să pot spune că pot sta de vorbă cu prietenii mei catolici, că pot sta de vorbă cu prietenii mei protestanți fără nicio problemă. Le-aș lua apărarea, la fel cum a făcut-o această Biserică și va continua să o facă, apărându-i în această lume.⁹

Îi rog pe membrii noștri de pretutindeni să trăiască dând dovadă de respect și apreciere față de cei care nu aparțin religiei noastre. Este atâta nevoie de amabilitate și respect reciproc printre cei cu crezuri și filosofii diferite! Nu trebuie să fim partizanii niciunui fel de doctrină care încurajează superioritatea etnică. Trăim într-o lume a diversității. Putem și trebuie să dăm dovadă de respect față de cei cu ale căror învățături s-ar putea să nu fim de acord. Trebuie să dorim să apărăm drepturile altora care pot deveni victime ale intoleranței.

Atrag atenția asupra acelor cuvinte impresionante pe care le-a rostit Joseph Smith în anul 1843:

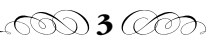
„Dacă s-a demonstrat că am fost gata să mor pentru un «mormon», îndrăznesc să declar înaintea Cerului că sunt la fel de pregătit să mor apărând drepturile unui prezbiterian, unui baptist sau ale unui om bun de orice altă confesiune; pentru că același principiu care ar călca în picioare drepturile sfinților din zilele din urmă ar călca în picioare drepturile romano-catolicilor sau ale oricărei alte confesiuni” (*History of the Church*, 5:498).¹⁰

Nu trebuie să ne ajutăm doar noi între noi. Nu trebuie să avem niciodată o atitudine de superioritate. Nu trebuie să fim fățarnici. Trebuie să fim mărinimoși, deschiși și prietenoși. Putem să ne păstrăm credința. Putem să ne practicăm religia. Putem să prețuim modul nostru de preaslăvire fără a-i jigni pe alții. Profit de această ocazie să vă rog să aveți un spirit de toleranță și omenie, de prietenie și dragoste față de cei care nu fac parte din religia noastră.¹¹

Nu trebuie să devenim dezagreabili când vorbim despre diferențele dintre doctrine. Nu avem de ce să fim sarcastici. Însă nu ne putem da bătuți niciodată sau nu ne putem compromite cunoașterea pe care am dobândit-o prin revelație și înmânarea directă a cheilor și autorității din mâinile celor care le-au deținut în trecut. Să nu uităm niciodată că aceasta este o restaurare a ceea ce a fost instituit de Salvatorul lumii ...

Putem respecta alte religii și trebuie să facem aceasta. Trebuie să recunoaștem binele pe care îl îndeplinesc membrii altor religii. Trebuie să-i învățăm pe copiii noștri să fie toleranți și prietenoși cu cei care nu fac parte din religia noastră.¹²

Nu trebuie să-i jignim pe membrii altor biserici. Nu trebuie să-i rănim pe membrii altor biserici. Nu ne certăm cu membrii altor biserici. Nu purtăm discuții în contradictoriu cu membrii altor biserici. Le spunem pur și simplu celor care aparțin altor religii sau niciuneia: „Aduceți adevărul pe care îl aveți și să vedem dacă putem adăuga ceva”¹³.

Fără să ne compromitem doctrina, putem să lucrăm împreună cu alții în cauze nobile.

Putem și lucrăm cu cei de alte religii în diferite acțiuni împotriva rezelor sociale care amenință valorile pe care le prețuim și care sunt atât de importante pentru noi toți. Acești oameni nu fac parte din religia noastră, dar ei sunt prietenii noștri, vecinii noștri și colegii noștri într-o varietate de cauze. Ne bucurăm să-i ajutăm în eforturile lor.

Dar, în toate acestea, nu trebuie să facem compromisuri la nivel de doctrină. Nu este nevoie și nu trebuie să existe compromisuri din partea noastră. Ci trebuie să existe înfrățire pe măsură ce lucrăm împreună.¹⁴

„Bunătatea noastră poate fi argumentul nostru cel mai convingător pentru ceea ce credem.”

Să nu uităm că noi credem că trebuie să fim binevoitori și că trebuie să facem bine tuturor oamenilor. Sunt convins că putem să îi învățăm pe copiii noștri într-un mod destul de eficient, astfel încât nu trebuie să ne fie teamă că ei își vor pierde credința în timp ce dau dovadă de prietenie și amabilitate față de cei care nu sunt de acord cu doctrina acestei Biserici... Să ne implicăm în cauze bune ale comunității. Pot fi situații în care, din cauza problemelor morale grave implicate, să nu putem face compromisuri în privința principiilor. Dar, în astfel de situații, putem să ne exprimăm dezacordul în mod politic, fără a fi dezagreabili. Putem recunoaște sinceritatea celor ale căror poziții nu le putem accepta. Putem vorbi mai degrabă de principii, în loc de personalități.

Să avem inițiativă și să ne oferim sprijinul în acele cauze care îmbunătățesc comunitatea și care au ca scop binecuvântarea tuturor cetățenilor ei ...

Învățați-i pe cei pentru care sunteți răspunzători importanța comportamentului civic. Încurajați-i să se implice, amintindu-și că, în dezbaterile publice, glasul blând al raționamentului este mai convingător decât cel puternic și zgometos al protestului. Acceptând astfel

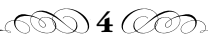

de responsabilități, oamenii noștri vor binecuvânta comunitățile în care trăiesc, familiile lor și Biserica.¹⁵

Niciodată nu trebuie să ne dăm bătăuți în fața forțelor răului. Putem și trebuie să menținem standardele morale pe care Biserica le-a promovat de la organizarea ei. Există o cale mai bună decât calea lumească. Dacă aceasta înseamnă să rămânem singuri, va trebui să rămânem singuri.

Dar nu vom fi singuri. Am încredințarea că există milioane de oameni, peste tot în lume, care suferă din cauza răului pe care-l văd în jurul lor. Ei iubesc virtutea, binele și optimismul. Ei, de asemenea, își vor ridica glasurile și nu-și vor precupeți eforturile pentru păstrarea acelor valori care sunt demne de a fi păstrate și cultivate.¹⁶

Să ne rugăm pentru forțele binelui. Să ne întindem brațele pentru a-i ajuta pe bărbații și femeile de bună credință, oricare-ar fi convingerea lor religioasă și oriunde ar locui ei. Să înfruntăm cu fermitate răul, atât acasă, cât și în alte țări... Putem influența în bine această lume, fiecare dintre noi.¹⁷

Când îi tratăm pe alții cu dragoste, respect și bunătate, arătăm că suntem ucenici adevărați ai lui Isus Hristos.

Pe măsură ce ne îndeplinim misiunea, noi lucrăm prin împuternicirea pe care ne-a dat-o Domnul înviat, care a vorbit în această ultimă dispensație. Aceasta este cauza Sa unică și minunată. Noi depunem mărturie despre El. Dar nu trebuie să facem acest lucru cu aroganță sau fățarnicie.

După cum a spus Petru, noi suntem „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor [neobișnuit]”. De ce? Ca noi să „[vestim] puterile minunate ale Celui ce [ne-a] chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9) ...

Haideți să fim ucenici adevărați ai lui Hristos, să respectăm regula de aur și să facem altora tot ceea ce dorim ca ei să ne facă nouă. Haideți să ne întărim propria credință și pe cea a copiilor noștri fiind amabili față de cei care nu fac parte din Biserica noastră. Dragostea și respectul vor alunga orice urmă de animozitate. Bunătatea noastră poate fi argumentul nostru cel mai convingător pentru ceea ce credem.¹⁸

Doresc să sugerez să ne dezvoltăm o atitudine deschisă față de cei care nu fac parte din Biserica noastră, să-i ajutăm, să-i încurajăm, să-i conducem într-un mod elegant și amabil spre acele asocieri prin care ar putea cunoaște programele minunate ale Bisericii.

Mă gândesc la poezia scrisă de Edwin Markham:

A desenat un cerc din care m-a exclus –

Eretic, rebel, nesupus.

Dar eu și Dragostea am fost isteți și-am câștigat:

*Am desenat un cerc în care l-am inclus și protejat!*¹⁹

Cu certitudine nu trebuie să ne lăudăm cu [religia noastră] sau să fim aroganți în vreun fel. Un asemenea comportament este negarea Spiritului lui Hristos pe care ar trebui să-L avem. Acest Spirit își găsește expresia în inimă și în suflet, în modul liniștit și umil în care ne trăim viețile.

Cu toții i-am văzut pe cei cărora am dori să le urmărim exemplul pentru că au dezvoltat un fel de a fi care, chiar fără a fi menționat, arată frumusețea Evangheliei pe care au îmbrățișat-o în comportamentul lor.

Putem scădea intensitatea glasului nostru cu câțiva decibeli. Putem răspunde răului cu bine. Putem zâmbi când ar fi mult mai ușor să ne enervăm. Putem exercita autocontrolul și autodisciplina și putem ignora orice insulte la adresa noastră.²⁰

Oare înțelegem cu adevărat, oare înțelegem semnificația imensă a ceea ce avem? Acesta este punctul culminant al generațiilor de oameni, capitolul final al întregii panorame a experienței umane.

Dar aceasta nu ne așează într-o poziție de superioritate. Mai degrabă ne îndeamnă să fim umili. Așează pe umerii noștri o responsabilitate de la care nu putem abdica, responsabilitatea de a veni în întâmpinarea oamenilor, fiind preocupați de ei toți, în spiritul Învățătorului, care ne-a învățat: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 19:19). Trebuie să lăsăm la o parte mulțumirea de sine și să ne ridicăm deasupra interesului personal meschin ...

Noi, cei din această generație, suntem rezultatul final a tot ceea ce s-a petrecut înainte. Nu este suficient să se știe că suntem membri ai Bisericii. Noi avem o obligație solemnă. Să o acceptăm și să ne străduim să o îndeplinim.

Trebuie să trăim cu adevărat ca oameni care Îl urmează pe Hristos, dând dovadă de caritate față de toți, făcând bine atunci când ni se face rău, propovăduind prin exemplu căile Domnului și îndeplinind marea slujire pe care El ne-a dat-o spre împlinire.²¹

Extras din rugăciunea de dedicare a Centrului de conferințe din orașul Salt Lake, Utah: „Fie ca noi, cei din Biserica Ta, să fim ospitalieri și buni. Fie ca noi să ne păstrăm standardele și practicile pentru care suntem cunoscuți și să le acordăm celorlalți privilegiul de a preaslăvi „cum, unde doresc și ceea ce doresc ei” [Articolele de credință 1:11]. Bindecuvântează-ne să ne întindem brațele ca buni vecini și să fim de ajutor tuturor. Fie ca noi să ridicăm mâinile slăbite și să întărim genunchii care se clatină ai celor care se află în suferință [vezi D&L 81:5]. Fie ca noi toți să trăim în pace, cu recunoștință și respect reciproc.²²

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- În relațiile cu alții, de ce este folositor să ne amintim că suntem toți copii ai lui Dumnezeu? (Vezi secțiunea 1.) Cum putem ajunge să-i apreciem și să-i respectăm mai mult pe alții? Cum pot adulții să-și învețe copiii să-i aprecieze și să-i respecte pe alții?
- Revedeți sfatul președintelui Hinckley cu privire la relațiile noastre cu oamenii care nu fac parte din Biserica noastră (vezi secțiunea 2). Cum putem să recunoaștem dacă suntem aroganți sau ipocriți în cadrul acestor relații? Cum putem să dăm dovadă de mai multă prietenie și dragoste față de cei care au alte crezuri?
- De ce este important ca membrii Bisericii să lucreze împreună cu alți oameni în cauze drepte? (Vezi secțiunea 3.) Ce exemple de astfel de eforturi cunoașteți? Cum putem să devenim o influență în bine mai puternică în comunitățile noastre?
- Ce putem învăța despre ucenicie din învățăturile președintelui Hinckley din secțiunea 4? În ce mod ați văzut că dragostea și respectul înlătură sentimentele de animozitate? De ce este comportamentul nostru față de alții „argumentul nostru cel mai convingător pentru ceea ce credem”? Gândiți-vă la moduri concrete în care îi puteți ajuta pe alții.

Scripturi suplimentare

Matei 7:12; Luca 9:49-50; Ioan 13:34-35; 1 Ioan 4:7-8; D&L 1:30; 123:12-14; Articolele de credință 1:13

Ajutor pentru studiu

„Atunci când simțiți bucuria care vine din înțelegerea Evangheliei, veți dori să puneți în practică ceea ce învățați. Străduiți-vă să trăiți în armonie cu ceea ce înțelegeți. Făcând aceasta, vă veți întări credința, cunoașterea și mărturia” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 19).

Note

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 663-664.
2. În Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 537-538.
3. „Remember... Thy Church, O Lord”, *Ensign*, mai 1996, p. 83.
4. „This Thing Was Not Done in a Corner”, *Ensign*, nov. 1996, p. 51.
5. Mike Wallace, în Gordon B. Hinckley, *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000), p. viii.
6. „The Work Moves Forward”, *Ensign*, mai 1999, p. 5.
7. „Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations”, *Ensign*, sept. 1996, p. 7.
8. „Messages of Inspiration from President Hinckley”, *Church News*, 5 oct. 1996, p. 2.
9. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), p. 417.
10. „This Is the Work of the Master”, *Ensign*, mai 1995, p. 71; vezi, de asemenea, *Învățăturile ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 364.
11. „Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert”, *Ensign* oct. 2001, p. 70.
12. „We Bear Witness of Him”, *Ensign*, mai 1998, p. 4.
13. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2*, p. 350.
14. „We Bear Witness of Him”, p.4-5.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 131.
16. „Standing Strong and Immovable”, *Aduanarea de instruire a conducătorilor din întreaga lume*, 10 ian. 2004, p. 20.
17. „Timpurile în care trăim”, *Liahona*, nov. 2001, p. 74.
18. „We Bear Witness of Him”, p. 5.
19. „Four B's for Boys”, *Ensign*, nov. 1981, p. 41; citându-l pe Edwin Markham, „Outwitted” în *The Best Loved Poems of the American People*, selecții de Hazel Felleman (1936), p. 67.
20. „Fiecare ar trebui să devină o persoană mai bună”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2002, p. 100.
21. „Zorii unei zile mai bune”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2004, p. 83-84.
22. Rugăciunea de dedicare a Centrului de Conferințe, în „Acest măreț an milenar”, *Liahona*, ian. 2001, p. 81.

„Haideți să ne întindem brațele către lume prin slujirea noastră misionară, propovăduind despre restaurarea Evangheliei tuturor acelor care ne vor asculta.”

Munca misionară – miracolul zilelor din urmă

„Vă invit să deveniți o mare armată entuziasmată să facă această lucrare și având o dorință uriașă de a-i ajuta pe misionari în responsabilitatea importantă pe care o au.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

Când era tânăr, Gordon B. Hinckley era un deținător demn al preoției, dar nu s-a așteptat să fie chemat să slujească în misiune cu timp deplin. „Era perioada celei mai mari crize economice din istoria lumii”, a explicat el mai târziu. „Rata șomajului în [orașul Salt Lake] a atins aproximativ 35% și majoritatea șomerilor erau soți și tați, deoarece existau puține femei angajate. În vremea aceea, erau foarte puțini misionari în câmpul misiunii... Mi-am luat licența și am plănuit să fac, cumva, masteratul. Apoi, episcopul mi-a dat ceea ce mi se părea a fi o sugestie șocantă. Mi-a vorbit despre misiune.”¹

Gordon a acceptat „sugestia șocantă” a episcopului său și, în anul 1933, a fost chemat să slujească în Anglia – fiind unul dintre cei 525 de misionari chemați în acel an.² A înfruntat multe greutăți în timpul misiunii lui, dar slujirea pe care a făcut-o a oferit o temelie sigură credinței sale:

„Munca în câmpul misiunii nu a fost ușoară. A fost grea și descurajatoare. Dar ce experiență minunată a fost! Gândindu-mă în urmă, recunosc că am fost, probabil, un tânăr egoist când am ajuns în Marea Britanie. Ce binecuvântare s-a dovedit a fi faptul de a lăsa interesele mele deoparte și a face loc intereselor mai importante ale muncii Domnului ...

Cât de profund recunoscător sunt pentru experiența acelei misiuni. Am influențat viața câtorva oameni care, mai târziu, și-au

exprimat aprecierea. Acest lucru a însemnat mult pentru mine. Dar nu m-a preocupat niciodată numărul de botezuri pe care le-am avut sau pe care le-au avut alți misionari. Satisfacția mea provenea din asigurarea că am făcut ceea ce a dorit Domnul să fac și că am fost un instrument în mâinile Sale pentru a duce la îndeplinire scopurile Sale. În cursul acelei experiențe, în ființa mea a luat naștere o convingere și o cunoaștere că aceasta este, cu adevărat, munca adevărată și vie a lui Dumnezeu, restaurată printr-un profet pentru binecuvântarea tuturor acelor care o vor accepta și vor trăi potrivit principiilor ei”³.

Misiunea președintelui Hinckley a reprezentat începutul unei vieți dedicate muncii Domnului. În timp ce slujea în calitate de președinte al Bisericii, el a călătorit mai mult de un milion și jumătate de kilometri vizitând peste 70 de țări pentru a depune mărturie despre Isus Hristos și Evanghelia Sa restaurată.⁴

Președintele Hinckley a lansat des chemarea ca membrii Bisericii să i se alăture în împărțășirea Evangheliei. Peste 400.000 de misionari cu timp deplin au răspuns acelei chemări în timp ce era președinte. Prin slujirea lor și prin munca membrilor misionari, peste 3.500.000 de convertiți au fost botezați în acea perioadă.⁵

Mereu optimist, președintele Hinckley a împărțășit o viziune largă cu privire la modul în care lucrarea Domnului va continua să crească:

„Dacă mergem înainte, fără să pierdem niciodată din vedere țelul nostru, fără să vorbim cu răutate despre cineva, trăind conform principiilor despre care știm că sunt drepte, această cauză va înainta în continuare maiestuos și cu putere pentru a umple pământul. Uși care sunt acum închise propovăduirii Evangheliei vor fi deschise”⁶.

„Speranța noastră în ceea ce privește viitorul este mare și credința noastră este puternică. Noi știm că acesta este doar începutul a ceea ce va urma în anii pe care îi avem în față... Misiunea ce ne revine în a duce mai departe lucrarea este uriașă. Dar ocazia pe care o avem este glorioasă.”⁷

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

1

Trebuie să ne întindem brațele către lume prin slujirea noastră misionară, propovăduind tuturor acelor care ne vor asculta.

Avem responsabilitatea divină de a duce Evanghelia fiecărei națiuni, fiecărui neam, fiecărei limbi și fiecărui popor. Ni s-a încredințat sarcina de a propovădui și a boteza în numele Domnului Isus Hristos. Salvatorul înviat a spus: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” [Marcu 16:15]. Suntem angajați într-o cruciadă vastă și istovitoare în favoarea adevărului și bunătății.⁸

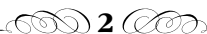
S-a făcut muncă misionară încă înainte ca Biserica să fie organizată. A continuat să se facă de atunci, în pofida greutăților prin care membrii noștri au trecut de multe ori. Fie ca noi, fiecare dintre noi, să ne luăm angajamentul de a răspunde la o nouă ocazie, de a avea un nou simț al responsabilității, o nouă asumare a obligației de a-L ajuta pe Tatăl nostru din Cer în lucrarea Sa glorioasă de a realiza nemurirea și viața veșnică a fiilor și fiicelor Sale de pe întreg pământul.⁹

Fie ca noi, în calitate de sfinți din zilele din urmă, să ne întindem brațele către aceia care nu au aceeași religie ca noi. Fie ca noi să nu ne purtăm niciodată cu aroganță sau având o atitudine de superioritate. Ci, din contră, să dăm dovadă de dragoste, de respect și să fim dornici de a-i ajuta. Suntem foarte greșit înțeleși și mă tem că, în multe cazuri, acest lucru este din cauza noastră. Putem fi mai toleranți, mai amabili, mai prietenoși, exemple mai bune decât am fost în trecut. Să-i învățăm pe copiii noștri să fie prietenoși cu alții, să-i trateze cu respect, dragoste și admirație. Acest lucru va duce la rezultate mult mai bune decât o atitudine egoistă ...

Haideți să ne întindem brațele către lume prin slujirea noastră misionară, propovăduind despre restaurarea Evangheliei tuturor acelor care ne vor asculta, vorbind fără teamă și, de asemenea, fără ipocrizie, despre Prima Viziune, depunând mărturie despre Cartea lui Mormon și despre restaurarea preoției. Haideți, frații și surorile mele, să îngenunchem și să ne rugăm pentru ocazia de a-i aduce pe alții să simtă bucuria Evangheliei.¹⁰

Este un lucru uimitor și minunat că mii de oameni au fost influențați de miracolul Spiritului Sfânt, că ei cred, acceptă și devin membri. Ei sunt botezați. Viețile lor sunt influențate în bine pentru totdeauna. Au loc miracole. O sămânță de credință pătrunde în inimile lor. Ea crește pe măsură ce ei învață. Și ei acceptă principiul după principiu, până ce primesc toate binecuvântările care sunt date celor care merg cu credință în aceasta, în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.¹¹

Trebuie să-i ajutăm pe misionarii cu timp deplin să-i aducă pe alții la cunoașterea adevărului.

Am cunoscut o femeie din America de Sud care se alăturase recent Bisericii. Fiind motivată de o dragoste imensă pentru ceea ce găsisese, ea începuse entuziasmată să le spună și altora. În timpul unei perioade de numai șapte luni de la botezul ei, ea le oferise misionarilor trei sute de date de contact ale cunoștințelor ei cărora să le explice Evanghelia. La un moment dat, șaiszeci au venit în Biserică. În São Paulo, Brazilia, l-am întâlnit pe misionarul tânăr care îi propovăduise Evanghelia. Și el fusese convertit și plecase în misiune pentru a reprezenta Biserica, făcând mari sacrificii financiare. Femeia despre care vă vorbesc a fost una dintre cele patruzeci și trei de persoane pe care le-a ajutat să vină în Biserică până în acel moment. Prin intermediul acestui tânăr din Brazilia, peste o sută de persoane s-au alăturat Bisericii – patruzeci și trei de convertiți cu ajutorul lui, șaiszeci cu ajutorul uneia dintre persoanele pe care le-a convertit și mult mai mulți care urmau să fie convertiți prin intermediul convertiților lui.¹²

Foarte mulți se uită la munca misionară ca la o simplă distribuire de broșuri religioase. Toți cei cărora le este cunoscută această muncă știu că există o cale mai bună. Acea cale este prin membrii Bisericii. Oricând există un membru al Bisericii care prezintă un simpatizant, există imediat un sistem de sprijin. Membrul Bisericii depune mărturie despre adevărul lucrării. El ține mult la fericirea prietenului său simpatizant. El se bucură când prietenul lui face progrese în învățarea Evangheliei.

„Pretutindeni există ocazii de a împărtăși Evanghelia.”

Misionarii cu timp deplin pot face propovăduirea concretă, dar membrul Bisericii, ori de câte ori este posibil, va susține această propovăduire prin oferirea casei lui pentru a fi dusă mai departe această slujire misionară. El va depune o mărturie sinceră despre divinitatea lucrării. El va fi acolo pentru a răspunde la întrebări când misionarii nu sunt în apropiere. El va fi un prieten pentru convertitul care face o schimbare mare și uneori dificilă.

Nu trebuie să ne fie deloc rușine de Evanghelia. Trebuie să fim mândri de ea. „Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru”, i-a scris Pavel lui Timotei (2 Timotei 1:8). Pretutindeni există ocazii de a împărtăși Evanghelia ...

Procesul aducerii de oameni noi în Biserică nu este numai responsabilitatea misionarilor. Ei au cel mai mare succes când membrii devin sursa prin care se găsesc noii simpatizanți ...

Fie ca, în inima fiecărui membru, să se cultive o conștientizare a potențialului său de a-i aduce pe alții la cunoașterea adevărului. Lăsați-l să lucreze la descoperirea acestuia. Lăsați-l să se roage cu multă sinceritate în legătură cu acesta ...

Stimați frați și surori, îi putem lăsa pe misionari să se descurce singuri sau îi putem ajuta. Dacă se vor descurca singuri, vor bate la

uși zi după zi și recolta va fi săracă. Sau noi, ca membri, îi putem ajuta să-i găsească pe simpatizanți și să-i învețe ...

Fie ca membrii fiecărui țarăș să-și dezvolte capacitatea de a recunoaște ocaziile de a-i găsi pe cei care vor asculta mesajul Evangheliei. În acest proces, noi nu trebuie să jignim. Nu trebuie să fim aroganți. Modul cel mai eficient de a împărtăși Evanghelia va fi bunătatea și exemplul propriilor vieți. Și, pe măsură ce ne angajăm în această slujire, viețile noastre se vor îmbunătăți, vom fi alerți pentru a vedea că nu facem sau spunem nimic ce le-ar putea împiedica progresul celor pe care încercăm să-i conducem spre adevăr ...

Trebuie să aibă loc o insuflare de entuziasm în fiecare organizație auxiliară a Bisericii. Fie ca acest subiect [al muncii misionare] să fie discutat din când în când în cadrul adunărilor de împărtășanie. Fie ca acesta să fie discutat de către preoți și membrele Societății de Alinare în cadrul adunărilor lor săptămânale. Fie ca tinerii băieți și tinerele fete să vorbească despre această responsabilitate importantă și să planifice moduri în care pot ajuta. Fie ca și copiii de la Societatea Primară să se gândească la moduri în care pot ajuta. Mulți părinți au venit în Biserică datorită unui copil care a fost invitat la Societatea Primară ...

Frați și surori, vă invit pe toți, din episcopii și [țarăși], din districte și ramuri, să deveniți o mare armată entuziasmată să facă această lucrare și având o dorință uriașă de a-i ajuta pe misionari în responsabilitatea importantă pe care o au de a duce Evanghelia fiecărei națiuni, fiecărui neam, fiecărei seminții și fiecărui popor. „Câmpul este alb [și gata] pentru seceriș” (D&L 4:4). Domnul a declarat aceasta în mod repetat. Să nu-L credem pe cuvânt?¹³

În numele misionarilor... doresc să insist ca dumneavoastră, sfinții, să faceți tot ce puteți pentru a oferi date de contact [ale oamenilor] cărora le pot propovădui. Veți fi fericiți dacă veți face acest lucru. Fiecare persoană pe care o veți vedea că vine în Biserică datorită eforturilor dumneavoastră vă va aduce fericire în viață. Vă fac această promisiune fiecăruia dintre dumneavoastră.¹⁴

 3

Munca misionară cu timp deplin aduce fericire de durată celor care slujesc.

Trebuie să ridicăm standardele de demnitate și de pregătire pentru cei care merg în lume ca ambasadori ai Domnului Isus Hristos.¹⁵

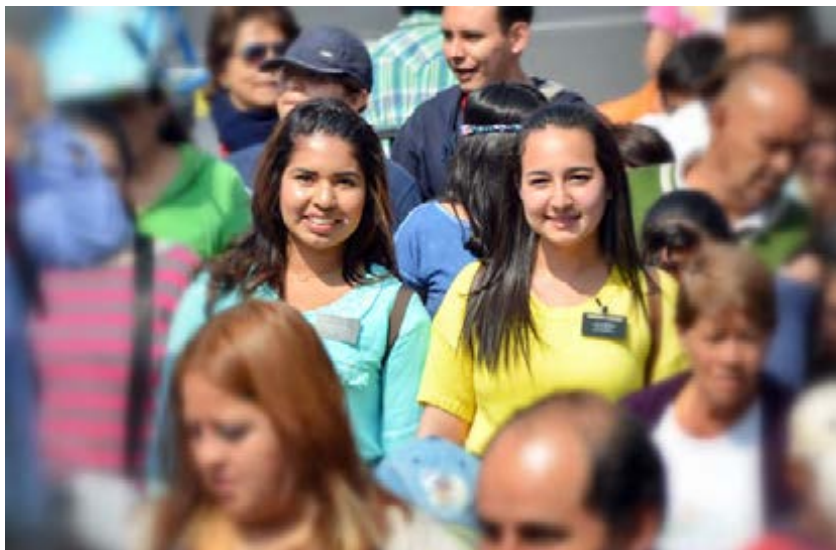
Lumea din zilele noastre are nevoie de puterea mărturiei pure. Are nevoie de Evanghelia lui Isus Hristos și, dacă lumea trebuie să audă acea Evanghelie, trebuie să existe mesageri care să o propovăduiască.

Le cerem părinților să înceapă devreme să-i pregătească pe copiii lor [pentru slujirea misionară]. Copiii crescători în cămine în care există rugăciunea în familie, unde există seara în familie, unde se citesc scripturile, unde tatăl și mama sunt activi în Biserică și vorbesc cu entuziasm despre Biserică și despre Evanghelie, se umplu de o dorință de a propovădui altora Evanghelia. În cadrul unor astfel de cămine, munca misionară este, de obicei, o tradiție. Se fac conturi de economii la bancă de când copiii sunt încă mici. Băieții cresc știind că se așteaptă ca ei să fie chemați să slujească în calitate de misionari pentru Biserică. Misiunea devine la fel de importantă în planul vieții unui băiat precum dobândirea unei educații.¹⁶

Munca misionară este, în esență, o responsabilitate a preoției. Prin urmare, tinerii noștri băieți trebuie să poarte cea mai mare povară. Aceasta este responsabilitatea și obligația lor.¹⁷

Tineri [băieți], sper că voi toți veți fi îndrumați spre slujirea misionară. Nu vă promit că vă veți distra. Nu vă promit că veți avea parte de o viață ușoară și de confort. Nu vă promit că nu veți fi descurajați, că nu vă va fi teamă, că nu veți fi, uneori, nefericiți. Dar vă pot promite că veți crește cum nu ați crescut niciodată în întreaga voastră viață într-o perioadă de timp atât de scurtă. Vă pot promite fericire unică, minunată și de durată. Vă pot promite că vă veți reevalua viețile, că veți stabili noi priorități, că veți trăi mai aproape de Domnul, că rugăciunea va deveni o experiență reală și minunată, că veți pași cu credință în rezultatul lucrurilor bune pe care le veți face.¹⁸

Avem nevoie de tinere fete [să slujească în misiuni]. Ele fac o muncă remarcabilă. Ele pot merge în căminele în care tinerii misionari nu pot ...

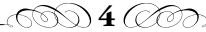
„Lumea de astăzi... are nevoie de Evanghelia lui Isus Hristos și, dacă lumea trebuie să audă acea Evanghelie, trebuie să existe mesageri care să o propovăduiască.”

[Totuși]... tinerele fete nu trebuie să simtă că au o datorie comparabilă cu cea a tinerilor băieți. Unele dintre ele doresc foarte mult să meargă în misiune. Dacă acesta este cazul, ele trebuie să se sfătuiască cu episcopul lor, precum și cu părinții lor... Surorilor le spun că veți fi foarte respectate, se va considera că v-ați îndeplinit în aceeași măsură îndatorirea și eforturile voastre vor fi la fel de acceptate de Domnul și de Biserică fie că mergeți în misiune sau nu mergeți în misiune.¹⁹

Pe lângă nevoia de tineri misionari și tinere misionare, există o nevoie tot mai mare de cupluri care să slujească în misiune. Cuplurile de seniori fac o treabă extraordinară în misiune. Este nevoie de mai multe cupluri de misionari. Avem nevoie în special de cei care vorbesc limbi străine. Ei pot sluji în multe responsabilități sub îndrumarea președinților de misiune atenți și delicți.

Odată cu creșterea numărului de oameni care se pensionează având încă o stare de sănătate bună și fiind plini de vitalitate, mulți pot împlini o nevoie uriașă în munca Domnului.²⁰

[Avem] pensionari și pensionare care slujesc îndeplinind responsabilități însemnate ca misionari pentru această Biserică în întreaga lume. Numărul lor este în creștere. Merg acolo unde sunt chemați. Slujesc acolo unde este nevoie de ei. Leagă prietenii, își împărtășesc talentele, deschid uși pentru cei care nu-i vor uita niciodată pe bărbații și pe femeile care au venit la ei cu un spirit complet altruist, să-i învețe și să le facă bine. Nu sunt remunerați. Își plătesc misiunea din surse proprii. Devotamentul lor este nelimitat. Roadele eforturilor lor sunt de nemăsurat.²¹

Când le prezentăm altora Evanghelia, Spiritul Domnului ne ajută să trecem peste diferențele dintre noi.

Pentru că toți provenim din aceeași familie [în calitate de copii ai lui Dumnezeu], reacționăm la același adevăr. Faptul că unii au culoarea pielii puțin mai diferită, că au forma ochilor puțin mai diferită și că unii poartă un anumit fel de îmbrăcăminte nu îi face deloc un alt fel de indivizi. Bărbații și femeile din întreaga lume reacționează la aceiași stimuli în practic același fel. Când le e frig, caută căldură; când îi doare, îi doare la fel; au parte de tristețe și au parte de bucurie ...

Când diferențele – chiar și față de vecinii noștri sau față de alte culturi – par să stea ca niște bariere în timp ce încercăm să împărtășim Evanghelia, acestea sunt înlăturate, de obicei, de curtoazia modestă. Când ținem porunca Domnului de a le prezenta altora Evanghelia, depun mărturie că Spiritul Domnului ne ajută să trecem peste diferențele dintre cel care propovăduiește și cel căruia i se propovăduiește. Domnul a clarificat acest proces când a spus: „De aceea, cel care predică [prin Spirit] și cel care primește [prin Spirit] se înțeleg unul cu altul și amândoi sunt edificați și se bucură împreună” (D&L 50:22).

Sunt liniștit să știu că metoda cea mai eficientă pe care fiecare dintre noi o avem în chemarea noastră de a împărtăși Evanghelia este Spiritul Domnului. L-am văzut cu toții în alții. Pe măsură ce facem munca Domnului, îl simțim, de asemenea, în noi înșine. În astfel de situații, diferențele superficiale dintre noi și cei cărora le propovăduim par să cadă de pe ochii noștri ca niște solzi. (Vezi

2 Nefi 30:6.) O relație caldă de înfrățire și înțelegere se naște și este ceva minunat. Pur și simplu ne înțelegem unul pe altul și suntem pur și simplu edificați și ne bucurăm împreună.²²

5

**Pe măsură ce înaintăm cu credință, Domnul
va binecuvânta eforturile noastre de a
le prezenta altora Evanghelia.**

Cu adevărat, suntem angajați într-o lucrare minunată și un miracol... Dumnezeu din Cer a înfăptuit acest miracol al zilelor din urmă și ceea ce am văzut nu este decât începutul lucrurilor mărețe care se vor mai întâmpla. Munca va fi înfăptuită de bărbați umili și femei umile, tineri și bătrâni.²³

Munca va avea succes deoarece Domnul este cel care a promis:

„Și acolo unde vă primește pe voi, Eu, de asemenea, voi fi, pentru că Eu voi merge în fața voastră. Voi fi la dreapta voastră și la stânga voastră și Spiritul Meu va fi în inima voastră și îngerii Mei în jurul vostru pentru a vă susține” (D&L 84:88).

Păstrând în minte faptul că Dumnezeu ne-a trimis și Dumnezeu ne-a făcut promisiuni, haideți să înaintăm cu credință. Pe măsură ce facem aceasta, Domnul va binecuvânta eforturile noastre. Haideți să ne facem partea și să împărtășim Evanghelia celor din jurul nostru, întâi prin exemplu și, apoi, prin învățătură.

Piatra care s-a dezlipit din munți fără ajutorul vreunei mâini va continua să se rostogolească până când va umple tot pământul. (Vezi Daniel 2:34.) Vă las mărturia mea despre acest adevăr și despre adevărul că fiecare dintre noi poate să ajute în moduri care sunt potrivite împrejurărilor noastre dacă vom căuta îndrumarea și inspirația Tatălui nostru din Cer. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu pe care o facem noi și, având binecuvântările Sale, nu vom eșua.²⁴

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- De ce ne este, uneori, teamă să împărtășim Evanghelia? Care sunt câteva dintre modurile în care putem să depășim acea teamă și să-i ajutăm pe ceilalți să cunoască adevărul? (Vezi secțiunea 1.) Care sunt unele dintre miracolele muncii misionare la care ați fost martori?
- De ce misionarii „au cel mai mare succes când membrii devin sursa prin care sunt găsiți noii simpatizanți”? (Vezi secțiunea 2.) Care sunt câteva dintre modalitățile prin care membrii îi pot ajuta pe misionarii cu timp deplin?
- De ce au misiunile cu timp deplin o influență atât de mare în viețile celor care slujesc? Cum îi pot ajuta părinții pe copiii lor să se pregătească să slujească în misiune cu timp deplin? (Vezi secțiunea 3.) Cum pot membrii familiei să ajute cuplurile de seniori să se pregătească să slujească?
- Recapitulați secțiunea 4. Care sunt câteva dintre trăsăturile comune ale tuturor oamenilor? Cum putem trece peste diferențele care par obstacole mari în împărtășirea Evangheliei? În ce mod ați văzut Spiritul Domnului ajutându-i pe oameni să vadă dincolo de diferențele dintre ei?
- Președintele Hinckley a subliniat că Domnul ne va binecuvânta eforturile de a împărtăși Evanghelia dacă „înaintăm cu credință” (secțiunea 5). Cum puteți face ca dorința și credința dumneavoastră de a împărtăși Evanghelia să crească?

Scripturi suplimentare

Isaia 52:7; Matei 28:19-20; Alma 26:1-5; D&L 1:20-23; 4; 18:15-16; 38:40-41

Ajutor pentru predare

„Nu vă temeți de liniște. Oamenii au nevoie, deseori, de timp pentru a se gândi și a răspunde la întrebări sau pentru a exprima ceea ce simt. Puteți să faceți o pauză după ce ați adresat o întrebare, după o experiență spirituală care a fost împărtășită sau când o persoană are dificultăți în a se exprima” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 67).

Note

1. „The Question of a Mission”, *Ensign*, mai 1986, p. 40.
2. Vezi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 58.
3. „The Question of a Mission”, p. 40.
4. Vezi „Cuvânt de deschidere”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2005, p. 5.
5. Vezi „Sunt curat”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2007, p. 60.
6. „Look to the Future”, *Ensign*, nov. 1997, p. 68.
7. „Cuvânt de deschidere”, p. 6.
8. „True to the Faith”, *Ensign*, mai 1997, p. 67.
9. „Find the Lambs, Feed the Sheep”, *Ensign*, mai 1999, p. 110.
10. „Un timp pentru noi începători”, *Liahona*, iul. 2000, p. 106.
11. „Miracolul credinței”, *Liahona*, iul. 2001, p. 83.
12. „Be Not Afraid, Only Believe”, *Ensign*, febr. 1996, p. 5.
13. „Find the Lambs, Feed the Sheep”, p. 105-107, 110.
14. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 374.
15. „Către bărbații care dețin preoția”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2002, p. 57.
16. „There Must Be Messengers”, *Ensign*, oct. 1987, p. 2.
17. „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, *Ensign*, nov. 1997, p. 52.
18. „To the Boys and to the Men”, *Ensign*, nov. 1998, p. 52.
19. „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, p. 52.
20. „There Must Be Messengers”, p. 4.
21. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, volumul 2: 2000-2004* (2005), p. 517-518.
22. „We Have a Work to Do”, *Ensign*, febr. 1988, p. 5-6.
23. „We Have a Work to Do”, p. 6.
24. „We Have a Work to Do”, p. 6.

Să-i primim cu dragoste pe noii convertiți și pe membrii mai puțin activi

„Trebuie să acordăm permanent atenție obligației extrem de importante de a ne înfrăți cu convertiții care vin în Biserică și de a-i ajuta cu dragoste pe cei care... pășesc în încăperea sumbră a inactivității.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

O temă pe care președintele Hinckley a subliniat-o de-a lungul slujirii sale în calitate de președinte al Bisericii a fost importanța de a-i ajuta pe noii convertiți și pe cei care nu sunt activi în Biserică. El a împărtășit multe exemple de eforturi personale cu privire la înfrățire, pe unul dintre acestea descriindu-l ca fiind „unul dintre eșecurile mele”. El a explicat:

„În timp ce slujeam ca misionar în Insulele Britanice, eu și colegul meu i-am propovăduit unui tânăr și a fost plăcerea mea să-l botez. Era foarte bine educat. Era rafinat. Îi plăcea să studieze. Eram atât de mândru de acest tânăr care venise în Biserică. Simțeam că avea toate calitățile să devină, într-o bună zi, conducător printre membrii noștri.

Trecea printr-un imens proces de schimbare de la convertit la membru. Pentru o perioadă scurtă înainte de a fi eliberat, am avut ocazia să-i fiu prieten. Apoi, am fost eliberat și m-am întors acasă. I s-a dat o responsabilitate simplă în ramura din Londra. Nu știa nimic din ceea ce se aștepta de la el. A făcut o greșeală. Președintele organizației în care slujea era un bărbat pe care-l pot descrie cel mai bine ca fiind zgârcit în dragoste și darnic în critici. Într-un mod mai degrabă nemilos, s-a dus să-i ceară socoteală prietenului meu, care făcuse o greșeală simplă.

*„Domnul a lăsat pe cele nouăzeci și nouă din
turmă pentru a găsi oaia pierdută.”*

În seara aceea, tânărul a plecat din clădirea închiriată a Bisericii îndurerat și rănit... Și-a zis: «Dacă așa sunt ei, eu nu mă mai întorc».

A devenit inactiv. Anii au trecut... Când m-am întors în Anglia, am încercat cu disperare să-l gădesc... Am venit acasă și, în sfârșit, după multe căutări, am reușit să dau de el.

I-am scris. El mi-a răspuns, însă fără să menționeze nimic legat de Evanghelie.

Data viitoare când am fost în Londra, l-am căutat din nou. În ziua în care trebuia să plec, l-am găsit. L-am sunat și ne-am întâlnit în stația de metrou. Ne-am îmbrățișat. Aveam foarte puțin timp înainte de a lua avionul, dar am vorbit puțin și cu mare considerație unul pentru celălalt. Mi-a mai dat o îmbrățișare înainte să plec. M-am hotărât ca niciodată să nu mai pierd legătura cu el ...

Anii au trecut. Am îmbătrânit amândoi. El s-a pensionat și s-a mutat în Elveția. Odată, când eram în Elveția, m-am abătut de la drumul meu pentru a găsi satul în care locuia. Am petrecut cea mai bună parte a zilei împreună – el, soția lui, soția mea și cu mine. Ne-am simțit minunat, dar era evident că flacăra credinței se stinsese demult. Am încercat cât de mult am putut, dar nu am găsit o cale de a o reaprinde. Am continuat să-i scriu. I-am trimis cărți, reviste, înregistrări cu Corul Tabernacolului și alte lucruri pentru care el și-a exprimat aprecierea.

A murit în urmă cu câteva luni. Soția lui mi-a scris pentru a-mi da de veste. Mi-a spus: «Ai fost cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată».

Mi-au curs lacrimile când am citit acea scrisoare. Am știut că eșuasem. Poate dacă aș fi fost acolo să-l ridic prima oară când a fost doborât, și-ar fi trăit viața în mod diferit. Cred că l-aș fi putut ajuta atunci. Cred că i-aș fi putut pansa rana care îl făcea să sufere. Am o singură mângâiere: am încercat. Am o singură tristețe: am eșuat.

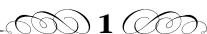
Provocarea de acum este mai mare ca niciodată deoarece numărul celor convertiți este mai mare decât a fost vreodată... Fiecare convertit este prețios. Fiecare convertit este un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu. Fiecare convertit este o responsabilitate mare și importantă”¹.

Grija președintelui Hinckley față de noii convertiți și membrii mai puțin activi a fost rezultatul faptului că a văzut de nenumărate ori

modul în care Evanghelia binecuvântează vieți. Un reporter de știri l-a întrebat odată: „Ce vă oferă cea mai mare satisfacție când vedeți munca ce se face în Biserică azi?” Președintele Hinckley a răspuns:

„Lucrul care îmi oferă cea mai mare satisfacție este să văd ce face această Evanghelie pentru oameni. Le dă o nouă concepție despre viață. Le dă o perspectivă pe care nu au mai avut-o înainte. Le înalță privirea către lucruri nobile și divine. Li se întâmplă ceva miraculos. Se uită spre Hristos și sunt vii”².

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Avem o responsabilitate mare: să slujim fiecărei persoane în parte.

Trebuie să avem grijă de fiecare. Hristos a vorbit mereu despre persoane în mod individual. El i-a vindecat pe cei bolnavi, în mod individual. În pildele Sale, El a vorbit despre persoane în mod individual. Această Biserică, neținând seama de numărul membrilor ei, se concentrează pe persoane în mod individual. Fie că sunt 6 sau 10 sau 12 sau 50 de milioane, nu trebuie să pierdem niciodată din vedere faptul că importante sunt persoanele în mod individual.³

Devenim o societate globală mare. Însă interesul și grija noastră trebuie să fie întotdeauna față de persoane în mod individual. Fiecare membru al acestei Biserici este un bărbat sau o femeie, un băiat sau o fată. Responsabilitatea noastră mare este să ne asigurăm că fiecare este „[ținut minte] și [hrănit] de cuvântul cel bun al lui Dumnezeu” (Moroni 6:4), că fiecare are ocazia de a crește, de a se exprima și de a fi instruit în lucrarea și căile Domnului, că niciunui nu îi lipsesc necesitățile vieții, că nevoile celor săraci sunt împlinite, că fiecare membru va fi încurajat, instruit și va avea șansa de a merge înainte pe drumul care duce la nemurire și viață veșnică ...

În această muncă, ne preocupăm de oameni, fiecare fiind un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu. Când descriem realizările noastre, folosim numere, dar toate eforturile noastre trebuie să fie dedicate dezvoltării persoanelor în mod individual.⁴

Doresc să subliniez că există o creștere netă importantă și minunată în Biserică... Avem toate motivele să ne bucurăm. Dar fiecare

convertit a cărei credință scade este o tragedie. Fiecare membru care devine inactiv este un motiv de mare îngrijorare. Domnul a lăsat pe cele nouăzeci și nouă pentru a găsi oaia pierdută. Grija sa pentru [oaia aceea] a fost atât de mare, încât a transformat-o în tema uneia dintre lecțiile Sale cele mai importante [vezi Luca 15:1-7]. Nu putem să dezamăgim. Trebuie să-i ajutăm pe oficianții Bisericii și pe membri să acorde permanent atenție obligației extrem de importante de a se înfrăți în mod sincer, călduros și minunat cu convertiții care vin în Biserică și de a-i ajuta cu dragoste pe cei care, dintr-un motiv sau altul, pășesc în încăperea sumbră a inactivității. Există multe dovezi că, acolo unde există voință, acest lucru se poate face.⁵

2

Fiecare convertit este prețios și reprezintă o responsabilitate mare și importantă.

Am ajuns să simt că cea mai mare tragedie din Biserică este pierderea celor care se alătură Bisericii și, apoi, se îndepărtează de ea. Cu câteva excepții, acest lucru nu trebuie să se întâmple. Sunt convins că aproape toți cei care sunt botezați de misionari au fost învățați suficient de mult pentru a primi cunoașterea și mărturia necesare să le garanteze botezul. Dar nu este un lucru ușor să faci trecerea de la viața obișnuită la a fi membru al acestei Biserici. Înseamnă să pierzi legături vechi. Înseamnă să lași în urmă prieteni. Poate însemna să lași deoparte lucruri dragi în care ai crezut. Poate necesita o schimbare a unor obiceiuri și o înfrânare a poftelor. În atât de multe cazuri, înseamnă singurătate și chiar frică de necunoscut. În perioadele grele din viața unui convertit, acesta trebuie hrănit și întărit. Pentru ca el sau ea să fie în Biserică, a fost plătit un preț enorm. Eforturile îndelungate ale misionarilor și prețul slujirii lor, despărțirea de persoanele dragi și trauma asociată acestor lucruri fac ca faptul de a ura bun venit acestor suflete prețioase, de a le oferi alinare, de a le ajuta în momentele de slăbiciune, de a le oferi responsabilități prin care să se întărească și de a le încuraja și a le mulțumi pentru tot ceea ce fac să devină foarte important.⁶

Nu are absolut niciun sens să facem muncă misionară decât dacă avem grijă de roadele obținute în urma acestui efort. Cele două lucruri merg mână în mână. Acești convertiți sunt prețioși... Fiecare

„Invit pe fiecare membru să își întindă brațele cu prietenie și dragoste către cei care se alătură Bisericii în calitate de convertiți.”

convertit este o responsabilitate mare și importantă. Este absolut imperativ ca noi să avem grijă de cei care devin parte din noi ...

Zilele trecute, am primit o scrisoare foarte interesantă. A fost scrisă de o femeie care s-a alăturat Bisericii în urmă cu un an. Ea mi-a scris:

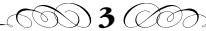
„Călătoria mea în Biserică a fost unică și destul de zbuciumată. Acest an care a trecut a fost unul dintre cei mai grei ani pe care i-am trăit vreodată în viața mea. A fost și cel mai plin de binecuvântări. În calitate de membră nouă, continui să am parte de provocări în fiecare zi” ...

Dânsa afirmă că „membrii Bisericii nu știu cum este să fii membru nou. Prin urmare, este aproape imposibil să știe cum să ne sprijine”.

Vă provoc, dragi frați și surori, dacă nu știți cum este, să vă imaginați cum este. Un nou convertit poate fi îngrozitor de singur. Poate fi dezamăgit. Poate fi speriat. Noi, cei din această Biserică, suntem cu mult mai diferiți de lume decât tindem să credem. Această femeie a continuat:

„Când noi, simpatizanții, devenim membri ai Bisericii, suntem surprinși să descoperim că am intrat într-o lume complet străină, o lume care are propriile tradiții, propria cultură și limbă. Descoperim că nu există nimeni și nimic la care să ne raportăm sau la care să apelăm pentru îndrumare în călătoria noastră în această lume nouă. La început, suntem entuziasmați, greșelile noastre sunt chiar amuzante, apoi, devine frustrant și, în cele din urmă, frustrarea se transformă în mânie. Și când ajungem în această fază de frustrare și mânie, plecăm. Ne întoarcem în lumea din care am venit, în care știam cine suntem, puteam să ne aducem contribuția și vorbeam aceeași limbă”⁷.

Unele persoane au fost botezate, nu și-au făcut prieteni și, după două sau trei luni, au plecat. Este atât de important, dragii mei frați și dragile mele surori, să ne asigurăm că [membrii nou botezați] sunt convertiți, că au în inimă o convingere legată de această mare lucrare. Aceasta nu ține numai de minte. Ține de inimă și de faptul ca aceasta să fie atinsă de Spiritul Sfânt până când ei știu că această lucrare este adevărată, că Joseph Smith a fost, cu adevărat, un profet al lui Dumnezeu, că Dumnezeu trăiește și că Isus Hristos trăiește și Ei i-au apărut băiatului Joseph Smith, că este adevărată Cartea lui Mormon, că preoția este aici cu toate darurile și binecuvântările sale. Nu știu cum să subliniez acest lucru mai bine.⁸

Fiecare convertit are nevoie de un prieten, o responsabilitate și să fie hrănit de cuvântul lui Dumnezeu.

Dat fiind faptul că numărul convertiților este în continuă creștere, noi trebuie să facem un efort tot mai considerabil pentru a-i ajuta să-și găsească drumul. Fiecare dintre ei are nevoie de trei lucruri: un prieten, o responsabilitate și să fie hrănit cu „cuvântul bun al lui Dumnezeu” (Moroni 6:4). Avem datoria și ocazia de a le asigura aceste lucruri.⁹

Prietenie

[Convertiții] vin în Biserică plini de entuziasm datorită lucrurilor pe care le-au găsit. Noi trebuie să clădim imediat pe acel entuziasm... Ascultați-i, îndrumați-i, răspundeți la întrebările lor și fiți acolo pentru a-i ajuta în toate împrejurările și în toate condițiile... Îl invit pe

fiecare membru să-și întindă brațele cu prietenie și dragoste către cei care se alătură Bisericii în calitate de convertiți.¹⁰

Avem această obligație față de cei care sunt botezați în Biserică. Nu-i putem neglija. Nu-i putem lăsa să facă față provocărilor singuri. Au nevoie de ajutor pe măsură ce se obișnuiesc cu cerințele și cultura acestei Biserici. Este marea noastră binecuvântare și ocazie să le asigurăm acel ajutor... Un zâmbet cald, o strângere prietenoasă de mână, un cuvânt de încurajare vor face minuni.¹¹

Haideți să-i ajutăm pe acești oameni! Haideți să ne împrietenim cu ei! Haideți să fim buni cu ei! Haideți să-i încurajăm! Haideți să-i ajutăm ca ei să-și mărească credința și cunoașterea despre lucrarea Domnului.¹²

Vă rog fierbinte... sper că vă veți întinde brațele către cei care vin în Biserică și veți fi prieteni cu ei și îi veți face să se simtă bineveniți și îi veți mângâia și vom vedea rezultate minunate. Domnul vă va binecuvânta să ajutați la acest proces important al păstrării convertiților.¹³

Responsabilitate

Această Biserică așteaptă ceva de la oameni. Are standarde înalte. Are doctrină puternică. Așteaptă multă slujire de la oameni. Ei nu trebuie să fie pasivi. Ne așteptăm ca ei să facă anumite lucruri. Oamenii reacționează bine la aceasta. Ei se bucură de ocazia de a sluji și, pe măsură ce fac aceasta, capacitatea, înțelegerea și aptitudinile lor de a face lucruri și de a le face bine cresc.¹⁴

Dați-le [membrilor noi] ceva de făcut. Ei nu vor crește în credință fără ocazii de a o exercita. Credința și mărturia sunt ca mușchii brațului. Dacă îi folosesc și îi hrănesc, ei devin mai puternici. Dacă îmi pun brațul într-o fașă și îl las așa, mușchiul devine slab și ineficient și la fel se întâmplă și cu mărturiile.

Unii dintre dumneavoastră spun că nu sunt pregătiți să-și asume o responsabilitate. Dar niciunul dintre noi nu a fost pregătit când am primit chemarea. Pot spune că eu nu am fost. Credeți că eu am fost pregătit pentru această chemare importantă și sacră? Mă simțeam copleșit. Mă simțeam nepotrivit. Încă mă simt copleșit. Încă mă simt nepotrivit. Dar încerc să merg înainte, căutând binecuvântările

Președintele Hinckley ne-a învățat că noilor convertiți trebuie să li se dea ocazii de a sluji în Biserică.

Domnului și încercând să fac voia Sa și sperând că slujirea mea va fi acceptată de El. Prima responsabilitate pe care am avut-o în această Biserică a fost aceea de consilier al unui președinte al cvorumului diaconilor când am avut doisprezece ani. Nu mă simțeam potrivit. Mă simțeam copleșit. Dar am încercat, la fel cum încercați și dumneavoastră și, după aceea, au venit alte responsabilități. Nu m-am simțit niciodată potrivit pentru chemare, dar am avut întotdeauna un sentiment de recunoștință și dorința de a încerca.¹⁵

Fiecare convertit care vine în Biserică trebuie să aibă imediat o responsabilitate. Poate fi una mică, dar aceasta va aduce o schimbare în viața sa.¹⁶

Sigur că noul convertit nu va ști totul. Cel mai probabil, va face greșeli. Și ce dacă? Toți facem greșeli. Important este progresul din urma activității.¹⁷

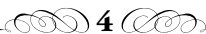
Hrănirea cu bunul cuvânt al lui Dumnezeu

Eu cred... că acești convertiți au o mărturie despre Evanghelie. Cred că au credință în Domnul Isus Hristos și cunosc realitatea Sa divină. Cred că s-au pocăit cu adevărat de păcatele lor și au luat hotărârea de a-L sluji pe Domnul.

Moroni [spune] ceva legat de acești convertiți după ce sunt botezați: „Și după ce ei au fost primiți pentru botez și au fost influențați și curățați prin puterea Duhului Sfânt, ei au fost numărați printre oamenii Bisericii lui Hristos; iar numele lor au fost luate pentru ca ei să poată fi ținute minte și hrăniți de cuvântul cel bun al lui Dumnezeu, pentru ca să-i păstreze pe ei pe calea cea bună, pentru ca să-i păstreze pe ei atenți tot timpul în rugăciune, sprijinindu-se numai pe meritele lui Hristos, care era Căpetenia și Desăvârșirea credinței lor” (Moroni 6:4).

În aceste zile, ca în acele zile, convertiții sunt „numărați printre oamenii Bisericii... pentru ca ei să poată fi ținute minte și hrăniți de cuvântul cel bun al lui Dumnezeu, pentru ca să-i păstreze pe ei pe calea cea bună, pentru ca să-i păstreze pe ei atenți tot timpul în rugăciune”. Haideți să-i ajutăm când fac primii pași în calitate de membri.¹⁸

Este absolut necesar ca [fiecare nou convertit] să devină afiliat la un cvorum al preoției sau la Societatea de Alinare, la Tinerele Fete, Tinerii Băieți, Școala de duminică sau Societatea Primară. Ei trebuie încurajați să vină la adunarea de împărtășanie, să-și înnoiască legămintele făcute la botez.¹⁹

Aveți numai de câștigat și nimic de pierdut redevinând activi în Biserică.

Sunt mii de oameni în lume... care sunt membri ai Bisericii cu numele, dar care au plecat și doresc, în inima lor, să se întoarcă, dar nu știu cum și sunt prea timizi să încerce ...

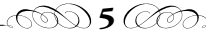
Pentru voi, dragii mei frați și dragile mele surori, care ați dispus de moștenirea spirituală și ați plecat, iar acum simțiți un gol în viețile voastre, ușa este deschisă... Dacă veți face primul pas timid pentru a vă întoarce, veți fi întâmpinați de brațe deschise și de prieteni buni care vă vor face să vă simțiți bineveniți.

Cred că știu de ce unii dintre voi ați plecat. Ați fost jigniți de o persoană nechibzuită care v-a rănit și ați interpretat faptele ei ca fiind reprezentative pentru Biserică. Sau poate v-ați mutat dintr-o zonă în care erați cunoscut într-o zonă în care vă simțeați singuri și ați crescut acolo având puțină cunoaștere despre Biserică.

Sau poate ați fost atrași de alți oameni sau alte obiceiuri care ați simțit că erau incompatibile cu învățăturile Bisericii. Sau poate ați simțit că sunteți mai înțelepți în ceea ce privește înțelepciunea lumii decât cei din Biserica dumneavoastră și, cu atitudine disprețuitoare, v-ați îndepărtat de compania lor.

Nu vreau să mă concentrez pe motivele pentru care ați devenit inactivi. Sper că nu o veți face nici dumneavoastră. Lăsați trecutul în urmă... Aveți numai de câștigat și nimic de pierdut. Întoarceți-vă, prietenii mei! Există în Biserică mai multă pace decât ați simțit de multă vreme. Există mulți de a căror prietenie veți ajunge să vă bucurați.²⁰

Preiubiții mei frați și preaiubitele mele surori care v-ați îndepărtat, Biserica are nevoie de voi și voi aveți nevoie de Biserică. Veți găsi multe urechi care vă vor asculta. Veți găsi multe brațe care vă vor ajuta să găsiți calea înapoi. Veți găsi inimi care vă vor încălzi inima. Vor fi lacrimi, dar nu amare, ci de bucurie.²¹

Sfinții din zilele din urmă care redevin activi în Biserică se vor simți bine să fie, din nou, acasă.

Într-o duminică, mă aflu într-un oraș din California la o conferință de țarăș. Îmi apăruseră numele și poza într-un ziar local. În acea dimineață, când am intrat în clădire împreună cu președintele de țarăș, a sunat telefonul. Era pentru mine, iar cel care sunase s-a prezentat. Dorea să mă vadă. M-am scuzat de la adunarea la care trebuia să particip în acea dimineață devreme și l-am rugat pe președintele de țarăș să continue fără mine. Aveam ceva mai important de făcut.

Acest prieten de-al meu a venit timid și speriat. Nu mai fusese la Biserică de mult timp. Ne-am îmbrățișat ca doi frați care nu s-au văzut demult. La început, conversația a fost stângace, dar curând s-a destins când am discutat împreună despre zilele petrecute în Anglia cu mulți ani în urmă. Acest bărbat puternic avea lacrimi în ochi în timp ce vorbea despre Biserica din care făcuse parte cândva și, apoi, a vorbit despre anii lungi și goi care au urmat. El a povestit despre acei ani așa cum povestești despre coșmaruri. După ce a descris acei

ani pierduți, am discutat despre întoarcerea sa. Se gândea că avea să fie grea, stânjenitoare, dar a fost de acord să încerce.

Nu demult, [am primit] o scrisoare de la el. El a scris: „M-am întors! M-am întors și ce minunat e să fiu din nou acasă”.

Prin urmare, voi, prietenii mei, care, la fel ca el, doriți să vă întoarceți dar sunteți reticenți să faceți primul pas, încercați! Dați-ne voie să vă luăm de unde sunteți și să vă ducem de mână și să vă ajutăm. Vă promit că va fi bine să fiți din nou acasă.²²

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- De ce „interesul și grija noastră trebuie să fie întotdeauna față de persoane în mod individual”, chiar și într-o Biserică mondială? (Vezi secțiunea 1.) Când ați fost binecuvântați de cineva care v-a acordat atenție în mod personal? Care sunt câteva moduri în care putem fi mai atenți când avem grijă de fiecare persoană în parte?
- Ce putem învăța din scrisoarea pe care președintele Hinckley a împărtășit-o în secțiunea 2 și cum o putem pune în practică? Gândiți-vă ce puteți face pentru a-i întări pe cei care se străduiesc să-și clădească credința.
- De ce are fiecare convertit nevoie de un prieten, o responsabilitate și să fie hrănit de cuvântul lui Dumnezeu? (Vezi secțiunea 3.) Care sunt câteva dintre modurile în care putem să ne împrietenim cu noii convertiți? Cum îi putem sprijini pe noii convertiți în responsabilitățile lor din Biserică? Cum îi putem ajuta pe noii convertiți să fie „hrăniți de cuvântul cel bun al lui Dumnezeu”?
- De ce este uneori greu pentru membri să se întoarcă în Biserică? (Vezi secțiunea 4.) Cum îi putem ajuta pe oameni să se întoarcă? Când ați simțit sau ați fost martori la bucuria întoarcerii în Biserică?
- Ce învățați din relatarea pe care președintele Hinckley a împărtășit-o în secțiunea 5? Gândiți-vă cum puteți ajuta pe cineva care nu este activ în Biserică „să se întoarcă acasă”.

Scripturi suplimentare

Luca 15; Ioan 10:1-16, 26-28; 13:34-35; Mosia 18:8-10; Helaman 6:3; 3 Nefi 18:32; Moroni 6:4-6; D&L 38:24

Ajutor pentru studiu

„Mulți consideră că cel mai bun moment pentru a studia este dimineața, după o noapte de odihnă... Alții preferă să studieze în orele liniștite ce urmează după ce munca și grijile zilei se sfârșesc... Poate mai importantă decât ora din zi este rezervarea constantă a unui timp pentru studiu” (Howard W. Hunter, „Reading the Scriptures”, *Ensign*, nov. 1979, p. 64).

Note

1. „Converts and Young Men”, *Ensign*, mai 1997, p. 47-48.
2. „Converts and Young Men”, p. 48.
3. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, oct. 2003, p. 5.
4. „This Work Is Concerned with People”, *Ensign*, mai 1995, p. 52-53.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 537-538.
6. „There Must Be Messengers”, *Ensign*, oct. 1987, p. 5.
7. „Find the Lambs, Feed the Sheep”, *Ensign*, mai 1999, p. 108.
8. „Messages of Inspiration from President Hinckley”, *Church News*, 5 apr. 1997, p. 2; vezi, de asemenea, „Inspirational Thoughts”, p. 3.
9. „Converts and Young Men”, p. 47.
10. „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, *Ensign*, nov. 1997, p. 51.
11. „Inspirational Thoughts”, p. 4.
12. „Latter-day Counsel: Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, iul. 1999, p. 73.
13. „Words of the Prophet: Reach Out”, *New Era*, febr. 2003, p. 7.
14. „Inspirational Thoughts”, p. 3-4.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 538.
16. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, iul. 1998, p. 4.
17. „Find the Lambs, Feed the Sheep”, p. 108.
18. „Converts and Young Men”, p. 48.
19. „Find the Lambs, Feed the Sheep”, p. 108.
20. „Everything to Gain – Nothing to Lose”, *Ensign*, nov. 1976, p. 95-96.
21. „And Peter Went Out and Wept Bitterly”, *Ensign*, mai 1979, p. 67.
22. „Everything to Gain – Nothing to Lose”, p. 97.

Templul Colonia Juárez Chihuahua, Mexic

Binecuvântările templului sfânt

„Rânduielile din templu devin binecuvântările supreme pe care Biserica le are de oferit.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

„Cred că niciun membru al Bisericii nu a primit darul suprem pe care Biserica îl are de oferit până când nu și-a primit binecuvântările în casa Domnului”, a spus președintele Gordon B. Hinckley în cadrul sesiunii preoției a conferinței generale din luna octombrie a anului 1997. „Prin urmare, facem tot ce știm pentru a realiza construcția acestor clădiri sacre și a face ca binecuvântările primite acolo să fie mai la îndemâna tuturor.”¹ El a numit mai multe temple care se aflau în diferite stadii de planificare și construcție și, apoi, a făcut un anunț care avea să schimbe viața oamenilor din întreaga lume.

„Sunt multe zone ale Bisericii care sunt îndepărtate, în care numărul de membri este mic și, cel mai probabil, nu va crește în viitorul apropiat. Li se vor refuza pentru totdeauna celor care locuiesc în aceste zone binecuvântările rânduielilor din templu? În urmă cu câteva luni, în timp ce vizitam o astfel de zonă, am reflectat în rugăciune la această întrebare. Răspunsul, credem noi, l-am primit în mod scilpitor și limpede.

Vom construi temple mici în unele dintre aceste zone... Ele [vor] fi construite conform standardelor pentru temple care sunt mai înalte decât înălțimea prevăzută de standardele pentru casele de adunare. În ele [vor] putea fi înfăptuite botezuri pentru cei morți, înzestrări, pecetluiri și alte rânduieli care trebuie înfăptuite în casa Domnului atât pentru cei vii, cât și pentru cei morți”².

Inspirația pentru acest plan a început cu mai bine de 20 de ani în urmă, când președintele Hinckley slujea în calitate de director al Comitetului Templurilor al Bisericii. Îngrijorat deoarece mulți membri

ai Bisericii nu aveau acces cu ușurință la binecuvântările din templu, el a scris în jurnalul său: „Biserica ar putea construi [multe temple mai mici] la prețul templului Washington [care se afla atunci în construcție]. Acest lucru ar duce templele mai aproape de oameni în loc ca oamenii să călătorească distanțe imense pentru a ajunge la ele”³.

În anul 1997, o revelație de la Domnul a dat viață acestei idei. Președintele Hinckley a împărtășit ceva despre acea revelație când a oferit rugăciunea de dedicare a templului Colonia Juárez Chihuahua, Mexic. „Aici, în nordul Mexicului”, s-a rugat el, „Tu ai revelat ideea și planul pentru un templu mai mic, complet până la cel mai mic detaliu, dar potrivit ca mărime nevoilor și împrejurărilor membrilor Bisericii din această zonă a viei Tale. Acea revelație a venit dindorința și rugăciunea de a-i ajuta pe oamenii Tăi din aceste orașe și sate care au fost fideli și loiali”⁴.

La șase luni după ce a anunțat planul de a construi temple mai mici, președintele Hinckley a făcut un alt anunț important.

„Am călătorit departe printre membrii Bisericii. Am fost împreună cu mulți care au foarte puțin din bunurile acestei lumi. Dar, în inimile lor, ei au o credință mare, arzătoare, cu privire la această lucrare din zilele din urmă. Ei iubesc Biserica. Ei iubesc Evanghelia. Ei Îl iubesc pe Domnul și doresc să facă voia Sa. Ei își plătesc zeciuiala, oricât de modestă ar fi. Ei fac sacrificii extraordinare pentru a merge la templu. Ei călătoresc mai multe zile cu autobuze ieftine și vapoare vechi. Ei își economisesc banii și se descurcă cu mai puțin pentru a face totul posibil.

Au nevoie de temple mai aproape – temple mici, frumoase, funcționale. De aceea, profit de această ocazie să-i anunț pe membrii din întreaga Biserică despre un program de a construi imediat aproximativ 30 de temple mai mici ...

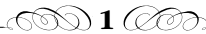
Acesta va fi un proiect mare. Nimic asemănător nu a fost nici măcar încercat înainte... La sfârșitul lui, numărul total al templelor va fi de 47 de temple noi pe lângă cele 51 care există deja. Cred că ar fi bine să mai adăugăm încă două pentru a avea cifra rotundă de 100 până la sfârșitul acestui secol, împlinindu-se 2000 de ani «de la venirea Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos, în carne» (D&L 20:1). În cadrul acestui program, vom înfăptui ceva ce nu s-a mai văzut până acum”⁵.

În data de 1 octombrie 2000, președintele Hinckley a dedicat Templul Boston, Massachusetts, cel de-al 100-lea templu funcțional. Înainte de sfârșitul anului, el a dedicat două temple în Brazilia. Iar la momentul morții sale, în data de 27 ianuarie 2008, Biserica avea 124 de temple funcționale și 13 anunțate. Dintre cele 124 de temple în funcțiune, președintele Hinckley participase la planificarea și construirea majorității și dedicase personal 85.

La fel cum președintele Hinckley a anunțat un număr mare de temple noi și la fel cum s-a minunat de frumusețea lor, el le-a amintit sfinților din zilele din urmă despre scopul acelor edificii sacre: de a binecuvânta oameni și familii, unul câte unul. Referindu-se la Templul San Diego, California, el a spus: „Ce clădire incredibil de frumoasă este aceasta. Dar, cu toată frumusețea acestei clădiri, ea nu este decât un mijloc pentru a obține un rezultat, nefiind un rezultat în sine. Clădirea a fost ridicată și dedicată pentru înfăptuirea de rânduieli sacre pe care Domnul le-a revelat în această perioadă”⁶.

Cu altă ocazie, el a spus: „Nimeni nu are întreaga Evanghelie până când nu reușește să primească [rânduielile din templu]. Și noi avem responsabilitatea de a ne asigura că acestea sunt disponibile. Nu știu cât timp voi mai trăi, dar sper să-mi petrec ultimele zile construind temple ale Domnului, ducându-le aproape de oameni, pentru ca ei să poată avea binecuvântările minunate care se primesc [acolo]”⁷.

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Templele sunt expresii ale mărturiei noastre și reprezintă elementul suprem al preaslăvirii noastre.

Fiecare templu construit de Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă reprezintă o expresie a mărturiei acestui popor că Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, trăiește, că El are un plan pentru a-i binecuvânta pe fiii și pe fiicele Lui din toate generațiile, că Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos, care s-a născut în Betleemul din Iudeea și a fost răstignit pe crucea de pe Golgota, este Salvatorul și Mântuitorul lumii, al cărui sacrificiu ispășitor face posibilă îndeplinirea acelui plan în viața eternă a fiecărei persoane care acceptă și trăiește potrivit Evangheliei.⁸

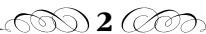
Tot ce se petrece în templu este înălțător și înobilează. Are legătură cu viața de aici și cea de dincolo de mormânt. Are legătură cu importanța fiecăruia în calitate de copil al lui Dumnezeu. Are legătură cu importanța familiei în calitate de creație a Celui Atotputernic. Are legătură cu eternitatea relației de căsătorie. Are legătură cu faptul de a continua către mai multă glorie. Este un loc al luminii, un loc al păcii, un loc al dragostei, în care avem de-a face cu lucrurile eternității.⁹

Fiecare templu... a fost înălțat, de fapt, ca un monument al credinței noastre în nemurirea sufletului uman, care arată că această fază a vieții muritoare prin care trecem este o parte a ascensiunii continue, vorbind la figurat, și că tot atât de sigur cum este viață aici, va fi viață și dincolo. Credem cu fermitate acest lucru. Ea vine prin ispășirea Salvatorului și templele devin, așa cum am menționat, podul dintre această viață și următoarea. Templul ține de lucrurile nemuririi.¹⁰

Aceste clădiri unice și minunate și rânduielile care sunt administrate în incinta lor reprezintă elementul suprem al preaslăvirii noastre. Aceste rânduieli devin expresiile cele mai profunde ale religiei noastre.¹¹

Lucrurile sacre merită atenție sacră... Când ieșiți pe ușa casei Domnului, fiți fideli încrederii sacre de a nu vorbi despre ceea ce este sfânt și sanctificat.

Domnul a spus: „Aduceți-vă aminte, ceea ce vine de sus este sfânt și trebuie spus cu grijă și cu aprobarea Spiritului” (D&L 63:64). Și, din nou: „Nu trata fără respect lucrurile sacre” (D&L 6:12.)¹².

Prin rânduielile din templu, primim binecuvântările supreme ale Evangheliei.

Aceste temple, care sunt răspândite pe întreg pământul, sunt necesare pentru împlinirea în totalitate a ispășirii Salvatorului. Aici, sub autoritatea sfintei preoții, vor fi administrate acele rânduieli care duc nu numai la salvare, ci și la exaltare veșnică.¹³

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Și-a dat viața pe crucea de pe Golgota drept ispășire pentru păcatele omenirii. Sacrificiul Său a fost făcut pentru fiecare dintre noi. Prin acel sacrificiu, avem promisiunea învierii tuturor. Aceasta s-a împlinit prin harul lui Dumnezeu, fără

efort din partea oamenilor. Și, mai presus de aceasta, prin cheile sfintei preoții oferite celor doisprezece de către Domnul atunci când a umblat printre ei, chei care au fost restaurate în această dispensație de către cei care le-au deținut în trecut – prin intermediul acestor chei, am primit mai multe binecuvântări, inclusiv acele rânduiești unice și minunate administrate în casa Domnului. Numai în acele rânduiești este exercitată „plenitudinea preoției” (D&L 124:28)¹⁴.

Rânduieștile din templu [sunt] binecuvântările supreme pe care le are de oferit Biserica.¹⁵

Binecuvântările templului, disponibile atât bărbaților demni, cât și femeilor demne... includ spălări și ungeri ca ei să poată fi curați înaintea Domnului. Ele includ instrucțiunea prin care ni se oferă o înzestrare de obligații și binecuvântări care ne motivează să avem un comportament compatibil cu principiile Evangheliei. Ele includ rânduieștile de pecetluire prin care ceea ce este legat pe pământ, este legat în cer, oferind continuitate familiei.¹⁶

Odată, am fost chemat la spital, la o mamă aflată în faza terminală a unei boli grave. A decedat la scurt timp după aceea, lăsându-și soțul și pe cei patru copii, dintre care un băiețel de șase ani. A fost trist, o tristețe adâncă, amară și tragică. Dar, printre lacrimile lor, a existat o credință frumoasă și sigură că, la fel de sigur pe cum exista, acum, o separare tristă, avea să existe, într-o zi, o reuniune fericită, deoarece acea căsătorie începuse cu o pecetluire pentru timp și eternitate în casa Domnului, prin autoritatea sfintei preoții ...

Mulți au călătorit [distanțe mari] pentru a primi binecuvântările căsătoriei în templu. Am văzut un grup de sfinți din zilele din urmă din Japonia care – înainte să fie construit un templu în țara lor – și-au luat de la gură pentru a putea face lunga călătorie la Templul Laie, Hawaii. Înainte să avem un templu în Johannesburg, am cunoscut oameni care s-au privat de lucruri necesare supraviețuirii pentru a-și putea permite să călătorească cu avionul 11.000 de km din Africa de Sud în Surrey, Anglia. A existat o lumină în ochii lor și zâmbete pe fețele lor și mărturii pe buzele lor că templul a meritat infinit mai mult decât prețul pe care l-au plătit.

Și îmi amintesc că, în urmă cu mulți ani, în Noua Zeelandă, am auzit mărturia unui bărbat dintr-o zonă îndepărtată a Australiei care fusese

pecetluit înainte de o autoritate civilă și, apoi, se alăturase Bisericii împreună cu soția și copiii săi, călătorise de-a lungul aceluia vast continent peste Marea Tasmaniei până la Auckland și spre sud la templul aflat în frumoasa vale Waikato. După cum îmi amintesc, el a spus: „Nu ne-am putut permite să venim. Tot ce aveam era o mașină veche, mobilă veche și niște vase. Le-am spus membrilor familie mele: «Nu ne putem permite să mergem». Apoi, m-am uitat la fețele soției mele frumoase și copiilor mei frumoși și am spus: «Nu ne putem permite să nu mergem. Dacă Domnul îmi dă putere, pot lucra și câștiga destui bani pentru altă mașină, altă mobilă și alte vase dar, dacă i-aș pierde pe cei dragi, aș fi cu adevărat sărac atât în viață, cât și în eternitate»”¹⁷.

Nu e de mirare, dragi frați și surori, că, odată cu deschiderea... templelor, am văzut bărbați puternici înlăcrimați care și-au îmbrățișat soțiile la altarele din aceste case sfinte. Am văzut lacrimile din ochii taților și ai mamelor în timp ce-și îmbrățișau copiii la aceleași altare. Prin puterea exercitată aici, ei au ajuns să cunoască că nici timpul, nici moartea nu poate distruge legăturile care îi leagă.¹⁸

3

Templul este un sanctuar de slujire în care primim rânduiele necesare salvării în numele aceluia care au murit fără a primi Evanghelia.

Sunt nenumărate milioane de oameni care au trăit pe pământ și care nu au avut niciodată posibilitatea să audă Evanghelia. Li se vor refuza lor binecuvântările care sunt primite în templele Bisericii?

Prin împuterniciți care sunt în viață și care stau în locul celor morți, aceleași rânduiele sunt disponibile celor care au trecut dincolo de viața muritoare. În lumea spiritelor, aceste persoane sunt libere să accepte sau să respingă acele rânduiele pământești înfăptuite pentru ei, care includ botezul, căsătoria și pecetluirea relațiilor de familie. În lucrarea Domnului, nu există constrângere, dar trebuie să se ofere ocazii.¹⁹

Acesta este un sanctuar al slujirii. Majoritatea muncii făcute în această casă sfântă este pentru cei care au trecut dincolo de vâlul morții. Nu cunosc nicio altă muncă cu care să poată fi comparată. Această muncă se apropie mai mult decât oricare altă muncă pe care o cunosc de sacrificiul Fiului lui Dumnezeu făcut pentru întreaga

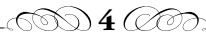
omenire. Nu se așteaptă mulțumiri din partea celor care, în lumea de dincolo, devin beneficiarii acestei slujiri consacrate. Este o slujire făcută cu dragoste de către cei care sunt în viață pentru cei care au murit. Este o slujire care întruchipează tocmai esența altruismului.²⁰

Multor băieți și fete... li s-a amintit că aceste temple nu sunt numai pentru părinții lor, ci și pentru ei. La vârsta de 12 ani, ei pot intra în casa Domnului și pot participa în calitate de împuterniciți la botezuri pentru cei aflați dincolo de vălul morții. Ce slujire măreață și altruistă este aceasta! Ce lucru minunat pentru tinerii noștri să fie implicați în acest act complet altruist înfăptuit pentru alții care nu au puterea să se ajute singuri!

Creșterea activității din templu a dus la creșterea muncii de întocmire a istoriei familiei. Calculatorul și celelalte dispozitive grăbesc munca și oamenii profită de noile tehnologii care li se oferă. Cum poate cineva să nu tragă concluzia că Domnul a făcut toate acestea posibile? Pe măsură ce tehnologia avansează, numărul de temple crește pentru a permite ca munca accelerată de întocmire a istoriei familiei să fie înfăptuită.²¹

Suntem responsabili pentru binecuvântarea, binecuvântarea eternă, a tuturor acelor care au trăit pe pământ, nenumăratele generații de bărbați și femei care au locuit pe pământ, care trăiesc astăzi pe pământ și care vor mai trăi pe pământ. Ce mare este responsabilitatea noastră! Trebuie să ne ridicăm la așteptările Tatălui Ceresc și să muncim mai din greu pentru a îndeplini această muncă.²²

Cei aflați de cealaltă parte, care nu au murit, ci sunt vii în spirit, se vor bucura și se vor veseli când se vor trezi și vor merge înaintea pe calea spre „nemurire și viață veșnică” (Moise 1:39).²³

Ne așteaptă mari binecuvântări dacă ne păstrăm demni și mergem des la templu.

Vă dau... o provocare fiecăruia dintre voi în această zi de a vă pune viața în ordine, de a fi demni de a merge la casa Domnului și, acolo, să primiți binecuvântările care sunt special pentru voi... Cerințele sunt mari, dar mai mari sunt binecuvântările.²⁴

Îi îndemn pe membrii noștri de pretutindeni, cu toată puterea de convingere de care sunt capabil, să trăiască demni de a deține o

recomandare pentru templu, să-și dobândească una, să o considere un lucru de valoare și să depună mai mult efort pentru a merge la casa Domnului și să aibă parte de spiritul și binecuvântările de acolo.²⁵

Fie că puteți merge [la templu] deseori sau nu, fiți demni pentru o recomandare și păstrați-o în buzunarul vostru. Vă va aminti ce se așteaptă de la voi, în calitate de membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.²⁶

Fiecare bărbat sau femeie care merge la templu cu un spirit sincer și cu credință, pleacă din casa Domnului un bărbat mai bun și o femeie mai bună. Este nevoie de îmbunătățire continuă în viața noastră a tuturor. Este nevoie, câteodată, să părăsim zgomotul și tumultul lumii și să intrăm înăuntrul pereților unei case sacre a lui Dumnezeu și, acolo, să simțim spiritul Lui într-un mediu de sfințenie și pace.²⁷

Acest edificiu sacru devine o școală de instruire în ceea ce privește lucrurile sacre și minunate ale lui Dumnezeu. Aici avem un rezumat al planului unui Tată iubitor cu privire la fiii și fiicele Sale din toate generațiile. Aici avem descrisă în fața noastră odiseea călătoriei eterne a omului, din existența premuritoare în această viață și în cea viitoare. Adevăruri mărețe, esențiale și de bază sunt propovăduite cu claritate și într-un mod simplu, pentru a putea fi înțelese de către toți cei care le aud ...

Templul este, de asemenea, un loc de inspirație și revelație personală. Foarte mulți sunt cei care, în momentele de încercări, când a trebuit să ia decizii dificile și să rezolve probleme complicate, au venit la templu cu un spirit de post și rugăciune pentru a căuta îndrumare divină. Mulți au depus mărturie că, deși nu au auzit glasuri care să le șoptească revelații, au simțit îndemnuri de a face anumite lucruri atunci sau după aceea și acestea au devenit răspunsuri la rugăciunile lor.

Acest templu este o fântână a adevărului etern. „Oricine bea din apa pe care i-o voi da, nu va mai înseta niciodată” (Ioan 4:14). Aici ne sunt predate acele adevăruri care sunt divine în esența lor și eterne în ceea ce privește implicațiile acestora.

Pentru cei care intră înăuntrul acestor ziduri, această casă devine o casă a legămintelor. Aici promitem, în mod solemn și sacru, să trăim în acord cu Evanghelia lui Isus Hristos în cel mai înalt grad.

„Mergeți la casa Domnului și simțiți acolo Spiritul Său și stați de vorbă cu El și veți cunoaște o pace pe care nu o veți găsi niciunde altundeva.”

Facem legământ cu Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, să trăim potrivit acelor principii care reprezintă temelia fermă a religiei adevărate.²⁸

Vă este viața plină de griji? Aveți probleme, necazuri și greutăți? Vreți să aveți pace în inimă și ocazia de a avea o conversație intimă cu Domnul și de a medita în ceea ce privește căile Lui? Mergeți la casa Domnului, simțiți acolo Spiritul Său, conversați cu El și veți cunoaște o pace pe care nu o veți găsi în niciun alt loc.²⁹

În vremuri de întuneric, încercați să ajungeți la casa Domnului și să lăsați în urmă lumea. Primiți rânduielile Sale sfinte și oferiți-le strămoșilor voștri. La finalul unei sesiuni din templu, stați în liniște în camera celestială și reflectați la binecuvântările pe care le-ați primit pentru dumneavoastră și la cele pe care le-ați făcut posibile pentru cei care au trecut dincolo. Inima vi se va umple de recunoștință și sufletul vă va fi plin de adevăruri eterne privind marele plan al fericirii creat de Domnul.³⁰

În această lume gălăgioasă, agitată și competitivă, ce privilegiu este să avem o casa sacră în care să putem simți influența Spiritului Domnului care sfințește. Suntem permanent influențați de sentimente

de egoism. Trebuie să le biruim și nu există cale mai bună decât să mergem la casa Domnului și, acolo, să slujim în calitate de împuterniciți pentru cei care se află dincolo de vălul morții ...

Vă îndemn să profitați mai din plin de acest privilegiu binecuvântat. Natura dumneavoastră va fi rafinată. Ne va ajuta să învingem sentimentele de egoism care ne cuprind pe fiecare dintre noi. Va aduce, literalmente, o influență purificatoare în viețile noastre și ne va face să fim bărbați mai buni și femei mai bune.³¹

Știu că viețile dumneavoastră sunt încărcate. Știu că aveți multe lucruri de făcut. Dar vă promit că, dacă veți merge la casa Domnului, veți fi binecuvântați și viața dumneavoastră va fi mai bună. Acum vă rog, vă rog, preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, profitați de marea ocazie de a merge la casa Domnului și de a vă bucura de toate binecuvântările minunate pe care le veți primi acolo.³²

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Hinckley a spus că rânduielile din templu sunt „expresiile cele mai profunde ale religiei noastre” (secțiunea 1) și „binecuvântările supreme pe care le are de oferit Biserica” (secțiunea 2). Care sunt unele dintre binecuvântările pe care le-ați primit prin aceste rânduieli?
- Președintele Hinckley a vorbit despre bărbați și femei care varsă lacrimi de bucurie în temple (vezi secțiunea 2). Din experiența dumneavoastră, de ce rânduielile din templu trezesc sentimente atât de adânci?
- Președintele Hinckley a spus cu privire la munca pentru mântuirea celor morți: „Ce lucru minunat pentru tinerii noștri să fie implicați în acest act complet altruist” (secțiunea 3). Ce pot face părinții și tinerii pentru a lucra împreună în această slujire?
- Cum putem să ne facem timp pentru a sluji și a preaslăvi în templu? În ce moduri slujirea noastră din templu ne poate influența viața când suntem în afara templului? (Pentru câteva exemple, vedeți secțiunea 4.) Cum v-a binecuvântat faptul că ați mers la templu?

Scripturi suplimentare

Exodul 25:8; 1 Împărați 6:11-13; D&L 88:119-120; 109:12-13, 24-28; 110:1-10; 128:22- 24

Ajutor pentru studiu

„Împărtășiți ceea ce învățați. Pe măsură ce faceți aceasta, gândurile dumneavoastră vor deveni mai clare și puterea dumneavoastră de reținere va crește” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1997], p. 17).

Note

1. „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, *Ensign*, nov. 1997, p. 49.
2. „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, p. 49.
3. În Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 325.
4. „This Is a Day Long Looked Forward To” (extras din rugăciunea de dedicare a templului Colonia Juárez Chihuahua, Mexico, 6 martie 1999), *Church News*, 13 martie 1999, p. 7.
5. „New Temples to Provide «Crowning Blessings» of the Gospel”, *Ensign*, mai 1998, p. 87-88.
6. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, volumul 1: 1995-1999* (2005), p. 311-312.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 641.
8. „This Peaceful House of God”, *Ensign*, mai 1993, p. 74.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 623-624.
10. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, apr. 2002, p. 4.
11. „Of Missions, Temples, and Stewardship”, *Ensign*, nov. 1995, p. 53.
12. „Keeping the Temple Holy”, *Ensign*, mai 1990, p. 52.
13. „Shining Star in a World Oppressed with Darkness” (extras din rugăciunea de dedicare a templului Manhattan, New York, 13 iunie 2004), *Church News*, 19 iunie 2004, p. 5.
14. „Rejoice in This Great Era of Temple Building”, *Ensign*, nov. 1985, p. 59.
15. „New Temples to Provide «Crowning Blessings» of the Gospel”, p. 88.
16. „Temples and Temple Work”, *Ensign*, febr. 1982, p. 3.
17. „The Marriage That Endures”, *Ensign*, iul. 2003, p. 4-6.
18. „Rejoice in This Great Era of Temple Building”, p. 60.
19. „Why These Temples?” *Ensign*, aug. 1974, p. 40.
20. „The Salt Lake Temple”, *Ensign*, mart. 1993, p. 5.
21. „Welcome to Conference”, *Ensign*, nov. 1999, p. 4-5.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 640.
23. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, volumul 1*, p. 154.
24. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, volumul 1*, p. 362.
25. „Of Missions, Temples and Stewardship”, p. 53.
26. „Inspirational Thoughts”, p. 4.
27. „Of Missions, Temples and Stewardship”, p. 52.
28. „The Salt Lake Temple”, p. 5-6.
29. „Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, apr. 1996, p. 72.
30. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006), p. 103.
31. „Cuvânt de încheiere”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2004, p. 104-105.
32. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 624.

„Totul depindea de El – de sacrificiul Său ispășitor... Acesta a reprezentat cheia de boltă a marelui plan al fericirii [întocmit] de Tatăl.”

Ispășirea lui Isus Hristos – disponibilă tuturor, dar cu efecte individuale

*„Depun mărturie [despre] ispășirea Domnului
Isus Hristos. Fără ea, viața nu are niciun sens.
Ea este cheia de boltă a existenței noastre.”*

Din viața lui Gordon B. Hinckley

În data de 1 ianuarie 2000, președintele Gordon B. Hinckley, în fruntea membrilor Primei Președinții și a Cvorumului Celor Doisprezece Apostoli, a trimis spre publicare mărturia lor unită despre Salvator. În acest mesaj, denumit „Hristos Cel Viu”, ei au declarat: „Ne oferim mărturia despre realitatea vieții Sale fără de egal și virtutea infinită a mărețului Lui sacrificiu ispășitor. Nimeni altcineva nu a avut o influență atât de profundă asupra tuturor celor care au trăit și vor mai trăi pe pământ”¹.

Într-o cuvântare pe care a rostit-o în cadrul conferinței generale trei luni mai târziu, președintele Hinckley a depus mărturie despre influența profundă pe care o avea Salvatorul în propria-i viață. El a vorbit cu blândețe în mod personal, fiind, uneori, copleșit de emoții:

„Dintre toate lucrurile pentru care sunt recunoscător în această dimineață, unul iese în evidență. Este o mărturie vie despre Isus Hristos, Fiul Dumnezeului Cel Atotputernic, Prințul păcii, Sfântul lui Dumnezeu ...

Isus este prietenul meu. Nimeni altcineva nu mi-a dat atât de mult. «Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi» (Ioan 15:13). El și-a dat viața Lui pentru mine. El a deschis drumul spre viața eternă. Numai un Dumnezeu a putut să facă așa ceva. Sper că sunt demn să fiu unul dintre prietenii Lui.

El este exemplul meu. Felul Lui de viață, comportamentul Lui absolut lipsit de egoism, ajutorarea celor nevoiași, sacrificiul Lui final, toate reprezintă un exemplu pentru mine. Nu mă pot măsura complet cu El, dar pot să încerc ...

El este vindecătorul meu. Am un sentiment de profund respect față de miracolele Lui. Și totuși știu că ele au avut loc. Accept adevărul acestor lucruri pentru că știu că El este Stăpânul vieții și al morții. Miracolele slujirii Lui arată compasiune, dragoste și un sentiment de omenie care sunt minunat de admirat.

El este conducătorul meu. Am cinstea de a fi unul din lungul șir al celor care Îl iubesc și care L-au urmat în timpul celor două milenii care au trecut de la nașterea Lui ...

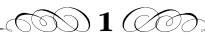
El este Salvatorul și Mântuitorul meu. Dându-Și viața, în durere și suferință de nedescris, El s-a coborât ca să mă ridice pe mine și pe fiecare dintre noi și pe toți fiii și fiicele lui Dumnezeu din abisul întunericii etern care urmează după moarte... El ne-a oferit ceva mai bun, o sferă de lumină și înțelegere, progres și frumusețe, unde putem merge înainte pe drumul care duce la viața veșnică. Recunoștința mea nu cunoaște margini. Mulțumirile mele față de Domnul nu au sfârșit.

El este Dumnezeu și Regele meu. Din veșnicii în veșnicii, El va domni și va conduce ca Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Domnia Lui nu va avea sfârșit. Gloria Lui nu va cunoaște noapte.

Nimeni altcineva nu poate să-I ia locul. Nimeni altcineva n-o va face vreodată. Fără cusur și fără prihană de orice fel, El este Mielul lui Dumnezeu, căruia mă înclin și prin care mă apropii de Tatăl veșnic din Ceruri ...

Cu recunoștință și nemărginită dragoste, depun mărturie despre aceste lucruri în numele Lui sfânt”².

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Dragostea Tatălui nostru Ceresc este exprimată în darul Singurului Său Fiu Născut.

Inima îmi este plină de recunoștință când mă gândesc la marea dragoste a Tatălui meu Ceresc. Cât sunt de recunoscător să știu că

Dumnezeu ne iubește. Profunzimea de nepătruns a acelei dragoste și-a găsit exprimarea în darul Singurului Său Fiul Născut care a venit în lume pentru a aduce speranță în inimile noastre, bunătate și curtoazie în relațiile cu ceilalți și, mai presus de toate, pentru a ne salva de la păcatele noastre și a ne îndruma pe calea care duce la viața eternă.³

Slujirea din viața premuritoare a Salvatorului

Tatăl nostru, al tuturor, cu dragoste pentru noi, copiii Lui, a oferit un... plan prin care să obținem libertatea de a alege drumul vieții noastre. Fiul Lui, Primul Născut, Fratele nostru mai mare, a fost cheia acestui plan. Omul va avea libertatea lui de a alege și, prin această libertate, va fi răspunzător. Omul va merge pe drumul său, va păcătui și se va împiedica. Dar, Fiul lui Dumnezeu va lua asupra Lui păcatele lumești și se va jertfi pe El Însuși pentru ispășirea păcatelor tuturor oamenilor. Printr-o suferință de nedescris, El va deveni Mântuitorul, Salvatorul omenirii.⁴

Slujirea din viața muritoare a Salvatorului

În întreaga istorie, nu a existat măreție mai mare ca a Sa. El, Iehova cel puternic, a coborât de bunăvoie pentru a se naște în viața muritoare într-un staul din Betleem. Isus și-a petrecut copilăria în Nazaret și „creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52).

A fost botezat de Ioan în apele Iordanului „și în clipa aceea cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel și venind peste El.

Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea» (Matei 3:16-17).

În timpul celor trei ani ai slujirii Sale pe pământ, El a făcut ceea ce nimeni altul nu mai făcuse înainte; El a propovăduit cum nimeni altul nu mai propovăduise înainte.

Apoi, a venit timpul să-și ofere viața. În odaia de sus a avut loc cina, ultima Sa cină cu cei doisprezece din viața muritoare. În timp ce le spăla picioarele, Isus a propovăduit o lecție, dând dovadă de umilință și slujire, pe care ei nu aveau să o uite niciodată.⁵

Suferința din Grădina Ghetsimani

Au urmat suferințele din Ghetsimani, „suferințe care”, a spus El, „M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit” (D&L 19:18)⁶.

În Grădina Ghetsimani, El a suferit atât de mult, încât, în timp ce se ruga Tatălui Său, sudoarea I s-a prefăcut în picături de sânge. Dar acest lucru a făcut parte din marele Său sacrificiu ispășitor.⁷

[Am stat cândva] la umbra unui măslin bătrân [în Grădina Ghetsimani] și am citit despre lupta cruntă a Fiului lui Dumnezeu în timp ce se confrunta cu ceea ce urma să se întâmple, sudoarea prefăcându-I-se în picături de sânge și rugându-Se la Tatăl Său să îndepărteze de la El paharul dacă era cu puțință – spunând: „Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu...” Am avut un sentiment copleșitor că El nu-și făcea pledoaria, nu înfrunta acel chin din punct de vedere al durerii fizice pe care urma să o îndure, terifianta, violenta răstignire pe cruce. Era o parte din ea, sunt sigur. Dar El a simțit, în mare măsură, cred, rolului Său în binele veșnic al tuturor fiilor și fiicelor lui Dumnezeu, din toate generațiile timpurilor.

Totul depindea de El – de sacrificiul Său ispășitor. Acesta era cheia. Era cheia de boltă a marelui plan pe care-l întocmise Tatăl pentru viața eternă a fiilor și fiicelor Sale. Pe cât a fost de îngrozitor de înfruntat, pe cât a fost de cumplit de realizat, El l-a înfruntat, l-a îndeplinit și a fost un lucru uimitor și minunat. Cred că este peste capacitatea noastră de a înțelege. Cu toate acestea, întrezărim fărâme din el și trebuie să învățăm să-l apreciem din ce în ce mai mult.⁸

Arestarea, răstignirea și moartea

A fost luat de mâini dure și brutale și, în timpul nopții, contrar legii, a fost dus înaintea lui Ana, apoi a lui Caiafa, conducătorul vicelan și rău al sinedriului. Acolo, în dimineața care a urmat, a fost dus pentru a doua oară înaintea acestui bărbat corupt, vicios. Apoi a fost dus la Pilat, guvernatorul roman, pe care-l avertizase soția: „Să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta” (Matei 27:19). Romanul, dorind să scape de responsabilitate, l-a trimis la Irod cel corupt, desfrânat, unul din cei patru conducători meschini ai Galileii. Hristos a fost insultat și bătut. Pe cap I S-a pus o coroană împletită din spini;

o haină purpurie i-a fost aruncată în batjocură pe spatele plin de sânge. A fost dus din nou înaintea lui Pilat, căruia gloata i-a cerut: „Răstignește-L, răstignește-L” (Luca 23:21).

Cu pași grei, a urcat dealul Golgota, unde trupu-I rănit a fost prins în cuie pe cruce în cea mai crudă și dureroasă metodă de execuție pe care niște minți sadice au putut-o concepe.

Totuși, El a strigat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23:34)⁹.

Nu există nicio imagine mai tulburătoare în întreaga istorie decât aceea a lui Isus în Ghetsimani și singur pe cruce: Mântuitorul omenirii, Salvatorul lumii, înfăptuind ispășirea.

Îmi amintesc că mă aflam cu președintele Harold B. Lee... în Grădina Ghetsimani din Ierusalim. Am putut simți, deși într-o măsură foarte mică, chinul îngrozitor care avusese loc acolo, un chin atât de intens în timp ce Isus s-a luptat singur în spirit, astfel încât a țâșnit sânge din fiecare por (vezi Luca 22:44; D&L 19:18). Ne-am amintit de trădarea unuia căruia i se oferise o chemare de toată încrederea. Ne-am amintit că niște oameni răi L-au lovit cu violență pe Fiul lui Dumnezeu. Ne-am amintit de chipul stingher de pe cruce, strigând în agonie: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46). Totuși, Salvatorul lumii a continuat curajos să ducă la bun sfârșit ispășirea în folosul nostru.¹⁰

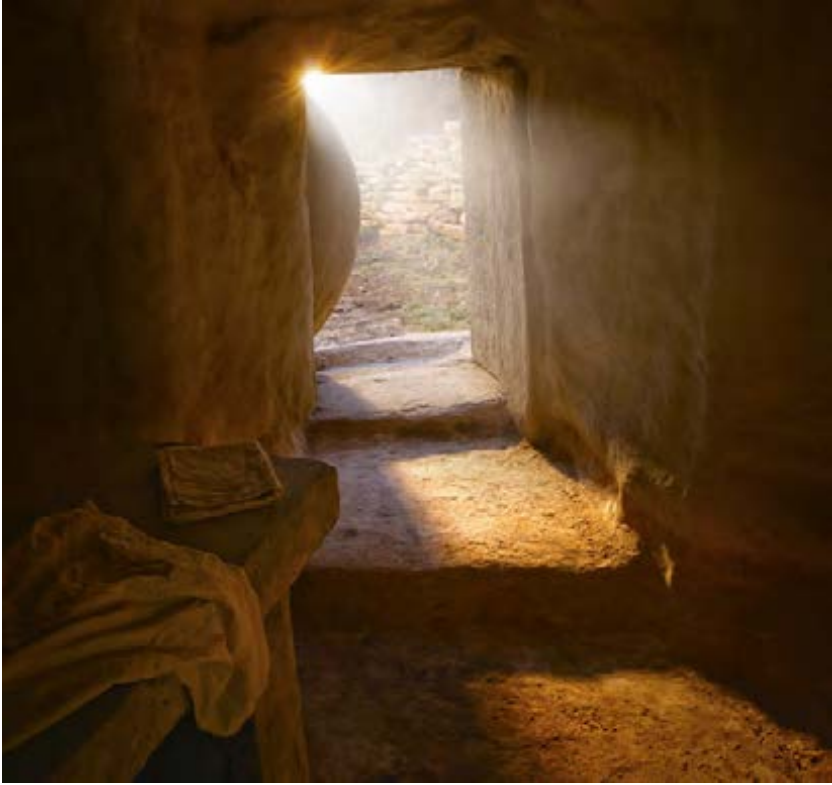
Orele au trecut în timp ce viața Lui s-a scurs în durere. Pământul s-a cutremurat; vâlul dinăuntru templului s-a rupt în două. De pe buzele Lui uscate s-au auzit cuvintele: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!» Și când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul” (Luca 23:46).

Se terminase. Viața Lui muritoare se încheiase. O oferise drept răscumpărare pentru toți. Speranțele celor care L-au iubit se năruiseră. Promisiunile Lui fuseseră uitate. Trupul Său a fost pus în grabă, dar cu blândețe, într-un mormânt împrumutat în ajunul sabatului iudeilor.¹¹

Învierea

Duminică dis-de-dimineață, Maria Magdalena și alte femei au venit la mormânt. În timp ce se grăbeau să ajungă la mormânt, ele se întrebau cum era posibil ca piatra de la ușa mormântului să fie dată la o parte. Când au ajuns, au văzut un înger care le-a vorbit: „Știm că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit.

„Nu este aici; a înviat” (Matei 28:6).

Nu este aici; a înviat, după cum zisese” (Matei 28:5-6).

Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Mormântul gol a reprezentat răspunsul la cea mai importantă întrebare care a fost adresată vreodată. Pavel a exprimat-o bine când a scris: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15:55)¹².

2

**Prin sacrificiul ispășitor al Salvatorului,
toți oamenii vor învia din mormânt.**

Miracolul acelei dimineți a învierii... este un miracol pentru întreaga omenire. Este miracolul puterii lui Dumnezeu, al Cărui Fiu Preaiubit Și-a dat viața pentru a ispăși pentru păcatele tuturor, o jertfă a dragostei pentru fiecare fiu și fiică a lui Dumnezeu. Făcând aceasta, El a rupt pecetea morții.¹³

Nu există nimic mai universal decât moartea și nimic mai strălucitor, mai plin de speranță și credință decât asigurarea nemuririi. Tristețea cumplită care vine odată cu moartea, pierderea pe care o simțim când cineva drag ne părăsește sunt atenuate numai de siguranța Învierii Fiului lui Dumnezeu ...

De câte ori mâna rece a morții lovește, în acel ceas mohorât și întunecat, strălucește chipul triumfător al Domnului Isus Hristos, El, Fiul lui Dumnezeu care, prin puterea Sa eternă, de neegalat, a biruit moartea. El este Mântuitorul lumii. El Și-a dat viața pentru fiecare dintre noi. El a luat-o înapoi și a devenit pârga celor adormiți. El, în calitate de Împărat al împăraților, stă triumfător deasupra tuturor împăraților. El, în calitate de Cel Omnipotent, stă deasupra tuturor conducătorilor. El este mângâierea noastră, singura noastră mângâiere adevărată când vălul întunecat al nopții pământene se ridică și spiritul părăsește forma sa umană.

Isus Hristosul se află deasupra întregii omeniri și o binecuvântează.¹⁴

Îmi amintesc că am vorbit la funeraliile unui om bun, un prieten a cărui bunătate m-a făcut să doresc să fiu mai bun. De-a lungul anilor, i-am cunoscut zâmbetul, cuvintele pline de bunătate, felul în care îi funcționa mintea ageră, mărinimia cu care slujea altora. Și apoi, dintr-o dată, el, care fusese atât de inteligent și de bun, a murit. M-am uitat la trupul său neînsuflețit. Nu avea puterea să mă recunoască, nici să se miște, nici să vorbească ...

M-am uitat la chipurile înlăcrimate ale văduvei și copiilor săi. Ei știau, la fel cum știam și eu, că nu mai aveau să-i audă glasul niciodată în timpul vieții. Dar o blândețe suavă, de nedescris, ne-a adus pace și asigurare. Părea că spune: „[Fiți liniștiți] și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalmii 46:10).

Părea să ne mai spună: „Nu vă faceți griji. Toate acestea fac parte din planul Meu. Nimeni nu poate păcăli moartea. Chiar și Fiul Meu Preaiubit a murit pe cruce. Dar, prin aceasta, El a devenit primul rod glorios al învierii. El i-a luat morții înțepătura și mormântului izbânda”.

Am auzit în mintea mea cuvintele pe care Domnul i le-a spus îndureratei Marta: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată” (Ioan 11:25-26).¹⁵

 3

Prin sacrificiul ispășitor al Salvatorului, ni se oferă prilejul exaltării și vieții eterne.

Mulțumiri fie aduse Celui Atotputernic. Fiul Său preaslăvit a rupt legăturile morții, înfăptuind cea mai mare victorie... El este Domnul nostru triumfător. El este Mântuitorul nostru, El a ispășit pentru păcatele noastre. Prin sacrificiul Său ispășitor, toți oamenii vor învia din mormânt. A deschis calea prin care putem dobândi nu doar nemurire, ci și viață eternă.¹⁶

Simt într-o anumită măsură înțelesul ispășirii Sale. Nu pot să o înțeleg în întregime. Este disponibilă tuturor oamenilor și, totuși, efectele ei sunt atât de individuale încât acest lucru sfidează înțelegerea.¹⁷

Măreția acelei ispășiri este peste capacitatea noastră de a o înțelege complet. Eu știu doar că s-a întâmplat și că a fost pentru mine și pentru dumneavoastră. Suferința a fost atât de mare, agonia atât de intensă, încât niciunul dintre noi nu poate să înțeleagă când S-a oferit Salvatorul pe El Însuși ca un preț de răscumpărare pentru păcatele întregii omeniri.

Prin El obținem iertare. Prin El vine acea promisiune că toată omenirea va beneficia de binecuvântările salvării și de învierea din morți. Prin El și prin marele Său sacrificiu suprem ni s-a oferit șansa exaltării și a vieții eterne prin supunere.¹⁸

Nu suntem toți fii risipitori și fiice risipitoare care au nevoie să se pocăiască și să simtă mila și iertarea Tatălui nostru Ceresc și, apoi, să urmeze exemplul Său?

Fiul Său Preaiubit, Mântuitorul nostru, ne întinde brațele plin de iertare și milă dar, făcând astfel, El ne poruncește să ne pocăim... Domnul a spus – citez dintr-o revelație dată profetului Joseph Smith:

„De aceea, Eu îți poruncesc să te pocăiești – pocăiește-te ca nu cumva să te lovesc cu toiagul cuvântului Meu și cu furia Mea și cu mânia Mea și ca nu cumva suferințele tale să fie dureroase – și tu nu știi cât de dureroase sunt, nu știi cât de cumplite sunt, da, nu știi cât sunt de greu de suportat.

Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi;

Dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca și Mine;

Suferințe care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit ...

Învață de la Mine și ascultă cuvintele Mele; umblă în umilința ce vine din Spiritul Meu și vei avea pace în Mine”. (D&L 19:15-18, 23.)¹⁹

După ce toate s-au spus și s-au făcut, după ce istoria a fost examinată, după ce mintea umană a fost explorată în profunzime, nimic nu este atât de minunat, de maiestuos, de extraordinar ca acest act de îndurare prin care Fiul Dumnezeului Cel Atotputernic, Prințul din împărăția Tatălui Său, Cel care odată a vorbit în calitate de Iehova, El care a coborât de bunăvoie pentru a veni pe pământ sub forma unui bebeluș născut în Betleem, și-a dat viața în mod rușinos și dureros, pentru ca toți fiii și toate fiicele lui Dumnezeu din toate generațiile, pentru ca fiecare care trebuie să moară, să poată merge din nou și să trăiască pentru eternitate. El a făcut pentru noi ceea ce niciunul dintre noi nu am fi putut face pentru noi înșine ...

Profetul Isaia a declarat:

„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui ...

Dar El a fost rănit pentru păcatele noastre, El a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre; pedeapsa care trebuia să ne aducă nouă pacea a căzut pe El; și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:4-5).

Aceasta este incredibila și adevărata poveste de Crăciun. Nașterea lui Isus în Betleemul din Iudea reprezintă doar începutul. Cei trei ani în care Învățătorul a slujit reprezintă pregătirea pentru lucrul cel mai important. Momentul esențial și extraordinar al poveștii este sacrificiul Său, actul complet altruist al morții dureroase pe crucea de pe dealul Golgota pentru a ispăși pentru păcatele noastre, ale tuturor.

Ce s-a întâmplat după reprezintă miracolul învierii, care ne-a adus asigurarea că „după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos” (1 Corinteni 15:22).

Fără Paște, nu ar exista nici Crăciun. Fără Mântuitorul Hristos din Ghetsimani și de pe Golgota și fără evenimentul triumfător al învierii, bebelușul Isus din Betleem ar fi un simplu bebeluș.

Eu cred în Domnul Isus Hristos, Fiul Dumnezeului Celui Etern și Viu. Niciun alt om atât de măreț nu a umblat vreodată pe pământ. Niciun alt om nu a făcut un asemenea sacrificiu sau nu ne-a oferit o asemenea binecuvântare. El este Salvatorul și Mântuitorul lumii. Eu cred în El. Declar divinitatea Sa fără echivoc sau compromis. Îl iubesc. Pronunț Numele Lui cu pioșenie și admirație. Îl preaslăvesc, la fel cum Îl preaslăvesc pe Tatăl Său, în spirit și adevăr. Îi mulțumesc și îngenunchez înaintea Preaiubitului Său Fiu, care Și-a întins brațele cu mult timp în urmă și ne-a spus fiecăruia: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28).

Îmi doresc ca fiecare dintre dumneavoastră să petreacă un timp, poate doar o oră, în meditație tăcută și reflecție profundă asupra măreției și maiestuoșității Acestuia, Fiului lui Dumnezeu.²⁰

Depun mărturie despre ispășirea Domnului Isus Hristos. Fără ea, viața nu are niciun sens. Ea este cheia de boltă a existenței noastre. Afirmă că am trăit înainte de a ne fi născut pe pământ. Viața muritoare este doar un pas intermediar spre o existență glorioasă din viitor. Tristețea morții este alinată de promisiunea învierii.²¹

Isus este Hristosul, Fiul prerânduit al lui Dumnezeu care a coborât de bunăvoie pentru a veni pe pământ, care s-a născut într-o iesle, într-o națiune cucerită, printre oameni asupriți, Fiul lui Dumnezeu, Singurul Fiu Născut al Tatălui în trup, Primul Născut al Tatălui și Înfăptuitorul salvării noastre. El este Mântuitorul nostru, Salvatorul nostru, prin ispășirea căruia viața eternă este posibilă tuturor celor care merg în supunere față de învățăturile Sale.²²

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- De ce ne-a dat Tatăl Ceresc „darul Singurului Său Fiu Născut”? (Vezi secțiunea 1.) Ce puteți face pentru a arăta recunoștință pentru acest dar? Ce simțiți și la ce vă gândiți când citiți rezumatul președintelui Hinckley privind lucrurile pe care Salvatorul le-a făcut pentru noi?
- În secțiunea 2, comparați cuvintele pe care le folosește președintele Hinckley pentru a descrie moartea cu cele pe care le folosește pentru a descrie învierea. Ce învățați din diferența dintre aceste

cuvinte? În ce mod vă influențează viața mărturia dumneavoastră cu privire la învierea Salvatorului?

- Ce învățați din mărturia președintelui Hinckley despre ispășirea lui Isus Hristos? (Vezi secțiunea 3.) Cum v-a binecuvântat ispășirea pe dumneavoastră în mod personal? Ce sentimente aveți atunci când reflectați la sacrificiul făcut de Salvator pentru dumneavoastră? Planificați un timp în care să „meditați și să reflectați în liniște” la Salvator.

Scripturi suplimentare

Isaia 53; Ioan 3:16; 11:25; 2 Nefi 9:6-13; Alma 7:11-13; 34:8-10; Helaman 14:13-19; D&L 18:10-12

Ajutor pentru predare

„În timp ce vă pregătiți, rugându-vă, să predăți, puteți fi îndrumați să accentuați anumite principii. Puteți să dobândiți o cunoaștere despre cum să prezentați cel mai bine anumite idei. Puteți să descoperiți exemple, lecții practice și povestiri care inspiră în activitățile simple ale vieții. Puteți să simțiți îndemnul de a invita o anumită persoană să vă ajute la lecție. Vi se poate aminti de o experiență personală pe care o puteți împărtăși” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 48).

Note

1. „Hristos Cel Viu – Mărturia apostolilor”, *Liahona*, apr. 2000, p. 2.
2. „Mărturia mea”, *Liahona*, iul. 2000, p. 82, 84.
3. „The Wondrous and True Story of Christmas”, *Ensign*, dec. 2000, p. 2.
4. „Ne uităm la Hristos”, *Liahona*, iul. 2002, p. 101.
5. „The Victory over Death”, *Ensign*, apr. 1997, p. 2.
6. „The Victory over Death”, p. 2.
7. „Lucrurile pe care le cunosc”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2007, p. 83-84.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 29-30.
9. „The Victory over Death”, p. 2, 4.
10. „Living with Our Convictions”, *Ensign*, sept. 2001, p. 2.
11. „The Victory over Death”, p. 4.
12. „The Victory over Death”, p. 4.
13. „The Victory over Death”, p. 4.
14. „This Glorious Easter Morn”, *Ensign*, mai 1996, p. 67.
15. „The Wondrous and True Story of Christmas”, p. 2, 4.
16. „He Is Not Here, but Is Risen”, *Ensign*, mai 1999, p. 72.
17. „The Wondrous and True Story of Christmas”, p. 2.
18. „Iertare”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2005, p. 84.
19. „Of You It Is Required to Forgive”, *Ensign*, iunie 1991, p. 5.
20. „The Wondrous and True Story of Christmas”, p. 4-5.
21. „Lucrurile pe care le cunosc”, p. 84.
22. În Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: Teachings of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 560.

*„După ce am spus și am făcut totul, credința este singura
noastră speranță autentică și de durată.”*

Mergeți înainte cu credință

„Dacă există ceva de care avem nevoie dumneavoastră și cu mine... [acest lucru este] tipul de credință care să ne facă să îngenunchem și să-L rugăm din toată inima pe Domnul să ne îndrume iar, apoi, după ce am primit încredere divină, să ne ridicăm în picioare și să ne apucăm de treabă pentru a obține rezultatele dorite.”

Din viața lui Gordon B. Hinckley

Președintele Gordon B. Hinckley și-a amintit: „Când am plecat în misiune [în tinerețea mea], bunul meu tată mi-a dat un cartonaș pe care erau scrise cinci cuvinte: Aceste cuvinte au fost rostite de Domnul către conducătorul sinagogii care aflase că fiica sa decedase: «Nu te teme, crede numai» (Marcu 5:36)”¹. Când tânărul vârstnic Hinckley a slujit în Anglia, a avut de înfruntat multe greutăți în timpul cărora a trebuit să-și aducă aminte de aceste cinci cuvinte. Mai târziu, el a descris una dintre aceste experiențe:

„Într-o zi, în trei sau patru ziare din Londra au apărut recenziile unei retipăriri ale unei cărți vechi, scrisă pe un ton josnic și amenințător, despre care se spunea că era o istorie a mormonilor. Președintele Merrill [președintele meu de misiune] mi-a spus: «Vreau să mergi la editori și să protestezi împotriva acestor recenzii». M-am uitat la el și eram pe cale să-i spun: «Cu siguranță, nu vă referiți la mine». Dar am spus cu sfială: «Da, domnule».

Nu ezit să spun că mi-a fost frică. Am mers în camera mea și am simțit ceva ce cred că trebuie să fi simțit Moise când Domnul i-a cerut să meargă la faraon. Am spus o rugăciune. Am simțit un gol în stomac în timp ce mergeam spre stația de pe strada Goodge să iau metroul către strada Fleet. Am găsit biroul directorului și i-am arătat recepționerei cartea mea de vizită. Ea a luat-o, a mers

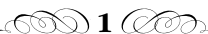

în biroul din spate și s-a întors spunând că directorul era prea ocupat să mă primească. I-am răspuns că venisem de la 8.000 de kilometri și că voi aștepta. În timpul orei care a urmat, recepționera a mers de două sau de trei ori în biroul lui; apoi, în final, m-a invitat înăuntru. Nu voi uita niciodată imaginea pe care am văzut-o când am intrat. Fuma un trabuc mare și mă privea ca și cum ar fi zis: «Mă deranjezi!»

Țineam în mână recenziile. Nu-mi amintesc ce am spus după aceea. Părea că o altă putere vorbea prin mine. La început, a adoptat o atitudine defensivă, chiar ostilă. Apoi, a început să fie mai amabil. La sfârșit, mi-a promis că va face ceva. În decurs de o oră, au fost trimise mesaje tuturor librarilor din Anglia să trimită cărțile înapoi la editor. Cu costuri uriașe, el a tipărit și a scris la începutul fiecărui volum o declarație conform căreia cartea nu trebuia considerată o istorie, ci ficțiune, și că nu s-a intenționat să se aducă nicio jignire respectabililor mormoni. Câțiva ani mai târziu, el a mai făcut o favoare substanțială Bisericii și, în fiecare an până la moartea sa, mi-a trimis o felicitare de Crăciun².

Când a acceptat însărcinarea de a merge la biroul editorului, vârstnicul Hinckley a pus în practică ceea ce urma să pună în practică toată viața: a acceptat provocarea cu credință, s-a rugat Domnului pentru ajutor și, apoi, a trecut la treabă.

Învățăături ale lui Gordon B. Hinckley

Credința în Tatăl Ceresc și în Isus Hristos poate deveni izvorul nesecat al vieții trăite cu un scop.

Dacă există un lucru de care dumneavoastră și cu mine avem nevoie pentru a ne ajuta să avem succes și să fim împliniți în această lume, acela este credința – acel element dinamic, puternic, extraordinar prin care, după cum a declarat Pavel, lumile au fost create (vezi Evrei 11:3). Nu mă refer la un concept eteric, ci la o credință practică, pragmatică, dovedită prin fapte – genul de credință care ne face să îngenunchem și să-I cerem Domnului îndrumare și, apoi, să avem încredere divină în măsura în care să ne ridicăm în picioare și să trecem la treabă pentru a obține rezultatele dorite. O asemenea

credință este mai valoroasă decât orice altceva. După ce am spus și am făcut totul, o asemenea credință este singura noastră speranță autentică și de durată...

Credința poate deveni izvorul nesecat al vieții trăite cu un scop. Nu există o motivație mai irezistibilă pentru un efort care merită osteneala decât cunoașterea faptului că suntem copii ai lui Dumnezeu, că Dumnezeu se așteaptă ca noi să facem ceva cu viețile noastre și că El ne va oferi ajutor atunci când I-l cerem ...

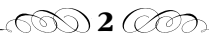
Când vorbesc despre credință, nu mă refer la ea în sens abstract. Mă refer la ea ca fiind o forță vie, arzătoare, care vine din faptul de a-L recunoaște pe Dumnezeu ca fiind Tatăl nostru și pe Isus Hristos ca fiind Salvatorul nostru ...

Credința într-o Ființă divină, în Cel Atotputernic, este *marea* putere de transformare ce ne poate schimba viața.³

Cu mult timp în urmă, am lucrat pentru una dintre societățile noastre de căi ferate, ale cărei trenuri străbăteau drumurile din zona acestor munți din vest. Am mers frecvent cu trenurile. Era în zilele în care erau locomotive cu aburi. Monștrii aceia ai șinelor erau imenși, rapizi și periculoși. Deseori, m-am gândit cum avea curaj mecanicul să facă o călătorie lungă în timpul nopții. Apoi, am ajuns să înțeleg că nu era o călătorie lungă, ci, mai degrabă, o constantă continuare a unei călătorii scurte. Locomotiva avea un far principal care lumina drumul pe o distanță de aproximativ 350 - 450 metri. Mecanicul vedea doar acea distanță și era de ajuns, deoarece era mereu în fața lui, toată noaptea, până în zorii unei zile noi ...

Și la fel este cu călătoria noastră eternă. Facem câte un pas. Făcând astfel, pășim în necunoscut, dar credința ne luminează calea. Dacă vom cultiva acea credință, nu vom umbla niciodată în întuneric ...

Provocarea cu care se confruntă fiecare membru al acestei Biserici este aceea de a face următorul pas, de a accepta responsabilitatea pe care o primește, chiar dacă nu se simte pregătit pentru aceasta, și de a face acest lucru cu credință, având încredere completă că Domnul va lumina calea din fața lui.⁴

Credința este baza mărturiei și tăria muncii Domnului pe pământ.

Singura avere adevărată a Bisericii este credința oamenilor săi.⁵

Este un lucru uimitor și minunat că mii de oameni au fost influențați de miracolul Spiritului Sfânt, că ei cred, acceptă și devin membri [ai Bisericii]. Ei sunt botezați. Viețile lor sunt influențate în bine pentru totdeauna. Au loc miracole. O sămânță de credință pătrunde în inimile lor. Ea crește pe măsură ce ei învață. Și ei acceptă principiu după principiu, până ce primesc toate binecuvântările care sunt date celor care umblă cu credință în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă...

Acest dar prețios și uimitor al credinței, acest dar de la Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, continuă să fie puterea acestei lucrări și tăria tăcută a mesajului [ei]. Credința este baza tuturor lucrurilor. Credința este esența tuturor lucrurilor. Fie că este vorba de a merge în misiune, a trăi potrivit Cuvântului de înțelepciune sau a plăti zeciuiala, este același lucru. Credința noastră este cea care se vede în tot ce facem...

Puterea acestei cauze și a acestei împărății nu se află în lucrurile trecătoare, oricât de importante ar părea acestea. Se găsește în inimile oamenilor. De aceea are succes. De aceea este puternică și în creștere. De aceea este în stare să realizeze lucrurile minunate pe care le face. Totul vine de la darul credinței, oferit de Atotputernicul copiilor Săi care nu se îndoiesc și nu se tem, ci merg înainte ...

Credința este baza mărturiei. Credința se află la baza loialității față de Biserică. Credința reprezintă sacrificiul făcut cu bucurie pentru înaintarea lucrării Domnului.⁶

Evanghelia este o veste bună. Este un mesaj de izbândă. Reprezintă o cauză pe care trebuie să o îmbrățișăm cu entuziasm ...

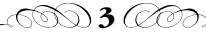
Să nu ne fie teamă! Isus este conducătorul nostru, tăria noastră și regele nostru.

Trăim într-o perioadă a pesimismului. Misiunea noastră este una de credință. Frați și surori de pretutindeni, vă cer să vă reafirmați credința, să faceți să înainteze această lucrare în întreaga lume ...

„Fraților, să nu perseverăm noi într-o cauză așa măreață? Mergeți înainte și nu înapoi. Curaj, fraților; și înainte, înainte, spre victorie!” (D&L 128:22.) După cum a scris profetul Joseph Smith într-un psalm al credinței:

„Cât este de glorios trecutul acestei cauze mărețe. Este plin de eroism, curaj, îndrăzneală și credință. Cât de minunat este prezentul, când noi mergem să binecuvântăm viețile oamenilor, oriunde se află aceia care vor să asculte mesajul slujitorilor Domnului. Cât de magnific va fi viitorul, pe măsură ce Atotputernicul va duce mai departe lucrarea Sa glorioasă, influențând în bine pe toți aceia care vor accepta Evanghelia Sa și vor trăi potrivit ei și chiar oferind binecuvântarea eternă fiilor și fiicelor Sale din toate generațiile prin munca altruistă a acelorale căror inimi sunt pline de dragoste pentru Mântuitorul lumii ...

Vă invit pe fiecare dintre dumneavoastră, membri ai Bisericii, oriunde v-ați afla, să vă ridicați în picioare și să înaintați având un cântec în inimile voastre, trăind potrivit Evangheliei, iubindu-L pe Domnul și clădind împărăția Sa. Împreună vom rămâne pe calea adevărată și ne vom păstra credința, Cel Atotputernic fiind sursa noastră de tărie”⁷.

Cu credință, ne putem ridica deasupra fricii și a oricărui obstacol sau greutate din viața noastră.

Care dintre noi poate spune că nu i-a fost teamă? Eu nu cunosc pe nimeni. Unora, desigur, le este mai teamă decât altora. Unii reușesc să o depășească repede, dar alții sunt prinși, trași în jos de ea și chiar învinși. Suferim de teama de a fi ridicoli, teama de singurătate, teama de necunoaștere. Unora le este teamă de trecut, altora de viitor. Unii poartă povara păcatului și ar da aproape orice să scape de ea, dar le este teamă să-și schimbe viața. Haideți să recunoaștem că teama nu vine de la Dumnezeu, ci acest element agasant, distructiv vine de la dușmanul adevărului și dreptății. Teama este opusul credinței. Efectele ei sunt distructive, chiar fatale.⁸

Pavel i-a scris lui Timotei: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.

„Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru” (2 Timotei 1:8).

Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru” (2 Timotei 1:7-8).

Doresc ca fiecare membru al acestei Biserici să pună aceste cuvinte într-un loc în care să le poată vedea în fiecare dimineață când își începe ziua. Ele ne vor da curajul să ne spunem părerea, ne vor da credința să încercăm, ne vor întări convingerea cu privire la Domnul Isus Hristos. Cred că pe întreg pământul s-ar întâmpla mai multe miracole.⁹

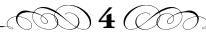
Într-o zi, am discutat cu un prieten care fugise din țara sa natală. Când a căzut guvernul țării sale, el a fost arestat și întemnițat. Soția și copiii lui au reușit să scape, dar, timp de trei ani și ceva, el fusese prizonier fără nicio modalitate de a comunica cu cei pe care îi iubea. Mâncarea era groaznică, condițiile de trai erau grele și nu păreau să se îmbunătățească.

„Ce te-a ajutat să înduri acele zile întunecate?”, l-am întrebat.

El mi-a răspuns: „Credința mea; credința mea în Domnul Isus Hristos. Am pus poverile mele pe El și, apoi, mi s-au părut cu mult mai ușoare”¹⁰.

Totul va fi bine. Nu vă faceți griji! Îmi spun aceasta în fiecare dimineață. Totul va fi bine. Dacă faceți tot ce puteți, totul va fi bine. Puneți-vă încrederea în Dumnezeu și înaintați cu credință și convingere fermă în viitor. Domnul nu ne va părăsi. El nu ne va părăsi.¹¹

N-am putea spune fiecare dintre noi că, dacă am avea credință mai mare în Dumnezeu, ne-am descurca mai bine decât ne descurcăm acum? Dacă avem credință, nu există niciun obstacol prea mare, nicio provocare prea dificilă. Cu credință, ne putem ridica deasupra acelor elemente negative din viața noastră care ne trag în permanență în jos. Cu puțin efort, putem să ne dezvoltăm capacitatea de a învinge acele impulsuri care duc la fapte degradante și rele. Cu credință, ne putem controla poftetele. Îi putem ajuta pe cei care sunt descurajați și învinși și le putem oferi căldura pe care o degajă tăria și puterea credinței noastre.¹²

Când ne exercităm credința, Domnul ne ajută să avem mai multă credință.

Pe măsură ce veți sluji oferindu-vă timpul și talentele, credința dumneavoastră va crește și îndoielile dumneavoastră vor dispărea treptat.¹³

Biserica vă va cere să faceți multe lucruri. Vă va cere să slujiți în multe chemări. Nu avem preoți plătiți. Dumneavoastră deveniți preoții acestei Biserici și, oricând sunteți chemați să slujiți, permiteți-mi să vă rog să acceptați și, când faceți acest lucru, credința dumneavoastră se va întări și va crește. Credința este ca mușchiul brațului. Dacă o exercitați, dacă o hrăniți, ea crește și se întărește; va face multe lucruri. Dar, dacă o puneți într-o fașă și nu faceți nimic cu ea, va deveni slabă și nefolositoare și la fel se va întâmpla și cu dumneavoastră. Dacă acceptați fiecare ocazie, dacă acceptați fiecare chemare, Domnul va face posibil ca dumneavoastră să o îndepliniți. Biserica nu vă va cere să faceți nimic ce nu puteți face cu ajutorul Domnului.¹⁴

Aceasta este rugăciunea mea pentru noi toți – „Doamne, mărește-ne credința” [vezi Luca 17:5]. Mărește-ne credința să trecem peste abisul incertitudinii și îndoielii ...

Doamne, mărește-ne credința să ne ridicăm deasupra celor lași care lucrează împotriva măreței și sfintei Tale lucrări. Întărește-ne voința! Ajută-ne să clădim și să extindem împărăția Ta potrivit răspunderii pe care ne-ai dat-o, pentru ca această Evanghelie să poată fi propovăduită în întreaga lume și să depună mărturie tuturor națiunilor ...

Dă-ne credință să privim dincolo de problemele momentului și către miracolele viitorului. Dă-ne credință să ne plătim zeciuiala și donațiile și să ne punem încrederea în Tine, Cel Atotputernic, că vei deschide zăgazarile cerurilor așa cum ai promis. Dă-ne credință să facem ce este drept și să lăsăm consecințele să urmeze.

Oferă-ne credință când încercările vieții ne doboară la pământ. În perioade de boală, fie ca încrederea noastră să fie întărită în puterile preoției. Fie ca noi să urmăm sfatul lui Iacov:

„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe presbiterii Bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului.

Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși” (Iacov 5:14-15; caractere cursive adăugate) ...

Doamne, când umblăm prin valea umbrei morții, dă-ne credință să zâmbim printre lacrimi, știind că toate fac parte din planul etern al unui Tată iubitor, că, atunci când trecem pragul acestei vieți, intrăm într-una mai glorioasă și că, prin ispășirea Fiului lui Dumnezeu, toți se vor ridica din mormânt și cei credincioși vor fi exaltați.

Dă-ne credință să căutăm să înfăptuim munca de mântuire pentru cei morți pentru ca scopurile Tale eterne să fie îndeplinite în numele fiilor și fiicelor Tale din toate generațiile.

Tată, dă-ne credință să urmăm sfaturile pe care le primim în responsabilitățile mai mici, care pot însemna atât de mult ...

Doamne, mărește-ne credința unii în alții și în noi înșine și în capacitatea noastră de a face lucruri bune și mărețe ...

Tată, mărește-ne credința! Dintre toate nevoile noastre, cred că cea mai mare este creșterea credinței. Și astfel, dragă Tată, mărește-ne credința în Tine și în Fiul Tău Preaiubit, în lucrarea Ta măreață și minunată, în noi înșine ca fii ai Tăi și în capacitatea noastră de a

merge și a face potrivit vocii Tale și instrucțiunilor Tale, mă rog, cu umilință, în numele lui Isus Hristos, amin.¹⁵

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Hinckley a propovăduit despre credința în Dumnezeu că este „marea putere de transformare care ne poate schimba viața” (secțiunea 1). Ce experiențe v-au ajutat să învățați despre puterea credinței? În ce mod ați văzut că atunci când „pășim în necunoscut... credința ne luminează calea”?
- Ce putem învăța din secțiunea 2 cu privire la sursa din care își ia Biserica tăria? Care este legătura dintre credință și sacrificiu? Gândiți-vă cum puteți răspunde la chemarea președintelui Hinckley de a „duce această lucrare înainte în întreaga lume”.
- De ce credeți că, în momentele de încercare, credința are puterea să ne ajute? (Vezi secțiunea 3.) Când v-a ajutat credința să învingeți teama? Când v-a ajutat credința să învingeți orice alt obstacol?
- Recapitulați învățăturile președintelui Hinckley din secțiunea 4. Care sunt cuvintele din această rugăciune care au o însemnătate deosebită pentru dumneavoastră? Cum ne poate ajuta credința să învingem incertitudinile și îndoiala? Cum ne poate ajuta credința să privim dincolo de probleme pentru a vedea miracole?

Scripturi suplimentare

Ioan 14:12-14; Romani 5:1-5; 2 Nefi 26:12-13; Moroni 7:33-38; D&L 27:16-18

Ajutor pentru predare

„Când vom studia scripturile permanent și cu sârguință, căutând sincer îndrumarea Spiritului, noi vom fi receptivi la lumina ce ni se dă referitor la modul de pregătire a lecțiilor. Vom fi, de asemenea, pregătiți să primim și să urmăm îndemnurile Spiritului în timp ce predăm” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 14).

Note

1. În Conference Report, oct. 1969, p. 114.
2. „If Ye Be Willing and Obedient”, *Ensign*, iul. 1995, p. 5.
3. *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000), p. 109-110.
4. „Umblăm prin credință”, *Liahona*, iul. 2002, p. 80-81.
5. „The State of the Church”, *Ensign*, mai 1991, p. 54.
6. „Miracolul credinței”, *Liahona*, iul. 2001, p. 83-85.
7. „Stay the Course – Keep the Faith”, *Ensign*, nov. 1995, p. 71-72.
8. „God Hath Not Given Us the Spirit of Fear”, *Ensign*, oct. 1984, p. 2.
9. „Be Not Afraid, Only Believe”, *Ensign*, febr. 1996, p. 5.
10. „Be Not Faithless”, *Ensign*, apr. 1989, p. 4.
11. „Latter-day Counsel: Excerpts from Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, oct. 2000, p. 73.
12. *Standing for Something*, p. 109-110.
13. „He Is Risen, As He Said”, *Ensign*, apr. 1983, p. 7.
14. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, iun. 1999, p. 2.
15. „Lord, Increase Our Faith”, *Ensign*, nov. 1987, p. 52-54.

Lista ilustrațiilor

- Pagina 44: Detaliu din *Prima Viziune a lui Joseph Smith*, de Greg K. Olsen
- Pagina 52: *Un păstor*, de Howard Lyon
- Page 62: *Brigham Young pe vârful Ensign*, de A. VaLoy Eaton
- Pagina 67: Detaliu din *Hristos și tânărul bogat*, de Heinrich Hofmann, prin amabilitatea C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Pagina 82: *Capătul străzii Parley*, de Glen S. Hopkinson
- Pagina 89: *Salvarea convoiului de cărucioare*, de Glen S. Hopkinson
- Pagina 128: Detaliu din *Predica de pe munte*, de Harry Anderson
- Pagina 133: *Salvatorul învățându-i pe ucenici*, de Justin Kunz
- Pagina 136: *Drumul către Emaus*, de Jon McNaughton
- Pagina 142: *Domnul Isus Hristos*, de Del Parson
- Pagina 180: *Arcul rupt al lui Nefi*, de Michael Jarvis Nelson
- Pagina 204: Detaliu din *Hristos vindecându-i pe cei bolnavi la scăldătoarea Betesda*, de Carl Heinrich Bloch
- Pagina 233: *Parley P. Pratt citește Cartea lui Mormon*, de Jeff Hein
- Page 247: Detaliu din *Imaginea lui Hristos*, de Heinrich Hofmann, prin amabilitatea C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Pagina 300: *Cel care nu mai este pierdut*, de Greg K. Olsen
- Pagina 321: Fotografie © *Deseret Morning News*
- Pagina 324: *Hristos în Ghetsimani*, de Harry Anderson
- Pagina 342: Detaliu din *Hristos alături de un băiat*, de Carl Heinrich Bloch

Index

A

Abuz, 222

Adulți necăsătoriți, 161-162

Adversitate

credința ne poate ajuta să o
îndurăm, 340-343

de care au avut parte pionierii,
3, 83, 85, 87-90

în Cartea lui Mormon, 232

pregătirea pentru, 198-199

să perseverăm în pofida, 72

Apostazie, 46-47, 53

Apostoli, 46, 265, 266-269

B

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților
din Zilele din Urmă

conducătorii din perioada de
început a, au prevăzut destinul
ei, 60-62, 87

doctrinile despre, care o deose-
besc de alte biserici, 50-55

fiecare membru al, are de jucat
un rol important, 62-64

oferă ocazii de a sluji, 209-211

organizarea, 53, 261-273

restaurată prin Joseph Smith,
45-46, 48-55

umplând pământul, 48, 59-60, 296

un steag pentru popoare, 57-68

Bizuirea pe forțele proprii

aduce pace, 193-201

prin intermediul Fondului

Permanent pentru Educație,

31-32, 194, 197,

să-i ajutăm pe alții să ajungă să
se bizuie pe forțele proprii,
195-197

Bunăstare, 195-197, 198

C

Cartea lui Mormon

depune mărturie despre Isus
Hristos, 51-52, 229

fiind un martor împreună cu
Biblia, 51-52

îndemnul lui Gordon B. Hinckley
de a o citi, 227

mărturia despre, ajută la obține-
rea unei convingeri cu privire
la alte adevăruri, 230-231

ne ajută să găsim soluții la pro-
blemele de astăzi, 232

ne poate schimba perspectiva și
viața, 233-236

puterea ei, 225-236

relatarea despre, 184, 232

să primim o mărturie despre,
229-230

tradusă de Joseph Smith, 229, 231

Cămin

a lui Gordon B. Hinckley, 167.

ca temelie a unei vieți neprihănite,
167-177

să creăm o atmosferă de învățare
în, 242-243

Vezi, de asemenea, Familie

Căsătorie

ca parteneriat etern, 155-164

concepută de Tatăl Ceresc, 158

- este un parteneriat cu drepturi egale, 159
- fericirea în cadrul ei se obține atunci când dăm dovadă de dragoste și grijă, 162-164
- lui Gordon B. Hinckley cu Marjorie Pay, 13-15, 97-98, 155-157
- să fim fideli și credincioși în cadrul, 164
- Converțiții Bisericii**
- au nevoie de o responsabilitate, 301-302, 305-307
  - au nevoie de prietenie, 305-306
  - au nevoie să fie hrăniți de cuvântul lui Dumnezeu, 301, 305, 307-308
  - sunt prețioși, 303-305
- Copac care crește într-un mod care nu-i mai permite să-și mențină echilibrul, 173-174**
- Copii**
- cei nesupuși, au nevoie de dragoste și rugăciuni, 175
  - inocența lor, 53
  - sunt daruri de la Domnul, 170
  - trebuie să fie crescuți în lumină și adevăr, 101-102
  - trebuie să fie învățați când sunt foarte tineri, 173-174
  - trebuie să fie pregătiți devreme pentru munca misionară, 293-294
  - viața lor, va reflecta predarea în cadrul familiei, 177-178
- Credință**
- crește când este exercitată, 343-344
  - este izvorul vieții trăite cu un scop, 338-339
  - este temelie măruriei, 340-341
  - femeilor neprihănite aduce putere, 106
  - mergând înainte cu, 337-345
  - ne ajută să învingem frica și adversitatea, 340-343
  - pionierilor, 85-86
-
- D**
- Datorii, 200-201**
- Decizii, 186-188**
- Declarația despre familie, 33, 169**
- Dragoste**
- este esența Evangheliei, 205
  - familia este întărită prin, 175-177
  - în cadrul căsniciei, 158-164
  - pentru cei de altă religie decât a noastră, 282-284
  - poate produce o schimbare în inimi, 205
  - să oferim ajutor membrilor mai puțin activi dând dovadă de, 302
- Duhul Sfânt**
- depune mărturie despre adevăr, 121, 229-230
  - ne ajută să depășim neînțelegerile pe care le avem cu alții, 295-296
  - ne îndrumă în slujirea pe care o facem acasă și la biserică, 121-122
  - ne luminează, ne întărește și ne înalță spiritual, 123-125
  - ne șoptește revelații, 119-126
  - poată să ne însoțească în mod constant, 121-122, 125-126
- Dumnezeire, 50-51**
- Dumnezeu Tatăl. Vezi Tatăl Ceresc**
-
- E**
- Educație**
- a lui Gordon B. Hinckley, 4-6
  - de-a lungul vieții, 239-249
  - oferă ocazii, 240-241, 244-245
  - prin intermediul Fondului Permanent pentru Educație, 31-32, 194, 197

- spirituală, este la fel de importantă ca cea temporală, 246-248
- Episcop, 272-273
- Evanghelie
este un mesaj al victoriei, 77-78
ne oferă motive să fim bucuroși, 74-75, 101
restaurată prin Joseph Smith, 45-46, 48-55
- F**
-
- Familie
este întărită prin cultivarea unui spirit al dragostei și respectului, 175-177
este unitatea fundamentală a societății, 53, 113
instituită de Tatăl Ceresc, 169
poate fi pecetluită pentru eternitate, 53
poziția Bisericii cu privire la, 64
proclamația cu privire la, 33, 169
relațiile sunt cele mai sacre, 169
- Femei
în calitate de fiice ale lui Dumnezeu, 97-106
locul lor sacru, în planul lui Dumnezeu, 98-99
lucrează împreună cu deținătorii preoției, 103, 224-225
ocazii pentru, 243-244
puterea credinței lor, 105-106
responsabilitățile lor, în cadrul Bisericii, 103
- Fericire
planul Domnului este un plan al, 73
prin munca misionară, 293-295
prin rugăciune, 109-111
prin slujire, 207-209
să cultivăm, 71-80
- se obține în cadrul căsniciei când dăm dovadă de o preocupare plină de dragoste, 162-164
se obține prin cunoașterea Evangheliei, 74-75, 101
- Finanțe, 198-201
- Fond Permanent pentru Educație, 31-32, 194, 197
- H**
-
- Hinckley, Ada Bitner (mama), 2-7, 9, 71, 97, 143
- Hinckley, Bryant Stringham (tatăl), 2-8, 71, 84, 97, 143, 193, 203, 239-240
- Hinckley, Gordon B.
anunță chemarea de președinție a zonei, 24
ca tânăr băiat, are parte de încercări ale credinței, 5-6
călătoriile lui, 10-11, 29-31, 45, 97, 156, 287
căsătoria lui, cu Marjorie Pay, 13-15, 95-96, 155-157
copilăria lui, 3-4
creează filmul prezentat în cadrul sesiunii de înzestrare în Templul Berna, Elveția, 17-18
dedică cel de-al 100-lea templu aflat în funcțiune, 35, 314
dedică Centrul de conferințe, 36
deplânge decesul soției sale, Marjorie, 38-39, 157
devine președinte al Bisericii, 25-28, 261-263
educația lui, 4-6
este absolvent al Universității Utah, 6, 57
este diagnosticat cu cancer, 39
este gazda Jocurilor Olimpice de iarnă care au fost organizate în orașul Salt Lake în anul 2002, 29

este numit secretar executiv al
Comitetului Bisericii pentru
radio, publicitate și literatură
misionară, 10-12, 15, 59, 227
este numit secretar executiv al
Comitetului general al misio-
narilor, 17
intervievat în cadrul emisiunii (*60
de minute*), 28, 277-278
în calitate de soț, 13, 155-157
în calitate de tată, 13-15, 109, 167
încurajează învățământul spiritual
și cel laic, 31-32, 239-249
înființează Fondul Permanent
pentru Educație, 31-32, 194, 197
lucrează pentru Căile ferate din
Denver și Rio Grande, 16
mărturia lui, 4, 6, 37, 144-145,
325-326, 333-334
misiunea lui cu timp deplin, 6-9,
71, 203, 287-289, 337-338
moartea lui, 39-40
moștenirea familiei lui, 2-3, 83-84
nașterea lui, 2
o curtează pe Marjorie Pay, 6,
13-15, 155
părinții lui, 2-9, 71, 97, 143, 239
prezintă „Familia: o declarație
oficială către lume”, 33, 169
primește Medalia pentru Libertate
oferită de președintele Statelor
Unite, 29
primește revelația cu privire la
construirea de temple mici,
34-36, 313-315
serviciile funerare pentru, 39-40
slujirea lui, în Cvorumul celor
Doisprezece, 18-21, 261
slujirea lui, în Prima Președinție,
21-25, 261-263
subliniază nevoia de a păstra
converțiții, 34, 299-310

Hinckley, Marjorie Pay (soție)
căsătoria ei, cu Gordon B.
Hinckley, 13-15, 97-98, 155-157
curtată de Gordon B. Hinckley,
6, 13-15, 155
moartea ei, 38-39, 157

Hristos. *vezi* Isus Hristos

I

Ispășire. *Vezi* Isus Hristos, ispăși-
rea lui
Isus Hristos
este cea mai importantă persoană
din istoria umanității, 46
„Hristos cel viu: mărturia aposto-
lilor”, 37, 325
i-a apărut lui Joseph Smith, 46,
48-51
ispășirea lui, 132, 325-334
învierea lui, 132-134, 329-330
noi privim către, 129-139
promite să fie alături de noi, 66,
295
răstignirea lui, 132, 327-328
să dobândim o mărturie despre,
135-139, 149-151
slujirea din viața muritoare a lui,
130-132, 327
slujirea din viața premuritoare a
lui, 327
și Tatăl Ceresc sunt ființe separate,
50-51
unii neagă divinitatea lui, 135-136

Î

Încercări. *Vezi* Adversitate
Înfrățire
cu cei care nu au aceeași religie
cu noi, 275-284
cu membrii noi și cu cei mai
puțin activi, 299-310

Învierea

- este făcută posibilă datorită Sal-
vatorului, 327-331
- lui Isus Hristos, 132-134, 329-330

J

Joseph Smith. *Vezi* Smith, Joseph

L

Legăminte, 125, 181-182, 320

M

Mame

- chemarea sacră de, 101-103.
- responsabilitățile lor, 170
- Vezi, de asemenea*, Familie; Părinți

Mărturie

- a lui Gordon B. Hinckley, 4, 6, 37,
144-145, 325-326, 333-334
- darul, 143-152
- despre Cartea lui Mormon, 229-230
- este marea tărie a Bisericii, 144,
189, 340-341
- ne susține pe măsură ce pășim cu
credință, 144-150
- trebuie să o împărtășim și să
trăim potrivit ei, 151-152
- viața noastră trebuie să fie sim-
bolul, 130

Membri mai puțin activi

- să-i ajutăm dând dovadă de
dragoste, 302
- sunt invitați să devină din nou
activi în Biserică, 308-310

Misionari seniori, 293-295

Munca

- este esența Bisericii, 194-195
- lecții învățate prin intermediul, 193
- nevoia de, 194-196

Muncă misionară

- aduce fericire, 293-295
- ajutată prin intermediul rugăciu-
nii în familie, 112-115

a lui Gordon B. Hinckley, 6-9, 71,
203, 287-289, 337-338

Domnul ne va binecuvânta în
eforturile noastre cu privire la,
295-296

este o responsabilitate a preoției,
293

în zilele din urmă, 287-296

pregătirea copiilor pentru, 293-294

să ajutăm misionarii cu timp
deplin în, 289-292

să ajutăm oamenii din lume prin
intermediul, 287-288

O

Optimism, 71-80

P

Pace

- poate fi găsită în templu, 319-322
- prin intermediul bizuirii pe forțe-
le proprii, 193-201
- printr-o viață trăită în mod virtuos,
253-256
- să ne rugăm pentru, 112

Părinți

- au responsabilitatea de a-i învăța
pe copiii lor și de a avea grijă
de ei, 169-171
- necăsătoriți, 170-171
- nu trebuie să renunțe să-i ajute
pe copiii răzvrățiți, 175
- trebuie să creeze o atmosferă
de învățare în căminele lor,
242-243
- trebuie să se roage pentru copiii
lor, 111, 171, 175
- trebuie să-și potolească mânia,
175-176
- trebuie să-și pregătească copiii
din timp pentru munca misio-
nară, 293-294

Păstrarea convertiților, 34, 299-310

Pionieri

ai Bisericii din perioada de început, 3, 59-63, 83-90

ai zilelor noastre, 84, 91-93

au făcut să fie reală credința lor, 85-86

din companiile de cărucioare

Willie și Martin, 88-90

moștenirea lăsată de, 83-94,

toți membrii Bisericii sunt, 91-93

Planul salvării, 54, 319-320

Pocăință

de acte imorale, 258-259

este făcută posibilă datorită ispășirii Salvatorului, 332-334

este una dintre primele principii ale Evangheliei, 75

Pornografie, 125, 220, 253-259

Pratt, Parley P., 232-236

Pregătirea pentru situații de urgență, 198-199

Preoție

autoritate și chei ale, restaurate, 46, 49-50, 144, 217-218

cvorumurile sale, pot fi o ancoră de tărie, 224

demnitatea de a o deține, 220-223

Dumnezeu îndeplinește lucrarea

Sa prin intermediul, 217

fiecare bărbat demn o poate deține, 220

lui Melhisedec, 219-220

poate să-i binecuvânteze pe toți copiii lui Dumnezeu, 219-220

puterea și binecuvântările, 213-225 și organizarea Bisericii, 53, 261-273

Președinte de țară, 270-271

Președintele Bisericii

apostolului senior devine următorul, 265-266

când nu este posibil să slujească

la capacitate maximă, 266-269

chemat de Domnul, 263-265

Prima Viziune, 46, 48-51, 59

Profeți

chemat de Domnul, 263-265

ne îndrumă să fim pregătiți din

punct de vedere spiritual și

temporal, 198-199

sunt de obicei oameni în vârstă, 263

R

Rânduiești

pentru cei morți, 53, 318-319

templului sunt binecuvântările

supreme ale Bisericii, 315-318

Recunoștință, 73-74

Respect

întărește relațiile de familie,

175-177

pentru cei de altă religie decât a

noastră, 279-280, 282-284

Restaurare

a Evangheliei, 45-55

a fost precedată de perioada renașcentistă și de reformă, 46-47

care a început odată cu Prima

Viziune, 46, 48-49, 59

cheilor și autorității preoției, 46,

49-50, 217-218

prin intermediul lui Joseph Smith,

45-46, 48-55

Revelație

ai zilelor noastre, 54-55

pentru construirea de temple

mici, 34-36, 313-315

pentru construirea Templului

Hong Kong, China, 119-121

se obține printr-un glas slab,

liniștit, 122-123

Rugăciune
 aduce binecuvântări și fericire,
 109-111
 în familie, ajută copiii să crească
 în credință, 171-172
 în familie, duce la miracole,
 112-115
 în familie, în căminul lui Gordon
 B. Hinckley, 109
 puterea ei, 109-117
 să căutăm răspunsuri la, 115-117

Rugăciune în familie
 ajută copiii să crească având
 credință, 171-172
 duce la miracole, 112-115
 în căminul lui Gordon B.
 Hinckley, 109

S

Să ne stabilim standarde mai înalte,
 79-80, 181-182, 212, 256

Seară în familie, 173-174

Slujire

Biserica oferă ocazii pentru,
 209-211
 Duhul Sfânt ne îndrumă în,
 121-122
 este cel mai bun remediu împo-
 triva nefericirii, 207-209
 în cadrul Societății de Alinare,
 103-105
 în temple, 318-319
 să ne găsim adevărata identitate
 în, 209-210
 să ne pierdem în, 203-213

Smith, Emma, 99-101, 184

Smith, Joseph

a tradus Cartea lui Mormon,
 229, 231
 Biserica a fost restaurată prin,
 45-46, 48-55, 144
 mărturia lui, 134
 Prima Viziune a lui, 46, 48-51

Societatea de Alinare, 103-105

Spirit. *Vezi* Duhul Sfânt

Supunere

este calea către fericire, 74
 este nevoie să dăm dovadă de ea
 în toate aspectele, 183
 înseamnă să trăim potrivit Evan-
 gheliei, 179-189
 întărește Biserica, 188-189
 primim binecuvântări prin inter-
 mediul, 66, 184-185

T

Tatăl Ceresc

a instituit familia, 169
 are o formă fizică, 50-51
 este la conducerea acestei Bise-
 rici, 66, 185
 este sursa adevărată de tărie, 100
 este Tatăl spiritelor noastre, 54,
 79, 111-112
 i-a apărut lui Joseph Smith, 46,
 48-51
 îi binecuvântează pe cei care țin
 poruncile Sale, 66
 ne invită să ne rugăm Lui, 111-112
 ne iubește, 326-327
 să dobândim o mărturie despre,
 149-151
 și Isus Hristos sunt ființe separa-
 te, 50-51

Tați

deținătorii preoției trebuie să fie
 buni, 220-223
 responsabilitățile lor, p. 170.
Vezi, de asemenea, Familie;
 Părinți

Teamă, 77-78, 151, 341

Temple

binecuvântările din, 313-322
 familiile pot fi pecetluite împreu-
 nă în, 158-159, 316-317

rânduielele pentru cei morți sunt
înfăptuite în, 318-319
revelația cu privire la construirea
de temple mici, 34-36, 313-315
sunt expresii ale mărturiei noastre,
315-316
sunt locuri în care găsim pace și
primim revelație, 319-322
Toleranță, 278-280, 282-284, 289

U

Unitate

cu cei de alte credințe, 277-278
în rândul membrilor Bisericii, 66
în rândul Primei Președinții și al
Celor Doisprezece, 270

V

Virtute

aduce binecuvântări, 253-254
în gândurile noastre, 257-258
să ne clădim viața pe, 251-259
valoarea, 100, 253

Z

Ziua de sabbat, 65, 125

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

ROMANIAN

